

КАТРИН КЕР МАГИЯ ЗА МРАК

ФАНТАСТИКА

®

АРГУС

КАТРИН КЕР

МАГИЯ ЗА МРАК

Превод: Цветан Петков

chitanka.info

Колелото на Уирда се е завъртяло отново в Деверийското кралство, по чиито дълги и несигурни пътища срещаме познати герои — майсторката на меча Джил, принца изгнаник Родри и мага Невин. Съдбата им по тайнствен и непредсказуем начин е обвързана с бъдещето на хора, елфи и джуджета, срещу които се изправят силите на черния деомер. Кой ще надделее в битката за Големия камък на Запада — митичния опал, властващ над съзнанието на Краля? И дали мрачните вестители на смъртта няма да тържествуват накрая?

Разказ за власт и магия, за копнеж и слава, за страховити опасности и изгарящи страсти — епичното повествование, започнало с „Магия за кинжал“, продължава...

Тази грандиозна сага е най-доброто фентъзи, основано на келтската митология.

„Чикаго СЪН Таймс“

КАТРИН КЕР

ПЕТЪР КОЛЕВ

МАГИЯ ЗА ПРАВЕНЕ НА КНИГА

Двама студенти от Оксфорд разговарят по време на семинар за инвестициите. „За предпочитане е да се купува земя — казва единият. — От хиляда години насам това е най-доброто капиталовложение“. „Така е, но конюнктурата през последните хиляда години беше изключителна“ — контрира го другият.

Анекдот от
Оксфордския студентски
фолклор

Вицът е от първа ръка. А разказвач е англичанинът Брайън Олдис на международен семинар на писателите-фантасти. Поводът — изключителният разцвет на жанра фентъзи във фантастичната литература през последните десетилетия, а съветът на големия майстор — насочен към присъстващите писатели и издатели.

Катрин Кер едва ли е била на тази среща. Родена в Кливланд, щата Охайо, след преместването на семейството ѝ в Калифорния и собственото ѝ установяване по-късно в Сан Франциско, тя твърде рядко напуска тази част на американския континент. Но пиететът към английската традиция в най-общ смисъл е отрано култивиран у нея от родителите ѝ, които определят себе си като британски изгнаници в Америка, заклетни роялисти и поклонници на литературата от острова. Няма как книгите на Толкин да не са попаднали в ръцете на Катрин, чийто литературен английски изказ дори създавал проблеми при общуването ѝ с връстниците. Към това с годините се прибавя нарастващата ерудиция в областта на класическата археология и средновековната история (най-вече т.нар. тъмни векове), познанията по

латински и няколко съвременни езика, та дори и овладяването на жаргона на рокмузикантите (не се учудвайте тогава на пиперливите фрази в „Магия за мрак“). „Фаталният подарък“ обаче, окончателно превърнал я в следовник на английския класик в жанра, получава от свой приятел през 1979 г. във вид на първата в живота ѝ фентъзи книга-игра. Пътят на Катрин Кер след това минава през редакторско място в специализираното списание „Драгон“, за да се посвети после изцяло на писането.

Както се казва, нищо изключително, но когато и предопределението, и талантът са налице, успехът не закъснява. Впечатляващият епос за Деверийското кралство (десет романа, първият от които издателство „Аргус“ вече представи на български език под заглавието „Магия за кинжал“) е признат и от критици, и от специализирани издания като „най-доброто фентъзи, основано на келтската митология“, а по-емоционалните говорят направо за „книги, писани сякаш от преродения Толкин“.

Катрин Кер изглежда владее магията за правене на книга и е минала като на парад през клопките и ограниченията на жанра, релефно открояващи се в многобройните псевдообразци, произвеждани в литературните цехове на писатели епигони, без достатъчно въображение и усет за епичното. Опасностите идват преди всичко от монотонността и скуката (защото колко нови произведения могат да се напишат за елфи, омагьосани мечове или велики герои!) и за да ги избегне, истинският майстор на фентъзи трябва да притежава и разказваческа дарба, и поетично чувство, и умение да създава атмосфера. Но като че ли решаваща е най-вече способността да се дозира точно всяка една от съставките, за да има интрига и смисъл в написаното, а не развързката от него да лъсне още в първите редове. Иначе магията като клише и бледата образност на тази литература стават благодатни за пародиране — нещо, което Тери Прагчет прави по блестящ начин в Англия, а Робърт Асприн — в Щатите (също предвиден в плановете на издателство „Аргус“).

Тъкмо обратно — романите на Катрин Кер от Деверийския цикъл показват един художествено достоверен свят с впечатляващо богатство на идеи и дълбочина на образите. Нейното живо описание на героите, оплетени в мрежата на съдбата и деомера, е съчетано с толкова силен реализъм, че читателят забравя за измисления свят и

неусетно започва да се идентифицира с персонажите. И ако тук-там в „Магия за мрак“ натурализмът може да се стори прекален на префинените естети, то не е поради търсене на самоцелни ефекти, а за да се „привърже“ към определени исторически координати сюжета, който се развива в страната Анун (от уелски: „никое място“) — паралелен свят, отклонил се сякаш само на милисекунда от реално протичащото време.

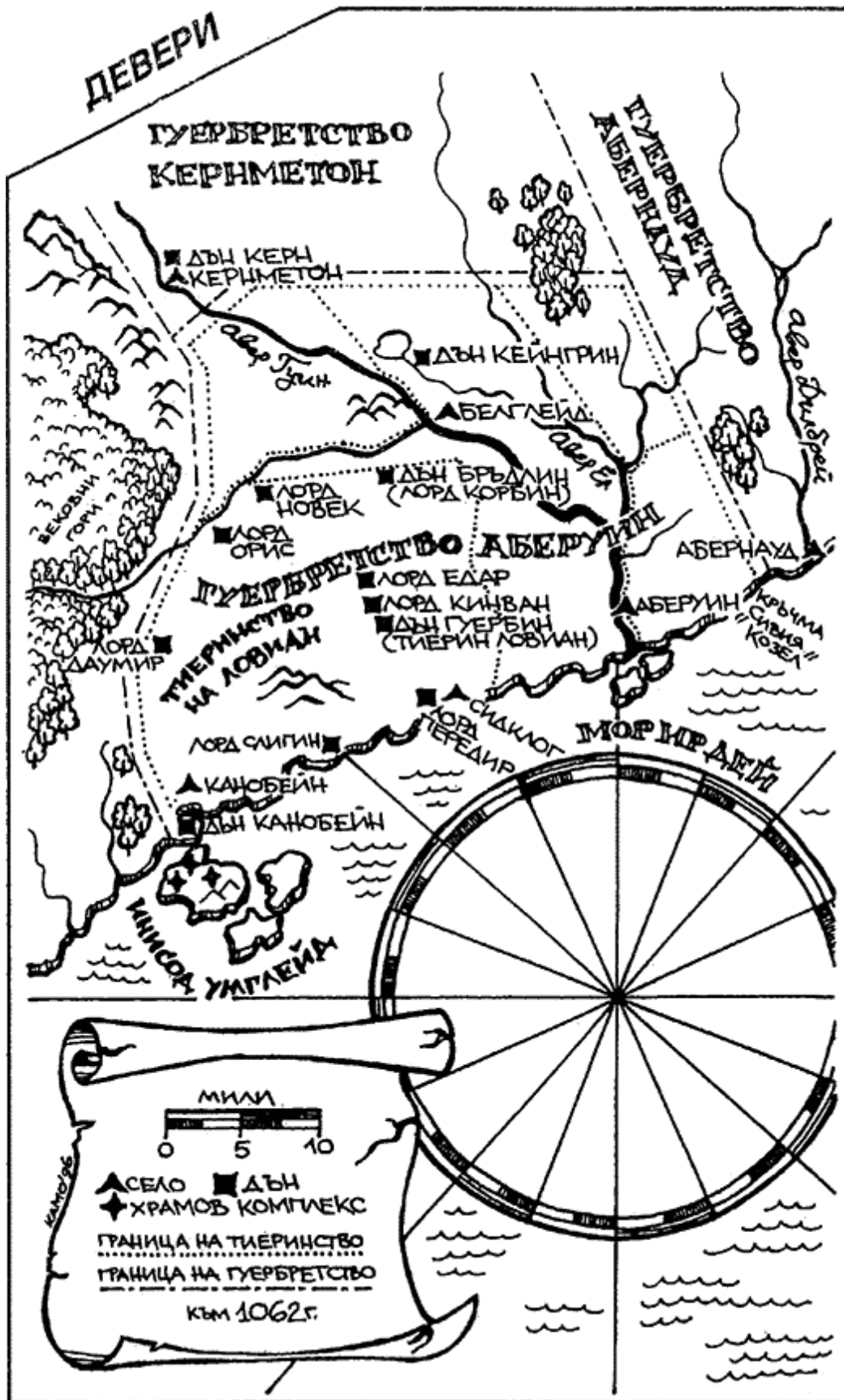
Нещо повече, ако имената на местата бяха други и най-вече ако човек вярваше истински, че душата му, следвайки своя Уирд, се връща да живее отново и отново на Земята, тогава романите за Девери изобщо не би трябвало да се наричат фентъзи.

Може би и затова читателската аудитория на Катрин Кер е толкова широка, примирявайки и заклетите фенове на фантастиката, и твърдия електорат на любовните романи, и привържениците на историческите епоси. Но в това всъщност е магията на качествената литература, че надмогва жанровите ограничения и изпълва с трепет и читатели, и издатели. Тя не е подвластна на конюнктурата или поне за нея хиляда години са само началото.

Петър Колев

ГЛАВНИ ГЕРОИ И ТЕХНИТЕ ПРЕВЪПЛЪЩЕНИЯ

1060	643	696	773
Невин	Галрион/Невин	Невин	Невин
Джил	Брангуен	Лийса	Гуенивер
Родри	Блейн	Гуеран	Рикин
Ловиан	Рода	Кабрила	Долиан
Кълин	Герейнт	Таник	Данин
Сериан	Исола	Када	Макла

ПРОЛОГ

ЗИМА, 1062

Всяка светлина хвърля сянка. Някои хора са избрали светлината; други — мрака. Не забравяй, че сам избираш къде да застанеш; и не оставяй сянката неусетно да плъзне над теб...

Из Тайната книга на
Кадуалон Друида

Срещнаха се дълбоко във Вътрешните земи — на едно място, достъпно само за онези, които са овладели най-съкровения тайни на деомера. Физическите им тела лежаха потънали в транс из различни градове на Деверийското кралство, докато освободените съзнания придобиваха нова форма и се упътваха надалеч, към старинната дъбова горичка под мекото сияние на залязващото слънце. От хиляда години насам толкова майстори на деомера си бяха представяли тази горичка, като обсъждаха подробностите помежду си и ги претворяваха чрез обучената си мисъл, че сега образите съществуваха самостоятелно в астралното равнище. Те бяха винаги там за всеки, който знаеше как да стигне до тях.

За тази среща всички си бяха избрали простичък облик. Лицата им бяха действителни, но телата — мършави, странно издължени и облечени в стилизирани обикновени дрехи: мъжете в бели ризи и бриги, жените в бели рокли до глезените. Белият цвят нямаше някакво особено предназначение, но в сравнение с ярките цветове се поддържаше с по-малко енергия. Един по един те изникваха на поляната, докато най-сетне всичките трийсет и двама увиснаха над нематериалната трева и зачакаха да заговори човекът, който ги бе свикал.

Той беше висок, много стар, с буйна бяла коса и пронизателни сини очи. Макар че носеше титлата Господар на Ефира, предпочиташе да го наричат Невин — име, в което се криеше шега, защото означаваше „никой“. До него стоеше строен мъж на среден ръст, с прошарена коса и големи тъмни очи. Наричаше се Адерин и строго погледнато, нямаше право да идва в горичката, тъй като Уирдът му бе обвързан не с човешкия род, а с елфическите племена на Елкион Лакар, които живееха западно от Девери. Но сега се явяваше там като свидетел на важните събития, които трябваше да обсъдят.

— Събрахме ли се? — запита най-сетне Невин. — Е, мисля, че всички сте чули какво стана това лято.

Останалите кимнаха, наподобявайки с образите си движенията, които биха извършили техните тела. Из цялата страна бе плъзнала мътва, че в затънтено кътче на Елдидската провинция благородник на име Корбин се разбунтувал срещу своята владетелка тиерин Ловиан от Дън Гуербин. При други обстоятелства това не би заинтересувало майсторите на деомера; кръвопролитните бунтове бяха често явление в Девери и владетелите имаха армии, за да ги потушават. Но Корбин бе омагьосан от полудял майстор на деомера — някой си Лодлейн, младеж с елфическа кръв в жилите и ученик на Адерин. Сега Лодлейн беше мъртъв, бунтът — потушен, ала с това нещата не се изчерпваха.

— Още щом се присъединих към Адерин в борбата срещу Лодлейн — продължи Невин, — осъзнах, че някой е превърнал момъка чрез магия в оръжие за злите си цели. Очевидно този някой ще да е бил майстор на черния деомер. Когато откри, че се е сблъскал с мен, той незабавно избяга. Доколкото мога да преценя, отплава с кораб за Бардек.

Присъстващите се раздвижиха неспокойно. Напред изплува Кейр — висок, строен мъж, чиито кафяви очи сега бяха оцветени в зелено.

— Каква точно бе целта на черния майстор? Успя ли да разбереш?

— Само в най-общи линии. Тиерин Ловиан има син на име Родри. Преди години видях поличба, че неговият Уирд е съдбовен за Елдид, затова го държах под око. Изглежда, че цялата онази проклета война е имала само една цел — да го унищожи. Нали разбирате, той беше кадвридок и предвождаше войската на майка си.

— Това значи, че сигурно черните майстори са открили значението на този младеж — обади се жена на име Неста. — Знаеш ли накъде води неговият Уирд?

— Ни най-малко и тъкмо това ме тревожи. Ясно е, че враговете знаят повече от мен. Нали вечно тревоги за бъдещето измъчват сърцата им. Докато ние просто се доверяваме на Светлината.

Останалите бавно кимнаха. Великите владетели, които подкрепят деомера — Властелините на Уирда и Властелините на Светлината, — никога не разговарят ясно и пряко със своите служители, защото тия безплътни духове съществуват на друго равнище, отдалечено на невъобразимо разстояние от физическия свят. За тях е невъзможно да изпратят нещо повече от смътни намеци, предчувствия и предупреждения до умовете на онези, които са подготвени да възприемат кратките им послания. За привържениците на Светлината това стига, ала черният деомер непрестанно чопли бъдещето като незаздравяла рана.

— Надявам се, пазиш добре това момче — каза Кейр. — Несъмнено те няма да се откажат след първия опит.

— Е, точно това ме озадачава — замислено отговори Невин. — Неведнъж се отдавах на дълго самовглъбяване, но не получих предупреждение, че още го дебне заплаха. Ще разберете колко е странно всичко, като ви кажа, че след войната по-големият брат на Родри го прокуди.

— Какво? — трепна Неста. — Кой е по-големият брат? Не познавам добре елдидската политика.

— Извинявайте. Тия неща са извънредно важни за мен и често забравям, че другите не се интересуват чак толкова от тях. Родри е син на Ловиан, която бе упълномощена от клана Клу Кок да управлява тиерниството Дън Гуербин. Баща му беше Тингир от аберуинския род Мелуейд и сега Рийс, по-големият брат на Родри, е гуербрет на Аберуин.

Всички кимнаха, сякаш за да потвърдят, че засега това е достатъчно. Само специално обучен бард или жрец можеше напълно да вникне в сложната плетеница от кръвни връзки и владения.

— Ще добавя само, че Рийс и Родри се ненавиждат от години. Това няма нищо общо с Уирда или деомера; просто дребнава вражда, както често се случва между роднини. Една вечер в Аберуин Рийс

оскърбил брат си тъй жестоко, че Родри посегнал към меча... а не забравяйте, Рийс е гуербрет.

— Имал е голям късмет, че брат му не го е обесил — подхвърли Кейр.

— Точно така. Рийс веднага използвал случая, за да се отърве от омразния роднина. Сега Родри язди по пътищата като сребърен кинжал.

— Нима? — обади се Неста. — Учудвам се, че си го оставил да стане наемник.

— Не зависеше от мен. Иначе не бих го позволил, уверявам те. Но съдбата на Родри е само част от нашите неприятности. Когато черният майстор избяга през Кермор, Неста го проследи, но нито тя, нито аз, нито някой от първичните духове успя да разпознае човека. А си мислехме, че познаваме всеки глупец, който се е отдал на това окаяно занимание. Е, май сме били твърде самоуверени.

— И отгоре на всичко ни се изплъзна съвсем лесно — добави Неста. — Сякаш имаше подготвени скривалища по целия път. Сигурно е редил козните си отдавна под носа ни.

Неколцина от мъжете тихичко промърмориха твърде неподобаващи им ругатни. Адерин излезе напред и взе думата.

— Най-много ме плаши фактът, че е успял толкова лесно да омагьоса Лодлейн. Момчето беше по-скоро с елфически, отколкото с човешки разум. Разбирате ли какво означава това? Нашият враг несъмнено познава добре елфическите нрави и обичаи, ала съм твърдо уверен, че нито един майстор на черния деомер не е пътувал когато и да било по ония земи.

— Да, лоши вести — каза Кейр. — Какво пък, печалната истина е, че не сме били достатъчно бдителни. Повече не може така.

— Именно — съгласи се Невин. — Подробностите ще можем да уредим и по-късно помежду си, но има още нещо, което бих искал да съобщя пред Съвета на Трийсет и двамата. По време на тази война стотици хора видяха открито мощта на деомера.

За миг присъстващите замлъкнаха от изненада; после гълчавата се надигна, тъй както приижда лятна буря — оловното небе става все по-тежко, птиците стихват и изведнъж пороят руква сред гръмотевичен трясък. Невин се обърна към Адерин.

— Време е да ни напуснеш. По-късно ще се свържа с теб чрез огъня.

Образът на Адерин изведнъж изчезна от горичката. Останалите постепенно се успокоиха.

— Не ще и дума, това е сериозен въпрос — каза накрая Кейр. — Естествено, извън Западен Елдид никой няма да повярва. След време мълвата ще стихне.

— Стига някой да не я разбуни пак с нови деомерски дела.

— О, богове! Нима си мислиш, че замисълът на черните е бил да ни изкарат наяве?

— Не е изключено, нали?

По лицата наоколо се изписа тревога. И имаше защо. Някога, по времето на Зората, когато народът на Бел пристигнал в Девери от древната си родина отвъд източните морета, жреците от дъбовите горички, наричани друидиони, открито използвали деомера. Хората се бояли от тях, треперели и се мъчели да ги умилостивят с ласкателства, додето се стигнало до неизбежната поквара. Жреците забогатели и се сдобили с огромни имения; те прилагали законите в своя полза и властвали като благородници. Малко по малко силата на деомера ги напуснала, докато накрая ритуалите им се превърнали в безсмислени представления, а могъщите слова — в празно бръщолевене. Но такива са изкушенията на светската власт, че жреческото съсловие постепенно забравило как някога е владеело деомера наистина. По времето на Невин жреците приемаха разказите за древни чудеса като празни приумици, достойни единствено за песните на бардовете.

Ала все пак деомерът бе оцелял, предаван тайно от майстори на техните ученици. Неговите последователи даваха най-строг обет да живеят скромно, прикривайки уменията си, за да не бъдат покварени на свой ред с ласкателства и богатства. Кейр работеше като старши коняр на лугкарнския гуербрет; Неста беше вдовица на търговец от Кермор. Самият Невин живееше най-скромно от всички, тъй като беше билкар и обикаляше с мулето си кралството, за да лекува болестите на хора, които нямат пари да се обърнат към аптекар или хирург. Ако дойдеше краят на вековната тайна, навярно майсторите на деомера рано или късно щяха да бъдат победени от същите изкушения, които някога бяха отклонили жреците от правия път.

— Има и още нещо — каза Кейр. — Почти всички в кралството биха ни сметнали за зли магьосници. Ами ако им хрумне да ни преследват?

Неста потръпна. Като застаряваща жена тя беше най-заstrasена от подобни обвинения.

— Вярно — каза Невин. — Затова ние... — Изведнъж той замлъкна, поразен внезапно от нова мисъл, явно идваща от другаде. Когато заговори отново, гласът му звучеше със силата на пророчество. — Дошло е време деомерът отново да излезе наяве, отначало предпазливо, ала не са далече дните, когато всички ще работим открито.

Околните усетиха силата в словата му и разбраха, че Властелините на Светлината са проговорили чрез своя служител.

— О, пъклото да го вземе! — прошепна Кейр. — Не вярвах, че ще дочакам този ден.

И другите мислеха същото, най-вече Невин.

— Ще трябва да прекарам дълги часове в самовглъбение по този въпрос — добави старецът. — И ви обещавам да не действам прибързано. Трябва да сме много внимателни.

Известно време обсъждаха пророчеството, накрая решиха през следващите дни Невин да се съсредоточи върху странната идея, а останалите да продължат живота и работата си както досега. Съветът приключи, образите взеха да гаснат като духнати свещи, но Кейр и Невин се задържаха сред покоя на астралната горичка. Наоколо огромните дървета се люшкаха като от вятър под напора на астралния прилив, чиято лека вибрация двамата усещаха в главите си.

— Странна вест получихме днес, Господарю на Земята — подхвърли Невин. — Но възнамерявам да поработя върху тази идея, независимо колко време ще ми отнеме.

Те се спогледаха с усмивки на искрена обич. Някога, преди около четиристотин години, Кейр бе помогнал на Невин да направи първите си крачки в деомера. По онова време се наричаше Регор и както става с майсторите на деомера, бе минал няколко пъти през смърт и възраждане. За разлика от него Невин продължаваше да живее, поддържан от първичните сили. Повечето хора биха завидели на подобно дълголетие. За него то означаваше непоносимо тежък Уирд, тъй като на младини бе допуснал грешка, довела до гибелта на трима

невинни, а сетне бе дал прибързан обет да не намери покой, додето не изкупи греха си.

— Искам да те питам нещо — каза Кейр. — Мислиш ли, че скоро ще изпълниш обета си?

— Не знам. Наистина не знам. Вече толкова пъти съм вярвал, че ще стане така, ала събитията вечно ми се изплъзват. Обаче едно мога да ти кажа: помирих се с Герейнт. Част от веригата е прекъсната веднъж завинаги.

— Слава на боговете. Някога се опитах да те предупредя за онзи прибързан...

— Знам, знам. Имаш право, винаги съм си патил от прекалено упорство. О, богове, клетата Брангуен! Знаеш ли, в мислите си и досега я наричам така, макар да е носила името само няколко жалки години. И двамата с Блейн имаме вина за нейната гибел, но когато давах обет да изкупя вината си, изобщо не предполагах, че това ще ми отнеме цели четиристотин години.

— Е, не се упреквай толкова. Всички те вече са минали много прераждания и само объркаха още повече собствения си Уирд. Сигурно и в този живот не е по-различно.

— Прав си. Брангуен... проклятие, искам да кажа Джил, разбира се... пое по друмищата с Родри.

— Тоест с онази душа, известна някога под името лорд Блейн от клана на Глиганите, така ли?

— Точно така. Не съм ли ти казал? Извинявай, но боговете са ми свидетели, през тия години съвсем се обърках. Направо се чудя на елфите — как успяват да съхранят в паметта си толкова много неща.

— Умовете им са такива. Нашите не.

— Понякога се питам още колко ще издържа.

Образът на Кейр го погледна остро. Въпреки цялата си мъдрост изпитваше дълбока тревога. Невин извърна очи към древните дървета, полюшвани от вятъра на един свят, който не знае що е тлен и промяна. Понякога изпитваше такава умора, че искаше да се превърне в дърво, като вълшебниците, от старите легенди, които намирали покой, сливайки се със свещените дъбове.

— Недей така — каза Кейр. — Ако някога ти потрябвам, разчитай на мен.

— Благодаря от сърце. Няма да го забравя.

— Добре. Между другото, няма ли да наминеш към Лугкарн преди края на есента? Винаги, е приятно да срещнеш стари приятели в плът и кръв.

— Така си е, но май ще го отложи за идната пролет. Трябва да остана в Елдид.

— Отново ли очакваш неприятни събития?

— Не, представи си. Канен съм на сватба.

По онова време Елдид беше една от най-слабо населените провинции на Девери и из западните му области рядко се срещаха градове. Най-голям от тях беше Дън Гуербин със своите триста кръгли къщи, няколко странноприемници и три храма, всичко това оградено с висока каменна стена. Върху хълм в центъра се издигаше дън — крепостта на местния тиерин. Още една отбранителна стена обграждаше конюшните и казармите на стотината войскари, бараките, хамбарите и самия брoх — кръгла каменна кула на четири етажа, с прилепени от двете ѝ страни по-ниски кулички.

Тази сутрин дворът около брoха гъмжеше от слуги, които носеха продукти за кухнята, мъкнеха дърва за огнищата в голямата зала и търкаляха бурета с пиво от навесите към брoха. Край обкованата порта други слуги посрещаха с поклон гостите за сватбата. Кълин от Кермор, капитан на тиеринския боен отряд, бе строил хората си за преглед. По някакво чудо всички се оказаха чисти, избръснати и спретнати.

— Много добре, момчета — каза Кълин. — Изглеждате доста прилично за банда негодници. А сега запомнете: днес ще пристигнат дами и благородници от цялото тиеринство. Не искам никакви пиянски истории или побоища. Набийте си в главите, че това е сватба и дамата заслужава мъничко щастие след всичко, което преживя.

Войскарите закимаха. Много добре знаеха, че ще има да съжбяват, ако някой наруши заповедта.

Кълин ги въведе в огромната кръгла зала, която заемаше целия приземен етаж на брoха. Днес на пода бяха постлали нови тръстикови рогозки; бяха изтупали най-грижливо гоблените по стените. Залата беше претъпкана с допълнителни маси. Не само че присъстваха множество благородни гости, но и всеки владетел водеше свита от пет души. Слугите се промъкваха през навалищата с половиници пиво и

панери с хляб; бардът свиреше, макар че почти никой не му обръщаше внимание; войскарите хвърляха зарове и си разменяха шеги; край централното огнище благородните дами бърбеха като свраки, а съпрузите им надигаха чашите. Кълин настави хората си, повтори заповедта да не се бият, а после си проправи път към почетната маса и коленичи до тиеринския стол.

Тиерин Ловиан бе рядко явление за Девери — жена, която управлява сама огромното си владение. Някога в този дън живееше брат ѝ, но той умря без наследник и Ловиан получи земите му благодарение на законите, които се грижеха да запазят от разпокъсване имотите на големите кланове, дори ако се наложи да ги наследи жена. На четирийсет и осем години тя все още беше красива — имаше черна, леко прошарена коса, големи небесносини очи и се държеше със спокойната гордост на господарка по рождение. Този ден носеше рокля от червена бардекска коприна и наметало в цветовете на клана Клу Кок — червено, кафяво и бяло.

— Отрядът е настанен, милейди — каза Кълин.

— Чудесно, капитане. Виждаш ли си Невин?

— Не, милейди.

— Не бих се учудила, ако се скрие. Толкова мрази тълпите... Ако все пак го видиш, кажи му да дойде на моята маса.

Кълин стана и с поклон се върна при войскарите си. От мястото си виждаше почетната маса и докато отпиваше от половиницата, огледа младоженката лейди Донила — красива жена с буйна кестенява коса, официално пристегната зад тила по момински. Кълин дълбоко ѝ съчувстваше. Неотдавна първият ѝ мъж аберуинският гуербрет Рийс я бе прогонил под предлог, че е бездетна. Ако Ловиан не ѝ бе намерила съпруг, трябваше да се върне опозорена в дъна на брат си. Новият ѝ мъж лорд Гарет беше няколко години по-възрастен от нея, но иначе изглеждаше доста добре със своя буен мустак и прошарена руса коса. Войскарите му разправяха, че бил доблестен благородник, кротък в мирно време и страховит на бойното поле. Освен това беше вдовец с куп деца, тъй че на драго сърце приемаше красивата си съпруга, била тя безплодна или не.

— Гарет май наистина се е увлякъл по нея, какво ще кажеш? — подхвърли Невин.

Кълин неволно ахна, завъртя се и зърна насреща си засмяната физиономия на стареца. Лицето на Невин беше сбръчкано като вехта кожена кесия, но той не отстъпваше по сила и издръжливост на който и да било младеж. Сега стоеше напето край масата с ръце на кръста.

— Не исках да те стресна — лукаво се усмихна той.

— Изобщо не забелязах кога си влязъл.

— Просто не гледаше към мен, това е. Не съм станал невидим, макар че, признавам, отдавна исках да ти изиграя подобна шега.

— А аз се хванах, не ще и дума. Слушай, лейди Ловиан иска да седнеш при нея.

— На почетната маса? Ама че досада! Добре поне, че си облякох чиста риза.

Кълин се разсмя. Обикновено Невин ходеше като селянин с раздърпани кафяви дрехи, днес обаче наистина бе облякъл закърпени, но съвсем прилични сиви бриги и бяла риза, бродирана с червения лъв на Ловиан.

— Да те питам нещо, преди да си тръгнеш — каза Кълин. — Имаш ли някакви... тъй де, някакви вести за моята Джил?

— Искаш да кажеш, дали съм я следил. Ела с мен.

Двамата пристъпиха към второто огнище, където се печеше на шиш цяло прасе. За момент Невин впи поглед в пламъците.

— Виждам Джил и Родри, изглеждат ми в добро настроение — каза след малко той. — Денят е слънчев, двамата вървят през градче към някакъв магазин. Чакай! Познавам това място. Ковашката работилница на Ото в Дън Мананан, но него май го няма в момента.

— Сигурно не можеш да разбереш дали е бременна.

— Във всеки случай не й личи. Разбирам тревогите ти.

— Е, рано или късно и това ще стане. Само се надявам да прояви благоразумие и да се прибере у дома.

— Ум поне никога не й е липсвал.

Кълин кимна, но тревогата продължаваше да го гризе отвътре. В края на краищата Джил беше единствената му дъщеря.

— Дано да са скътали пари за през зимата — добави капитанът.

— Е, ние двамата доста им дадохме, стига Родри да не ги е пропил.

— О, Джил няма да му позволи. Моята щерка е стисната като дърта селянка, не пуска и пукнат грош — за миг Кълин си позволи да

се усмихне. — Ако не друго, поне адски добре познава дългия път.

Тъй като дюшекът гъмжеше от дървеници, Родри седеше на пода в малката стаичка и гледаше как Джил, свъсила съсредоточено вежди, кърпи единствената му риза. Носеше мръсни сини бриги и простичка момчешка риза. Златистата ѝ коса беше подстригана съвсем късо, по мъжки, и все пак бе тъй красива с големите си сини очи, изящни черти и пухкави устни, че Родри не можеше да откъсне очи от нея.

— Кълна се в косматия черен задник на Адския властелин! — изръмжа накрая тя. — Толкоз мога, тъй че ще трябва да се примириш. Мразя да шия.

— Смирено благодаря, задето благоволяваш да ми кърпиш дрехите.

Джил пак изръмжа и захвърли ризата в лицето му. Родри се разсмя и хвана дрехата, покрита с петна от пот и ръжда. Бродираните червени лъвове бяха единственият спомен от предишния му живот като наследник на тиеринството Дън Гуербин. Той надяна ризата и препаса отгоре колана си. Отляво висеше мечът му, великолепно оръжие от най-добра стомана с дръжка във формата на дракон, отдясно беше знакът на неговия позор — сребърният кинжал. Такива кинжали носеха наемниците, които скитаха по пътищата и се сражаваха не за чест или доблест, а единствено за пари. Колкото до Родри, случаят беше още по-странен и именно затова двамата идваха в Дън Мананан.

— Мислиш ли, че ковачът ще си е у дома? — запита Родри.

— Несъмнено. Ото рядко напуска работилницата си.

Излязоха из града, който нямаше крепостна стена, а къщите, магазините и работилниците се бяха струпали безразборно покрай реката. Изтеглените на сухо рибарски лодки изглеждаха тъй вехти и разнебитени, че на човек му оставаше само да се чуди как изобщо се държат на вода.

— Не разбирам по какъв начин тия хора си изкарват прехраната от морето — подхвърли Родри.

— Шшшт — Джил се озърна. Наоколо нямаше никой, но въпреки това тя понижи гласа си до шепот. — Лодките не случайно изглеждат така. Под скумрията често се крият разни други товари.

— О, богове! Искаш да кажеш, че сме попаднали в свърталище на контрабандисти?

— По-тихо! Точно това искам да кажа.

Работилницата на Ото се намираще в самия край на града и само един черен път я делеше от нивите със зеле. Родри със задоволство забеляза, че на вратата вече не виси катинар. Когато Джил я отвори, над главите им дръннаха сребърни звънчета.

— Кой е? — изрева мощен глас.

— Джил, щерката на Кълин от Кермор. Водя и още един сребърен кинжал.

Родри я последва в празна триъгълна стая, отделена с мръсни тръстикови прегради от останалата част на кръглата къща. Протритото зелено одеяло върху едната от тях навярно служеше вместо врата, защото Ото се появи иззад него. Висок едва метър и половина, той имаше пропорционално, мускулесто телосложение и могъщите ръце на миниатюрен ковач. Буйната му прошарена брада беше грижливо подстригана, а тъмните му очи ги гледаха лукаво.

— Я, ама това била Джил — каза той. — Радвам се да те видя пак. Къде е татко ти и кое е това момче?

— Тате остана в Елдид. Намери си място като капитан на тиеринска войска.

— Тъй ли? — Ото се усмихна с искрена радост. — Винаги съм си мислил, че е срамота толкова свестен човек да носи сребърния кинжал. Ами ти? Да не си избягала с тоя хубавец?

— По-кратко! — изръмжа Родри. — Кълин й разреши да тръгне с мен.

Ото изсумтя недоверчиво.

— Вярно е — намеси се Джил. — Дори тате го закле като сребърен кинжал.

— Нима? — очевидно златарят все още се съмняваше, но предпочете да смени темата. — Какво те води насам, момко? Трофеи за продан ли носиш?

— Не. Идвам заради сребърния кинжал.

— Какво, да не си го нацърбил или нещо такова? Не виждам как човек би могъл да повреди тоя метал.

— Иска да премахнеш деомера — намеси се Джил. — Можеш ли, Ото? Да освободиш кинжала от магията.

Ковачът зяпна от изненада.

— Адски добре знам, че има магия — продължи Джил. — Покажи му, Родо.

Родри колебливо измъкна кинжала от протритата ножница. Чудесното острие беше направено от някаква сплав, блестяща като сребро, ала по-твърда от стомана, която само неколцина златари в цялото кралство умееха да обработват. Върху него беше гравиран нападащ ястреб (знакът на Кълин, тъй като до неотдавна кинжалът беше негов), но в ръката на Родри изображението почти не се забелязваше сред блясъка на деомерската светлина, струяща като вода от острието.

— Значи имаш елфическа кръв във вените, а? — навъси се Ото. — И то доста.

— Е, има такова нещо — неохотно призна Родри. — Нали разбираш, родом съм от западните области и оная стара поговорка за елфическа кръв в елдидските вени май излезе вярна.

Когато Ото грабна кинжала, сиянието помръкна и стана едва забележимо.

— Не те искам в работилницата — заяви той. — Крадлив народ сте всичките. Не те обвинявам; сигурно тъй ви възпитават.

— Кълна се във всички богове на Отвъдните земи, не съм крадец! Родих се и израснах в рода Мелуейд. Не е моя вината, че нейде из потеклото ми има и чужда кръв.

— Ха! Все едно, няма да ми припариш в работилницата — Ото го загърби и подчертано заговори само на Джил. — Трудно нещо искаш, девойче. Та аз не владее истински деомера. Зная само това заклинание, без дори да разбирам какво върша. То просто се предава от поколение на поколение — разбира се, само между посветените.

— Точно от това се боях — въздъхна тя. — Но трябва да сторим нещо. Той не може да използва кинжала — деомерът всеки път го издава.

Ото прехапа устна и се замисли.

— Е, ако беше обикновен кинжал, просто щях да го заменя с нов, без магията, но тъй като е на Кълин и прочие, ще се опитам да отстраня деомера. Може би има начин да притъпя заклинанието, ако извърша всичко отзад напред. Но ще ти струва скъпо. Опасно е да си играе човек с тия неща.

След няколко минути яростен пазарлък Джил смъкна цената наполовина и му подаде пет сребърни монети.

— Ела пак по залез-слънце — каза Ото. — Тогава ще видим дали съм успял или не.

След пладне Родри се зае да си търси работа. Есента бе твърде напреднала за военни действия, обаче откри търговец, който се готвеше да превозва стока до Кермор. Въпреки че хората презираха сребърните кинжали, много ги търсеха да придружават кервани, защото се знаеха като честни наемници. Не всеки можеше да стане сребърен кинжал. Ако даден воин изпаднеше дотам, та да потърси тази професия, първо трябваше да намери друг сребърен кинжал, да пътува известно време с него и да покаже, че наистина го бива, преди да му разрешат среща с някого от малцината ковачи, които познаваха тайната. Едва тогава можеше да поеме по „дългия път“, както наемниците наричаха живота си.

Ако Ото успееше да премахне магията, Родри вече нямаше да се бои, че кинжалът ще издава странния му произход всеки път, когато го извади. Привечер едва дочака Джил да свърши с вечерята и бързо я поведе към златарската работилница. Завариха Ото с доста по-къса брада и съвсем без вежди.

— Знаех си, че нещо ще ме сполети, щом правя услуга на някакъв си проклет елф — заяви той.

Джил се пресегна и стисна ръката му.

— Ото, приеми най-смирените ни извинения. Хубаво, че не си се изгорил по-лошо.

— Охо, така значи? Ха! Добре, ела насам, момко.

Когато Родри пое кинжала, острието си остана съвсем обикновено, без следа от сияние. Докато го прибираше, той се усмихна.

— Благодаря, добри ми майсторе, хиляди пъти благодаря. Искрено съжалявам, че не мога да те възнаградя по-щедро за поетия риск.

— Аз също. Ама такива сте си вие — щедри сте на сладки приказки, а като опре до пари...

— Ото, моля те — намеси се Джил. — В него няма чак толкова много елфическа кръв.

— Ха! Няма да ти кажа нищо повече от това, малка Джил. Ха!

Цял ден Народа се стичаше към алардана. Повели пред себе си табуни коне и овчи стада, малки групички елфи прииждаха към пищна ливада, разположена тъй далече на запад от Елдид, че не я бе виждало човешко око. Пускаха добитъка да пасе и разпъваха кожени шатри, изпъстрени с ярки изображения на цветя и животни. Из лагера тичаха дечурлига и кучета; тук-там припламваха огънове; из въздуха се носеше празничен дъх. По залез-слънце шатрите вече станаха повече от сто. Когато пламна и последният огън, някаква жена подхвана дългата жална песен за Донабел и неговата изгубена любима Адарио. Сетне се разнесоха и звуците на арфа, задумка барабан и накрая някой донесе конабер — музикален инструмент от три съединени тръстикови флейти.

Девабериел Среброръкия, смятан за най-добрия бард по тази част от елфическите земи, се запита дали да не извади арфата от багажа си, но пък беше страшно гладен. Взе от шатрата дървена паница и лъжица и бавно закрачи из празничния лагер. Всяка от бродещите групи — наричани на елфически език алари — бе приготвила огромни количества от едно или друго ястие. Гостите бродеха насам-натам, като похапваха каквото им се понрави, а наоколо непрестанно звучаха разговори, песни и смях. Девабериел търсеше Манавер, чийто алар по традиция приготвяше печено в жарава агне.

Накрая го откри в покрайнините на лагера. Тъкмо двама младежи вадеха агнето, а други носеха чисти листа, върху които да го положат. Сам Манавер изтича да посрещне барда. Косата му беше тъй светлоруса, че изглеждаше почти бяла, а котешките очи имаха тъмнопурпурен цвят. Всеки от двамата приветствено докосна с лява ръка дясното рамо на другия.

— Голям събор — каза Манавер.

— Как иначе, нали всички знаеха, че ти ще приготвиш агнешкото.

Манавер отметна глава и се разсмя. От въздуха изникна малка зелена силфида и кацна на рамото му. Посегна да я погали и тя се усмихна широко, разкривайки острите си зъбки.

— Видя ли се вече с Калондериел? — запита Манавер.

— Пълководеца ли? Не. Защо?

— Напоследък разпитва всички бардове за някаква древна роднинска история. Сигурно ще те докопа и теб.

Силфидата изведнъж го дръпна за косата и изчезна, преди да я перне. Аларданът гъмжеше от Диви, които търчаха насам-натам, по-възбудени и от децата. Въздушни духчета, гномчета, силфиди и саламандри — всички те бяха духове на природните стихии, които понякога приемаха телесен облик, макар истинският им дом да беше на съвсем друго равнище във Вселената. Девабериел нямаше ни най-малка представа къде точно; тия неща знаеха само майсторите на деомера.

С последен напън младежите измъкнаха агнето, обвито в обгоряло платнище, сетне го сложиха върху листата. Миризмата на печено агнешко с подправки и плодове беше тъй апетитна, че Девабериел неволно пристъпи натам, но се наложи да почака. Пълководецът Калондериел мина наблизо и го поздрави. Той беше братовчед на Манавер и двамата доста си приличаха.

— С какви тайнствени проучвания си се захванал? — запита бардът.

— Най-обикновено любопитство — отвърна Калондериел. — Нали знаеш, че бях с Адерин, докато преследваше Лодлейн?

— Чух нещо такова.

— Добре тогава. Срецнах един човешки пълководец на име Родри Мелуейд, момче на двајсетина години. Колкото и да е странно, в жилите му има доста от нашата кръв. Чудех се дали случайно не знаеш как е попаднала в клана му.

— Една жена от Народа се омъжи за Пертик Мелуейд през... кога ли беше всъщност?... Е, някъде преди около двеста години.

— Толкова отдавна? Но аз видях как Родри докосна парче джуджешко сребро и то запламтя в ръцете му.

— Тъй ли? Значи не може да е само от оная далечна роднинска връзка. Как се казва баща му?

— Тингир Мелуейд, а майка му е Ловиан от клана Клу Кок.

Девабериел застина на място. Колко време мина оттогава? И досега я помнеше ясно — прекрасна девойка въпреки заоблените си уши и кръгли очи. Прекрасна и натъжена от нещо. Но кога беше? През онова необичайно сухо лято, нали? Да, точно преди двајсет и една година.

— О, кълна се в Черното слънце! — възкликна Девабериел. — Та аз изобщо не знаех, че Лова има дете от мен!

— И това ако не е майтап! — Калондериел избухна в бурен смях. — Явно попаднах тъкмо на когото трябваше. Странна е тая твоя страст по кръглоухите жени, приятелю.

— Не са били чак толкова много.

Когато Калондериел отново се разсмя, Девабериел замахна насреща му.

— Стига си грачил като таласъм! Искам да чуя за този мой син. Всичко, което можеш да си припомниш.

Само няколко дни по-късно Родри стана тема на друг разговор, този път в Бардек, далече отвъд Южното море. Двама мъже седяха на пурпурен диван в горната стая на една уединена сред хълмовете на централния остров вила и гледаха трети, настанен зад маса, отрупана с книги и пергаментови свитъци. Той беше невероятно дебел, разплут и безформен като прокъсана кожена топка, а по мургавия му череп висяха само няколко редки кичура бяла коса. Колчем надигнеше глава, клепачите му неволно провисваха, прикривайки наполовина кафявите му очи. Тъй отдавна и толкова всеотдайно се бе посветил на черния деомер, че вече нямаше име. Наричаха го просто Стария.

Другите двама бяха от Девери. Аластир изглеждаше на около петдесет години, макар че всъщност приближаваше седемдесетте. Беше едър, с грубовато лице и прошарена коса. На пръв поглед имаше вид на типичен керморски търговец, облечен с карирани бриги и изкусно бродирана риза, за какъвто правеше усилия да се представя. Другият носеше името Саркин и едва бе надхвърлил трийсетте. Имаше буйна руса коса, тъмносини очи и изящни черти и би трябвало да изглежда красив, но в начина, по който се усмихваше и в пламтящия му поглед се криеше нещо отблъскващо. Двамата мълчаливо изчакаха, докато Стария вдигна глава и я отметна назад, за да ги види.

— Прегледах основно всички изчисления — гласът му прозвуча досущ шумоленето на изсъхнали вейки. — Тук се намесва нещо скрито, което не мога да разбера, някаква тайна, може би дори някаква сила на Съдбата се изправя срещу нашите планове.

— Дали не е просто Господаря на Ефира? — запита Аластир. — Докато той не се намеси, Лодлейн се справяше великолепно.

Стария поклати глава и вдигна от масата лист пергамент.

— Това е хороскопът на Тингир, бащата на Родри. Моето изкуство е твърде сложно, млади Аластир. Тайните далеч не се изчерпват с един-единствен хороскоп.

— Разбирам. Не бях помислил за това.

— Не се и съмнявам. Малцина познават звездите като мен. Повечето глупаци си въобразяват, че когато човек умре, хороскопът му става безполезен, но астрологията е изкуство, изучаващо корените на всички неща. Онова, което човек сътвори през живота си — например син, — продължава да се влияе от неговите звезди дори след смъртта му. Когато сравних този хороскоп с разположението на планетите, изглеждаше очевидно, че през това лято поради нечия измама ще загине син на Тингир. Изчисленията за другия брат не показваха ни най-малка заплаха, тъй че загиналият син явно трябваше да е Родри.

— Е, годината още не е отминала. Нищо не пречи да пратим убийци по дирите му.

— Лесно и свършено безсмислено. Всички поличби сочат, че той ще загине в сражение. Нима забравяш на какво съм те учил?

— Смирено се извинявам.

— Освен това деверийската година скоро ще свърши. Остава ни по-малко от месец. Не, всичко е, както ви казах. Тук се намесва някаква тайна — Стария плъзна взор по разхвърляната маса. — Мислех си, че разполагам с цялата потребна информация. Това може да предвещава беда... за всички нас. Не, Аластир, няма да пращаме убийци. Никакви прибързани стъпки, преди да съм решил загадката.

— Ще сторим каквото пожелаеш, разбира се.

— Точно така — Стария взе костена пръчица за писане и разсеяно потупа друг пергамент. — Тази жена също ме озадачава. Да, малката Джил много ме озадачава. Поличбите не споменаваха нищо за жена, която умее да се сражава като мъж. Искам повече сведения за нея — най-вече рождената ѝ дата, за да мога да разчета звездите.

— Ще сторя всичко възможно да я имаш, когато се върна.

С одобрително кимване, което разтърси безбройните гънки под брадата му, Стария размърда туловището си върху стола.

— Изпрати ученика си да ми донесе обяда.

Аластир махна с ръка на Саркин, който послушно стана и напусна стаята. Стария се загледа в затворената врата.

— Ненавижда те — изрече той след кратко мълчание.

— Така ли? Не съм забелязал.

— Без съмнение, защото полага големи усилия да го прикрие. Наистина няма нищо по-уместно от това, един ученик да се бори с учителя си. Та как иначе ще овладее знанията, ако не воюва за тях? Но омраза?... Твърде опасно.

Аластир се запита дали Стария не е зърнал поличба, че Саркин представлява реална заплаха. Но майсторът би поискал твърде висока цена, за да му каже. Стария беше най-големият специалист в онази специфична област на черния деомер, която се стремеше въпреки волята на вселената да измъкне намеци за бъдещите събития. Личният му изопачен вариант на астрологията бе само част от цялостното изкуство, съдържащо също дълбоко вглъбяване и опасно проникване в астралните видения. Посвоему той беше безукорно честен, в замяна на неоценимите си услуги изискваше вярност и уважение — нещо твърде рядко сред майсторите на черния деомер. В известен смисъл дори можеше да бъде наречен водач на тяхното разединено „братство“. Понеже възрастта и прекомерната тежест не му позволяваха да напусне вилата, Аластир бе сключил сделка с него. Стария му помагаше да осъществява собствените си планове, а в замяна той поемаше онази част от неговите дела, която налагаше пътешествия по далечни земи.

Няколко минути по-късно Саркин се завърна с паничка върху малък поднос, сложи я пред Стария и отново седна до Аластир. В паничката имаше сурово месо и още топла кръв от току-що заклано животно — необходима храна за престарелите майстори на черното умение. Стария потопи деликатно пръст и бавно го облиза.

— А сега за твоята работа — каза той. — Назряло е времето да получиш каквото дириш, ала трябва да бъдеш много внимателен. Известно ми е, че си взел редица предпазни мерки, но не забравяй колко грижи положихме да отстраним Родри. Сам знаеш как свърши всичко.

— Уверявам те, че непрестанно ще бъда нащрек.

— Добре. Идното лято разположението на планетите ще бъде неблагоприятно за хороскопа на Деверийския крал. Ще влияят и

редица странични фактори, които ти не си в състояние да разбереш. Взети заедно, всички тези поличби сочат, че ако някой положи усилия, Кралят може да загуби могъщ закрилник.

— Великолепно! Камъкът, който търся, е именно такъв закрилник.

Стария помълча, пресегна се отново към чинийката, а после облиза пръста си.

— Много интересно, млади Аластир. Досега ти изпълняваше своята част от сделката, може би дори по-добре, отколкото предполагаш. Толкова странни неща... — гласът му звучеше унесено. — Много, много интересно. Да видим дали като се върнеш в Девери, няма да се натъкнеш и на други странни събития. Разбираш ли какво имам предвид? Трябва да бъдеш нащрек всеки миг.

Аластир усети как страхът влива ледени пръсти в стомаха му. Макар и по съвсем заобиколен начин, Стария го предупреждаваше, че вече не може да вярва на собствените си предсказания.

* * *

Коленичил в червената си кожена шатра, Девабериел Среброръки усърдно ровеше из торба, бродирана с изображения на бръшлян и рози. Тя беше твърде голяма, за да намери веднага каквото търсеше. Нетърпеливо махна настрана разни стари награди от певчески съревнования, първото бродирано от дъщеря му парче платно, две сребърни катарамии, шишенце бардекски парфюм и дървено конче — подарък от любовница, чието име бе забравил отдавна. Най-сетне напипа напукана от старост кожена кесийка.

Отвори я и изтърси върху дланта си пръстен. Беше изработен от джуджешко сребро и поради това си оставаше все тъй лъскав, но в него нямаше деомер — поне доколкото можеха да преценят мъдреците и посветените в тайното изкуство. От външната страна на широката сребърна халка имаше гравирани рози, а отвътре бяха изписани с елфически писмена думи на неизвестен език. Девабериел притежаваше пръстена от двеста години, но още не бе срещнал мъдрец, който да ги разчете.

Начинът, по който го получи навремето, беше не по-малко странен. В онези дни, още съвсем млад и едва приключил обучението за бард, той бродеше с алара на жена, която му допаднаше. Един ден насреща им се зададе пътник, яхнал великолепен златист жребец. Когато Девабериел и още двамина избързаха да го посрещнат, ги чакаше голяма изненада. Макар отдалече пътникът да приличаше на обикновен мъж от Народа с тъмна коса и черни очи, каквито често се срещаха из далечния запад, отблизо бе трудно да се каже как точно изглежда. Като че ли чертите му се променяха неуловимо през цялото време и устните му ставаха ту по-широки, ту едва очертани, а ръстът му — ту висок, ту нисък. Мъжът слезе от коня и огледа посрещачите.

— Искам да поговоря с барда Девабериел — заяви той.

— Ето ме.

— Чудесно. Нося подарък за един от синовете ти, млади барде, защото ще имаш синове. При раждането на всекиго от тях не пропускай да се посъветваш с човек, който разбира от деомер. Така ще узнаеш за кого е подаръкът.

Докато подаваше на младежа кесийката и пръстена, очите му изглеждаха по-скоро сини, отколкото черни.

— Благодаря, добри ми господине, но кой сте вие?

Странникът само се усмихна, яхна безмълвно коня и се отдалечи.

През изминалите оттогава години Девабериел неведнъж бе разговарял с мъдреци и майстори на деомера, но така и не узна нищо повече за пръстена и тайнствения дарител. При раждането на всекиго от двамата си сина той не пропусна да потърси съвет от посветените, ала и в двата случая поличбите се оказаха неблагоприятни за подаръка. Сега обаче откриваше, че има и трети син. С пръстена в ръка той пристъпи към отвора на шатрата и надникна навън. Над лагера ръмеше хладен дъждец и вятърът се засилваше. Пътуването нямаше да е приятно, но Девабериел смяташе да потърси майсторката на деомера, която някога бе проявила най-голям интерес към тайната на пръстена. Любопитството нямаше да му даде покой, додето не разбере дали подаръкът не е бил предназначен за младия Родри ап Девабериел, който все още се смяташе за Родри Мелуейд.

Тласкан от мразовития вятър, пороят се лееше по сумрачните улици на Кермор. На Джил и Родри не им оставаше друго, освен по цял ден да се спотайват като лисици в хана край северната порта. Тъй като парите щяха да им стигнат за подслон и прехрана през цялата зима, Джил се чувстваше заможна и честита, ала Родри бе изпаднал в мрачното настроение, наричано с непреводимото название хирейд — болезнен копнеж по нещо недостижимо. Часове наред седеше долу в кръчмата и прегърбен над половиница пиво, унило разсъждаваше за позора си. Каквото и да правеше, Джил така и не успя да го изтръгне от това състояние. Накрая с болка на сърце го остави да си мълчи.

Ала поне нощем, когато се качваха в стаята, тя успяваше да го разсее с целувки и ласки. Макар и за кратко време, любовта го правеше отново щастлив и той разговаряше с нея, докато лежаха прегърнати. А когато сънят го надвиеше, Джил често оставаше да бди и да го гледа, сякаш се мъчеше да разгадае някаква тайна в него. Родри беше висок и мускулист, но не прекалено широкоплещест, с дълги и сръчни ръце, които напомняха за елфическата му кръв. Имаше характерната за елдидците черна коса и ясносини очи, но като цяло външността му изглеждаше твърде необикновена. Чертите му бяха тъй правилни, че биха му придавали женствен вид, ако не ги нарушаваха няколко малки белега по лицето. Джил вече бе срещала Елкион Лакар и знаеше, че те са също тъй красиви. Често се питаше как тъй малкото елфическа кръв в рода му се е събрала тъкмо у него. Невин го твърдеше със сигурност, но от гледна точка на логиката това изглеждаше просто невероятно.

Една нощ дългите размисли й разкриха отговора на загадката. От време на време Джил сънуваше „истински сънища“, които всъщност бяха неподвластни на разума деомерски видения. Както и в този случай, те идваха обикновено след като дълго е размишлявала по някакъв важен въпрос. Навън в нощта дъждовните струи блъскаха по прозорците и вятърът виеше около хана, а тя заспа в прегръдките на Родри и засънува Елкион Лакар. Струваше й се, че лети над западните степи, а слънцето ту надниква през разкъсаните облаци, ту отново се скрива зад тях. Далече долу сред море от зелена трева забеляза пъстри елфически шатри, грейнали като шепи скъпоценни камъни.

Изведнъж се озова на земята близо до тях. Край нея мина висок мъж с червен плащ и влезе в пурпурносиня шатра. Без сама да знае защо, го последва. Вътре имаше богата украса — гоблени, бродирани

стенни торби и бардекски килими. Върху куп кожени възглавници седеше елфида, чиято бледоруса коса беше пристегната на две дълги плитки и отметната зад дългите, изящно заострени уши. Посетителят събра длани и се поклони, после отметна плаща и седна на килима до нея. Косата му беше бледа като лунен лъч, а очите му имаха типичната за всички елфи вертикална котешка зеница. Ала Джил знаеше, че въпреки странната си външност той е не по-малко красив от нейния Родри... и някак странно познат.

— Много добре, Девабериел — каза жената и макар че говореше на езика на елфите, Джил разбра всяка нейна дума. — Дълго се съветвах с камъните и имам отговор на въпроса ти.

— Благодаря, Валандарио — отвърна мъжът и се приведе напред.

В този момент Джил забеляза, че между тях лежи парче плат, бродирано с геометрични шарки. Тук-таме сред мрежата от триъгълници и квадрати лежаха топчета от скъпоценни камъни — рубини, жълти берили, сапфири, изумруди и аметисти. Точно в средата бе сложен прстичък сребърен пръстен. Валандарио се зае да придвижва топчетата по линиите, докато накрая събра в средата около пръстена по едно от всеки цвят.

— Съдбата на твоя син е обгърната от този пръстен — каза тя. — Ала не знам каква ще бъде тази съдба, мога само да кажа, че тя е нейде на север и нейде във въздуха. Без съмнение всичко ще се разкрие, когато му дойде времето.

— Както повелят боговете. Благодаря ти от все сърце. Щом е тъй, ще се погрижа Родри да получи пръстена. Може и да отскоча до Дън Гуербин, за да зърна как изглежда този мой син.

— Би било неразумно да му разкриеш истината.

— Разбира се. Нямам намерение да се меса в елдидската политика. Просто искам да го видя. В края на краищата не е малка изненада изведнъж да научиш, че имаш пораснал син, за чието съществуване не си и подозирал. Естествено Ловиан едва ли е имала възможност да ми съобщи при положение, че беше все така женена за онзи могъщ пълководец.

— Разбирам те. — Изведнъж Валандарио вдигна глава и насочи погледа си към Джил. — Хей! Коя си ти, дете пращаш духа си да ме следи?

Джил се помъчи да отговори, ала откри, че не може. Извадена от търпение, Валандарио вдигна ръка и изписа във въздуха сигла. Изведнъж Джил се събуди и откри, че седи в леглото до спящия Родри. В стаята беше студено и тя побърза да се пъхне под завивките. „Това беше истински сън — помисли тя. — Лунната богиня да ми е на помощ, моят любим е наполовина елф!“

Размишлявайки за видението, тя дълго не можа да заспи. Нищо чудно, че Девабериел ѝ изглеждаше познат, след като се оказа баща на Родри. Чувстваше се дълбоко потресена от разкритието, че лейди Ловиан, от която се възхищаваше, е сложила рога на мъжа си, но пък, от друга страна, Девабериел беше извънредно красив. За миг се почуди дали да не разкаже на Родри съня, ала веднага си спомни предупреждението на Валандарио. Отгоре на всичко, ако узнаеше, че не е истински Мелуейд, това само би го накарало да затъне още по-дълбоко в своя хирейд.

Вълнуваше я и сребърният пръстен. Той бе още едно потвърждение на онова, което твърдеше Невин — че Уирдът на Родри е дълбоко скрит и незнаен. Ако някога отново срещнеше стареца, непременно щеше да му разкаже за поличбата. Докато сънят я преборваше, се запита дали някой ден пътищата им пак ще се пресекат. Тя се боеше от деомера на Невин, но искрено го обичаше и все пак кралството бе необятно и никой не знаеше къде скита сега старият билкар.

Когато на следващото утро двамата с Родри седнаха долу в кръчмата, тя изведнъж разбра истинското значение на съня. Деомерът отново бе нахлул в нейното съзнание, отново бе я овладял изневиделица. За миг Джил се сви в себе си и изтръпна като подплашен заек, който дочува сред папратите кучешки лай.

— Какво ти е, обич моя? — запита Родри.

— Нищо, нищо. Просто... о, мислех си за войната с Лодлейн миналото лято.

— Не ще и дума, странни събития бяха — той сниши гласа си до шепот. — И онзи проклет деомер! Моля се на всички богове повече да не чуем за него.

Джил кимна, ала знаеше много добре, че Родри иска невъзможното. Още преди да довърши думите си, малкото сиво гномче изникна върху масата и седна до халбата му. Джил виждаше Дивите от

най-ранно детство и това мършаво дългокосо създание беше неин приятел. „О, бедни ми Родо — помисли тя, — ти дори не подозираш, че деомерът те обкръжава отвсякъде.“ Изпитваше едновременно страх и гняв, искаше да загуби завинаги необикновената си дарба, но се боеше, че това никога няма да стане.

И все пак предишното лято Невин бе споменал, че ако откаже да използва таланта си, той постепенно ще губи сила, докато накрая съвсем изчезне. Надяваше се старецът да излезе прав — той несъмнено познаваше тия неща далеч по-добре от нея, — но и дълбоко се съмняваше, защото помнеше как деомерът я тласна във войната и живота на Родри през онова отминало лято. Дотогава тя беше никому неизвестно момиче, просто незаконна дъщеря на един сребърен кинжал, докато баща ѝ не се нае със задача, която изглеждаше съвсем обикновена — да охранява търговски керван до западните покрайнини на Елдид. Ала още от мига, когато търговецът се споразумя с Кълин, тя знаеше, че ги чака нещо необичайно, изпълваше я необяснима увереност, че животът ѝ е стигнал до кръстопът. Колко права се оказа! Най-напред керванът потегли на запад към земите на Елкион Лакар — елфите, за които се смяташе, че съществуват само в приказки и легенди. Сетне, придружени от неколцина елфи, поеха назад към Елдид и се озоваха наред война между майстори на деомера.

Тогава тя пристигна тъкмо навреме, за да спаси живота на Родри, като унищожи човека, когото деомерът бе обявил за непобедим — според пророчеството лорд Корбин нямаше да умре от ръката на мъж. Като всички деомерски гатанки и тази се оказа нож с две остриета. В крайна сметка го погуби ръката на девойка. Премисли отминалите събития и те ѝ се сториха някак прекалено точни, прекалено хитроумни, сякаш боговете са оформили човешкия Уирд, както бардекски занаятчия създава мозайка, състояща се от безброй изящни малки части, които поотделно са свършено безсмислени. Сетне си спомни елфите, които не бяха хора в истинския смисъл на думата, така че и Родри беше човек само наполовина. Сега проумя, че той е бил в състояние сам да унищожи врага, стига да повярва в силите си, а нейното идване, макар и благоприятно, не беше предопределено от съдбата. Да твърди обратното би било също тъй нелепо, както да смята някоя зимна виелица за могъща проява на деомер.

И все пак не се съмняваше, че именно деомерът я е довел при него — ако не да спаси живота му, то за някаква друга тайнствена цел. Макар че при тази мисъл я побиваха тръпки, неволно се питаше защо той я плаши тъй силно, защо е уверена, че деомерският път ще я поведе към гибел. Изведнъж разбра: страхуваше се, че ако посегне към деомера, може да погуби не само себе си, но и Родри. Реши, че това са глупости, но мина дълго време, додето се отърси от с нищо неоправданото предчувствие.

ДЕВЕРИ, 773

Всички са виждали двете усмихнати лица на Богинята — Онази, която дава богата жътва, и Онази, която вселява обич в мъжките сърца. Някои са виждали и Нейното строго лице — Майката, която от време на време наказва съгрешилите си чеда. Ала колцина са виждали четвъртото лице на Богинята, което е скрито и за повечето жени на този свят?

Из беседите на
жрицата Камила

I

Ездачът умираше. Той се смъкна от коня на калдъръма, залитна и рухна на колене. Гуенивер се хвърли напред и го сграбчи за раменете, преди да е паднал по очи. Клейд я гледаше със замъглен взор, а през ризата му се процеждаше топла кръв, която обагри ръцете ѝ.

— Загубихме, милейди. Брат ви е мъртъв.

По устните му изби предсмъртна кървава пяна. Когато Гуенивер го пусна, изтощеният до смърт кон рязко отметна глава, после остана неподвижен, само по обляното му в пот тяло пробягваха ситни тръпки. Тя се изправи и видя, че конярчето е дотичало от обора.

— Направи каквото можеш за коня — заръча тя. — После кажи на всички слуги да си вземат нещата и да бягат. Който остане тук, няма да дочака утрото.

Бършейки ръце в роклята си, Гуенивер изтича през двора към високия брох на Вълчия клан, който щеше да изгори тази нощ и нищо не можеше да го спаси. Край почетното огнище в голямата зала се бяха сгушили майка ѝ Долиан, по-малката ѝ сестра Макла и старата слугиня Маб.

— Хората на Глигана трябва да са издебнали войската по пътя — каза Гуенивер. — Авоик е мъртъв и кръвната вражда свърши.

Долиан отметна глава и нададе отчаян вой за мъртвия си съпруг и тримата си сина. Макла избухна в ридания и се вкопчи в Маб.

— Я млъквайте! — кресна Гуенивер. — Отрядът на Глигана положително вече препуска насам, за да ни залови. Много ли ви се иска да станете плячка на победителя?

— Гуен! — проплака Макла. — Как можеш да си тъй безчувствена?

— По-добре безчувствена, отколкото изнасилена. А сега побързайте. Вземете каквото ще може да носи един кон. Тръгваме към Храма на Луната. Ако се доберем живи, жриците ще ни дадат убежище. Мамо, чуваш ли ме, или искаш да видиш какво ще правят войскарите с мен и Маки?

Преднамерената грубост накара Долиан да млъкне.

— Добре — каза Гуенивер. — А сега побързайте.

Когато жените се втурнаха нагоре по витото стълбище, тя ги последва, но вместо в своята влезе в стаята на брат си. От скрина до леглото измъкна риза и чифт стари бриги. Докато се преобличаше с дрехите му, от очите ѝ бликнаха сълзи — искрено бе обичала четиринайсетгодишния Авоик, но сега нямаше време да го оплаква. После закачи на колана кинжал и най-добрия меч, който намери. Нямаше кой знае какъв опит в боравенето с оръжие, но братята ѝ я бяха научили как да върти меча просто защото в тия смутни времена не се знаеше кога на една жена ще се наложи да брани живота си. Накрая разпусна русата си коса и я окастри с кинжала. В нощния мрак щеше да прилича на мъж — поне колкото да сепне всеки разбойник, който би решил да ги нападне по пътя.

Тъй като до храма имаше повече от трийсет мили, Гуенивер непрестанно подвикваше на спътничките си да побързат. Яздеха в тръс, а тук-таме преминаваха и в галоп. От време на време хвърляше поглед през рамо и оглеждаше пътя да види дали зад тях вече не се надига облак прах, който би означавал, че смъртта е по петите им. Малко след залез-слънце пълната луна изгря, за да ги упътва със свещените си лъчи. Долиан вече едва се държеше на седлото от изтощение. Гуенивер зърна край пътя елова горичка и ги поведе натам за кратка почивка. Наложил се да помогнат на Маб и Долиан да слязат от конете.

Гуенивер се върна към пътя и застана на стража. Далече на хоризонта, в посоката, от която бяха пристигнали, трептеше златисто сияние, сякаш изгряваше нова луна. Навярно това бе горящият дън. Тя извади меча, стисна здраво дръжката и унесено се загледа към заревото. Внезапно дочу тропот на копита и зърна препускащ ездач. В горичката зад гърба ѝ конете изцвилиха дружелюбно, без да знаят, че се превръщат в издайници.

— По седлата! — извика тя. — Гответе се да потеглим!

Ездачът се приближи, скочи от коня и измъкна меча си. Докато крачеше към нея, тя различи как лунните лъчи проблясват по бронзовата закопчалка на плаща му — беше от отряда на Глигана.

— Ами ти кой си, момко? — запита човекът.

Гуенивер зае бойна стойка.

— Щом мълчиш, значи си паж на Вълка. И кого пазиш тъй самоотвержено? Не ми се ще да убивам хлапе като теб, обаче заповедта си е заповед, тъй че не се помайвай. Предай ми жените.

Изтръпнала от отчаяние, Гуенивер се хвърли напред и замахна. Изненаданият противник се подхлъзна, въртейки меча си напосоки. Тя замахна отново и го съсече отстрани в шията, после нанесе обратен удар, както я бе учил по-големият ѝ брат Беноик. Със смаян стон врагът рухна на колене и издъхна в нозете ѝ. Гуенивер едва се удържа да не повърне. На светлината на Луната острието на меча вече не лъщеше, както на тренировките, а беше тъмно и окървавено. Ужасеният писък на майка ѝ я накара да се опомни. Изтича към коня на войника, сграбчи юздите му миг преди да побегне и го поведе назад към горичката.

— Какво ни дойде до главите! — проплака Маб. — Девойче, дете съм го отгледала със собствените си ръце, да се бие сега като разбойник по пътищата! О, свещени богове, кога най-сетне ще се смилите над кралството?

— Когато сметнат за добре, тогава — отсече Гуенивер. — А сега на конете! Трябва да се махаме.

Късно през нощта се добраха до Храма на Луната, изграден върху висок хълм и заобиколен от масивен каменен зид. Парите за построяването на тази стена бе събрал бащата на Гуенивер заедно със своите приятели и васали — щедър и предвидлив жест, който днес спасяваше съпругата и дъщерите му. Ако в пристъп на бойно опиянение някой воин обезумееше дотам, че да наруши древните обичаи и да пренебрегне гнева на Богинята, стената щеше да го удържи, докато се опомни. Щом спряха пред портата, Гуенивер се разкрещя колкото ѝ глас държи и млъкна едва когато отвътре се дочу изплашен женски глас. Една жрица, наметната с вълнен шал, откряна портата едва-едва, но я отвори по-широко, след като разпозна Долиан.

— О, милейди, да не би с клана ви да се е случило най-лошото?

— Да. Ще ни подслоните ли?

— На драго сърце, обаче не знам какво да правим с това момче, което ви придружава.

— Не съм момче, просто облякох дрехите на брат си — намеси се Гуенивер. — Мислех си, че ще е по-добре да изглежда сякаш ни придружава мъж.

— Добре тогава — отвърна жрицата с нервен смях. — Хайде, влизайте бързо.

Мрачен и обвит в сенки под бледите лунни лъчи, просторният храм комплекс обхващаше множество постройки — едни от камък, други набързо сковани от дървени трупи. Сред тихо бърбене и утешителен шепот няколко жрици с наметнати върху нощните ризи плащове се скупчиха около бегълките, мълвейки утешителни слова, и им помогнаха да слязат от конете. Някои от тях се заеха да приберат животните в конюшната; други поведоха Гуенивер и нейните спътнички към дългата дървена къща за гости. Някогашното изискано помещение за гостуващи благороднички сега бе претърпкано с нарове и сламеници, тъй като приютяваше жени от най-различни съсловия. Кръвната вражда, изтребила всички мъже от Вълчия клан, беше само нишка в ужасяващия гоблен на гражданската война.

С помощта на фенер жриците намериха в ъгъла свободни легла за новодошлите. Без да обръща внимание на шепота и суетенето, Гуенивер се просна на най-близкото легло и тутакси заспа, както си беше с меча и ботушите.

Когато се събуди сред тишината на опустялата спалня, през тесните прозорчета високо под тавана се лееха потоци слънчева светлина. Толкова често бе посещавала този храм, че за момент се обърка: дали е дошла да се моли за призванието си, или като представителка на клана през празниците на реколтата? Сетне споменът се завърна и я прободде внезапно и болезнено като нож.

— Авоик — прошепна тя. — О, Авоик!

Ала очите ѝ останаха сухи и тя усети, че е гладна. Гуенивер стана, разкърши схванатото си тяло и бавно се отправи към вратата в дъното, зад която се намираше столовата — тясно помещение, претърпкано с маси за множеството приютени жени. При вида ѝ една послушница с бяла рокля и зелен пояс изпищя пронизително, но веднага след това се разсмя.

— Извинявай, Гуен. Помислих те за момче. Сядай, сега ще ти донеса овесена каша.

Преди да седне, Гуенивер разкопча колана с меча и го хвърли на масата до себе си. Плъзна пръст по красивата ножница от потъмняло сребро, инкрустирана с плетеница от спирали и изображения на вълци. Според закона сега тя беше глава на Вълчия клан, макар да не вярваше,

че някога ще успее да получи титлата. За да се добере до наследството по женска линия, трябваше да преодолее много повече препятствия, отколкото тиерин Буркан от клана на Глиганите.

След няколко минути Върховната жрица Арда влезе и седна до нея. Макар че вече приближаваше шейсетте, както личеше по прошарената коса и бръчките около очите, тя имаше снага и походка на младо момиче.

— Е, Гуен — каза Арда. — От години говориш, че искаш да станеш жрица. Дошло ли е вече времето, или не?

— Не знам, милейди. Свидетел сте, че винаги съм се съмнявала дали имам призвание... е, ако в момента изобщо имам друг избор.

— Не забравяй, че земите на Вълка са ти зестра. Обзалагам се, че щом плъзне мълвата, мнозина от бащините ти съюзници ще дойдат да те подирят.

— О, богове, та аз никога не съм искала да се омъжвам!

Арда въздъхна тихо и неволно докосна дясната си буза, на която имаше татуиран син лунен сърп. Всеки мъж, който докоснеше в изблик на нечестива страст белязана по този начин жена, се наказваше със смърт. Не само благородниците, но и всеки свободен човек би убил осквернителя без колебание, защото ако Богинята се разгневеше, полята щяха да изсъхнат и повече нямаше да се раждат мъжки рожби.

— Ще трябва да се омъжиш, за да запазиш владенията на Вълците — каза Арда.

— Не се стремя да имам владения. Искам да съхраня клана и мисля за сестра си. Ако дам обет пред Богинята, наследството ще се падне на Маки. Тя винаги е имала купища обожатели, дори когато нямаше кой знае каква зестра.

— Но ще може ли да управлява клана?

— Не, разбира се, затова ще ѝ подбера подходящ съпруг... о, чуйте ме! Как бих могла да се добера до Краля и да го помоля? Обзалагам се, че в момента хората на Глигана препускат насам, за да ни хванат в капан.

Предсказанието ѝ се сбъдна след по-малко от час. Гуенивер тревожно крачеше насам-натам из двора, когато чу да приближава тропотът на множество конници. Изтича към портата заедно с още няколко жрици, които се развикаха на дежурната да затвори. Гуенивер помагаше да наместват тежкото желязно резе, когато зад портата се

раздаде тътен на копита и звън на ризници. Арда вече се беше изправила на стената над входа. Гуенивер, разтреперана от ярост, се изкатери при нея.

Долу, на почитателно разстояние от двайсетина метра, стояха седемдесет войскари — целият боен отряд на Глигана. Буркан подръпна юздите на коня си и високомерно се приближи до портата. Беше едър мъж на около четирийсет години с прошарена черна коса и гъсти мустаци. Гуенивер се вгледа с ненавист в човека, който беше затрил нейния клан.

— Какво искаш? — подвикна Арда. — Да пристъпиш към Свещената Луна с оръжие в ръката е оскърбление за Богинята.

— Не го приемайте за оскърбление, Ваша святост — отвърна той с плътен, спокоен глас. — Просто бързах да дойда насам. Виждам, че лейди Гуенивер е на сигурно място при вас.

— И тук ще си остане, ако не искате Богинята да прокълне земите ви с безплодие.

— За какъв човек ме мислите? Нима бих дръзнал да наруша свещеното право на убежище? Дошъл съм, за да предложа мир — той се завъртя в седлото и отправи поглед към Гуенивер. — Не една кръвна вражда е завършвала с брак, милейди. Вземете за съпруг втория ми син и управлявайте вълчите земи от името на Глигана.

— Никога не бих позволила някой от рода ти да ме докосне с мръсните си пръсти, копеле такова! — изкрещя Гуенивер с все сила. — Вярваш ли, че ще подкрепя онзи самозван крал, комуто служиш?

Широкото лице на Буркан пламна от ярост.

— Чуй клетвата ми тогава — изръмжа той. — Откажеш ли на моя син, тогава никой друг мъж не ще те има — нито теб, нито сестра ти. Ако се наложи, ще претендирам за вашите земи с правото на победител в кръвната вражда!

— Самозабравяте се, милорд! — кресна Арда. — Не ви разрешавам да останете нито минута повече в храмовите земи. Отведете хората си и да не сте посмял друг път да заплашвате ония, които почитат Богинята.

Буркан се поколеба, после сви рамене и обърна коня. Раздавайки гръмогласни заповеди, той събра хората и се оттегли по пътя в подножието на хълма. Гуенивер стисна юмруци до болка, когато видя отряда да се разполага на лагер сред отсрещната ливада — строго

погледнато, извън храмовите владения, но в идеална позиция за обсада.

— Не могат вечно да стоят тук — каза Арда. — Скоро ще трябва да тръгнат към Дън Девери заради задълженията си към техния крал.

— Вярно, но се обзалагам, че ще отлагат до последния момент.

Арда въздъхна. Изведнъж лицето ѝ стана много старо и уморено.

Ето накратко как се стигна до гражданската война. Преди двайсет и четири години Върховният крал почина без принц наследник, а дъщеря му — болнаво и невръстно момиче — умря скоро след него. И трите му сестри обаче имаха синове от благородните си съпрузи — гуербрет Кермор, гуербрет Кантрей и престолонаследника на Елдидското кралство. По закон трона би трябвало да получи синът на първородната сестра, омъжена за Кантрей, но над гуербрета тегнеха основателни подозрения, че е отровил Краля и принцесата, за да се докопа до властта. Гуербрет Кермор раздуха обвинението и поиска престола за сина си, а по-късно подобни претенции предяви престолонаследникът на Елдид, като се позоваваше на факта, че неговият син е от кралско потекло и по бащина линия. Бащата на Гуенивер в никакъв случай не би приел властта на чужденец от Елдид, затова когато омразните Глигани се обявиха в полза на Кантрей, изборът на Вълчия клан бе предопределен.

Лято подир лято битките бушуваха около истинската цел на войната — град Дън Девери, превземаан ту от едната, ту от другата страна само за да падне отново след някоя и друга година. Гуенивер не вярваше след толкова много обсади в Свещения град да е останало нещо достойно за внимание, но той беше ключ към кралската власт. Кантрей успя да го удържи през цялата отминала зима, но сега настъпваше пролетта. Из цялото разпокъсано кралство претендентите за трона сбираха своите васали и препотвърждаваха старите съюзи. Гуенивер не се съмняваше, че съюзниците на нейния клан вече са в Кермор.

— И тъй, слушай, Маки — каза тя. — Може да стоим тук цяло лято, но рано или късно някой ще дойде с войска да ни измъкне на свобода.

Макла кимна отчаяна. Двете седяха на малка пейка сред лехи с моркови и зеле в зеленчуковата градина на храма. Шестнайсетгодишната Макла беше красиво момиче, но в този ден я загрозяваха подпухналите от плач очи и немарливо привързаната руса коса.

— Дано да си права — отвърна тя след продължително мълчание. — Ами ако никой не се поблазни от нашите земи? И да се омъжи някой за теб, ще трябва да се сражава с проклетия дърт Глиган. Колкото до мен, вече няма как да ми осигуриш зестра, тъй че сигурно ще гния до края на дните си в тоя противен храм.

— Престани да дрънкаш глупости! Ако дам обет, тогава ще имаш всички земи на клана. Каква по-добра зестра?

— О! — в очите на Макла просветна надежда. — Ти все разправяше, че искаш да станеш жрица.

— Точно така. Престани да се тревожиш. Все ще ти намерим съпруг.

Макла се усмихна, но потокът оплаквания събуди съмнения в съзнанието на сестра ѝ. А какво наистина щеше да стане, ако никой не пожелае да вземе земите на Вълците, защото носят със себе си и враждите им? Тъй като цял живот слушаше само разговори за война, Гуенивер знаеше нещо, което по-наивната Маки не съзнаваше — земите им имаха лошо стратегическо разположение, защото се намираха точно на границата с Кантрей и толкова далеч на изток от Кермор, че трудно можеха да бъдат защитени. А какво щеше да стане, ако Кралят в Кермор реши да затвърди позициите си?

Остави Маки в градината и тръгна нервно да се разхожда. Да имаше как да се добере до Кермор и да помоли Краля! Всички казваха, че бил безукорно благороден мъж и може би щеше да се вслуша в думите ѝ. Ако успее да стигне дотам. Покатери се на отбранителната стена и погледна навън. Минали бяха три дни, а Буркан и хората му продължаваха да лагеруват на поляната.

— Докога ще стоите там, копелдаци мръсни? — промърмори тя.

Както се оказа, не много още. Когато тъкмо след зазоряване на следната сутрин се покачи на стената, видя как войскарите оседлават и товарят каруците с провизиите. Но след изтеглянето им там останаха четирима души и една каруца — стража, снабдена с храна за месеци и предназначена да я държи вътре. Гуенивер занарежда всички гадни

псувни, които някога бе чувала, докато се задъха и не можеше да диша. Накрая си каза, че не би трябвало и да очаква друго. Изведнъж се почувства безпомощна. Дори Буркан да бе взел всичките си хора, тя никога не би успяла да пропътува сама сто и осемдесетте мили до Кермор.

— Освен ако тръгна като жрица? — си рече на глас.

Ако имаше синя татуировка на бузата си, щеше да е недосегаема, да не се бои от опасностите по пътищата, все едно, че се движи с цяла армия. Би могла да отиде при Краля да го помоли за бъдещето на своя клан, да намери мъж, който да вземе Маки и да запази името на Вълците живо, а жреческата клетва щеше да придаде сила на молбата ѝ. Сетне можеше да се върне тук и да заживее в храма. Обърна се, облегна се на стената и погледна надолу към двора. Послушничките и по-нискостоящите жрици вече работеха в градината или носеха дърва за кухните. Няколко други жрици се разхождаха, потънали в размисъл, около кръглия храм. Но въпреки цялата тази дейност под топлите лъчи на пролетното слънце цареше тишина. Никой не продумваше без нужда, а и тогава приказваше тихо. За миг почувства, че само като гледаше какво бъдеще я очаква тук, се задушаваше.

Изведнъж изпита сляпа, безразсъдна ярост. Стоеше хваната в капан, вълк в клетка, който гризе прътовете и беснее срещу тях. Омразата ѝ срещу Буркан се надигна силна като похот, а сетне се пренесе и върху Краля в Кермор. Оказа се попаднала между двамата — да моли единия за позволение да притежава онова, което по право ѝ принадлежеше, а другия — да отмъсти вместо нея. Разтрепери се и замаята неистово глава, искаше ѝ се да изкрещи НЕ на цялата Вселена. Попадна в плен на чувство, което не беше по силите ѝ да проумее, защото всъщност корените му се губеха много назад в миналото, далеч, в друг живот, където не по собствена вина веднъж вече се бе оказала между двама мъже. Споменът, разбира се, ѝ се губеше, но сърцевината на чувството оставаше, горчиво и кораво като парче стъкло в гърлото ѝ.

Бавно се овладя. Нямаше полза да се поддава на безумната ярост.

— Трябва да мислиш — рече си тя. — И да молиш Богинята за помощ.

— Основната група се е изтеглила — съобщи Дагуин. — Но са оставили четирима души.

— Копелета! — изръмжа Рикин. — Гледат на нашата лейди като на добър кон, който може да се открадне!

Камлун кимна мрачно. Тримата бяха последните останали живи от отряда на Вълците и от няколко дни лагеруваха в гористите възвишения зад Храма на Луната, откъдето можеха да пазят жената, която според клетвата си смятаха за своя господарка. Тримата служеха от деца на Вълчия клан и бяха готови да продължат да му служат.

— А колко добре пазят? — попита Рикин. — Въръжени и готови ли са за бой?

— Съвсем не — Дагуин замълча и се усмихна. — Като се промъкнах до тях, ги видях да седят на тревата и преспокойно да играят на зарове със запретнати ръкави.

— Охо, така значи? Тогава да се надяваме, че боговете ще направят играта им много, много дълга.

Свободните селяни, които обработваха земите на храма, бяха изключително предани на Върховната жрица, отчасти защото вземаше далеч по-малко от реколтата във вид на данъци, отколкото някой благороден лорд, но преди всичко защото смятаха, че за тях и семействата им е чест да служат на Богинята. Арда беше сигурна, поне така каза на Гуенивер, че заради нея някой от мъжете ще е готов да предприеме дългото пътешествие до Дън Девери, за да отнесе там послание.

— На това трябва да се сложи край! Не мога да заповядам на онези мъже да се махнат от земя, която не ми принадлежи, но проклета да съм, ако ги оставя да седят там цяло лято. Ти не си престъпник, намерил убежище при нас, но можем да предполагаме, че стига да има как, ще те убият. Да видим дали този крал, на когото служи Буркан, ще успее да го накара да си прибере хората.

— Смяташ ли, че Кралят ще се вслуша в молбата ти? — попита Гуенивер. — Обзалагам се, че иска земите ни да са в ръцете на един от неговите васали.

— Ще направи добре да се вслуша! Ще помоля Върховната жрица в Дън Девери лично да се застъпи.

Гуенивер държа юздата на коня, докато Арда се качи и подреди дългите си поли на дамското седло, сетне я изпроводи до вратите. Тъй като четиримата Глигани не проявяваха склонност да влязат в храма, портите стояха отворени. Гуенивер и Липила, която пазеше портите в този ден, стояха заедно и гледаха как Арда излезе навън, седнала с предизвикателно достолепие на седлото. Когато мина по пътя край Глиганите, те скочиха на крака и се поклониха дълбоко и почитателно пред нея.

— Копелдаци — промърмори Гуенивер. — Придържат се към всяка буква на закона, а, от друга страна, му изтръгват душата.

— Точно така. Питам се дали не биха те и убили.

— По-скоро ще ме отведаат при Буркан, за да ме омъжат насила. Предпочитам да умра.

Размениха тревожни погледи. Гуенивер познаваше Липила, откак се помнеше, също и Арда. Бяха ѝ близки като лели или по-възрастни сестри и все пак дълбоко в себе си се съмняваше, че би могла да сподели подредения им живот. Долу на пътя, яздейки на север, Арда заобиколи едно възвишение и изчезна. Глиганите седнаха и се върнаха към играта на зарове. Гуенивер си спомни за мъжа, когото уби по пътя, и изпита желание да въздаде на онези четиримата същия Уирд.

Можеше да се прибере и да свърши нещо полезно в кухнята, но се забави край портите, бърбейки с Липила, вперила поглед към волните хълмове и поляни, които бяха недостъпни за нея. Изведнъж дочуха далечен тропот на копита, които се приближаваха бързо откъм юг.

— Сигурно Буркан изпраща вестоносци или нещо такова на хората си — отбеляза Липила.

Глиганите на поляната, изглежда, мислеха същото, защото се надигнаха, лениво се протегнаха и се обърнаха по посока на звука. Внезапно от група дървета изскочиха трима ездачи в доспехи и с извадени мечове. Глиганите останаха вцепенени за момент, сетне се развикаха и разпсуваха, заизваждаха мечовете си — ездачите връхлитаха право върху тях. Гуенивер чу как Липила изпищя, когато войскар от Глиганите падна с наполовина отсечена от раменете глава. Един кон се вдигна на задните си крака, олюля се и тя видя точно насреща си щита на ездача.

— Вълци!

Без да се замисли, затича надолу по склона с меч в ръка, а Липила пищеше и я молеше да се върне. Докато тичаше, падна вторият Глиган; върху третия бяха налетели двамина ездачи; четвъртият се отскубна и побягна право нагоре по склона, сякаш в паниката си се опитваше да стигне убежището на храма, макар че самото му присъствие там би било скверно. Когато видя как Гуенивер лети право към него, се поколеба, сетне свърна настрана, опитвайки се да я заобиколи. Тя нададе вой, който приличаше на призрачен смях, бликащ от устата ѝ по собствена воля, връхлетя, замахна и преди той да успее да я парира, съсече дясното му рамо. Когато мечът се изплъзна от безпомощните му пръсти, тя отново се засмя и го прободде в гърлото. При вида на алената кръв, която бликна, и на свличащия се мъж смехът ѝ се извиси до писъка на банши^[1].

— Милейди! — гласът на Рикин проби през смеха ѝ. — О, кълна се в Адовия властелин!

Смехът заглъхна и я остави отвратена и вледенена, вперила очи в трупа в краката си. Като в мъгла долови, че Рикин слиза от коня и тича към нея.

— Милейди! Лейди Гуенивер! Познавате ли ме?

— Какво? — тя вдигна учудено очи. — Разбира се, познавам те, Рико. Та нали половината си живот съм те познавала?

— Милейди, това не чини и свинска пръдня, ако човек обезумее както вас преди малко.

Сякаш ѝ плисна ледена вода в лицето. За момент вторачи в него безумен поглед, а той на свой ред я оглеждаше смутен и разтревожен. Само на деветнайсет години, Рикин беше широколико, слънчево русо момче, според братята ѝ един от най-надеждните хора във войската им, че и в кралството. Чудно ѝ се видя, че я гледа така, сякаш е нещо страшно.

— Ами точно тъй си беше, милейди — рече той. — О, богове, кръвта ми се смрази, като ви чух как се смеете.

— Едва ли и наполовина колкото моята. Обезумяла! В името на Богинята, точно такава бях.

Тъмнокос, строен и вечно ухилен, Дагуин доведе коня си и ѝ се поклони.

— Много лошо, че са оставили само четирима, милейди — отбеляза той. — Можехте да се справите сама с двамина.

— Може би и с трима — рече Рикин. — Къде е Кам?

— Доубива коня си да не се мъчи. Излезе, че една от онези отрепки можела да насочи меча си във вярната посока.

— Е, сега имаме техните коне, а и всичките им провизии — Рикин вдигна поглед към Гуенивер. — Милейди, ние бяхме в гората и чакахме да нанесем удара си. Предположихме, че Глиганите няма да стоят тук цялото скапано лято. Но да знаете, че дънът е опожарен.

— Бях дяволски сигурна в това. А Блейдбир?

— Още стои. Тамошните хора ни дадоха храна — Рикин извърна очи, устните му омекнаха. — Видите ли, Глиганите спипаха отряда ни на пътя. Тъкмо се зазоряваше и бяхме полуоблечени, когато копелетата преваляха височината, без да са ни предизвикали на бой или пък да са свирнали с рог. Бяха два пъти повече от нас, затова лорд Авоик кресна да бягаме да се спасяваме, но не успяхме да го сторим достатъчно бързо. Простете ми, милейди. Трябваше да умра там с него, но си помислих за вас, е, искам да кажа, за вас и всички жени, затова реших, че е по-добре да загина в дъна, докато ви браня.

— И ние така — присъедини се към него Дагуин. — Но закъсняхме. Трябваше дяволски да внимаваме, тъй като пътищата бяха пълни с Глигани, и като стигнахме до дъна, той вече гореше. Едва не полудяхме, защото решихме, че са ви избили, но ей този тук, Рико де, рече, че може да сте се добрали до храма.

— Така че тръгнахме насам — поде Рикин. — А когато намерихме проклетите Глигани да лагеруват пред портите, разбрахме, че трябва да сте вътре.

— Така си и беше — рече Гуенивер. — Хубаво тогава. Вие, момчета, докарайте онези коне и каруцата с припасите горе. Отзад има няколко колиби за съпрузите на жените, които идват само за ден-два. Можете да останете там, докато реша какво ще правим оттук нататък.

Дагуин побърза да изпълни заповедта, но Рикин се забави, потривайки изцапаното си лице с още по-изцапаната си ръка.

— Няма да е зле да заровим тези Глигани, милейди. Не можем да оставим това на светите дами.

— Съвсем вярно. Ъ... Питам се, какво ли ще каже за това Върховната жрица. Е, това си е моя грижа, не ваша. Много ви благодаря, че ме освободихте.

Той ѝ се усмихна, като само леко кривна устни, сетне побърза след останалите.

Макар и да не беше щастлива, че пред портите ѝ са били убити четирима души, Върховната жрица погледна на това примирено, дори отбеляза, че може би Богинята наказва Глиганите за неблагочестивото им поведение.

— Без съмнение — рече Гуенивер. — Защото точно Тя беше онази, която уби момчето. Аз бях само меч в Нейните ръце.

Арда ѝ хвърли остър поглед. Седяха в нейния кабинет — строга каменна стая с рафт на едната стена, на който имаше шест свещени книги, а на другата — маса, отрупана със сметки на храма. Дори сега, когато решението се оформяше в съзнанието ѝ, Гуенивер продължаваше да се колебае. Някога най-голямата ѝ амбиция беше самата тя да стане Върховна жрица тук и да придобие за себе си тази стая.

— Цял следобед ѝ се моля — продължи тя. — Ще те напусна, милейди. Ще се закълна в служба на Луната и ще предам клана на Макла. Сетне ще взема хората си и ще отида в Кермор да представя пред Краля молбата на Вълците. Ако съм татуирана, Глиганите няма да има защо да ми навредят.

— Права си, и все пак е опасно. Не бих искала да се тревожа какво става с теб по пътищата, след като те придружават само трима войскари. Знае ли се на какво са способни хората в такова време, дори да си жрица?

— Няма да бъдат само трима, милейди. С мен ще станат четирима.

Когато започна да проумява какво има предвид Гуенивер, Арда замръзна, присвита на стола си.

— Не помниш ли, че си ми разказвала за четвъртия лик на Богинята? — продължи Гуенивер. — Тъмната ѝ страна, когато луната стане кървава и черна, майката, която изяжда собствените си деца.

— Гуен. Това не.

— Това да — отмятайки глава, тя стана и започна да крачи из помещението. — Ще поведе хората си да участваме във войната.

Много време е минало, откак в Девери се е сражавал обрекъл се на Луната воин.

— Ще те убият — Арда се изправи. — Няма да го допусна.

— Не е наша работа да допускаме или не, щом Богинята ме призовава. Днес усетих докосването ѝ.

Погледите им се срещнаха, впиха очи една в друга и в този сблъсък на воли Арда първа отстъпи. Тогава Гуенивер разбра, че вече не е дете, а жена.

— Има начини да се проверят подобни прозрения — заговори най-сетне Арда. — Тази вечер ела в храма. Ако Богинята те дари със знамение, значи нямам право да кажа „Не“. Но ако Тя не го направи...

— По този въпрос ще следвам твоята мъдрост.

— Добре тогава. А какво ще стане, ако те дари с видение, но не с онова, което ти искаш?

— Тогава пак ще ѝ се обрека. Дошло е времето, милейди. Искам да чуя тайното име на Богинята и да положи клетва.

Готвейки се за церемонията, Гуенивер не вечеря. Останалите обитатели на храма вече се хранеха, когато тя извади вода от кладенеца, загря я и се окъпа до огнището в кухнята. После, докато се обличаше, поспря да погледне братовата си риза, която беше шила предишната година. На всяка от платките, везани с червено, беше изобразен бягащият вълк на клана, както и бордюри от преплетени конци, приличащ на верига от възли, направени от много нишки, но всъщност изработен само от един конец, като всеки възел се завързваше неизбежно в следващия. „И моят Уирд е така заплетен“, каза си тя.

При тази мисъл усети студ, сякаш е казала повече, отколкото разбираше. Когато се облече, я обхвана страх. Но не защото можеше да умре в бой; тя знаеше, че ще бъде убита скоро или пък след години. Тъмната Богиня постъпваше по този начин — когато Тя решише, че им е дошло времето, призоваваше своите жрици да направят последното жертвоприношение. Гуенивер взе колана на меча и се поколеба, почти изкушена да го захвърли на пода; сетне отметна глава и го закопча около кръста си.

Кръглият дървен храм се издигаше в средата на двора. От двете страни на вратата растяха извити, подобни на пламък кипариси, донесени чак от Бардек и пазени вече много, много зими. Когато мина между тях, Гуенивер почувства как я залива вълна от сила, като че прекрачваше през порта към друг свят. Потропа девет пъти на дъбовата врата и изчака отвътре да отговорят с девет приглушени удара. После отвори и влезе в преддверието, оскъдно осветено от единствена свещ. Там я чакаше жрица, облечена в черно.

— Влез с тези дрехи в храма. Вземи и меча си. Така нареди Върховната жрица.

Гладко полираните дървени стени на вътрешното светилище блестяха на светлината на девет маслени лампи, а подът беше покрит с пресни тръстики. На далечната стена се издигаше олтарът — канара, оставена каквато си е била, с изключение на върха, който беше изсечен като маса. Зад него висеше огромно кръгло огледало, единствения Неин образ, който Богинята допускаше в храмовете. Облечена в черно, Арда стоеше от лявата му страна.

— Извади меча от ножницата и го сложи на олтара.

Гуенивер направи поклон пред огледалото, а после изпълни каквото ѝ нареди Върховната жрица. От една странична врата влязоха, без да промълвят дума, три от старшите жрици и застанаха отдясно. Те щяха да са свидетели на обета ѝ.

— Събрали сме се да упътим и приемем една, която иска да служи на Лунната богиня — продължи да говори Арда. — Всички познаваме Гуенивер от Вълчия клан. Има ли някакви възражения срещу посвещаването ѝ?

— Няма — отговориха едновременно трите. — Ние знаем, че тя е благословена от Нашата Господарка.

— Добре тогава — Върховната жрица се обърна към Гуенивер. — Заклеваш ли се да служиш на Богинята през всички свои дни и нощи?

— Заклевам се, милейди.

— Заклеваш ли се, че няма да издадеш тайната на свещеното ѝ име?

— Заклевам се, милейди.

Арда вдигна ръце и плесна три пъти, сетне още три, и накрая още три пъти, отмервайки свещеното число в точните му пропорции.

Гуенивер изпита тържествено, но едновременно с това и блажено спокойствие, сладост, подобна на медовина, която се разля по цялото ѝ тяло. Най-сетне решението беше взето, а обетът ѝ — даден.

— Само Нашата Господарка от всички богини — продължи Арда — няма свое име, известно на обикновените хора. Чуваме за Епона, чуваме за Сирона, чуваме за Аранрода, но Нашата Господарка винаги е просто Лунната богиня. — Тя се обърна към трите свидетелки. — А защо ще е така?

— Името е тайно.

— То е мистерия.

— То е загадка.

— И все пак — рече Арда, след като получи отговорите — загадката е лесна за решаване. Какво е името на Богинята?

— Епона.

— Сирона.

— Аранрода.

— И — трите едновременно — всички останали.

— Истината казвате — Арда се обърна към Гуенивер. — Ето това е отговорът на загадката. Всички богини са една богиня. Тя е известна с всички имена и без имена, защото Тя е Една.

— Отдавна си го мислех — прошепна Гуенивер. — Сега знам.

Отново Върховната жрица отмери деветте удара, сетне се обърна към свидетелките.

— Става въпрос как Гуенивер, вече не дама, а жрица, ще служи на Богинята. Да коленичим в молитва пред олтара.

Гуенивер коленичи пред меча. В огледалото виждаше себе си като неясна фигура на мъждукащата светлина, но трудно разпозна лицето си, остриганата коса, мрачно свитите устни, очите, пламтящи от страстно желание за възмездие. „Помогни ми, о, Владетелко на небесата — молеше се тя, — искам кръв и мъст, не сълзи и вайкане.“

— Гледай в огледалото — прошепна Арда. — Помоли я да ти се яви.

Гуенивер разпери ръце на олтара и започна бдението си. Отначало не виждаше друго освен лицето си и храма зад нея. Сетне Арда започна да напява някаква писклива, плачлива песен на стария език. Струваше ѝ се, че кандилата премигват в такт с удължените ритми, тъй както песнопението се засилваше и заглъхваше, извиваше

се в храма досущ студен северен вятър. В огледалото видя светлината да се променя, да мъждеее, да се превръща в мрак, трептяща тъмнина, студена като небе без звезди. Песента продължи да стене, оплаквайки с древни думи. Когато в огледалото се появиха звезди, вечният ритъм на безкрайното небе, Гуенивер усети как космите на врата ѝ настръхват. Сред небесните тела изплува образът на Друга.

Тя се извиси сред звездите, разтърси глава и разпиля огромната си черна коса по небето, а лицето ѝ бе мрачно, жадно за кръв. Когато тъмните очи се обърнаха към нея, Гуенивер почти спря да диша. Това беше Богинята на Тъмното Време, Чието сърце е пронизано от мечове и Която изисква същото от онези, които ще ѝ се молят.

— Господарке — прошепна Гуенивер. — Приеми ме като жертва. Винаги ще ти служа.

Очите, свирепи, пламтящи и едновременно с това студени, я огледаха продължително. Гуенивер чувстваше присъствието ѝ навсякъде около себе си, сякаш Богинята стоеше до нея, зад нея, пред нея.

Вземи ме — промълви тя. — Не ще бъде друго, освен меч в ръката ти.

Мечът върху олтара ярко заблестя и по него потече кървава светлина, която лумна нагоре и огледалото почервения. Напевът спря. Арда бе видяла знамението.

— Закълни ѝ се — гласът на жрицата трепереше, — че в нейна служба ще живееш... — тук гласът ѝ секна — и ще умреш.

— Кълна се в това от дъното на душата си.

В огледалото очите на Богинята излъчваха радост. Светлината върху меча затанцува като пламък, сетне отстъпи. Тя избледня, а огледалото потъмня, показа се кръговратът на звездите, сетне стана черно.

— Това е! — Арда плесна с ръце и звукът прогърмя и отекна в храма.

В огледалото се отразяваше бледото, потно лице на Гуенивер.

— Тя ти се яви — рече Върховната жрица. — Даде ти благословията, която мнозина биха нарекли проклятие. Ти избра, ти се закле. Служи ѝ добре, инак смъртта ще е най-малката ти беда.

— Аз никога не ще ѝ изменя. Та как бих могла, след като надникнах в очите на Нощта?

Арда плесна девет пъти, отмервайки ги три пъти по три. Все още трепереща, Гуенивер се изправи и взе меча си.

— Въобще не вярвах, че Тя ще те приеме — Арда почти плачеше. — Но сега едничкото, което ми остава, е да се моля за теб.

— Ще ценя тези молитви, колкото и далеч да съм от тук.

В храма влязоха още две жрици. Едната носеше сребърна купа със син прах, другата — чифт тънки сребърни игли. Когато видяха меча в ръцете на Гуенивер, те размениха стреснати погледи.

— Направете знака на лявата ѝ буза — им нареди Арда. — Тя служи на Нашата Господарка на Мрака.

Благодарение на провизиите, които бяха взели от Глиганите, Рикин и двамата му другари за първи път от много дни закусиха добре с гореща ечемичена каша и солена сланина. Ядоха бавно, наслаждавайки се на всяка хапка и още повече на временната си безопасност. Тъкмо свършваха, когато Рикин чу някой да води кон към колибата. Скочи на крака и излетя навън с изваден меч, да не би Глиганите да са изпратили шпионин, но видя Гуенивер, облечена в дрехите на брат си и повела едър боен кон. На утринното слънце лявата ѝ страна изглеждаше като изгорена, толкова беше подпухнала и зачервена, а в средата на подутината се виждаше синият сърп на Луната. Тримата зяпаха мълчаливо, а тя им се усмихваше безстрастно.

— Милейди? — проговори най-сетне Рикин. — Значи оставате в храма, така ли?

— Не оставам. Събираме си багажа и тръгваме за Кермор още днес. Натоварете толкова провизии, колкото заловените коне могат да носят.

Тримата кимнаха в безпрекословно подчинение. Рикин не можеше да откъсне очи от лицето ѝ. Макар никой и по никое време не би я нарекъл красива (лицето ѝ беше прекалено широко, а брадичката — прекалено волева за това), Гуенивер беше привлекателна, висока и стройна, движеше се с изяществото на диво животно. От години оставаше безнадеждно влюбен в нея и всяка зима я гледаше от едната страна на братовата ѝ зала, как тя седи от другата — недостъпна за него. Испита мрачно задоволство, като видя, че е дала обет. Сега вече нямаше да я има друг мъж.

— Нещо не е наред ли? — попита го тя.

— Не, милейди. Ако ми е позволено да знам, само се чудя за татуировката. Защо е от лявата страна на лицето ти?

— Имаш пълното право да знаеш. Това показва, че съм заклетел се в Луната Войн. — Тя се усмихна и сякаш се превърна в различна жена, студена, със строг и свиреп поглед. — А вие сте смятали, че такова нещо има само в песните на бардовете, нали така?

Рикин се стресна, сякаш го зашлеви. Дагуин се задави и хлъцна от изненада.

— Сега вече лейди Макла е глава на Вълчия клан — продължи. — Тя ме направи капитан на своята войска, докато се ожени и съпругът ѝ доведе собствени войскари. Ако дотогава останем живи, ще трябва да изберете дали да се закълнете на новия ѝ съпруг, или да ме последвате. Но сега отиваме в Кермор за летните сражения. Вълчият клан се е заклет да доведе войскари, а ние никога не нарушаваме думата си.

— Много добре, милейди — рече Рикин. — Може да не сме същински отряд, но посмее ли някой да рече нещо за нашия капитан, ще прережа гърлото на копелето.

Потеглиха, движейки се предпазливо, в случай че по пътищата все още се спотайват Глигани. Вървяха по страничните пътеки през планината, като Дагуин и Камлун се сменяха да яздят напред. Кермор беше на десет дни път с кон, но щяха много по-скоро да са в безопасност в дъновете на старите съюзници на Вълците на юг и на изток. В продължение на два дни заобикаляха владенията на Вълците, защото не смееха да яздят на собствената си земя, да не би Глиганите да патрулират из нея. На третия ден сутринта пресякоха реката Нер по малко използван брод и се насочиха повече на изток, отколкото на юг, към земите на Еленовия клан. Тази нощ лагеруваха в крайнината на гора, която Елените и Вълците използваха заедно като ловен резерват. При вида на познатите дървета от очите на Гуенивер бликнаха сълзи, защото си спомни колко много братята ѝ обичаха да ловуват сред тях.

Докато мъжете връзваха конете за колчета и изграждаха лагера, Гуенивер крачеше неспокойно наоколо. Започваше да изпитва тягостни съмнения. Едно бе да говори, че тръгва на война, а друго — да

погледне мъничкия си отряд и да осъзнае, че животът на тези момчета зависи от това как ще ги ръководи. Под претекст, че ще потърси сухи дърва за огъня, тя навлезе в гората и се залута между дърветата, докато не намери малък поток, който течеше безшумно по скалата между обточени с папрат брегове. Около нея старите дъбове хвърляха сянка, която изглеждаше така, сякаш е била там от време оно.

— Богиньо — прошепна тя. — Верния път ли избрах?

Не зърна видение в проблясващата повърхност на потока. Изтегли меча си и се загледа в острието, по което пробягаха пламъци, докато лежеше върху олтара на Богинята. Сетне ѝ се стори, че долавя присъствието на призраци около себе си — Авоик, Мароик, Беноик и най-накрая баща ѝ Кадрик — тези високи мрачни мъже, чийто живот бе доминирал нейния. Но сборът от тяхната гордост се равняваше на нейната собствена.

— Не ще оставя да лежите неотмъстени.

Чу ги да въздъхват за горчивия си Уирд или може би това беше само вятърът сред дърветата, защото си отидоха също така безшумно и бързо, както се бяха събрали. Но тя схвана, че Богинята я е дарила със знамение, също както направи, когато благослови меча ѝ.

— Мъст! Ще я въздадем в името на Богинята, но мъст ще има за всички нас.

Все още с оръжие в ръка, Гуенивер тръгна към своите хора, но зад нея изпука съчка и чу стъпки. Извъртя се назад и вдигна меча си.

— Излез! — отсече тя. — Кой смее да смущава покоя на жрица на Тъмната Страна?

Облечени в изпокъсани и мръсни дрехи, с брадясали лица и сплъстени коси, от хрусталака излязоха двама мъже с голи мечове в ръце. Докато я оглеждаха с присвити очи, Гуенивер усети около себе си Богинята, едно осезаемо присъствие, от което настръхна. Огледа ги със студена усмивка, която се появи сякаш по собствена воля на лицето ѝ.

— Така и не ми отговорихте — рече Гуенивер. — Кои сте и какво търсите тук?

Тъмнокос и строен, единият погледна към другия с едва доловима усмивка, но червенокосият поклати отрицателно глава и пристъпи напред.

— А има ли наблизо храм, милейди? — попита той. — Или пък сте отшелник в тази гора?

— Аз нося своя храм в дисагите на коня. Не сте срещали досега жрица от моя обряд и без съмнение няма да ви се случи.

— Тя наистина носи знака на лицето си — намеси се тъмнокосият мъж. — Но се обзалагам, че...

— Дръж си езика, Драуд — озъби се червенокосият. — В цялата тази работа има нещо дяволски странно. Вижте какво, милейди, наистина ли сте съвсем сама в тази проклета гора?

— А какво ти влиза в работата дали е така? Богинята вижда богохулството, колкото и далеч от очите на хората да става то.

Когато Драуд понечи да заговори, Гуенивер пристъпи напред, замахвайки с меч си с върха нагоре, сякаш да го предизвика на дуел. Улови погледа му и го задържа, принуди го да отмести очи, а през цялото това време долавяше присъствието на Богинята като тъмна сянка зад себе си и усмивката не напусна устните ѝ. Драуд отстъпи рязко назад, с широко разтворени очи.

— Тя е смахната — прошепна той.

— Казах: дръж си езика! — сопна се червенокосият. — Има смахнати, а има и осенени от бога, копелдак грозен такъв! Милейди, извинявам се, че ви обезпокоихме. Ще ни дадете ли благословията на вашата Богиня?

— О, с готовност, но знаеш ли за какво ме молиш? — изведнъж се засмя, обзе я вледеняващо веселие, което не успя да потисне. — Елате с мен и ще видим за благословията.

Гуенивер се обърна на пета и закрачи през дърветата. Чуваше как я следват и как Драуд протестира шепнешком, но не се обърна, докато не стигна в лагера.

Когато видя мъжете след нея, Рикин извика и се втурна напред с меч в ръка.

— Няма нищо страшно — успокои го Гуенивер. — Може да съм намерила двамина нови.

За миг мъжете се гледаха зашеметени.

— Драуд! Абрин! — възкликна Рикин. — В името на боговете, какво ви се е случило? Къде са останалите от отряда ви?

Чак тогава Гуенивер забеляза едва различимите гербове върху окаляните им ризи — Елени.

— Мъртви са — отвърна Абрин с монотонен и хладен глас. — И лорд Мейр заедно с тях. Преди пет дни ни нападна дяволски голям кантрейски отряд. Дънът е опожарен и дяволите да ме вземат, ако зная какво е станало с жената на господаря, а и с децата.

— Опитвахме да се доберем до Вълците — намеси се Драуд. Замълча и се усмихна горчиво. — Доколкото разбирам, това едва ли е щяло да ни донесе нещо добро.

— Така е — обади се Гуенивер. — И нашият дън е опожарен. Ей, гладни ли сте? Имаме храна.

Абрин и Драуд нагъваха с вълчи апетит сухар и сирене, сякаш бяха на пиршество, и разказваха между хапките историята си. Около сто и петдесет от собствените войскари на самозвания крал нападнали Елените тъкмо когато напускали дъна на път за Кермор. Също като Авоик лорд Мейр заповядал на хората си да се пръснат, но конете на Абрин и Драуд били убити, докато се опитвали да се отскубнат. Войскарите на Кантрей не ги преследвали; те се насочили право към дъна и нахлули в него без предупреждение, преди да затворят портите.

— Поне така трябва да е станало — завърши Абрин. — Във всеки случай, когато стигнахме до него, беше завзет.

Гуенивер и хората ѝ кимнаха тържествено.

— Така — каза най-сетне тя. — Предполагаме, че са планирали набега си заедно с онзи срещу нас. Проумявам какво са имали предвид краставите плъхове — да изолират земите на Вълците, та да бъде полесно на Глиганите да ги задържат.

— Трудно ще им е на свинете да вземат земите на Елените — заяви Абрин. — Лорд Мейр има двама братя, които служат на Краля.

— Без съмнение няма да рискуват да задържат земите на вашия клан — рече Гуенивер. — Прекалено на юг са. Но като са опожарили дъна и са убили вашия лорд, те са отстранили най-близкия ни съюзник. Сега ще се опитат да създадат опорен пункт във владенията на Вълците, а след това ще започнат да гризат земите на Елените.

— Вярно казвате — Абрин я изгледа с искрено възхищение. — Милейди наистина добре разбира военните въпроси.

— Та знаела ли съм друго в живота си освен война? Вижте, ние разполагаме с повече коне. Ако искате, присъединете се към нас, но ви предупреждавам, че Богинята, на която служа, е богиня на мрака и

кръвта. Това имах предвид, като ви говорех за нейната благословия. Помислете добре, преди да приемете.

Те обмисляха въпроса, като през цялото време я зяпаха, а накрая Абрин заговори от името и на двамата:

— Какво ни остава, милейди? Та ние сме само двама мъже без чест, без господар, на когото да служим, или пък клан да ни приеме.

— Тогава, решено. Ще яздите под моя заповед и ви обещавам, че ще ви се удаде случай да си отмъстите.

Усмихнаха ѝ се с искрена благодарност. По това време воин, преживял битка, в която е загинал неговият господар, бе опозорен човек, прогонван от всяко убежище и подиграван, където и да отиде.

Малкият отряд пътуваше на юг към Кермор и продължаваше да събира други бойци като Абрин и Драуд, някои от тях оцелели от отряда на Елените и други, които упорито мълчаха за миналото си, но всички достатъчно отчаяни, за да оставят настрана удивлението си при вида на жрицата, застанала начело на отряд. Най-накрая Гуенивер разполагаше с трийсет и седем души, само трима по-малко от онези, които Авоик бе дал дума да доведе. Не можеше да се начуди, че полагат клетва с такава готовност и я приемат за началник толкова лесно. В последния ден от пътя им сподели лагерния огън на Рикин, който ѝ прислужваше като ординарец.

— Я ми кажи — попита го тя, — дали като стигнем в Кермор, момчетата ще изпълняват заповедите ми?

— Разбира се, милейди — изглеждаше изненадан, че го пита. — Вие сте онази, която ги взе от пътя и им даде правото отново да се почувстват мъже. Освен това сте и жрица.

— Това има ли значение за тях?

— Охо, и то как. Вижте какво, всички сме слушали разказите за бойците, дали обет на Луната, нали така? Но е по-голямо чудо да видиш една от тях. Трябва да знаете, че за повечето момчета това е поличба. То е също като деомер и вие сте осенена от деомер. Всички знаем, че положително ще ни донесе късмет.

— Късмет ли? О, не ще ви донесе късмет, а само благоволенieto на Луната откъм Тъмната ѝ Страна. Наистина ли искаш това благоволение, Рикин? То е нещо сурово, мразовит повей от Отвъдните земи.

Рикин потръпна, сякаш усети полъха. Дълго време стоя загледан в лагерния огън.

— Сурово или не, не ми остава друго — проговори накрая той. — Ще ви следвам, а вие следвайте Богинята и ще видим какво ще донесе Тя на двама ни.

Кермор лежеше на устието на Белавер — водният път, естествен гръбнак на кралството. Там реката беше изрязала широко пристанище във варовиковите скали. Сега, след опустошението на Дън Девери, градът беше втори по големина в кралството с осемдесет хиляди жители, приютени зад каменните стени. Тръгвайки от дълга поредица кейове и пристани, той се простираше нагоре по реката с разпилени криви улици, подобно на вълничките, които предизвиква хвърлен в локва камък. Неговите гуербрети го пазеха, а търговията с Бардек го правеше богат. Крепост вътре в крепостта, Дън Кермор беше построен на ниско изкуствено възвишение наскре градa и недалеч от реката. Каменният брохов комплекс, каменните странични сгради и казарми, до една покрити с цепен камък, се издигаха зад двоен пръстен от стени; никъде нямаше и парченце дърво, което би могло да пламне от запалена стрела. Извън главната порта имаше защитни кули, самата тя бе обкована с желязо и се отваряше и затваряше с рудан.

Когато въведе войската си през нея, над калдъръмения двор отекнаха възгласи:

— Това са Вълците! В името на всички богове, идват Вълците!

От броха и казармите се изсипаха хора, за да гледат, а пажове в червено и сребристо, цветовете на Краля, изтичаха да ги посрещнат.

— Милорд — възкликна едно от момчетата. — Чухме, че сте убит!

— Убит беше брат ми — рече Гуенивер. — Върви кажи на Краля, че тук е лейди Гуенивер, за да изпълни клетвата на лорд Авоик.

Пажът зяпна с широко разтворени очи към татуираното ѝ лице, после се втурна обратно в броха. Рикин подбутна коня си до нея и се ухили.

— Помислиха ви за призрак от Отвъдното, милейди. Да кажа ли на хората да слязат от конете?

— Точно така. Виж какво, от няколко дни действаш като капитан. Като че е време да им го съобщи официално.

— Милейди ми оказва голяма чест.

— Не е така и ти го знаеш. Никога не си бил смирен, Рико, та не се прави на такъв сега.

Той се засмя, поклони й се леко от седлото и обърна коня към войскарите.

Гуенивер стоеше до своя и оглеждаше нервно броха, чакайки пажа да се върне. Братята й бяха разказвали за великолепието на Кермор, но тя не бе идвала тук. Цели седем етажа висока, масивната кула се съединяваше с три по-ниски кулички, тъмносивият комплекс наподобяваше юмрук на великан, превърнат с магия в камък. Над него се развяваше червено-сребристо знаме, оповестявайки гордо, че сам Кралят е вътре. Огледа се и видя сред нарастващата тълпа всички благородни лордове да я гледат, без да смеят да заговорят, докато Кралят не отсъди по този странен въпрос. Тъкмо започна да ругае пажа, че толкова се бави, когато обкованите в желязо врати се отвориха и навън излезе самият Крал със свита от пажове и съветници.

Глин, гуербрет на Кермор, или Крал на цял Девери, както предпочиташе да го знаят, беше на около двацет и шест години, висок и здраво сложен, с руса коса, избелена и задебелена с вар съгласно кралската мода; тя бе сресана назад и се стелеше като лъвска грива. Дълбоко поставените му сини очи имаха изражението на непрестанно преследван човек, защото приемаше отговорностите също така сериозно, както и правата си. Когато коленичи пред него, Гуенивер изпита искрено страхопочитание. Цял живот слушаше за този човек, а ето го сега да слага ръце на кръста си и да я разглежда с лека смаяна усмивка.

— Изправете се, лейди Гуенивер — заговори Глин. — Дано не звуча като грубиян, но не съм предполагал, че ще доживея деня, когато жена ще ми доведе войници.

Гуенивер направи реверанс, доколкото можеше да го стори обути в бриги.

— Ваше величество, Вълчият клан никога не е нарушавал своите обети, нито веднъж през тези дълги години на война.

— Това съвсем не го забравям. — Той се поколеба, за да подбере внимателно думите си. — Уведомен съм, че имате сестра. По-късно,

когато си починете, вие без съмнение ще искате да разговаряте с мен за съдбата на Вълците.

— Ще поискам, Ваше величество, и ще съм поласкана, ако обърнете внимание на този въпрос.

— Разбира се. Ще останете ли под моя покрив като почетен гост за известно време, или трябва да се върнете веднага в своя храм?

Тук беше ключът и в сърцето си Гуенивер призова Богинята на помощ.

— Ваше величество — отвърна тя, — Пресвещената Луна ме избра да ѝ служа като обрекъл се на Нея воин. Дошла съм да Ви моля за благоволение, а то е: да ми позволите да остана на мястото си начело на отряда, да тръгна с войската Ви и да се бия под ваше командване.

— Какво? — рече той, забравил своята ритуална учтивост. — Вижте, та вие сигурно се шегувате! Какво може да търси жена в сражения и битки?

— Онова, което търси всеки мъж, Ваше величество — чест, слава и възможност да убива враговете на Краля.

Глин се поколеба, загледан в татуировката, сякаш си спомняше старите разкази за онези, които са служили на Тъмната Страна на Богинята, сетне се обърна към отряда.

— Ей, момчета — подвикна им той. — Почитате ли дамата като ваш капитан?

До един войскарите извикаха, че я почитат. От задната редица Дагуин самонадеяно изкрещя, че Гуенивер била деомер.

— Тогава ще приема за знамение това, че в двора ми е дошъл обрекъл се на Богинята воин — заяви Глин. — Много добре, милейди. От мен получавате благоволението, за което молите.

Глин махна с ръка и слугите долетяха като скакалци. Коняри се затичаха да приберат конете; бойци от личния отряд на Краля се забързаха към Рикин да го отведат заедно с хората му в казармата; съветници се появиха край Гуенивер и се поклониха; двама от заместниците на шамбелана приближиха подтичвайки, за да я отведат в голямата зала. Като влезе в нея, се слиса. Беше достатъчно голяма да побере повече от сто маси за отрядите и имаше четири огромни огнища. Сред изящни гоблени по стените висяха знамена в червено и сребристо, а вместо със слама, подът беше покрит с цветни цепени

плочи. Гуенивер стоеше и зяпаше като момиче от провинцията, каквото всъщност си беше, когато главният шамбелан на име лорд Оривейн побърза да я поздрави.

— Добре дошла, милейди — заговори той. — Позволете ми да ви настаня в скромния ни брох. Видите ли, тъй като сте благородничка по рождение, а и жрица, просто не зная какъв ранг ви дава това. Може би този на тиерин?

— О, добри ми господине, няма никакво значение, стига в стаята да има легло и огнище. Една жрица на Тъмната Луна не държи на ранга.

Искрено благодарен, Оривейн ѝ целуна ръка, сетне я заведе в малка стая в една от страничните кули и изпрати пажове да донесат снаряжението ѝ. Най-после отново останала насаме, тя закрочи неспокойно насам-натам, питайки се дали Кралят ще сметне, че си струва да се държат земите на Вълчия клан, след като Елените бяха понесли такава загуба. След няколко минути на вратата се почука и влезе един възможен съюзник в битката ѝ за запазването на клана. Лорд Гуетмар беше върлинест млад мъж с хлътнали бузи и гъста рошава коса. По рождение беше чист благородник, но семейството му нямаше земя и се смяташе за леко дискредитирано сред големите кланове. Но роднините на Гуенивер винаги се отнасяха с него като с равен. Той сграбчи и двете ѝ ръце в своите и силно ги стисна.

— Гуен, в името на всички богове, сърцето ми ликува, като те виждам жива. Когато дойде вестта за смъртта на Авоик, просто се поболях, питайки се дали със сестра ти не сте пострадали. Готов бях да тръгна веднага на север, но Негово величество не ми разреши.

— Без съмнение не е искал да загуби теб и хората ти заедно с нашите. Маки е на сигурно място в храма, а мама е при нея.

Ухилен, Гуетмар се разположи на един стол. Гуенивер седна на перваза на прозореца и замислено го огледа.

— Слушай, наистина ли ще тръгнеш с нас на война?

— Ще тръгна. Търся възможност да си отмъстя, дори ако трябва да умра.

— Разбирам те. Моля се на всички богове да ми позволят аз да съм онзи, който ще съсече убиеца на Авоик. Виж какво, ако доживеем до есента, ще се присъединя с хората си към отряда ти и ще заста на твоя страна в тази вражда.

— Благодаря ти. Надявах се, че ще кажеш нещо такова, защото си мисля за земите на Вълчия клан. Сега те са на Маки или поне ще бъдат, стига Кралят да приеме молбата ми да преминат по женска линия. Но аз съм по-възрастна, освен това жрица и тя ще направи дяволски добре да се омъжи за човек, когото аз ѝ избира.

— Без съмнение ще ѝ избереш свестен съпруг — внезапно натъжен, Гуетмар погледна настрана. — Тя напълно го заслужава.

— Слушай, глупчо такъв. Говоря за теб. Зная, че Маки винаги е била рязка с теб и се е държала като студенокръвно животинче, но сега ще е готова да се ожени и за Адовия властелин, само и само да се измъкне от храма. Аз нямам намерение да кажа на някой жаден за земя лорд къде се намира тя, докато не получиш възможност да ѝ изпратиш предложение.

— Гуен! Та аз искрено обичам сестра ти, не просто земите ѝ.

— Зная. Защо смяташ, че ти го предлагам?

Той отметна глава и се засмя така радостно, сякаш слънце бе пробил през буреносни облаци.

— Никога не съм мислил, че ще имам възможност да се ожения за нея — рече накрая той. — Да взема името на Вълците и враждата на Вълците ми се струва дяволски ниска цена за това.

Гуетмар я придружи до голямата зала. От едната страна на помещението имаше издигнат подиум, където се хранеха Кралят и благородниците. Глин не се виждаше, но там седяха много лордове, лениво отпиваха пиво и слушаха как бардът свири. Седнаха при лорд Меймик, по-възрастен мъж, който се познаваше добре с бащата на Гуенивер. Той поглади сивите си мустаци и я огледа тъжно, но слава Богу не каза и дума за избрания от нея път. След като Кралят бе дал одобрението си, никой не би посмял да го постави под въпрос.

Неизбежно разговорът се насочи към предстоящата лятна офанзива. Очакваше се тя да бъде вяла. След кървавите сражения през последните няколко години Кермор просто не разполагаше с достатъчно хора да обсади Дън Девери, нито пък Кантрей имаше достатъчно сили да нанесе истински удар срещу Кермор.

— Ако ме питате, предстоят ни множество малки схватки — обяви Меймик. — А може би един добър удар на север като отплата за Еленовия и Вълчия клан.

— Няколко бързи набега и едва ли нещо повече — съгласи се Гуетмар. — Но пък ще трябва да имаме предвид Елдид на западната граница.

— Точно така — лорд Меймик погледна към Гуенивер. — Стават все по-дръзки и по-дръзки, като правят дълбоки набези, за да обезкървят нас и Кантрей. Обзалагам се, че Елдид няма да хвърли основните си сили, докато и двете ни страни не се изтощят.

— Разбирам. Струва ми се, че е точно така.

В далечния край на подиума при малката врата, която водеше към кралското стълбище, настъпи раздвижване. Двама пажове коленичиха церемониално, докато трети разтвори широко вратата. Очаквайки да види Краля, Гуенивер се приготви да стане, но се появи друг мъж и се поспря да огледа събралата се компания. Рус и синеок, той много приличаше на Глин, но беше строен, докато Кралят беше здрав и набит. Дългите му ръце на сабълор стояха скръстени плътно на гърдите, докато оглеждаше лордовете с презрително присвити очи.

— Кой е този? — попита шепнешком Гуенивер. — Мислех, че братът на Краля е мъртъв.

— Мъртъв е същинският му брат — отвърна Гуетмар. — Този е Данин, едно от копелетата на стария гуербрет, единственото момче сред тях. Но Кралят е много благоразположен към него и го направи капитан на личната си гвардия. Ако го видиш как се бие, ще забравиш какъв се е родил. Върти меча като бог, а не като човек.

С пъхнати в колана на меча си палци Данин се приближи бавно до тях, кимна любезно, но хладно на Гуетмар, сетне огледа Гуенивер. На платките на ризата му имаше избродиран кораб, герба на Кермор, но върху ръкавите си носеше изображение на връхлитащ сокол.

— Значи — рече накрая той — вие сте жрицата, която се смята за воин, нали така?

— Аз съм. А предполагам, вие сте човекът, който мисли, че може да го оспори.

Данин седна до нея и се обърна, подпрян на масата. Когато заговори, гледаше към залата, а не към нея.

— Какво ви кара да смятате, че можете да въртите меч? — попита той.

— Питайте хората ми. Никога не се хваля сама.

— Вече говорих с Рикин. Той имаше нахалството да ми каже, че сте обезумявала.

— Така е. Или ще ме наречете лъжкия?

— Не е моя работа да ви наричам каквато и да е. Кралят ми заповяда да ви взема заедно с отряда в неговата гвардия и правя онова, което той казва.

— Същото правя и аз.

— Отсега нататък ще правиш каквото аз кажа. Разбра ли ме, моме?

Гуенивер отметна китката си и плисна съдържанието на половиницата си в лицето му. Лордовете на масата ахнаха и запсуваха, тя изскочи от масата, вперила поглед в Данин, вдигнал невъзмутимо нагоре очи, без да обръща внимание на пивото, което се стичаше по лицето му.

— Ей ти, слушай — рече тя. — Наистина си кучи син, но аз съм дъщеря на Вълк. Щом искаш толкова да опиташ какво мога, ела отвън.

— Чуйте я само. Докачливо моме, така ли?

Тя го зашлеви през лицето с такава сила, че той залитна.

— Никой мъж не може да си позволи да ме нарече „моме“.

Голямата зала застина в гробовно мълчание и всички вътре, от паж до благороден лорд, се обърнаха да гледат.

— Забравяте с кого говорите — продължи тя. — Или пък сте сляп и не виждате татуировката на лицето ми?

Данин вдиша бавно ръка към бузата си и потърка там, където го зашлевиха, но очите му не се отделяха от нейните. Бяха студени, дълбоки и плашещи със силата си.

— Ще приеме ли дамата моите извинения?

Когато коленичи пред нея, цялата зала ахна и това прозвуча като морски вълни.

— Наистина страшно съжалявам, че ви обидих, Ваша святост. Наистина трябва да съм полудял. Който посмее повече да ви нарече „моме“, ще отговаря пред меча ми.

— Благодаря. Простен сте.

С лека усмивка Данин се изправи и избърса с ръкав мокротото си от пивото лице, но все така я гледаше. За един много кратък миг съжали, че е дала клетва за непорочност. Плавният начин, по който се движеше, непринудената му стойка, самата му самонадеяност й се

стори красива, здрава и чиста като острието на меч на слънце. Сетне си спомни тъмните очи на Богинята и съжалението отмина.

— Кажете ми нещо — рече той. — Яздите ли начело на отряда си?

— Да, яздя. Готова съм по-скоро да умра, отколкото да се каже, че ръководя хората си отзад.

— Друго не съм и очаквал.

Данин се поклони, сетне тръгна бавно и високомерно покрай лордовете към вратата. Когато тя се затвори зад него, залата зажува от тих шепот.

— О, богове! — Гуетмар избърса потта от челото си. — Наистина реших, че е настъпил последният ти час. Ти си единственият човек в кралството, който се е изпречил на пътя му и пет минути по-късно е все още жив.

— О, глупости — рече Гуенивер. — Без съмнение има достатъчно разум, за да посегне на обречена се на Луната жрица.

— Ба — изсумтя Меймик. — Данин първо убива, а после мисли.

Минути по-късно при Гуенивер дойде паж да ѝ съобщи, че Кралят желае да разговаря насаме с нея. Съзнавайки огромната чест, която ѝ се оказва, тя го последва на втория етаж на главния брех, където Глин разполагаше с поредица от стаи, мебелирани със столове и маси с дърворезба, с накачени по стените гоблени и подове, постлани с великолепни бардекски килими. Кралят стоеше край огнище от светъл пясъчник, на който бяха изсечени кораби и плетеници. Коленичи пред него, но той ѝ нареди да стане.

— Мислех за всички ваши роднини, загинали служейки ми — рече Глин. — Тази история с Вълците много ми тежи, Ваша святост. Желаете ли да ме помолите земите и името да се предадат по низходяща женска линия?

— Да, Ваше величество. След като вече съм дала своя обет, не мога да притежавам нищо извън онова, което се побира в голям чувал, но сестра ми скоро ще се сгоди за мъж, който е готов да приеме и враждата заедно с името ни.

— Разбирам. За да бъда честен, трябва да ви кажа, че въпреки желанието ми няма да съм в състояние да предприема нещо по въпроса със земите ви, но съм напълно готов да позволя името да мине на

синовете на сестра ви. Много ми се ще да отстраня Глиганите от вашите владения, но зависи от това как ще се развие лятната кампания.

— Негово величество е безкрайно почтен и великодушен. Разбирам, че бедата на моя клан е само една от многото му грижи.

— За съжаление говорите самата истина, Ваша святост. Иска ми се да не беше така.

На излизане от Краля Гуенивер срещна Данин, който без каквато и да е церемониалност и без някой да е съобщил за идването му, отвори онази съвършено забранена врата. Като я видя, по лицето му пробяга само сянка от усмивка.

— Ваша святост — рече той. — Сърцето ми кърви за гибелта на вашите близки. Ще направя каквото мога, за да отмъстя за тях.

— Лорд Данин е много любезен и има моята благодарност.

Изведнъж тя потрепери от студ и усети лепкавата ръка на опасността върху гърба си. Беше очевидно, че Богинята ѝ изпраща предупреждение.

На другата сутрин, докато се разхождаше из външния двор с Рикин, Гуенивер видя как опърпан старец въвежда две товарни мулета през портите. Беше облечен в мръсни кафяви бриги и многократно кърпена риза с гербовете на Глин по нея, но ходеше изправен и енергично като млад принц. Няколко пажове изтичаха да му помогнат с мулетата и тя забеляза, че се отнасят с почит към стареца.

— Кой е този, Рико?

— Старият Невин, милейди, и това е истинското му име. Казва, че в пристъп на гняв татко му го нарекъл „никой“ — в думите на Рикин пролича някакво странно страхопочитание пред стареца. — Той е билкар. Събира билки и ги носи на хирурзите, а освен това отглежда някои билки тук, в дъна.

Пажовете отвеждаха мулетата. Един от помощниците на шамбелана, който минаваше оттам, спря да се поклони на билкаря.

— Е, да, разбира се — рече Гуенивер. — Очевидно е полезно да имаш наоколо служител като нашия Невин, но защо хората се отнасят с него като с лорд?

— Ами — Рикин изглеждаше странно смутен — у стареца има нещо, което те кара да го уважаваш.

— Така ли? Казвай какво има! Виждам, че криеш нещо.

— Добре, милейди, всички казват, че владее деомера и аз съм почти готов да го повярвам.

— Я стига глупости!

— Не са глупости, милейди. Знае се, че Кралят слиза в градината на стария Невин и двамата разговарят с часове.

— И това го прави майстор на деомера, така ли? Без съмнение Кралят изпитва от време на време нужда да остави настрана държавните дела, а старецът го забавлява или нещо такова.

— Щом така смята милейди — съгласи се той. Но си личеше, че не вярва и дума на онова, което тя каза.

В този момент самият Невин дойде при тях и поздрави дружески Рикин, който начаса му се поклони. Когато старецът погледна към Гуенивер, очите му станаха студени като северен вятър и сякаш проникнаха до самата ѝ душа. Внезапно изпита увереност, че го познава, че по някакъв странен начин е очаквала да го намери, че целият ѝ живот я е водил насам при този опърпан билкар. Сетне това чувство избледня и той приятно ѝ се усмихна.

— Добро утро, милейди — проговори Невин. — Славата ви се е разнесла из целия дън.

— Наистина ли? — Гуенивер все още не се бе окопитила. — Е, това би трябвало да радва душата ми.

— Да, обрекните се на Луната воители са нещо рядко, но наистина нашите времена са достатъчно мрачни, та да има място за Онази с Прободеното от Меч Сърце.

Гуенивер направо зяпна. Откъде един мъж може да знае това тайно име? Невин тържествено ѝ се поклони.

— Ще ме извините, Ваша святост. Трябва да се погрижа пажовете да разговарят внимателно билките. Без съмнение ще се срещнем пак.

Той бавно се отдалечи, а Гуенивер гледа дълго след него. Накрая се обърна към Рикин:

— Е, така да бъде, капитане — отсече тя. — Той наистина владее деомера.

В същото време Кралят се съвещаваше в тясната заседателна зала, в която нямаше нищо освен дълга маса и пергаментова карта на

Девери, окачена на каменната стена. Глин седеше в единия край на помещението на стол с висока облегалка, покрит с церемониалното карирано наметало. От дясната му страна беше Данин, а съветниците в черните си одежди бяха накацали на високи столове край масата като врани около разсипано зърно. Тази сутрин Кралят беше поканил да присъства Амайн, Върховен жрец на Бел в Кермор. Докато съветниците ставаха един по един да дават тържествено съвети по военните въпроси, Данин гледаше през прозореца и си мислеше за други неща, защото истинското решение щеше да бъде обмислено и взето по-късно от Краля и бойните му васали. Към края на срещата обаче разговорът засегна въпрос, който привлече вниманието му. Садар, старец с бакенбарди и трепереща брадичка, стана и се поклони на Краля.

— Най-смирено се извинявам, че ви питам, Ваше величество — започна той. — Но се чудя защо взехте в отряда си лейди Гуенивер.

— След всичко онова, което нейният клан е направил за мен, нямаше как да пренебрегна молбата ѝ — отвърна Глин. — Убеден съм, че нашият Данин ще направи така, че да не я сполети беда, и тя скоро ще се умори да воюва.

— Ами, ние си мислехме — старецът замълча и погледна към останалите съветници за подкрепа, — че, как да го кажа, много полесно могат да ѝ бъдат спестени тези изпитания, като просто я принудите да се върне в храма, а по-късно да съобщите на хората ѝ.

Данин измъкна украсения си със скъпоценни камъни кинжал и го хвърли, така че той попадна точно пред Садар. Сепнат, съветникът отскочи назад, а кинжалът се заби в дървото и затрепери.

— Искам да знам нещо — отбеляза Данин. — Как може страхливец като теб да оценява боец като нея?

Кралят се засмя, всички съветници също се засмяха насила, дори Садар.

— Данин има високо мнение за нейния дух, добри ми съветници — рече Глин. — А по такива въпроси вярвам на неговата преценка.

— Никога не бих поставил под въпрос мнението на лорд Данин по военни въпроси, Ваше величество. Просто мислех доколко е благопристойно.

— Това си го заври отзад — сопна се Данин.

— Дръж си езика! — намеси се остро Кралят. — Добри ми съветнико, уверявам те, че ценя твоята мъдрост далеч повече от моя безочлив брат, но вече съм дал клетва на честта. Освен това съм поканил Негова святост на съвета ни, за да обясни как стои въпросът.

Всички се обърнаха към жреца, който се надигна и кимна към присъстващите. Като всички васали, жрецът на Бел беше с гладко обръсната глава, около врата си носеше вита златна верига и беше облечен в проста ленена туника, прихваната в кръста с парче обикновено въже. От пояса му висеше малък златен полумесец.

— Кралят пожела да узнае какъв е статутът на култа, който следва лейди Гуенивер — заговори с тих, загадъчен тон Амайн. — Той е напълно законен и води произхода си от времето на Зората, когато, според хрониките, под жестокия натиск на обстоятелствата жените били принудени да стават воители. Обожаването на Луната от Тъмната й Страна не бива в никакъв случай да се смесва с обредите както на Епона, така и на Аранрода. — При споменаването на второто име той поспря и преплете показалец и среден пръст в знак, който предпазва от зла магия. Мнозина от съветниците направиха същото. — Искрено казано, бях изненадан, че войнският култ е все още жив, но доколкото разбирам, в храмовете светите дами са запазили преданията.

Когато Амайн седна отново, мъжете се спогледаха неспокойно.

— Както виждаш, добри ми Садар — рече Глин, — не мога да пренебрегна волята на Светата Богиня.

— Разбира се, Ваше величество, че не може и дано Тя ми прости, че въобще съм се усъмнил в предопределението на дамата.

Съвещанието свърши и всички се разотидоха, като си кимаха помирително и се покланяха един на друг. Глин излезе с широка крачка от помещението, а Данин се забави, колкото да си вземе кинжала от масата. Садар проследи с отровен поглед как го прибира. Данин последва Краля в частните му покое. Един паж им донесе по половиница пиво. Данин зае предложения от брат му стол, въпреки че с удоволствие би седнал като куче в краката му.

— Слушай какво, Дано, тази пасмина от хвалипръцковци ми досажда не по-малко, отколкото на теб, но трябва да разчитам на тяхната вяроност. Инак кой ще управлява това скапано, така наречено кралство, когато тръгнем на бран?

— Вярно казвате, Ваше величество, и Ви поднасям извиненията си.

Глин въздъхна и отпи от пивото, загледан в празното огнище. Напоследък изпадаше в такива мрачни настроения и това дълбоко тревожеше брат му.

— Какво мори сърцето на Негово величество? — попита Данин.

— Смъртта на Авоик, а и смъртта на братята му. О, дяволите да го вземат, понякога като си мисля за всичката тази гибел, която донесе на кралството моята претенция към трона, се питам дали мога да бъда крал.

— Какво? Та само един истински крал би могъл да има такива съмнения. Обзалагам се, че Кантрей не дава и свинска пръдня за това кой умира в негово име.

— Ти вярваш в мен, Дано, нали?

— О, по дяволите, ще дам живота си за теб.

— Знаеш ли — Глин вдигна поглед и очите му се замъглиха с нещо, което подозрително напомняше сълзи, — има моменти, когато бих полудял без теб.

Данин беше прекалено стреснат, за да каже нещо. Глин отметна глава и се изправи.

— Остави ме — отсеке той. — Искам да съм сам.

Данин побърза да изпълни пряката заповед, колкото и да му се искаше да остане. С натежало сърце отиде да се разходи из двора. Оставаше му несигурната надежда, щом тръгнат на бран, мрачните настроения на Глин да се разсеят. Най-вероятно това лято нямаше да има големи сражения. Набезите, доколкото предстояха, сигурно щеше да води той. Кралят щеше да остане в дъна и да изпада в мрачните си настроения, тъй като беше прекалено ценен, за да се поеме рискът от раняване в някакво незначително сражение.

Накрая безцелният му ход го доведе в района на казармата. Там, пред своята конюшня, войскари на Вълците тимаряха конете си. Покачена върху теглича на една каруца, лейди Гуенивер ги гледаше. Въпреки остриганата коса и мъжките дрехи Данин можеше да мисли за нея само като за жена, при това привлекателна. Големите ѝ сияещи очи светеха като маяци и го привличаха. Начинът, по който се движеше, също го привличаше — всеки жест беше категоричен, но и

плавен, сякаш извличаше енергия от скрит източник. Когато го зърна, тя се смъкна от теглича и тръгна насреща му.

— Лорд Данин, хората ми имат нужда от одеяла и дрехи.

— Тогава ще ги получат днес. Вече сте част от домакинството на Краля, затова помнете, че онова, от което имате нужда, влиза във вашата издръжка.

— В такъв случай ви благодаря. Негово величество е наистина безкрайно великодушен.

— Така е. Аз имам основание повече от мнозина други да хваля великодушието му. Колко са незаконните синове, получили титла и място в двора?

Тя трепна, а той се усмихна. Обичаше да вади на показ деликатната тема за раждането си и да я навира в лицата на благородниците, преди те да успеят да я използват срещу него. За момент се поколеба, спомняйки си лекцията на Амайн за нейния култ, но нещо сякаш го накара да заговори:

— Тази луна на бузата ви, тя наистина ли е белег за обет?

— А какво друго би могла да е?

— Ами, мислех си, че може да е хитрост, начин да пътувате в безопасност и не бих ви упрекнал за това. Жена на път с боен отряд е най-добре да има покровителството на Богинята — или да накара мъжете да смятат, че го има.

— Прав сте, но сега този сърп обгръща целия ми живот. Дала съм обет на Нея и ѝ оставам вярна.

Тихият и студен тон сам по себе си носеше послание.

— Разбирам — побърза да каже той. — Е, далеч съм от мисълта да се съмнявам в това как една жрица получава своите видения. Искан да ви попитам нещо друго. Има ли сестра ви кандидат, когото предпочитате за нея? Ще поговоря с Краля за него.

— Така ли? Та вие ми предлагате огромна услуга.

— Какво? Какво искате да кажете?

— О, милорд, нима не разбирате, че в очите на двора вие притежавате страхотно богатство? Вие разполагате с повече влияние върху Краля от който и да е друг. Ако не го цените, то може да се превърне в проклятие.

Данин само се усмихна, озадачен от настойчивия ѝ тон. Не спираше да се учудва как жените винаги се хващат за несъществени

подробности.

— Във всеки случай — продължи тя — кандидатът е лорд Гуетмар от Елшовия клан.

— Сражавал съм се редом с него и той е свестен човек. Ще го спомена на Краля.

— Благодаря.

С лек реверанс Гуенивер се отдалечи, като го остави в мрачен хирейд заради жена, която никога нямаше да притежава.

Лорд Данин изпълни обещанието си да говори с Краля много по-скоро, отколкото Гуенивер очакваше. Същия следобед съветникът Садар дойде в стаята ѝ с важна вест. От уважение към възрастта му тя го настани на стол до огнището и му наля малко медовина, сетне зае стола срещу него.

— Благодаря ви, Ваша святост — заговори той с тънкия си, изсушен гласец. — Искях лично да ви съобщя как се радва сърцето ми, че Вълчият клан ще продължи да съществува.

— И ви благодаря за това, добри ми господине.

Той се усмихна и отпи изящно глътчица медовина.

— Сам Кралят ме помоли да дойда да говоря с вас — продължи той, подчертавайки думите „сам Кралят“. — Той е взел важното решение лорд Гуетмар да се откаже от верността си към Елшовия клан и да се ожени за сестра ви.

— Чудесно! — Гуенивер вдигна чашката си за наздравица. — Сега остава само да измъкнем Макла от храма.

— О, имам новини и по този въпрос. Кралят иска да я доведете скоро. Ще заеме на вас и Гуетмар двеста души от личната си гвардия, които да подсилят вашите отряди.

— Пъклото да го вземе! Негово величество е безкрайно великодушен.

— Така е наистина. Лорд Данин ще ви предвожда.

Садар замълча, сякаш очакваше тя да реагира веднага. Гуенивер наклони глава настрана и се загледа в него.

— Е добре — рече накрая съветникът. — А какво мисли Нейна святост за лорд Данин, ако мога да попитам?

— Хората казват, че бил несравним в битка, добри ми господине, и наистина само това има значение за мен.

— Така ли?

Нещо в усмивката на стареца я накара да си спомни странното предупреждение на Богинята, но не каза нищо.

— Е — поде Садар, — не е моя работа да поставям под съмнение светите обети, милейди, но позволете едно малко предупреждение; то идва от човек, чийто дълъг живот го прави откровен понякога. Лорд Данин е крайно поривист човек. На ваше място бих го държал под око — поспря, за да довърши медовината в чашката си. — О, как се радвам да ви видя тук, Ваша святост. Без съмнение вашата Богиня ви е изпратила в знак на благосклонност към нашия крал.

— Да се надяваме, че не е така. Нейната благосклонност е тъмна и хладна като окървавено острие.

Усмивката на Садар замръзна на устните му. След миг той стана, поклони се любезно и побърза да се сбогува.

Известно време Гуенивер премисля странно безпокоящите я думи на съветника. Би се обърнала към Богинята за съвет, но работата беше там, че не знаеше как да го направи. Онова, което ѝ беше известно за обредите на Тъмната Страна, беше съвсем малко, защото и малко имаше запазено. Жриците в храма знаеха няколко песни и ритуали, които трябваше да се изпълняват при залеза на луната; тук-таме се помнеха откъслечно някои молитви в сражение от времето на Зората. И нищо повече. Без храм с огледало и олтар Гуенивер просто не можеше да измисли как да се обърне към Богинята. В дисагите си имаше препоръчително писмо от Арда до Върховната жрица в керморския храм, но се въздържаше да отиде при тази опитна в градските дела и свързана с двора дама с необичайните си въпроси за Тъмната Страна на Луната.

Огледалото обаче даваше ключ към решението. По-късно Гуенивер слезе в града, но вместо в храма, отиде на пазара и си купи посребрено бронзово огледало, достатъчно малко да се побере в дисагите ѝ. След вечеря се затвори в стаята, където единствената светлина идваше от свещ, подпря огледалото на една ракла и коленичи пред него. Сребристо и разкривено, лицето ѝ се взираше в нея.

— Господарке — прошепна тя. — Господарке на Мрака.

Представи си видението в храма, но то не беше нищо повече от мъртъв спомен. През последните седмици толкова често се бе връщала към него, че образът беше ясно закован в съзнанието ѝ като картина, която можеше да изучава от най-различни ъгли, да гледа меча си върху олтара, сетне огледалото или Арда, застанала близо до нея. Имаше някакъв начин да я види в това огледало, мислеше си тя, и може би образът ѝ щеше да оживее. Опита се да го създаде в огледалото, но то си оставаше празно. Изведнъж се почувства глупаво. Без съмнение искаше невъзможното, но някакъв упорит инстинкт я подтикваше в опитите да принуди образа на Богинята да премине върху бляскавото сребро.

Беше вече много късно, прозяваше се и трудно се съсредоточаваше. И тогава, съвсем неочаквано, откри начина в съзнанието си. Получи се както при детето, което иска да подкара колело с пръчка и му се струва, че колкото и упорито да се старее, колелото винаги ще пада, а сетне изведнъж, без съзнателно усилие, то започва да се търкаля и детето вече никога няма да се проваля в опитите си. Първо видя в огледалото да премигват смътни очертания. После, някак внезапно, в него изплува Богинята, остана само за миг, но Я имаше там.

— Да бъде славно името на моята Господарка!

Гуенивер престана да чувства умора. Половината нощ стоя пред огледалото, коленете и гърбът ѝ се схванаха и я заболяха, докато накрая започна да вижда Богинята така ясно, сякаш ликът ѝ беше нарисован върху огледалото. Най-после образът се раздвижи и тъмните очи на нощта погледнаха още веднъж към нея. Богинята се усмихна, благославяйки едничката си поклонничка в цялото обширно Деверийско кралство. Гуенивер се разплака, но се разплака от чиста, свята радост.

Данин беше убеден, че планът ще проработи добре, тъй като беше прост. Докато той придружаваше Гуенивер и нейните хора до Храма на Луната, двамата братя на лорд Мейр от Елените щяха да поведат наказателния набег в заетата от Кантрей територия и, стига да е възможно, да нанесат удар върху собствените владения на Глиганите.

— Това ще погълне вниманието им и те няма да се грижат за земите на Вълците — забеляза Глин.

— Така ще е, Ваше величество. Трябва да нападат само докато накарат лъжекраля да върне жената на лорд Мейр. Тогава ние ще сме отдавна на път обратно към Кермор.

— Добър план, отвсякъде погледнато — Глин се замисли за момент. — Ясно е, че истинската битка за владенията на Вълците няма да се води до есента, когато Глиганите ще имат възможност да подемат отново кръвната си вражда.

След като Кралят го освободи, Данин отиде в женските покои да нагледа сина си. Преди години Глин му намери жена от благороден клан, който в замяна на кралската благосклонност пренебрегна неговото незаконно раждане. Герейна умря от родилна треска, но бебето се роди здраво. Сега Кобрин беше на четири годинки и вече бърбореше за оръжия и битки. Този следобед Данин го взе от кралските детски покои и го заведе на двора да види конете. Тъй като бойните отряди се връщаха след учения по пътищата, дворът беше пълен с войскари и коне. Данин взе момчето и го метна на рамото си като чувал със зърно. Беше красиво дете, със светла като лен коса, с тъмносини очи като тези на баща му. Кобрин праметна ръчички около врата на баща си и го притисна към себе си.

— Обичам те, тате.

За миг Данин остана прекалено изненадан, за да отговори, защото самият той беше израснал с нарастваща омраза към баща си.

— Така ли? — рече най-сетне той. — Е, благодаря ти.

Докато се разхождаха из двора, а Кобрин бърбореше за всеки кон, който виждаше, Данин зърна до главната порта Гуенивер да разговаря с група лордове. Когато ги приближиха, Кобрин се изви в ръцете му и я посочи.

— Тате, това е жена.

Всички се разсмяха, а момчето се засрами и зарови лице в рамото на Данин. Гуенивер се приближи да го огледа по-добре.

— Какво красиво дете! — възкликна тя. — Не е ваше, нали?

— Мое е. Някога бях женен.

— Виж ти изненада. Смятах, че не сте от мъжете, които се женят.

— Много погрешно мнение имате за мен, милейди.

Гуенивер настръхна като подплашена кошута. Той я гледаше и моментът се проточи в неудобно мълчание. Данин се проклрнаше за упоритото си влечение към тази недостъпна за него жена. Накрая Кобрин се обади с тънкия си гласец и го спаси:

— Знаеш ли? Кралят ми е чичо.

— Така излиза — с облекчение Гуенивер насочи вниманието си към детето. — Харесва ли ти?

— Да. Той е великолепен.

— По-великолепен, отколкото моето пале осъзнава на тази възраст — рече Данин. — Негово величество прие официално момчето ми в наследствената линия веднага след собствените си синове. Много рядко отрокът на копеле става принц.

— В името на черния задник на Адовия Властелин! Е, синко, съвсем си прав. Наистина е великолепен.

По време на вечерята Данин установи, че следи почти хипнотизиран Гуенивер, макар и самата мисъл за това да представляваше богохулство. Една стара поговорка обобщаваше бедата му: най-доброто, което може да направи мъж, обикнал обрекло се на Луната момиче, е да се отдели на много мили разстояние от своето безнадеждно изкушение. Златната ѝ коса блестеше на светлината на свещите, тя държеше сребърната чашка с тънките си пръсти, така хубави и нежни, че трудно можеше да си представи как може да въртят меч. От онова, което му каза Рикин, излизаше, че е убивала само поради късмет, а късметът има свойството да напуска човека в сражение.

След като свърши вечерята, Данин стана, отиде до масата ѝ и клекна, като по този начин я принуди да се наведе и да разговаря само с него.

— Искан да ви питам нещо — рече той. — Имате ли доспехи?

— Нямам. Та аз никога не съм носила доспехи.

— Какво? О, богове, тогава сигурно нямате представа колко тежат.

— Несъмнено ще свикна с тях. Моята Богиня ще ме пази, докато Тя иска да съм жива, а сетне, когато пожелае да умра, ще позволи да ме убият. А дойде ли това време, няма да е от значение дали съм облечена и в най-добрите доспехи в кралството.

— Това си е така, когато Уирдът на човека го споходи, но добрите доспехи отклоняват много дребни беди.

Тя се засмя, очите им се срещнаха и тогава той почувства, че се разбират един друг опасно добре. Бързо се изправи.

— Ако зависи от мен, това лято няма да умираш, Ваша святост. Сигурно ще ти е неприятно да изпълняваш заповедите на едно копеле, но вземем ли веднъж сестра ти, ще се упражняваш с мен като тринайсетгодишен войскар, новак в бойния отряд. Повечето от тях оживяват и порастват, нали така? Те правят каквото им кажа; вие също ще го правите.

Очите ѝ пламнаха от ярост, тя се опита да стане, но той се измъкна.

— Лека нощ, милейди, и дано сънищата ти са святи.

Побърза да се отдалечи, преди да го е предизвикала на бой. В очите ѝ видя, че точно това ще стане.

Невин не беше съвсем сигурен по кое време у Краля се е зародило подозрение, че опърпаният му стар служител владее деомера. Когато преди около шест години предложи услугите си в Дън Кермор, го срещна само един от заместниците на шамбелана и му дадоха стая в колиба за слуги. През годините беше виждал Глин само отдалеч, обикновено по време на някое церемониално шествие. Изнасяше му тази безличност; присъстваше там само за да проследява събитията, не да се меси в политиката. Беше избрал двора на Глин само защото не можеше да понася Слумар Кантрей — потаен, коварен и подозрителен до степен на параноя.

Но тъй като Глин проявяваше благосклонност към онези, които му служат, някъде през втората година бе разбрал за човека, предложил такава ценна услуга. Той покани Невин на официална аудиенция в голямата зала, за да му благодари, че отглежда лековити билки, така необходими по време на война. Разбира се, аудиенцията бе кратка и освен Невин присъстваха няколко други служители. По някакъв начин обаче бе привлякъл вниманието на Краля, защото не след дълго Глин посети билковата градина зад конюшните и отново разговаря с него. Това се превърна в нещо като навик; винаги, когато имаше свободно време, Кралят идваше и задаваше въпроси за една или друга билка, за

кръговрата на годишните времена и отглеждането на растения. По този начин сигурно се освобождаваше от товара, който носеше, и от интригите около себе си.

На третата година Невин получи самостоятелна приятна стая в една от страничните кули с единственото обяснение, че имал право да се радва на малко уединение. Скоро след това дойде мястото в голямата зала на маса заедно с други придворни. И посещенията на Краля станаха по-продължителни, особено през зимата, когато имаше повече свободно време и понякога владетелят искаше от служителя си откровено мнение за онова, което ставаше в двора. Невин отговаряше предпазливо, но Кралят беше доволен и от време на време правеше дребни намеци — знаел, че Невин е нещо повече от мърлявия старец, за какъвто се представяше.

Сега Кралят очевидно бе решил, че е дошло времето да бъде откровен. Сутринта, когато Елените вече бяха повели малка войска за набега си срещу Глиганите, а Невин плевеше леха със зарасличе, дойде паж да съобщи, че Кралят искал да се види с него в залата на съвета. Невин изми набързо ръцете си в кожена кофа с вода и последва момчето в броха. Глин беше сам в тясното помещение, приседнал небрежно в края на масата, загледан в пергаментовата карта, върху която падаше слънчева светлина от прозореца. Изрязана от цяла телешка кожа, картата беше износена, а написаното избледняло на места. Тук-там имаше черти, изтеглени с червено мастило, сетне изстъргани отново, но старите граници и бойни линии прозираха подобно кървящ палимпсест^[2]. При вида ѝ на Невин му докривя — та нали за неговото кралство се сражаваха други хора. От всички в Девери той имаше най-голямо право на уивърнския трон. Разбира се, ако успее да убеди някого, че след всички тези години принц Галрион е все още жив.

— Повиках те да те питам нещо — започна направо Глин. — Ти си единственият човек, за когото съм убеден, че ще си държи езика зад зъбите. Дори жреците бърборят помежду си като стари жени.

— Старите жени знаят повече да мълчат, Ваше величество.

— Работата е там, че за да получа отговор, са нужни жречески познания — тук Глин замълча. — Надявах се, че майстор на деомера ще е в състояние да ме посъветва.

— А смята ли Негово величество, че притежавам такива знания?

— Смята. А греши ли Негово величество?

— Не греши.

Глин се усмихна доволно, но кратко.

— Тогава отговори ми — продължи той. — Ако някой мъж или жена е дал обет в храм, има ли начин този обет да бъде върнат, без да се оскърбят боговете?

— Само при редки обстоятелства. Да предположим, че със съдействието на покварен жрец някой човек е дал погрешен обет, то тогава онзи, който стои над жреца, може да не приеме обета. Може би има начин човек, дал обет, да се откаже от него, като посвети остатъка от живота си в служба на божеството, но това ще е много деликатна работа.

— В нашия случай едва ли става дума за това?

— Охо! Доколкото разбирам, Негово величество е забелязал как брат му копнее по забраненото.

— Как да не забележи? Трябва ли ти деомер, за да видиш кон в стая, добри ми вълшебнико?

— Така си е. Само се надявам, че никой друг не го е видял, Ваше величество. Прекалено много са хората, които завиждат на Данин.

Глин въздъхна и кимна в знак на съгласие.

— Ако един старец може да предложи съвет на Негово величество — продължи Невин, — Кралят ще направи най-добре да поговори с брат си за това. Ще бъде ужасно и скверно, ако Данин изкуши Гуенивер да наруши обета си.

Глин въздъхна отново и погледна към картата.

— Ще трябва да уредя Данин отново да се ожени — рече той. — Мислех да му дам лейди Макла и земите на Вълците, но не ми се ще да е далеч от двора ми по цяла зима. Може би моят егоизъм е бил за добро. Без съмнение Гуенивер ще посещава често сестра си.

— Без съмнение, Ваше величество. Мога ли да си позволя волността да ви попитам, защо цените толкова високо лорд Данин? Искам да знаете, че според мен той е достоен за вашето благоволение, но рядко някой вижда така качества на бащините си копелета. Повечето предпочитат въобще да не ги забелязват.

— Така е. Ще ти кажа. Тъй като баща ми е предявил претенции към трона от мое име още като съм бил бебе, ме възпитаваха за крал. За едно момче това звучи великолепно — ще взема Свещения град

след славни битки, ще бъда владетел на всичко, до което ми стига погледът, ще спася кралството от война. Но веднъж, когато бях навън, на двора видях конярчетата да измъчват друго момче. По онова време то беше само на около шест години, а аз — на осем. Те му се подиграваха, че е копеле, а когато се опита да удари едно от тях, се нахвърлиха върху му и започнаха да го налагат. Затова изтичах и им наредих да престанат. Почувствах се страшно великодушен, дори съвсем като крал, защото съм защитил бедното малко същество — той се усмихна с прекалена самоирония. — И така вдигнах момчето, избърсах му кървящия нос и в името на всички богове на небето, все едно, че се видях в огледало. Разбира се от само себе си, че никой не бе казал на младия крал, как баща му си е падал по кухненски прислужнички. Е добре, открих това онази сутрин. И така влязох с гръм и трясък в стаята на Татко като крал, какъвто се чувствах, и поисках да разбера какво според него смята, че прави. Жалко, че не би могъл да видиш изражението на лицето му.

Невин си позволи да се засмее.

— Във всеки случай — продължи Глин — настоях Данин да дойде да живее с мен, защото беше мой брат, независимо какво мисли по въпроса баща ми. Мъничко по мъничко момчето ми разправи какво е преживяло, подигравано и презирано като хлапе, което мие чиниите в кухнята и е принудено да изпитва благодарност, че му дават да яде огризките. Тогава, добри ми вълшебнико, започнах по своя детски начин да си мисля какво означава това да си владетел. И дадох тържествена клетва пред Великия Бел, че няма никога да поставя волята си над всичко останало и да я следвам така, както е правил баща ми. Само това ми стига, за да уважавам Данин. Той ми подари нещо, което струва повече от сто коня. Но извън всичко той е единственият човек в този двор, който ме обича за това, което съм, а не заради влиянието и земята, която може да получи от мен. Глупаво ли ти звучи това, че държа на такива неща? Сигурно, предполагам.

— Негово величество никак не е глупав. Негово величество е един от най-нормалните хора, които съм срещал, и за да не си помислите, че това е само ласкателство, позволете ми да добавя, че в налудничаво време като нашето е проклятие да си нормален.

— Така значи? — Кралят отмести поглед. — Сигурно казваш истината. Е, благодаря, добри човече, за съвета. Ако имам възможност

в някой от следващите дни, ще слеза в градината да видя как върви.

След като напусна кралските покои, Невин отиде в стаята си, вместо да се върне към плевенето. В душата му цареше смут. Питаше се дали е речено Глин да владее като единствен крал Девери, надявайки се, че такъв ще е Уирдът му, но пък знаеше, че бъдещето не му се открива. Залости вратата, за да е сигурен, че няма да го безпокоят, застана в средата на малкото помещение и си представи как държи в дясната си ръка меч от син огън. Постепенно впрегна волята си в образа, докато той заживя сам, независимо накъде насочваше вниманието си. Едва тогава очерта с меча кръг от сини пламъци около себе си, представяйки си ги, докато и те не заживяха собствен живот.

Остави настрана меча, седна в средата на трепкащия и сияещ кръг и създаде пред себе си въображаемия образ на шестолъчна звезда. Той също сияеше, но в златиста светлина, символ на центъра и равновесието на всички неща, както и източник на истинската кралска власт. Призовавайки Кралете на Елемента Етер, той се съсредоточи в шестоъгълника, образуван в центъра на преплетените триъгълници, и го използва, за да гледа чрез него, така както по-несръчните в деомера си служат с камък или огледало.

Виденията се появяваха замъглени, едва-едва се оформяха, преди да се разпръснат, събираха се и се разкъсваха като облаци при силен вятър, и там той не видя нищо от Уирда на Глин. Дори във Вътрешните земи теченията бяха неспокойни, силите неуравновесени, светлината притъпена. На всяко кралство или народ съответства част от Вътрешните земи — хората я смятат за място и това може да послужи като образ — и тя е истинският източник на събитията, които се случват в кралството, също както всеки човек има своя тайна и безсмъртна душа, определяща онова, което човекът нарича своя воля или късмет. Деверийците виждаха да бушуват войни между амбициозни мъже; същите тези мъже се виждаха като автори на своите действия; Невин виждаше истината. Дребните вражди между претендентите за престола бяха само симптоми на кризата, както температурата е само симптом на болестта, сам по себе си сериозен, но не и истински убиец. Там, във Вътрешните земи, черните сили на Неистовата Смърт бяха се изплъзнали от контрол, превръщайки всичко в хаос. Противопоставяха им се само шепа пазещи Светлината бойци. Невин беше най-обикновен служител на Великите, но имаше своя

битка във войната в кралството. В края на краищата, ако се допусне да се вдигне много високо, температурата може да убие пациента.

Силите на Неистовата Смърт не бяха хора, някаква войска на злото, водена от същества с разпознаваема душа. Напротив, те по свой собствен начин бяха естествени, като падащия дъжд, но излезли извън контрол. Приличаха на река по време на наводнение, която прелива от бреговете си, помитайки ферми и градове пред себе си. Всеки народ или кралство има в душата си склонност към хаос: слабости, алчност, дребна гордост, надменност. Хората могат да ги отхвърлят или да им се поддадат. На воля те освобождават енергия, която изтича в съответно тъмно място във Вътрешните земи. Така беше и с Девери в това смутно време. Набъбнали, силите се носеха надолу досущ водопад.

Невин просто не беше сигурен доколко може да се намесва на физическото ниво. Работата на деомера е фина, свързана с влияния, образи и внимателна работа на съзнанието. Пряката намеса в света е обикновено толкова необичайна за владеещия деомера, че Невин внимаваше да не го прави, докато не е настъпило времето за това. Едно погрешно действие би донесло само нова победа на Хаоса и Мрака. Но сърцето му се свиваше, че трябва да чака, да гледа смъртта, болестите, страданието и нищетата, които войната разнасяше из цялото кралство. И най-лошо от всичко бе, че се намираха и зли майстори на тъмния деомер, които злорадстваха над страданието и сбираха за своите тъмни цели силата, освобождавана от прилива на Хаоса. Времето им ще дойде, напомняше си той, тях ги очакваха тъмнината в края на света и проклятието в края на епохата на епохите.

Като прост слуга той не можеше да ги изпрати в мрака, преди да им е дошло времето, също както не можеше да види дали някой ден Глин ще властва над мирно кралство в Дън Девери. С въздишка прекъсна безплодните си терзания, изтри звездата и кръга. Отиде до прозореца и се наведе навън, загледан как далеч под него войскарите бързат през двора, запътени за вечеря към голямата зала. Гледайки как се смеят и шегуват, го прониза чувство за вина. Старата му грешка беше допринесла за войната, или поне той така мислеше. Много отдавна, когато още беше престолонаследник, трябваше да избира между това да се ожени за Брангуен от клана на Соколите и много бавно да изучава деомера (защото щеше да има жена и деца, за които да се грижи), или да я изостави и да се посвети на това изкуство. В

несръчния си опит да има най-хубавото и от двете, той донесе смърт на трима души — самата Брангуен, брат ѝ Герейнт, който я любеше с кръвосмесителна и безбожна страст, и лорд Блейн от Глиганите, един благороден кандидат, който имаше лошия късмет да бъде оплетен от лудостта на Герейнт.

Да беше се оженил за Брангуен, упрекуваше се той, щяха да имат деца, които на свой ред щяха да създадат поколение, да наследят трона и да предотвратят гражданската война. Може би. Каза си, че никой не би могъл да знае щяло ли е да бъде така. Но историята с Глиганите имаше също връзка с неговата грешка. Откак получи земята на Соколите като възмездие за смъртта на Блейн, Глиганите се замаяха от гордост и високомерие, докато накрая подтикнаха гуербрет Кантрей да издигне претенции за трон, който никога не е бил предназначен за него.

Сега всички действащи лица в древната трагедия бяха събрани тук, в Кермор. На вечеря Невин огледа залата и ги видя до един: Блейн, който се хранеше заедно с останалите войскари на Вълците като техния капитан Рикин; Герейнт, седнал от лявата страна на Глин като негов брат; Брангуен със синята татуировка на обречъл се на Луната воин. Всички оставаха все така обвързани, но сърцето му се свиваше най-много заради съдбата на Гуенивер в този живот.

Невин седеше на маса с писаря и жена му, главния коняр и неговата жена, двама заместници на шамбелана и овдовелия оръжейник Игерин. Тази вечер Игерин забеляза, че Невин гледа как лейди Гуенивер се храни, и спомена как по-рано през деня Данин я довел при него да я снабди с доспехи.

— За щастие бях запазил едни, които ставаха на лорд Данин, когато беше на около четиринасет години — продължи Игерин. — Можехме, разбира се, да ги развалим и да направим от тях по-голям номер, но бяха толкова хубаво изделие, че го пазех за някого от младите принцове, като му дойде времето. Сега свърши работа.

— Точно така. А какво мислеше лордът за това, че дамата ще носи старите му доспехи?

— Колкото и да е странно, беше доволен. Рече нещо, че било поличба.

„Готов съм да се обзаложа, че така е казал — помисли си Невин, — проклет да е.“

Веднага щом свърши с вечерята, той си тръгна, но забеляза, че Данин се отправя към Гуенивер с намерение да седне на масата ѝ. Забави се малко край подиума, за да подслуша, но Данин ѝ зададе само невинен въпрос за доспехите.

— Ох, боговете да са ми на помощ — засмя се тя. — Раменете ме болят и горят като огън от това нещо! Сигурно тежи поне десет оки.

— Така е наистина — рече Данин. — Но продължавайте да ги носите всяка проклета минута, която сте в състояние да ги издържите. Не бих желал да загубя боец с вашия дух поради липса на подготовка.

Пиянски ухилен, младият лорд Олдак, пълен, тежък младеж с прекалено високо мнение за себе си, се наведе през масата.

— Боец ли? — рече той. — Абе, Данин, какво става с очите ти.

— Те виждат синята татуировка на лицето ѝ. А както се отнася до всички, които са под мое командване, тя е боец и само това има значете.

— Вярно казано, разбира се — Олдак обърса с опакото на ръката си своите напоени с медовина мустаци. — Но виж какво, Гуен, не може да се отрече, че си е моме, което изглежда достатъчно добре, за да накара човек да забрави за това.

Бързо и точно, като яребица, когато изскача от скривалището си, Данин се изправи, пресегна се и сграбчи Олдак за ризата. Чаши се затъркаляха и разляха, мъже се разкрещяха, докато той извличаше ритация и крещящ лорд през масата. С един последен замах го стовари в краката на Гуенивер.

— Извини се — озъби се той. — Никой не може да нарече една лейди и жрица „моме“.

Всички мъже в залата гледаха в мъртво мълчание. Олдак се задави, поемайки дъх, сетне се изправи на колене.

— Хайде — подритна го Данин.

— Най-смирено се извинявам — рече задъхано Олдак. — Никога повече няма да ви нарека така, Ваша святост. Моля вашата Богиня да ми прости.

— Ти си глупак — рече Гуенивер. — Но извинението ти е прието.

Олдак се изправи, приглади подгизналата от медовина риза и се обърна към Данин.

— Нека Богинята ми прости обидата — рече той. — А колкото до теб, копеле...

Данин сложи ръка на дръжката на меча и от местата си наскочаха мъже.

— Дали господин лордът е готов да ми отпрати официално предизвикателство? — гласът на Данин беше кадифян като на камериерка от дамските покои.

Хванат в капан, Олдак гледаше ту на една, ту на друга страна, а устните му мърдаха нервно, докато обмисляше какво да предпочете — накърнената чест или сигурната смърт. Данин чакаше усмихнат. На почетната маса се изправи Кралят.

— Достатъчно! — кресна Глин. — Чумата да ви тръшне и двамата, че се биете в моята зала! Дано, връщай се тук и сядай. Олдак, с теб искам да поговорим по-късно в покоите ми.

Пламнал от срам, Олдак се завъртя на пета и изтича навън. Навел глава като ударено куче, Данин се промъкна обратно до брат си. Както бе склонен да прави в моменти на слабост, Невин мислеше за Герейнт, докато излизаше. Той, изглежда, бе решен да се отнася почтено с Гуенивер и да преодолее коренящата се в миналото страст, която търсеше път към повърхността. Пожелавам повече сили на момчето, помисли си Невин, може би ще се освободи от нея в този живот. Но наред с тази мисъл почувства и лепкавия хлад на деомера по гърба си. Там имаше опасност, опасност, която не му се разкриваше.

Гуенивер се върна в храма на Луната начело на малка армия. През един пролетен ден, когато залязващото слънце къпеше високите стени със златна светлина, двамата с Гуетмар оставиха отрядите в подножието на хълма и се изкачиха пешком до портите, които се открянаха и там се показа лицето на Липила.

— Та това си ти, Гуен! — пропя тя. — Като видяхме войската, помислихме, че може би се връщат онези отвратителни Глигани или нещо такова.

— Ние сме. Дошли сме да вземем Маки. Обещах ѝ сватба и сватба ще има.

— Чудесно! Нещастното момиче много страда тук. Влизай, влизай. Душата ми ликува, че те виждам.

Гуенивер влезе и Макла се втурна да я посрещне. Тя се хвърли в прегръдките на сестра си. Дворът на храма беше пълен с жени, които гледаха усмихнати и разчувствани как Маки плаче от радост.

— Толкова се тревожих, мислех си, че може да си загинала — проплака тя.

— Да, но ето ме, върнах се. Сега се стегни, Маки. Доведох ти съпруг и всичко ще се оправи. Ще имаш голяма сватба в самия кралски двор.

Макла изпищя от радост и склучи пръсти пред устата си.

— Така че си събери нещата, докато разговарям с Арда — продължи Гуенивер. — Лорд Гуетмар те очаква.

— Гуетмар ли? Та той е грозен!

— Значи няма да се тревожиш, че може да заплоди слугините ти с копелета. Слушай, малка глупачке, той е единственият мъж в двора, който би се оженил за теб не за зестрата, а защото те обича, затова започни да откриваш добрите му качества. Във всеки случай, когато духне свещта, няма да виждаш лицето му.

Макла простена театрално, но се затича към спалнята. Едва тогава Гуенивер забеляза майка им, застанала в края на тълпата. Долиан стоеше със скръстени на гърдите ръце, сякаш носеше в тях мъката си, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Гуенивер се отправи колебливо към нея.

— Ти ожени добре сестра си — рече Долиан с треперещ глас. — Гордея се с теб.

— Благодаря ти, мамо. Добре ли си?

— Доколкото мога, като те гледам такава. Гуен, Гуен, моля те. Остани тук в храма.

— Не мога, мамо. Аз съм последната чест, останала на клана.

— Чест ли? Охо, чест значи? Ти не си по-добра от баща си, не си по-святна от всичките си братя, които до един говореха за чест, докато, истина ти казвам, не започнах да си мисля, че ще полудея. Вас не ви радва честта, вас ви радва клането — внезапно тя отметна глава и думите ѝ потекоха като придошла река. — Тях не ги интересуваше, че ги обичам; о, това беше много по-малко от проклетата им чест и тръгваха на рат един след друг, докато кланът ни напълно се обезкърви. И всичко това, за да потопят кралството в сълзи! Гуен, как можеш да ми сториш това? Как можеш да направиш също като тях?

— Трябва, мамо. Ти имаш Маки и скоро ще бъдеш старата дама на нашите владения.

— Владенията ли казваш? — просъска Долиан. — Изгорен дън и опустошени земи, всичко за едната чест! Гуен, моля те, не тръгвай! — и се разплака, хлипайки на глас.

Гуенивер не можеше да проговори, нито да се помръдне. Другите жени наобиколиха Долиан и я отведоха бързо настрана, но през цялото време хвърляха гневни погледи към неблагодарната дъщеря. Докато бягаше през портите, тя чуваше пронизителния писък на майка си, която я оплакваше продължително и високо. „За нея вече съм мъртва“, мислеше тя. Но такава беше волята на Богинята и не можеше да плаче, колкото и да копнееше за сълзите.

— Какво става? — попита Гуетмар.

— Нищо. Маки скоро ще излезе — тя се извърна и погледна надолу, търсейки да види Рикин сред хората си. — В името на косматия черен задник на Адовия властелин, душата ми ще заликува, като се върнем в Кермор.

Където и да беше, не успя да види Рикин, но зърна Данин. Начело на кралските войскари, той седеше изцяло на седлото. Скоро щеше да тръгне на рат под негово командване и си помисли, че Богинята ѝ е изпратила великолепен учител в изкуството на смъртта.

Невин имаше няколко чираци в билкарството, но най-способният сред тях беше Гавра — високо, стройно момиче с гарвановочерна коса и кафяви като лешник очи. Бе се родила дъщеря на ханджия в Кермор и не се плашеше от тежка работа, а също така беше решена да постигне по-добър живот. През двете години, докато се обучаваше при него, тя напредна много. Затова ѝ разрешаваше да му помага всеки следобед, докато се грижеше за по-обикновени заболявания или нещастни случаи сред слугите в двореца, които официалните хирурзи не удостояваха с внимание. Освен това на Гавра ѝ сечеше умът, когато станеше въпрос за дворцови интриги. Данин и Гуенивер се бяха върнали само преди два дни, когато чирачката донесе интересна новина.

— Днес ме спря, за да говори с мен, лорд Олдак — поде Гавра.

— Така ли? Пак ли започна да ти досажда?

— О, беше много, много любезен, но смятам, че имаше нещо непочтено наум. Учителю, ще поговорите ли с него? Дяволски трудно е да оскърбиш един благородник, но онова, което най-малко искам в този живот, е негово копеле, пък и копелето на когото и да е другиго.

— Тогава ще поговоря. Ти си под мое покровителство, все едно си ми дъщеря, и да ме вземат мътните, ако не отида при самия Крал, стига да трябва.

— Благодаря, много благодаря. Но се разтревожих не само от пиянското му хилене. Той имаше наглостта да оскърби лейди Гуенивер. Според мен тя е великолепна и не искам да чувам такива приказки от когото и да било.

— А какво точно рече той?

— О, сякаш по-скоро намекваше разни неща. Как двамата с лорд Данин прекарвали много време на учебната площадка.

Невин изръмжа под нос.

— Говореше повече срещу господин лорда, отколкото срещу Нейна святост — продължи Гавра. — Питаше ме дали не ми се види странно, че господин лордът толкова напъва да учи лейди Гуенивер на своето изкуство, но с това ме притесни не по-малко. Казах му, че простата слугиня от народа стои прекалено ниско, за да мисли каквото и да е за господин лорда, сетне си отидох.

— Добро момиче. Както виждам, ще трябва да поговоря с Олдак за повече неща. Ако до ушите на Гуенивер стигне, че я е оскърбявал, той може скоропостижно да умре.

— Е, няма да се натъжа, ако това стане.

Още на другия ден Гуенивер и Данин дойдоха на следобедния им прием. Бяха току-що свършили да мажат с мехлем одрасканата ръка на един помощник-соколар, когато двамата влязоха, дрънчейки и тракайки с пълно бойно снаряжение. Данин притискаше към бузата си окървавен парцал.

— Ще се погрижиш ли за капитана, добри ми билкарю? — попита Гуенивер. — Неудобно му е да отиде при хирурга.

— Ако ми бе позволено да нарека кучка една жрица, щях да го направя.

Гуенивер само се засмя. Капитанът махна парцала и се показа подута и одрана до кръв буза, а от две леки порязвания капеше кръв.

— Упражнявахме се с тъпи остриета — обясни Гуенивер. — Но и те могат да направят добър оток, а той отказа да носи шлем за нашия урок.

— Глупост — рече Данин. — От моя страна, искам да кажа. Въобще не смятах, че ще успее да се приближи до мен.

— Така ли? — забеляза Невин. — Излиза, че дамата е по-надарена за тези неща, отколкото бихме сметнали и двамата.

Данин му се усмихна така безочливо, че Невин изпита изкушение да промие раните с най-силната настойка, с която разполагаше. Но в знак на смирение използва топла вода, напомняйки си настойчиво, че Данин не е Герейнт и макар душата да е същата, личността е различна и Данин има основания за своето високомерие, каквито Герейнт никога не бе имал. И все пак Невин побесняваше всеки път, когато студените очи на капитана се стрелваха към Гуенивер. След като той си отиде, Невин си позволи да въздъхне по повод глупавата гордост, която може да има зъб на някого цели сто и трийсет години.

Гуенивер се забави да побъбри с Гавра, оглеждайки с любопитство билките и настойките, а тя за щастие не спомена за обидите на лорд Олдак. Макар че дамата очевидно не ги забелязваше, из помещението я следваха Диви. Понякога те я подръпваха срамежливо за ръкава сякаш за да им обърне внимание. Дивите винаги разпознаваха човека, надарен с дарба за деомер, и такива хора привличаха мъничките същества. Накрая те изчезнаха, клатейки разочаровано глави. Невин внезапно се запита дали Гуенивер не е открила, без да ще, деомерската си дарба и не я използва в служба на своята Богиня. Самата мисъл го накара да изтръпне от тревога и по някакъв начин го беше проявил, защото Гуенивер попита:

— Нещо не е наред ли, добри ми билкарю?

— О, нищо, нищо. Само се питах кога ще тръгвате на война.

— Скоро, след сватбата на Маки. Ще патрулираме по границата на Елдид. Може и да не стигнем до сражение, или поне така ми каза лорд Данин, затова не тревожи душата си, добри ми билкарю.

Тя се усмихна и той отново изпита същия страх, който стисна сърцето му, но само кимна и нищо не отвърна.

Сватбеното тържество продължи цял ден с турнирни сражения и конни надбягвания, танци и песни на бардовете. Привечер онези няколко души, останали все още трезви, бяха претъпкани с ядене и им се спеше. Оставаше само една последна формалност, преди Гуетмар и Макла да се оттеглят за първата брачна нощ в стаята си. Глин привика двойката, Гуенивер и шепа свидетели в покоите си, за да присъства на подписването на брачния договор. Обикновено Кралят не би се занимавал лично с такова нещо, но унаследяването по женска линия на такъв голям клан беше нещо важно. Когато Гуенивер дойде, с изненада видя сред свидетелите Данин, Ивир и Садар — и Невин.

Кралският писар прочете декрета, с който Гуетмар ставаше глава на Вълчия клан и му се даваше зестрата на Макла при условие, че ще я владее като Вълк и ще бъде докрай верен на този клан. Гуетмар пръв направи своя знак на документа, след което се подписа Гуенивер, за последен път в качеството си на глава на Вълчия клан. След това направи своя знак Данин, а след него — останалите свидетели.

— Така, готово — рече Глин. — Гуетмар от Вълците, разрешаваме да напуснете стаята и да отведете булката във вашите покои.

С много поклони и реверанси новобрачните и съветниците напуснаха помещението, но Глин даде с ръка знак на Гуенивер и Невин да останат при тях двамата с Данин. Един паж донесе пиво в сребърни халби, сетне дискретно се оттегли.

— Е — поде Кралят. — Спазих обещанието, което ви дадох за името на Вълците. Искрено се надявам баща ви и братята ви да разберат за това в Отвъдното.

— Присъединявам се към надеждата ви, Ваше величество, и съм щастлива от великодушието ви по отношение на човек, който стои толкова по-ниско от вас.

— Трудно ми е да сметна, че една жрица стои по-ниско от мен.

— Негово величество е изключително набожен и Богинята ще го възнагради за това — Гуенивер направи реверанс. — Но жрица или не, аз се сражавам под негово командване.

— Или под моето, когато потеглим — намеси се Данин. — Надявам се, че милейди ще помни това.

Всички се обърнаха към него. В очите на Глин блесна студено предупреждение. Очевидно Данин беше пиан, с почервеняло от

медовината лице и отпуснато чене.

— Аз се сражавам навсякъде под командването на моята Богиня — каза Гуенивер хладно. — И се надявам, че лорд Данин няма да го забравя.

— О, я стига — тук Данин направи пауза, за да отпие една съвършено излишна глътка пиво. — Не желая нищо друго, освен да служа на твоята Богиня, като те пазя жива. Умряла не можеш да ѝ се молиш, нали така? Освен това ти си дяволски ценна, за да те загубим. Всички знаят, че твоето присъствие тук е добро предзнаменование.

Глин понечи да заговори, но Невин го изпревари.

— Господин лордът казва истината — рече старецът. — Но ще направи най-добре да внимава какви думи използва, като говори пред една от Светите Дами.

— А на теб какво ти влиза в работата, старче?

— Дано! — срязва го Кралят.

— Извинявам се — Данин обърна замъглените си очи към Гуенивер. — И на вас, милейди, но просто исках да ви предупредя. Зная, че се смятате за боец, но...

— Смятам ли се? — Гуенивер се изправи на крака. — Богинята ме беляза за кръв и хич не си въобразявай, че ще ме спреш.

— Така ли? Е, ще видим. За каузата на брат си съм готов да се опъна на самия Адов властелин, по същия начин ще се опъна, ако трябва, и на твоята Богиня.

— Данин, дръж си езика — намеси се Невин. — Ти не знаеш какво говориш.

Лицето на Данин поаленя от ярост. Кралят посегна да хване ръката му, но прекалено късно; с ругатня Данин метна половиницата с пиво право към главата на Невин. Старецът кресна само една неразбираема дума. Половиницата спря във въздуха, сякаш сграбчена от невидима ръка, а пивото се разля по целия под. Гуенивер усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ и я пронизва мраз. Невидимата ръка постави чашата съвсем елегантно на пода, с гърлото нагоре. Данин я зяпна, опита се да каже нещо, сетне се разтреса цял, почти изтрезнял от страх. Докато Глин се разсмя.

— Когато дойде на себе си, добри ми Невин — рече той, — брат ми ще се извини.

— Не е необходимо. Пияният не отговаря напълно за провиненията си. Извинете ме, Ваше величество, за разлятото на килима. Видите ли, духовете не са много съобразителни и затова не им мина през ум да хванат това проклето нещо с гърлото нагоре.

„Духове ли? — помисли си Гуенивер. — О, богове, щом Невин владее деомера, тази стая е положително пълна с тях!“ Огледа се неспокойно, но не видя нищо. Мърморейки, че ще извика паж да почисти пивото, Данин стана и избяга от помещението.

— Има много начини да накараш някого да се държи възпитано — забеляза Кралят. — Милейди, позволете ми да се извиня.

— Негово величество не носи вина за случилото се. Както казва Невин, пияният човек не е съвсем на себе си.

Останаха още малко при Краля, но неприятният инцидент скоро ги принуди да си тръгнат. Гуенивер предположи, че по-късно Кралят ще има какво да каже на брат си. Вървеше по коридора с Невин и се питаше защо ли човек с неговите способности се задоволява с такова скромно място в двора, но беше прекалено изплашена, за да го попита направо.

— Е, добри ми вълшебнико — рече най-сетне тя. — Доколкото разбирам, щом човек като теб му помага, Негово величество ще бъде крал на цяло Девери.

— Не бих заложил пари на това.

Тя се закова, обърна се и се вгледа в него. Невин ѝ се усмихна уморено.

— Кой знае какво са намислили боговете? — продължи той. — Както добре знаете, Богинята, на която служите, има тъмна душа. Възможно е Тя да ви е изпратила тук да присъствате на кървав разгром.

— Може и така да е — прилоша ѝ при тази мисъл, но тя беше логична. — Ще се моля да не е.

— И аз също. Глин е добър човек и чудесен крал, но не ми е дадено да прозра как ще свърши всичко. Милейди, моля ви да запазите моя деомер в тайна от останалия двор.

— Както желаете. И без това едва ли някой ще ми повярва, ако му кажа.

— Може би няма — той замълча и продължи да я гледа. — Надявам се, че лорд Данин ще се отнася към вас с цялото уважение,

което изисква положението ви.

— Добре ще направи. Уверявам те, че нямам намерение да нарушавам обета си.

Той се стресна, а тя се засмя.

— На една жрица прилича да е пряма понякога — рече Гуенивер.
— Сестра ми може да ти каже, че никога не съм премълчавала.

— Хубаво. Тогава нека и аз да съм пряма. Сърцето ми се свива, че тръгвате на война. Ще се моля на вашата Богиня да ви покровителства.

Гуенивер си тръгна, поласкана, че човек с неговата власт може да е загрижен за нея.

Светлината от факли хвърляше отблясъци по стените, докато армията се строяваше на двора. Рикин вървеше сред хората си, прозяваше се, тъй като бе спал твърде малко тази нощ, и ги подканяше все така да бързат. Покрай тях трополяха каруци с провизии, а сънливите каруцари плющяха с дългите си камшици. Винаги бе мечтал за деня, когато ще тръгне на война като капитан, а не като обикновен войскар. Един след друг хората му извеждаха конете си и се нареждаха пред поилката. Рикин намери Камлун, който държеше юздите не само на своя, но и на коня на Дагуин.

— А къде е Дагуин? — попита Рикин. Вместо отговор Камлун посочи с палец към близката конюшня, където Дагуин и момиче от кухненската прислуга се прегръщаха страстно в сянката на стената.

— Последно сладко сбогуване — рече ухилен той. — Не зная как го прави. Мога да се закълна, че е омайвал по едно момиче във всеки дън, в който сме били.

— Ако не и по две. Даго, хайде! Остави малко като се върнем!

Меките сребристи звуци от рога на лорд Данин отекнаха из дъна. Когато Дагуин се откъсна от момичето, бойците от отряда започнаха да му подвикват и да го задяват. Давайки заповеди, Рикин възседна коня си. Подчинените му последваха примера и познатото скърцане и дрънчене, което ги съпровождаше, му прозвуча по-сладко от песента на бард. Изведе ги от дъна, където пред портите чакаше останалата част от войската — повече от триста души, докато каруците, товарните коне и слугите се бяха скупчили от едната страна. Гуенивер изведе коня си от бъркотията, дойде и застана до Рикин.

— Добра утрин, милейди — рече той и леко се поклони от седлото.

— Добра да е. Това е чудесно, Рико. В живота си не съм се чувствала така щастлива.

Рикин се ухили и помисли, че тя е като младо момче, което за първи път тръгва на бой. Струваше му се невероятно, че тя стоеше тук, облечена в доспехи като всички останали, с качулка, отметната назад, откриваща меките остригани къдри на златните ѝ коси и синята татуировка върху бузата. Небето посивя с идването на зората и светлините от факлите избледняха. Над портите слуги започнаха да закачат веригите за рудана. Възседнал ниския си як кон, лорд Данин мина покрай редицата, спирайки се тук и там, за да поговори с някого, докато накрая дойде в тръс до Гуенивер.

— Вие ще яздите начело на редицата с мене, Ваша святост.

— О, така ли? И на какво дължа тази чест?

— На благородния си произход — Данин се усмихна с присвити устни. — Той е дяволски по-добър от моя, нали така?

Докато те се отдалечаваха, Рикин се загледа в гърба на Данин и разбра, че го мрази.

Цяла сутрин войската се придвижваше на запад, следвайки брега, който се виеше край морските скали. Рикин виждаше океана, искрящо тюркоазен, на бели петна. По него се носеха бавни вълни и се разливаха далеч долу върху светлия пясък. Отдясно се разстилаха добре обработвани ниви от личните владения на Краля, златни стърнища, по които от време на време се забелязваше приведен на две селянин да събира последните зърна от първата реколта. Обикновено Рикин би си подсвирквал просто защото денят беше чудесен и те вървяха към слава, но днес яздеше, потънал в мисли, сам начело на бойния отряд, вместо до партньора, както бе свикнал.

Но вечерта, когато войската спря да лагерува на широките поляни покрай скалите, при неговия огън дойде Гуенивер, натоварена с багаж. Той скочи и пое товара.

— Трябваше аз да се погрижа за коня ви, милейди.

— Остави. Когато се налага, мога да вържа един кон на колче. Ще споделя с теб огъня.

— Това радва сърцето ми. Питам се: докога лорд Данин ще ви държи до себе си.

— И какво точно искаш да кажеш?

— Само каквото казах, милейди. Ще отида да ви донеса вечеря от каруците.

Той побърза да се отдалечи, а Гуенивер го проследи, сложила ръце на кръста. Прокле голямата си уста. Когато се върна, тя седеше до огъня и ровеше из дисагите си за нещо, но ги остави, за да вземе от него хляба и телешката пастърма.

— Какво точно искаше да кажеш за нашето копеле? Желая да чуя истината от теб.

— Е добре, аз и цялата проклетата армия зачитаме обета ви. А той?

— Той няма да има избор. Какво те кара да се съмняваш?

— Нищо, милейди. Извинете ме.

Все така вперила подозрителен поглед в него, тя се поколеба, после се обърна, извади от дисагите си чифт зарове, започна да ги подхвърля в ръка като изпечен войскар и поиска да знае.

— Готов ли си? Можем да играем на тресчици.

— Разбира се, милейди. Хвърляйте първа.

Гуенивер ги метна на светлината на огъня.

— Пет! О, по дяволите! Пет! — простена тя. — Сега си ти, но се надявам това да е последната петица, която хвърлям.

Играха цялата вечер и нито веднъж тя не спомена името на лорд Данин. Но на другия ден, преди да потеглят отново, отиде да говори с кралския капитан, а сетне се върна с вестта, че оттук нататък ще язди със своите хора.

Тази сутрин морето беше изпълнило околността с гъста мъгла, която направи въздуха студен като през зимата и се просмука в дебелите им вълнени наметала. Войскарите яздеха мълчаливо в потискащата влага. Гуенивер мърмореше не по-малко от своите хора, но в края на краищата мъглата се оказа благодат. Почти по пладне стигнаха до Морлин, малък пристанищен град на около трийсет мили от границата с Елдид, и намериха вратите затворени. Данин ги поздрави от името на Глин и тогава пазачите се наведоха през бойниците на каменната стена.

— В името на боговете! Войскари на Кермор! — кресна един от тях. — Отваряйте портите, момчета! Да знаете как се радваме, милорд Данин!

— Защо? Неприятности ли има?

— Неприятности, и то какви. Извън залива обикалят елдидски кораби, а елдидски войскари палят фермите покрай пътя на север.

Рикин внезапно заобича мъглата, защото държеше бойните кораби неподвижни в морето, откъдето не можеха да нападнат пристанището и да го опожарят. Минаха през портите и видяха, че градът беше като по събор. Фермерите от мили наоколо се бяха стекли заедно със семействата, добитъка и прасетата зад стените. Всяка улица представляваше лагер, където жените шетаха в набързо опънатите палатки, децата търчаха между огньовете, а кучета ги следваха. Данин потърси място да строи хората си, сетне ги остави да се точат из уличките, гъмжащи от вързани на колчета животни. Рикин последва Гуенивер, която си проправяше път към Данин сред бъркотията.

— Е, милейди — рече Рикин. — Излиза, че май ще се посражаваме.

— Чакам с нетърпение — тя му се усмихна открито и ведро.

От близка кръчма излезе дебел посивял мъж, който навличаше върху ризата и бригите си дълга черна церемониална дреха. Той хвана стремето на Данин в знак на вяроност и се представи като Морло, кмет на града.

— И кога видяхте тези кораби? — попита Данин.

— Преди три дни, милорд. Рибарите дойдоха и донесоха новината. Съобщиха за голям търговски кораб, придружен от две галери.

— Разбирам. Тогава пристанището ви не е застрашено. Обзалагам се, че корабите са тук само за да снабдяват войската с храна. Къде е местният лорд? Не беше ли тиерин Кавид?

— Тъкмо той — Морло замълча и прокара разтревожен ръка през очите си. — Но последните два дни не е имало и следа от него или войскарите му, а това, мисля си, не вещае добро. Страхувахме се да му изпратим вестоносец.

Данин изруга и се обърна към Гуенивер.

— Да извеждаме момчетата отук. Ако не е загинал, Кавид е обсаден. Разумно ще е да проводим и вестоносец в Кермор, да изпратят кораби да прогонят елдидските негодници. Твоят капитан е може би точно подходящият човек.

— О, не — отвърна твърдо Гуенивер. — Милорд.

Данин пламна. Само дългогодишният навик да се подчинява на военната дисциплина възпря Рикин да се хване за меча.

— Както желае, милейди — рече най-сетне Данин. — Ще проводя назад някое от моите момчета.

Войската си проправи път през града като разбъркана тълпа, сетне се престои на северния път. След като Данин ѝ нареди, Гуенивер тръгна до него без особено желание и остави Рикин на мрачните му мисли. После Дагуин излезе от строя и се присъедини към него. В продължение на около десет мили се придвижваха бързо, оставяйки обоза да ги следва с мудния си ход, сетне спряха в обширно пасище.

Рикин видя Данин да изпраща напред разузнавачи.

— Какво според теб означава това? — попита Дагуин.

— Неприятност. Какво друго? В името на божествените задници, не ми се щеше нашата господарка да влезе толкова скоро в бой.

— О, фъшкии, Рико. Тя е най-малко застрашената сред нас. Богинята държи ръката си над нея денем и нощем.

Говореше спокойно и убедено, така че Рикин се отпусна. След половин час разузнавачите се върнаха. От човек на човек се предаде вестта — дънът на тиерин Кавид бил обсаден от сто елдидски войскари и се намирал на около две мили. Без да чакат да им наредят, хората се заприготвиха, разхлабиха мечовете в ножниците, дръпнаха качулките на ризниците над главите си и посегнаха към метателните си копия. Рикин видя, че Гуенивер спори яростно с Данин, докато накрая гневно дръпна коня си от редицата и препусна към своя отряд.

— Копелдакът му високомерен! — озъби се тя.

— Какво е сторил, милейди? — попита Рикин. — Заповяда ви да ни държите в тила като резерв?

— Точно така. Откъде знаеш?

— Разумно е, милейди. Нашият отряд никога не се е сражавал заедно. Това има някакво значение.

— Това добре, но ми се подигра, проклет да е! „Нека милейди е така добра да не се пречка“, ми рече. „Ако моите триста души не могат да изколят три пъти по-малко елдидски кучета, тогава ще имаме много голяма нужда от помощта на вашата Богиня.“

— Мътните да го вземат!

— Точно така. А това е по-скоро оскърбление към Богинята, отколкото към мен. Ако Кралят не държеше дяволски много на него, щях да го убия веднага.

Когато войската потегли, отрядът на Гуенивер тръгна отзад. Преминаха в тръс през наскоро опожарени ниви — черните стърнища стояха като неми свидетели на набезите, — сетне пресякоха през брода един поток и се изкачиха на нисък хълм. От върха му Рикин видя тъмната кула на броха сред земните валове и лагера на обсадата, разпилян на поляната. Данин извика бойния призив и поведе войската си надолу в стремглав галоп, а вражеският стан внезапно оживя от крясъци. Резервът тръгна в тържествен тръс след нападащите.

Под тях станът се превърна във вихрушка от прах и дрънчене; мъже крещяха, тичаха за конете си и когато атаката на Данин се изсипа върху тях, се биеха отчаяно пешком. Дори и Гуенивер да наруши заповедите, помисли си Рикин, нямаше начин да се включат в неравната битка, защото войскарите на Данин сякаш заляха полесражението като разбиваща се в бряг вълна. Тъкмо тогава портите на дъна се отвориха и хората на Кавид се стовариха в гръб върху обсаждащите. Крясъци огласяваха околността, гъмжилото се люшкеше насам и натам, коне се вдигаха на задните си крака, мечове проблясваха. Гуенивер гледаше и се усмихваше. Рикин внезапно изпита страх от нея.

С бойни викове, или по-скоро ужасени писъци, малка групичка от елдидски войскари се отскубна от мелето и в паниката си се понесе право към резерва. Рикин можа само да изтегли меча си, преди Гуенивер да изкрещи бойно предизвикателство и да забие шпорите в коня си. Препусна след нея с вик. Чуваше, че хората му го следват, но не откъсваше очи от нея. Видя я да се връзва наред отчаяната група.

— Ах, мамка му! — изруга той и пришпори силно коня си.

Пред погледа му острието ѝ се издигна окървавено и войскар падна от седлото си, но около нея вече имаше трима други. Надавайки боен вик, той ги нападна в тил. Замахна силно, съсече кон, нанесе здрав удар по гърба на един от враговете, сечеше насам и натам, сякаш отбиваше с камшик хрътки от сърна. Вдясно от него Дагуин уби войскар. Един елдидец обърна несръчно коня си. Рикин го мушна толкова силно, че проби ризницата му и го уби на място. Когато изтегли сабята си, мъртвецът се претърколи от седлото под копитата на

коня му и той се вдигна на задните си крака. После стъпи отново долу и тогава чу Гуенивер да се смее, да вие и крещи като демон, видя я как убива още един. Сетне бойците на Вълците ги наобиколиха и сражението свърши.

Развеселена, сякаш е чула великолепа шега, Гуенивер се приближи до него.

— Убих двамина — съобщи тя злорадо. — Какво толкова лошо е станало, Рико?

— В името на всички дяволи, следващия път, когато се втурнеш срещу безнадеждно превъзхождащ те брой хора, поне ме вземи със себе си! Ти, малка глупачка! Сметнах, че няма повече да те видя жива. Искам да кажа... въ, е... милейди.

— Знаех, че ще си достатъчно съобразителен да ме последваш и ти го направи, нали?

Отрядът се струпва наоколо с погледи, изпълнени със страхопочитание.

— Гледайте само — проговори Дагуин. — Конят й няма и драскотина по себе си.

Бойците зашушукаха помежду си и шепотът им прошемува като вълна от суеверие, в която имаше колкото почит, толкова и чист страх.

— Заради Богинята — рече тя. — Тя се биеше наред с мен.

Ругаейки под нос, мъжете дръпнаха назад конете си — но не се отдалечиха много, защото дадената й от Богинята сила разливаше като огън топлината си. Рикин не бе виждал усмивка като нейната, така стегната и студена, сякаш изсечена по лицето на божество. Но като чу познат вик зад тях, усмивката й изчезна. Хората се разделиха да пропуснат лорд Данин до дамата.

— Значи хората ти видяха малко бой, а? — рече той. — Ти ли поведе тази атака, Рико? В името на всички демони се надявам, че тя е имала достатъчно ум в главата си да стои настрана.

Целият отряд се извърна и с блеснали от ярост очи се струпва около него. Когато ръката на Данин хвана дръжката на меч, Рикин изтегли своя.

— Назад! — кресна Гуенивер. — Оставете го!

Псувайки под нос, те дръпнаха конете си, всички освен Рикин, който отиде до лорда и му се поклони леко от седлото, макар и все още с меч в ръка.

— Господин лордът забравя, че говори на жрица. Хората ми и аз най-смирено молим господин лорда да го помни отсега нататък. Моята господарка поведе атаката, милорд. Всички я видяхме как се бие с четирима и уби двама от тях, преди да я стигнем.

Побелял, Данин рязко се обърна към Гуенивер.

— Истината е, че не се сражавах под твоя команда — рече тя. — Можете да спорите на дребно с Луната кой е моят командир. А що се отнася до теб, Рико, ти самият се би като демон от ада. Кълна се, че и ти почти обезумя.

Осъзнавайки, че тя говори истината, Рикин усети как го обхващат чувства, които не може да разбере. Никога преди не се бе сражавал по този начин, предпочиташе да набележи своя човек добре и строго да следва стратегията си. Стори му се, че нейната Богиня се е пресегнала, за да сложи ръка върху него, и го прониза студ.

Тиерин Кавид, строен и русокос, на не повече от два̀сет години, се смееше и приказваше едновременно, изпаднал в полуистерия от неочакваното си спасение. Той разказа на Гуенивер и Данин цялата история, докато хапваха набързо на почетната маса в голямата му зала, където керморските войскари се бяха разположили на пода поради липса на достатъчно пейки. До него седеше и слушаше бременната му млада жена, а храната пред нея оставаше недокосната.

— Досега не съм ги виждал така дяволски нахакани — рече Кавид. — Винаги е имало набези, е, вие го знаете, но никога толкова много. В името на Адовия властелин пред портите ми се стовариха най-малко триста, ако не и четиристотин, ей така, изведнъж. Сетне оставиха част от войската да ме държи приклещен тук и потеглиха. Сигурен бях, че отиват към Морлин, но ако излезех навън само с петдесет души, нямаше да доживеем да видим града. Молах се някой от съюзниците ми да научи за това, да дойде и да ме освободи.

— Без съмнение самите те са прекалено заети — рече Данин. — Утре ще потеглим на север след копелдаците.

— Ще трябва да оставя хора за гарнизон, но, разбира се, ще тръгна с вас.

— Не е необходимо и още по-малко е разумно. Може да се върнат да си приберат хората от обсадата. Ще ви дам петдесет души за подкрепление.

— Това няма да сме аз и моят отряд — намеси се Гуенивер. — Лорд Данин може да пропъди тази мисъл от главата си.

Когато той се обърна и я изгледа студено и продължително, Гуенивер се усмихна, защото си спомни как му се бяха нахвърлили хората ѝ на бойното поле. Изглежда и Данин си го спомняше добре.

— Както желае милейди — рече той. — Но това не предвещава нищо хубаво, милорд. Изглежда, Елдид има намерение отсега нататък здраво да притиска западната граница.

Съпругата на тиерина стана и избяга от залата; ръцете ѝ бяха така здраво стиснати, че кокалчетата им побеляха.

— На какво разстояние са най-близките ви васали? — попита Данин.

— Петнайсет мили на север, а има и един на шестнайсет мили на запад — или би трябвало да кажа, имаше. Кой знае дали неговият дън е все още читав.

Когато Данин изпсува на глас, устните на Кавид се извиха в нещо като усмивка.

— Ще ви помоля, когато се върнете в двора, да предадете на Негово величество нещо от мен — рече той с монотонен глас. — Не зная колко още можем да издържим. Когато тръгнете на север, милорд, огледайте се. Едно време по целия път от тук до границата с Елдид, покрай Авер Вик, имаше владения. Само се огледайте и вижте колко деверийски лордове са останали.

— Не се съмнявам, че Негово величество ще оправи нещата.

— И добре ще стори. Аз съм се клел, че ще умра за нашия Крал, и стигне ли се дотам, ще го направя, но има други, които са готови да се сдобрят с Елдид, ако това ще сложи край на набезите.

Данин стовари двете си ръце с дланите надолу върху масата и се приведе напред.

— Тогава нека аз ви кажа нещо — изръмжа той. — Ако някой стане предател, тогава аз и моите хора ще правим набези срещу неговите земи. Попитайте вашите недоволни приятели кое ще е лошо.

Той стана от пейката, обърна се на пета и стъпвайки наперено, се отдалечи, без да каже и дума повече. Кавид въздъхна и взе половиницата си с пиво.

— Познавате ли добре Данин, лейди Гуенивер? — попита той.

— Наистина не, милорд. За първи път го видях тази пролет.

— Тогава ви предстоят много интересни преживявания.

Сутринта войската тръгна на север през изоставени ферми, от които беше плячкосана всичката храна. По тях можеха да следват елдидските войскари не по-зле, отколкото по отпечатъците, оставени от копитата на конете им по пътя. На залез-слънце стигнаха опожарено до основи село. Сред почернелите дървета и купчините напукани камъни от селския кладенец бяха пръснати обгорели греди.

— Изглежда, хората са избягали навреме, милейди — рече Рикин.

— Така изглежда. Виж там!

До развалините имаше ливада, селската мера, обточена с гъсто засадени тополи. Сред дърветата се виждаха жени и деца, които се гушеха в тях, мъже с лостове, вили, тояги, всякакви подръчни предмети, които бяха грабнали, когато са ги налетели войскарите. Двама старци излязоха да ги посрещнат и Гуенивер слезе от коня да се присъедини към Данин. Те се загледаха в татуировката ѝ, сетне коленичиха.

— Ще да сте керморски войскари — заяви единият от тях.

— Такива сме — потвърди Данин. — Кога ви нападнаха? Колко души бяха?

— Преди два дни, господин лорде — старецът смукна замислено през зъбите си. — А пък колко са били, е, трудно може да се каже, защото се появиха ей така, изневиделица. Младият Молик беше, видите ли, навън с кравите и без него щяха да са ни избили, но той ги видял, че идват, и хукнал насам.

— А как е разбрал Молик, че са врагове?

— Носели такива едни сини щитове, с такива едни сребърни дракони на тях, та Молик не е виждал такова нещо в живота си, затова решил, че не е за добро.

— Съвсем прав е бил — той погледна към Гуенивер. — Знаете ли какво означават щитовете? Тези войскари са част от личния отряд на Краля, а те никога не тръгват да се сражават, без с тях да е някой от принцовете.

— Принц ли? — старецът плю на земята. — Трябва да е бил много скапан и беден принц, щом му трябват толкова много нашите

крави. Взеха всичко, каквото намериха, милорд. Кравите, пилетата, всяко дребно парченце храна, което имахме.

— Без съмнение. Е, за известно време ще се храните добре. Ще ви оставим всичката храна, която можем да отделим, и един-два товарни коня, които сигурно ще успеете да размените срещу зърно за посев.

Старецът му целуна ръка, сетне започна да хлипа, а раменете му конвулсивно потрепваха. Гуенивер гледаше сащисана, защото очакваше Данин да го е грижа за селяните по-малко от повечето лордове, което беше дяволски малко. Капитанът се обърна към нея с крива усмивка.

— Зная какво значи да нямаш нищо — рече той. — Спомням си го всеки Божи ден. Това е нещо, което не бихте могли да разберете, нали, преблагогородна лейди?

Засрамена, Гуенивер се отдалечи, но първата заповед, която даде на коларите, беше: да разтоварят храна за селяните.

След като войската се настани за нощувка и постовете заеха местата си, Гуенивер се присъедини към Данин за военно съвещание при неговия огън. В светлината на танцуващите пламъци лицето му оставаше помрачено от сянка; той начерта на земята речната долина.

— Рано или късно ще трябва да свърнат на юг, да се срещнат с корабите си — рече той. — Тогава ще се сблъскаме, ако не и по-рано.

— Така ще стане. Вижте, ако вземем този принц жив, хубава плячка ще закараме у дома.

— Какво? По-скоро ще набуча главата му на кол.

— Не ставайте глупав. Ако държим в ръцете си царски син, ще спрем тези набези, без да изтеглим и един меч.

Данин подсвирна под нос и вдигна очи.

— Е, милейди, каквото и мнение да съм имал за това доколко умеете да въртите меча, няма съмнение, че разбирате от война. Добре тогава. Ще направим всичко възможно да сгацим този принц като заек в капан.

На сутринта изпратиха напред войскарите на най-добрите коне; те се отдалечаваха и се връщаха, правеха кръгове пред войската, като чайки около кораб, който влиза в пристанище. Малко след пладне намериха мястото, където врагът беше лагерувал предишната нощ. Сред смачканата трева и отпадъците, които оставя голям боен отряд,

имаше две огнища и пръснати говежди кокали. Две от селските крави нямаше повече да се върнат у дома, но следите ясно показваха, че войскарите карат около петдесет глави добитък.

— И това е смъртната им присъда — забеляза весело Данин. — Дори с проклетите каруци можем да се придвижваме по-бързо, отколкото те с добитъка. Ето какъв ще е нашият план, когато ги доближим. Оставяме каруците назад и тръгваме рано, за да ги хванем на път. Разбира се, принцът ще е начело на колоната, затова ще изпратим един клин от най-добрите ми хора право зад него, за да го откъснем, докато останалите момчета ще натикат походния ред в техния обоз. Двамата с вас и шепа подобрани войскари нападаме направо принца и го обграждаме. Внимавайте да не го свалите от коня. Свършено е с нашия заложник, ако го премажем с копитата.

— Великолепно звучи. Душата ми ликува, че включваш мен и хората ми.

— Имаме нужда от всеки боец, с когото разполагаме. Нищо, че един от тях е жена.

През останалата част от деня Данин яздеше отзад, вървеше по петите на каруцарите и гонеше войската да се придвижва бързо. Начело на колоната във великолепно усамотение Гуенивер получаваше докладите на разузнавачите и послушно водеше хората натам, накъдето те й казваха. Когато час преди залез дойде време да се разположат на лагер, за да могат конете да се напасат, разузнавачите бяха сигурни, че елдидците се намират само на около пет мили пред тях. И най-хубавото от всичко бе, че изобщо не бяха срещали вражески разузнавачи, една удобна проява на самоувереност от страна на принца.

Гуенивер събщи вестите на Рикин, докато двамата играеха на зарове за трески от дървата за лагерния им огън.

— Значи, милейди, утре ще водим истинска битка.

— Точно така. Ти ще бъдеш с мен, когато тръгнем за принца.

Той се усмихна и хвърли заровете, но излезе петица, с което загуби играта. Когато й връчи две трески, тя си спомни как й подаде първите пролетни теменужки, срамежливо, без да каже и дума, след като сигурно беше прекарал часове да ги търси. Запита се как е могла да бъде толкова сляпа и въобще да не предположи, че я е обичал през цялото това време войскар от народа.

— Ще хвърляш ли? — обади се той. — Прекалено съм назад, за да те оставя да се изсулиш от играта сега.

Тя хвърли, мислейки си, че няма нищо против, когато не се обръща към нея с „милейди“, или пък ѝ се кара, щом направи нещо глупаво. Странно, като се има предвид, че за такава проява на неуважение братята ѝ щяха да заповядат да го наложат с бич. Това я накара да се запита дали и тя не го обича по свой собствен начин, но беше късно да мисли за такива неща. Сега принадлежеше единствено на Богинята, завинаги.

На другата сутрин войскарите станаха още на зазоряване. Данин разпредели хората, назначи временни командири и събра двайсет и петимата, които щяха да тръгнат с него и Гуенивер да нападнат принца. Когато тръгнаха, яркото лятно слънце огряваше зелените ливади. Тя се чувстваше напълно спокойна, сякаш не мъкнете близо петнайсет оки доспехи, а се носеше във въздуха. Отправи наум дълга молитва към Богинята и започна да се усмихва. След дългите часове, прекарани пред огледалото, в съзнанието ѝ се оформи без усилие видението с тъмните очи на нощта и ужасяващата красота на Богинята, напрегната в очакване на кръвта, която предстоеше да се пролее. Гуенивер чуваше песен, плачливо ридание в четвъртинки тонове, така старинно, така необикновено, та беше убедена, че го помни от много отдавна, от времената на преклонение пред Тъмната Луна. Пеенето стана толкова истинско и високо, че се сепна, когато Данин заповяда да спрат.

Зашеметена се огледа и видя, че отрядът се намира близо до залесено място. Някога сигурно е било част от ловния резерват на някой лорд, тъй като гората беше рядка, преобладаваха лиственици и явор, а храсти, които да пречат на конете, почти нямаше. Със заповеди Данин разтури военния строй и разпръсна хората сред дърветата. От другата страна се намираше пътят, а далеч долу, на север, тя видя да се задава облак прах. Докато елдидците приближаваха бавно и спокойно към засадата, войскарите хванаха щитовете и изтеглиха копията.

Стигнаха само на четвърт миля от тях, преди някой с по-остри очи от вражеския отряд да забележи нещо странно между дърветата отпред. Тревогата се разпространи сред войскарите подобно степен огън и те спряха объркани. Гуенивер виждаше добитъка, който мучеше жалостиво в края на колоната.

— Хайде! — изкрещя Данин, забравяйки за рога си. — Вижте им сметката!

Като облак стрели редиците излетяха от прикритието и се нахвърлиха върху вражеската колона. На слънцето проблеснаха остриета на копия, които засипаха елдидската редица — освен отпред, където някое щастливо попадение можеше да ги лиши от принца. Елдидците се заобръщаха да ги посрещнат, но първият отряд нанесе удара си с меч в ръка близо до авангарда. Битката се разля и от двете страни на пътя — един бушуващ хаос от хора и коне.

— Към принца! — изкрещя Данин.

Надавайки боен вик, наподобяващ вой, той се понесе към челото на колоната, последван като река от подобраните си хора. Гуенивер се опита да изкрещи, но гласът ѝ се превърна в смях. Този път той бе така студен, така кух, че ѝ стана ясно — Богинята използваше нейния глас, вселила се бе в нейното тяло, говореше и се сражаваше чрез Своята жрица. Сред надигация се прах към тях препускаха десет елдидци. Когато видя щит с дракон, обточен със сребро и скъпоценни камъни по него, тя разбра, че храбростта на принца го хвърляше в ръцете им.

— Рико! — изкрещя тя. — Ей го там!

Смехът не ѝ позволи повече да вика и двете групи се сблъскаха, размесвайки се и въртейки се с конете си. Тя замахна да съсече един елдидски кон, засегна го леко и видя ярка кръв на върха на меча си. Внезапно целият свят избухна в мъглява червенина. Тя се смееше и виеше, посегна да съсече, подбутна коня си напред, замахна отново и парира несръчно замахване в отговор. През червената мъгла видя изпълненото с ужас лице на врага, докато той парираше и замахваше на свой ред, и смехът ѝ се извиси като песента, която чуваше в съзнанието си. Самият му страх я накара да го мрази. Направи лъжливо движение, накара го да се пресегне прекалено далеч, после рискува, нанесе удар и го съсече през лицето. Кръвта бликна и изтри страха му от погледа ѝ. Остави го да пада, сетне се втурна напред до Рикин.

Елдидците се сражаваха срещу числено превъзхождащи ги противници, но се струпяха около своя принц и отчаяно се опитваха да държат керморския отряд далеч от него. Гуенивер видя как Данин напада отзад, биейки се с един войскар, който се хвърли пред него, за да му препречи пътя към принца. С два бързи замаха Данин уби първо

коня, после конника и се понесе навътре, но през цялото време, докато се биеше мълчаливо, устата му оставаше някак отпусната, сякаш цялото това клане го отегчаваше. Гуенивер съзря своята възможност, когато групата около принца се опита да се престрои. Налетя на елдидски войскар отстрани и го уби, пронизвайки го там, където ризницата му се съединяваше в подмишницата. Смехът ѝ изтъня до писъка на банши и тя се обърна срещу конника до него.

Сребърният щит се извъртя да я пресрещне, докато белоснежният кон понесе принца в безнадеждна атака. Когато той замахна право към нея, Гуенивер видя очите му, сини като метличина, студени и решителни. Ударът беше толкова силен и точен, че разцепи щита ѝ наполовина, но тя замахна отдолу и го удари с плоското на острието по китката, облечена в рицарска ръкавица. Той изкрещя и пусна сабята. По мъртвешки бледото му лице разбра, че китката е счупена. От другата страна Данин замахна с щита си и го удари по слепоочието. Зашеметен и задъхан, принцът се олюля на седлото, Гуенивер прибра меча в ножницата, хвана сребърния ръб на щита и по този начин го принуди да се обърне към нея. В този момент Рикин сграбчи юздите на млечнобелия му кон и принцът беше хванат в капан.

— Добре изиграно! — изкрещя Данин. — Махнете го оттук!

С пияни от шока и болка очи принцът внезапно посегна с лявата ръка към кинжала на кръста си, но Гуенивер го изтегли преди него.

— Без самоубийства — рече тя. — Да ти се е щяло някога да видиш Кермор, момчето ми?

Данин и останалите му хора извъртяха конете си и се втурнаха обратно към битката, която се вихреше с крясъци около тях. Дагуин се присъедини към Гуенивер и Рикин, и тримата отведоха принца в противоположна посока, надолу по пътя; спряха в сянката на едно дърво.

— Свали тази ръкавица, Рико — заповяда Гуенивер. — Ако китката му се подуе в нея, ще трябва ковач, за да го освободим от проклетото нещо.

Принцът дръпна шлема си с лявата ръка и го запокити в праха. Когато обърна към нея пълните си със сълзи очи, тя разбра, че е най-много на седемнайсет години. Рикин издърпа ръкавицата, той изръмжа и захапа долната си устна така силно, че потече кръв. Изведнъж Гуенивер усети студена тръпка по гърба си — опасност. Изкрещя,

обърна се на седлото и видя елдидски войскари, устремени в галоп право към тях, отряд от около десет конници, който имаше преднина от няколко дължини пред преследващите ги керморци.

— О, фъшкии! — възкликна Дагуин. — Трябва да са видели проклетия кон на принца!

Гуенивер дръпна рязко коня си в обратна посока, изтегли меча и се понесе право към идващите ездачи. Докато виеше и се смееше, кървавочервената мъгла се спусна отново пред очите ѝ. Двамината ездачи начело свърнаха покрай нея и се насочиха към принца. Тя понечи да се обърне, но към нея препускаше друг щит с дракон. Викът ѝ премина в писък и захвърляйки по дяволите всички уроци за предпазливост, тя се приведе рисковано на седлото и нанесе удар право към врага, пронизвайки го, без да помисли за ответния удар. Спуканият ѝ щит падна, но Богинята насочваше меча ѝ, който разсече ризницата му. Докато той се свличаше от седлото, тя обърна коня си. Мислеше единствено за Рикин, който зад нея имаше двамина противници.

Сега вече елдидските войскари ги настигнаха и с бесен вой се понесоха към принца. Гуенивер виждаше как белият кон се изправя на задните си крака и подскача, за да отхвърли безпомощния си ездач. Мечовете заблестяха и когато се втурна в безредицата, чу бойния вик на Рикин.

— Рико! Дагуин! — изкрещя тя.

Може да беше смешно, но Дагуин ѝ отвърна с боен вик и продължи да се бие като демон. Застанали гърбом един към друг, той и Рикин по-скоро отбиваха, отколкото сечаха, отчаяно опитвайки се да останат на седлата сред множеството елдидски мечове. Гуенивер съсече един враг в гърба, обърна се на седлото и едва успя да отбие удар от страни. Зад себе си чу керморски гласове, но продължи да намира смеейки се, въртеше меча си, усещаше как от ризницата ѝ отскачат удари, отвръщаше, докато проби път до Рикин. Конят му умираше под него, лицето му беше обляно в кръв.

— Качвай се зад мен! — му изкрещя тя.

Рикин отскочи от седлото, конят му падна. Тя нанасяше удари и отбиваше слепешката, докато той се покатери зад нея, а конят пръхтеше и танцуваше под тях. Елдидски войскар ги нападна, но изпищя и се изви, когато получи удар в гърба си. Псувайки колкото му

глас държи, Данин си проправи път през тълпата и грабна юздите на белия кон. Бавно малкият водовъртеж на смъртта стихна, докато керморци преследваха последните елдидски войскари надолу по пътя. Внезапно Гуенивер усети, че Богинята я напуска. Тя заплака като дете, заспало в полите на майка си, за да се събуди само в непознато легло.

— По дяволите! — сопна се Данин. — Да не си ранена?

— Не съм. В един миг Богинята беше сложила ръка върху ми, а след това вече я нямаше.

— Видях Я! — проговори Рикин с немощен глас. — Когато влизаш в сражение, Гуен, ти си самата Богиня.

Тя се извърна и погледна към него. Той притискаше с ръка кървавата рана на лицето си, очите му бяха присвити от болка. Спокойната увереност в тона му плашеше.

— Истината казвам — рече Рикин. — За мен ти си Богинята.

[1] Банши — фигура от келтския фолклор; призрак на жена, която пици по този начин в знак, че предстои някой от нейното семейство да умре. — Б.пр. ↑

[2] Палимпсест — старинен писмен паметник, чийто първоначален текст е заличен, за да се използва пергаментът втори път. — Б.пр. ↑

II

Месец след като тръгна, без да е изпитана в бой, Гуенивер се върна в Дън Кермор като воин. Данин искаше да държи за известно време на границата с Елдид по-голямата част от войската, затова я изпрати с нейния отряд като ескорт на кралския пленник. Оказа се, че това е принц Мейл от Аберуин, най-младият наследник на драконския трон. Когато влезе в двора и погледна към извисяващия се брохов комплекс, тя осъзна, че мястото ѝ е тук. Вече не се чувстваше смазана от великолепието му. Кимна леко при появата на рояка слуги и пажове, слезе от коня и помогна на Рикин да среже въжетата, с които плененият принц беше вързан на седлото. Тъкмо когато Мейл слизаше от коня, се появи забързан съветникът Садар и се поклони. Принцът остана неподвижен, гледайки както съветника, така и дъна с лека, презрителна усмивка.

— Негово величество е в приемната зала, Ваша святост — рече Садар. — Получихме вестите ви и Негово величество с нетърпение очаква да види принца.

— Хубаво. Дяволски ще се радвам да се отърва от него, казвам ви. Той е отвратителна компания за път.

Четирима от гвардията на Глин ги въведоха в ехтящата приемна зала на главния брох. В единия ѝ край се издигаше малък подиум. Покриваха го килими, а отзад висяха два огромни гоблена: единият представяше крал Бран, който основава Свещения град, а другият — как същият крал повежда атака. Седнал на стол с висока облегалка, ги чакаше крал Глин в церемониално облекло: носеше чисто бяла, богато украсена с бродерия туника, кралското карирано наметало стоеше закрепено на рамото с огромна брошка във формата на пръстен, която сочеше, че е крал, а до себе си бе сложил златен меч. Прясно избелена, светлата му коса беше сресана назад, сякаш някакъв личен негов вятър я духаше от лицето. Той отбеляза влизането на Мейл и Гуенивер, и двамата мръсни и окъсани от пътя, с лек жест на обсипаната си с пръстени ръка. Гуенивер коленичи, а Мейл остана прав и впил очи в Глин, който в края на краищата му беше само равен по ранг.

— Поздрави — рече Кралят. — Макар да отхвърлям и оспорвам претенциите на клана ви върху моя престол, съзнавам добре, че сте в правото си да държите на вашия. Уверявам ви, че докато сте тук, с вас ще се отнасят с подobaващото уважение.

— Нима? — сопна се Мейл. — Във всеки случай това ще е уважението, което може да предложи вашият двор.

— Виждам, че принцът има силен дух — Глин си позволи лека усмивка. — Скоро ще изпратя хералди в двора на баща ви да съобщим за вашето залавяне. Желаете ли да изпратите някакви вести по тях?

— Да, писмо до съпругата ми.

Гуенивер остана искрено изненадана. Обикновена практика при кралските родове бе да женят своите наследници млади, но застанал до нея в мръсните си дрехи, той изглеждаше такова момче, че трудно можеше да си го представи женен. Мейл леко ѝ се поклони.

— Ваша святост, когато потеглих на война, съпругата ми се готвеше да ражда. Може подобни неща да не ви интересуват, но нейното благополучие зависи в голяма степен от мен.

— Собственият ми писар ще ви посети по-късно — каза Глин. — Пишете на вашата дама каквото желаете.

— Достатъчни ще са перо и мастило. Мъжете от моя род знаят да четат и пишат.

— Чудесно тогава — Кралят отново се усмихна. Лесно можеше да остава незасегнат от обиди, след като не той бе пленникът. — Ще ви уведомявам от време на време как се движат преговорите. Стража.

Подобно длан, която се свива около скъпоценен камък, охраната заобиколи принца и го отведе.

Покоите му се намираха на върха на централния брох и представляваха голямо кръгло помещение, в което имаше огнище, стъкло на прозореца, бардекски килим на пода и прилични мебели. Винаги, когато Невин го посещаваше, Мейл крачеше и правеше кръг след кръг като вързано магаре. Пазачите му казаха, че крачел по този начин и половината нощ. В началото майсторът на деомера го посети, за да се погрижи за счупената китка, но с времето продължи да идва от чиста човещина. Тъй като принцът можеше да чете и пише, Невин му носеше книги от библиотеката на писаря и оставаше там по час-два да ги обсъждат. Момчето беше необикновено будно и пъргавият му ум би могъл да се превърне в мъдрост, стига да живее достатъчно дълго.

Вероятността за това обаче беше малка, защото зад цялата любезност на Глин съществуваше реалната угроза, ако Елдидският крал не откупи сина си, Мейл да увисне на въжето. Тъй като самият някога бе трети и следователно принц в повече, Невин не бе сигурен, че елдидецът ще се унижи дотам, щом става дума да се спаси животът на Мейл. Мейл също се съмняваше.

— Ще ми се да се бях самоубил, преди да ме пленят — отбеляза той един следобед.

— Срамота щеше да е. В Отвъдните земи искат сурова сметка от мъжа, който бяга от своя Уирд.

— Щеше ли да е по-сурова от очакването да увисна като конекрадец на въжето?

— Е, хайде, момко, баща ви може все още да ви откупи. Глин няма да бъде алчен по отношение на откупа, а баща ви ще се почувства опозорен, ако ви остави да умрете.

Мейл се просна на един стол и се смъкна надолу, дългите като на конче крака стърчаха пред него, гарвановочерната му коса беше смачкана и разчорлена.

— Мога да ви донеса друга книга — продължи Невин. — Писарите имат копие на дувориковите „Анали от времето на Зората“. В нея има някои великолепни битки. Или четенето за сражения ще ви причини болка?

Принцът поклати глава в знак на отрицание и погледна през прозореца към синьото небе.

— Знаеш ли какво беше най-лошото? — каза след мъничко той. — Че ме плени жена. Щях да умра от срам, когато погледнах и видях, че е жена.

— Е, не просто някаква жена, Ваше височество. Няма нищо срамно в това да те плени воин, дал обет на Луната.

— Поне така се надявам. Но да ти кажа истината, не съм виждал друг да се сражава като нея. Тя се смееше — Мейл поспря, устата му увисна при спомена. — Сякаш виждах наистина богиня да минава по бойното поле, така се смееше и сечеше. Един от хората ѝ я нарече Богинята и да знаеш, почти му повярвах.

На Невин му прилоша при мисълта, че тя е дотолкова обзета от стръвта за бой.

— Добри човече, ти изглеждаш мъдър — продължи принцът. — Смятах, че жена да тръгне да се бие е нечестива работа.

— Е, зависи на кой жрец човек ще избере да вярва. Но за богинята на лейди Гуенивер това е благочестив акт. Всеки убит от нея мъж е принесен в жертва на Тъмната страна на Луната.

— Така ли? Тогава след тази битка нейната богиня трябва да се е преситила, а също и свещените ѝ гарвани.

— Без съмнение. Работата е там, че по време на Зората е имало много момичета воители, всички дали обет на Тъмната Луна. Проклетите румани смятали това за нечестиво, но пък нали всичките им глупави жени не са правели друго освен да седят и да предат.

— Значи искаш да кажеш още в Родината, преди голямото преселение.

— Точно така, далеч преди крал Бран да поведе народа си към Западните острови. Но веднъж дошли тук, откъснати от Родината, жената, която ражда деца, е станала прекалено скъпоценна да бъде рискувана в сражение, поне така мисля. Не ми е съвсем ясно, но култът към Тъмната Луна е отмрял някъде по онова време. В книгата, за която споменах, има нещо по въпроса.

— Тогава наистина бих искал да я прочета. Изглежда по-приемливо, когато знаеш, че си пленен от единствената.

Същия този ден пристигнаха хералди от Елдид. Дворът зажува от клюки, всички се питаха колко предлага чуждият крал за сина си и дали Глин ще приеме. Любопитните уши чуха една новина веднага — че съпругата на Мейл е родила чудесен, здрав син. Невин се запита колко ли ще го е еня владетеля на Елдид за Мейл, след като вече има още един наследник. Доста, както се оказа. Невин чу историята от Краля, когато същата вечер Глин го повика в частните си покои, какъвто навик имаше, за да чуе предлаганата му от майстора на деомера перспектива.

— Елдидецът обещава дяволски много злато — рече Глин. — Но аз нямам толкова нужда от пари, колкото от спокойна граница. Смятам да проточа преговорите възможно по-дълго и съм го предупредил, че ако изпраща набези, докато синът му е при мен, принцът ще увисне на въжето.

— Без съмнение няма да изпраща, Ваше величество, поне за известно време.

— Така се надявам. Никак не бих искал наистина да обеса безпомощен пленник. В края на краищата елдидецът може да настоява за престола, като напада земите на Кантрей. Те имат дълга граница на север — Кралят мило се усмихна. — Нека Слумар види колко е приятно да бъдеш хапка месо между две челюсти.

Едната от тях беше, разбира се, Данин и Кралската гвардия, които правеха набези на север. Всеки път, когато се върнеше вестител, Невин го разпитваше за новини от Гуенивер и всеки път войскарят разказваше със страхопочитание, че тя била не само добре, но и вдъхновявала цялата войска. Богодарена, така я наричали. Невин предполагаше, че повечето хора ще я виждат по този начин — като една от малцината, които боговете пряко облагодетелстват с власт и късмет. Той, разбира се, гледаше на нещата различно, защото знаеше какво представляват всъщност боговете — огромни центрове на сила във Вътрешните земи, които съответстват на част от естествения свят или на човешкото съзнание. След като в продължение на хиляди години прекланящите се бяха изграждали образите на богове и изливали в тях мощ, те вече приличаха на личности. Всеки, който знаеше как да изгражда подходящите мислени образи и да напява съответните молитви — без дори да са точни, — можеше да се свърже с тях и да извлече сила за себе си. Жрецът се свързваше, вярвайки сляпо; майсторът на деомера — хладнокръвно, защото знаеше, че той създава бога повече, отколкото богът създава него; Гуенивер се бе натъкнала, без да ще, на тъмно кътче в женското съзнание, което жените са били принудени да погребат през изминалите седемстотин години. Без храм на Тъмния обряд, където да се научи, тя беше като дете, което, привлечено от красотата му, се опитва да хване горящ пламък, затова Невин не спираше да се тревожи за нея.

И все пак, макар да знаеше, че истинският й Уирд е свързан с деомера, клетвите му забраняваха да се намесва пряко в живота й. Можеше само да печели доверието й, да подмята ей така, между другото, и да се надява, че някой ден тя ще му зададе верните въпроси. Ако, разбира се, живее достатъчно дълго. Можеше само да се моли тази година зимата да дойде рано. Когато бъдат всички заедно в дъна и кампанията за сезона приключи, той би имал шанса да стане неин приятел.

* * *

Още един месец войскарите на Кермор нанасяха безнаказано удари по южната граница на Кантрей, защото Слумар, ще не ще, извеждаше сили на запад да посрещнат новата заплаха от Елдид. От време на време пред тях се изправяше прилична по големина войска, но Данин обикновено се отдръпваше преди битката, предпочитайки да обезкървява източниците на снабдяване на Кантрей, вместо да губи хора. Накрая обаче Слумар беше достатъчно отчаян и изतिकвайки с ловки маневри хората на Данин, наложи сражение при Белавер. Формално то завърши с победа на Кермор, която отпрати бързо кантрейците на север, назад към Свещения град, но загубите бяха големи.

Тази вечер, докато обикаляше бойното поле, където хората му продължаваха да намират и да прибират ранените, Данин разбра, че едно следващо редовно сражение ще ги довърши. До него беше Гуенивер, мръсна и потна като всеки друг, с опръскани с кръв лице и рамене. Докато вървяха, тя гледаше на касапницата с безразличие, което го плашеше. Колкото и да обичаше бойната слава и сраженията, не му беше приятно да вижда убити свои хора. Идеалът му за бой принадлежеше към стара сага: благородниците се предизвикваха на единоборство, докато войските ги подкрепяха с викове.

— Ще трябва да се оттеглим — обади се внезапно той.

— Както смяташ за най-добре, стига да се върнем.

— Може да се върнем, а може и да не се върнем. При положение че Елдид спазва примирието, бих могъл да оставя Дън Кермор без гарнизона на крепостта, но не съм убеден, че искам да го направя. Разбира се, окончателното решение ще трябва да вземе Кралят.

Тя се обърна и го изгледа с раздразнение.

— Нейна святост ще направи добре да си спомни, че имаме нужда от войскари, за да ги изпратим срещу Глиганите тази есен. Тогава ще има още кръвопролития и те може би ще са достатъчни да я заситят.

Отмятайки глава при обидата, тя го остави и тръгна с широка крачка към своите хора. За момент, докато я гледаше, му се дощя да я вижда отблъскваща, да престане въобще да възприема у нея жената,

както и налагаше свещеният ѝ обет. Данин съвсем не беше набожен, но вярваше в боговете и знаеше, че като желае в леглото си дала обет жрица, рискува техния гняв. И въпреки това на моменти, когато му се усмихнеше или просто минеше покрай него, започваше толкова силно да я желае, че му трябваше време, докато успокои дишането си. Обеща си, че ако някога дойде време да изведат две армии, ще се погрижи тя да е в едната, а той — в другата.

Да не беше Рикин, щеше да му е по-лесно да забрави копнежа си. Понякога, по време на бавния им поход на юг към Кермор, виждаше как тя и капитанът ѝ разговарят, така интимни, така близки, че се питаше дали вече не е нарушила обета си, при това с човек от народа. Ревността го изяждаше, докато започна да мрази Рикин, човек, когото преди харесваше. Дори се възхищаваше от него заради трезвата му, спокойна смелост и лекотата, с която ръководеше хората под свое командване. Сега вече му се случваше да си представя в подробности как изпраща капитана на Гуенивер на сигурна смърт в безнадеждна атака.

Върнаха се в Дън Кермор и там нямаше битки да го отвличат, затова на Данин му стана още по-трудно да пренебрегва чувствата си към нея. Правеше всичко възможно да я избягва, но оставаха уроците им по изкуството на меча. Опитваше се да подцени онова, което изпитва, казвайки си, че е просто жребец, затънал в калта, но всъщност много и честно я обичаше, и мисълта за възможната ѝ гибел го ужасяваше. Беше решен да я научи на всеки номер, който знаеше, та да компенсира това, че не е тежка и не стига надалече.

Всяка сутрин се упражняваха по няколко часа. Мечовете им бяха с тъпи остриета, а щитовете леки, учебни, но противоборството им неизменно се превръщаше в истински бой. Нещо я подтикваше и вместо да бележи леки докосвания, тя подлудяваше и започваше да сипе удари, тежки удари с острието, което събуждаше у него ярост, съответстваща на нейната. Няколко минути се сражаваха, сетне преставаха по някакво подсъзнателно взаимно съгласие и се връщаха към по-уравновесен урок. Данин винаги печелеше боевете, но така и не почувства да я е подчинил. Можеше цяла сутрин да ѝ прави синини, но на следващия ден тя отново започваше, караше го със силен удар да загуби самообладание. Започваше да мисли, че е решила да го подчини.

След като вече бяха в дъна, трудно можеше да не обръща внимание на Рикин. Често ги виждаше заедно да се смеят на някаква шега, Рикин да се навежда близко до нея, докато се разхождаха из двора, дори да играят на зарове за медни монети като двойка войскари. Понякога Рикин идваше да ги гледа как се упражняват. Заставаше на края на плаца, без да казва нищо, като шаперон, а когато свършеха, я придружаваше. Трябваше да го понеса, тъй като нямаше извинителна причина да заповяда на капитана на друг благородник да се маха.

Един следобед се вбеси достатъчно, за да се присъедини към тях, както стояха до конюшните. Просто не харесваше начина, по който Рикин ѝ се усмихваше, и широките му крачки го доведоха навреме, за да дочуе странна шега за зайци.

— Добър ден — рече Данин. — Какво си говорите за зайци, милейди?

— О, Рико умее да ги хваща с теловете, които винаги носи, та го питах, дали не може да ми хване няколко Глигана.

На Данин му ставаше още по-неприятно, когато тя използваше умалителното име на Рикин.

— Нещо, което си научил на село ли? — сопна се той.

— Там, милорд — отвърна Рикин. — Когато си син на фермер, научаваш много неща. Като например да правиш разлика между чистокръвен кон и кранта.

— И какво точно искаш да кажеш с тези думи? — Данин сложи ръка на дръжката на меча си.

— Само онова, което казах — Рикин го последва. — Милорд.

Данин изруга и изтегли меча си. После зърна да проблясва метал; сетне китката му пламна, а мечът отхвъркна от ръката му. Псувайки, отстъпи тъкмо когато Гуенивер плесна ръката на Рикин надолу с плоското на меча си. Беше го изтеглила по-бързо и от двамата.

— Престанете веднага! — озъби се тя. — За какво ме вземате, за разгонена кучка ли?

Рикин прибра меча си и отстъпи.

— Кълна се във всички богове — продължи тя. — Ще убия първия от вас, който започне отново, пък нека ме обесят. Разбрахте ли ме и двамата?

Рикин се обърна и побягна към казармите. Данин триеше болящата го китка и намръщен гледаше отдалечаващия се гръб, докато

Гуенивер не го потупа по гърдите с острието на меча си.

— Ако го гониш на бойното поле и той загине заради това, ще те убия.

Без съмнение говореше сериозно. Той не пожела да отговори и вдигна меча си от калдъръма. Едва тогава забеляза тълпата зяпачи, които гледаха и се хилеха, доволни, че копелето си е получило заслуженото. Заслепен от ярост, Данин тръгна с широка крачка към дъна и изтича горе в покоите си. Хвърли се на леглото и остана да лежи, тресейки се от ярост. Но гневът бавно го напусна и мястото му зае студена безнадеждност. Е добре, ако тази кучка предпочита своя вонящ селянин, хак ѝ е! Ако лягаха заедно, Богинята щеше много скоро да накаже и двамата. Въздъхна и седна, съзнавайки, че вероятно не правеха нищо такова. „Отсега нататък трябва да владее добре ревността си, да не взема да се поддам на ярост, по-силна и от желанието“, каза си той.

* * *

През остатък от деня Рикин избягваше Гуенивер, но на вечерята в голямата зала я гледаше как седи на подиума с останалите благородници. Измъчваше се, като си спомняше как се опозори пред нея. Забрави Богинята. Съвсем просто — за миг мислеше за нея само като за жена, а не като за свещена жрица, каквато всъщност бе. Това, че Данин направи същата грешка, не можеше да послужи за извинение. Богинята я бе избрала и белязала, и толкова. Когато свърши да яде, Рикин взе втора половиница пиво и бавно я изпи, докато обмисляше какво да направи, за да изкупи вината си пред Богинята, не пред Гуенивер. Нямахше желание да загине в следващото сражение, защото Тя е пожелала да бъде убит.

— Връщаш ли се в казармата? — попита Дагуин. — Бихме могли да хвърлим зарове.

— Ще дойда след малко. Искам да говоря за нещо със стария билкар.

— За какво?

— Нищо, което те засяга.

Дагуин сви рамене и тръгна. Рикин не бе сигурен, че Невин ще знае за Тъмната Богиня, но старецът изглеждаше толкова мъдър, че заслужаваше да опита. По средата на залата Невин свършваше да се храни, потънал в разговор с Майстора оръжейник. Рикин реши да изчака, докато свършат, и да го последва навън. По двама, по трима, другите войскари на Вълка напускаха масата, докато не остана сам сред мъничко островче тишина в шумната зала. Взе трета половинца пиво и се върна на мястото си, проклинайки Майстора оръжейник, че говори толкова много.

— Капитане? — рече някой зад него.

Беше Олдак, пъхнал палци в колана на меча си. Рикин не му беше простил за това, че нарече Гуенивер „моме“, но стана и се поклони, както изискваше от него рангът на лорд.

— Бих желал да поговорим. Да излезем навън.

Рикин го последва през задната врата на хладно в двора. Застанаха в светлината на един от прозорците и Олдак изчака две слугинчета да се отдалечат да не ги чуят.

— Какво беше малкото спречкване между теб и лорд Данин днес? — попита той.

— Моля господин лорда да ме извини, но не виждам какво му влиза в работата.

— Да, несъмнено не му влиза. Само съм дяволски любопитен. Един паж рече, че лорд Данин обидил Нейна святост и ти си я защитил.

Съблазнително бе да излъже и да остави да се разпространи тази не толкова срамна версия.

— Е, милорд, това не е вярно. Казах нещо, което лорд Данин възприе погрешно, и моята господарка се намеси.

— Да, нашето копеле е наистина обидчиво, нали? — Колкото и да беше странно, Олдак изглеждаше разочарован. — Само се питах.

Като се върна в залата, Рикин видя, че старият Невин си е отишъл. Проклинайки наум Олдак, намери един паж, който му каза, че старецът се е оттеглил в стаята си.

Рикин се поколеба, боейки се да безпокои човек, за когото всички казваха, че владее деомера, но в края на краищата животът му зависеше от това да умилостиви, както трябва, Богинята. Отиде до

стаята на Невин, където намери стареца да сортира билки на светлината на фенер.

— Може ли, добри ми господине, да поговорим? — попита Рикин.

— Разбира се, момче. Влез и затвори вратата.

Тъй като Невин разполагаше само с един стол, Рикин застана притеснен до масата, загледан в ароматните билки.

— Нещо не се чувстваш добре ли? — попита го Невин.

— О, не съм дошъл за билките ти. Ама изглеждаш истински мъдър човек. Мислиш ли, че Тъмната Богиня би приела молитви от мъж?

— Не виждам защо да не приеме. Нали Бел чува молитвите на жените.

— Хубаво. Видиш ли, не мога да попитам господарката. Без да съм сигурен, се боя, че съм оскърбил Богинята, но дяволски добре зная, че съм оскърбил господарката. Затова реших, че може би ще мога да се помиря сам с Богинята, защото не искам да загина при следващия поход. Дяволски трудно е, след като Тя дори няма истински храм, където да отида.

Невин го загледа някак особено, нещо по средата между гняв и възхищение.

— Е, без съмнение, Богинята добре разбира това — рече Невин.

— В известен смисъл Тя няма нужда от храм, защото цялата нощ е Неин дом, а тъмнината — Неин олтар.

— Абе, господине, да не сте били жрец?

— О, не, но съм чел много книги за свещените познания.

— Добре тогава. Не би ли трябвало да й принеса някакъв дар? Като че ли боговете винаги харесват такова нещо.

— Харесват го — Невин се замисли за момент с внушително и тържествено изражение. — Ще ти дам мъничко корен от мандрагора, защото е раздвоен като мъж и е деомерски. Отиди до реката посред нощ, хвърли го в нея, сетне се моли Тя да го приеме вместо теб и да ти прости.

— Благодаря, добри ми господине, смирено благодаря. И ще платя за това парченце корен.

— Не е необходимо, момче. Не искам да сбъркаш и да те убият, защото вярваш, че Богинята се е обърнала срещу теб.

Рикин зави скъпоценната мандрагора в парче плат и го скри в ризата си, после се върна в казармата. Лежеше на леглото си и обмисляше какво ще каже на Богинята, защото искаше думите му да са точно онези, които трябва. Вече знаейки, че и той може да ѝ се моли, се изпълни с тържествено спокойствие. Тъмнината е Неин олтар — хареса му как го каза старият Невин. Някой ден, когато дойдеше неговият Уирд, щеше да се отпусне в ръцете ѝ и да лежи тих и изморен, в покой на тъмно, а всичкият порив и болка на тази безкрайна война ще са останали зад него.

— Дагуин? Къде е Рикин? — попита Гуенивер.

Дагуин се обърна и бързо огледа конюшните.

— Проклет да съм, ако зная, милейди — отвърна ѝ той. — Беше тук само преди минутка.

Гуенивер излезе бързо на ярката утринна светлина и обиколи конюшните. Мислеше, че пак нарочно я избягва, предположение, което се оказа вярно, когато накрая го настигна. Той ѝ хвърли стреснат поглед, после заби очи в земята.

— Ела да се поразходим, Рико.

— Щом милейди заповядва.

— По дяволите! Стига си се спотайвал като бито куче! Виж какво, аз дори не съм ти се ядосала, но трябваше да съм справедлива, за да поставя Данин на мястото му, нали така?

Рикин вдигна очи и ѝ се усмихна, бързо проблясване на обикновеното му добро настроение. Много обичаше да го вижда така усмихнат.

— Хубаво, така да е — рече той. — Но аз наистина се косях.

— Приключено е, поне що се отнася до мен.

Тръгнаха бавно през складовите навеси и празните каруци зад конюшните, докато накрая намериха тихо слънчево място до стените на дъна. Седнаха, облегли на една барака, и се загледаха във внушително извисяващата се сива каменна стена, която ги затваряше вътре, тъй както затваряше враговете навън.

— Знаеш ли — поде Гуенивер, — трябва да си намериш момиче в дъна. Ще останем тук до края на живота си.

Рикин трепна, сякаш го зашлеви.

— Какво лошо казах?

— Нищо.

— Глупости. Думай.

Рикин въздъхна и потри врата си, сякаш това му помагаше да мисли.

— Ами да предположим, че си намеря момиче. Как ще го приемете? Надявах се, че ще... о, по дяволите!

— Надяваше се, че ще й завиждам ли? Така ще е, но това си е мой товар, не твой. Аз съм онази, която избра Богинята.

Той се усмихна на земята пред него.

— Наистина ли ще завиждаш?

— Ще завиждам.

Той кимна и се вторачи в камъните, сякаш ги броеше.

— Мислех си такова нещо — проговори накрая Рикин. — Наоколо има едно-две момичета, които харесвам, и едно от тях също ме харесва. Дори вчера се разхождахме и знаех, че стига да нямам нищо против да яделя с няколко други момчета, много лесно ще я накарам да легне с мен, а преди не съм имал нищо против. Но изведнъж разбрах, че и свинска пръдня не давам дали ще я имам или не и си отидох — замълча известно време. — Никога няма да ми е хубаво с друго момиче, прекалено много те обичам. От много години.

— О, я стига, просто не си намерил подходящото момиче.

— Не ми се подигравай, Гуен. Няма да живея толкова дълго, та да намеря. Ти си решила да умреш, нали? Виждам го в очите ти, когато тръгваме на бой. Добре тогава, аз няма да живея и минутка по-дълго от теб. Молих се на Богинята и й обещах това. — Най-сетне вдигна поглед към нея. — Та си мислех дали не мога да дам същия обет като теб.

— Недей! Не е необходимо, а ако го нарушиш...

— И да не смяташ, че нямам кураж колкото тебе?

— Не това имах предвид. Просто няма защо да го правиш.

— Там е работата, че има. Какво дават повечето мъже на момичето, което обичат? Дом, достатъчно ядене и от време на време по някоя нова рокля. Е, аз няма как да ти предложа тези неща, затова ще ти дам онова, което мога — усмихна й се така волно, така слънчево, както винаги. — Няма значение дали те е грижа или не, Гуен, но няма да ме видиш с друга, нито пък ще чуеш подобно нещо.

Тя се почувства като домакиня, която дълго време е използвала в кухнята си стара тенджерка, а когато един ден я изтъркала, открила, че е направена от масивно сребро.

— Рико, аз никога няма да наруша обета си. Разбираш ли?

— Ако не разбирах, щях ли да дам своя?

Хвана ръката му с чувството, че Богинята я кара да говори.

— Но ако някога бих го направила, щеше да е с теб, а не с Данин. Ти си два пъти повече мъж от него, независимо от ранга му.

Той заплака, две тънки вади потекоха, но набързо бяха пресушени.

— О, богове — прошепна той. — Ще те следвам до смърт.

— Така ще е, ако въобще ме следваш.

— И без това накрая Богинята ще ни има всички. Тогава защо в името на който и да е ад ще ме е грижа?

— Е, добре тогава. Обичам те.

Хвана ръката ѝ и преплете пръсти с нейните. Дълго време седяха така, безмълвни; сетне тежко въздъхна и рече:

— Жалко, че не мога да спестя заплатите си и да ти купя годежна брошка. Ей така, само за да ти дам нещо, за да го отбележим.

— И аз се чувствам по същия начин. Чакай, зная. Положи кръвна клетва с мен, както са правели във времето на Зората.

Той се засмя и кимна в знак на одобрение. Когато му подаде кинжала си, той поряза леко китката ѝ, сетне своята и допря кървавите рани, за да се смеси кръвта. Докато го гледаше в очите, тя изпита желание да заплаче само защото изглеждаше така тържествен и това беше единствената сватба, която някога щяха да имат. Сетне усети Богинята, нейното студено присъствие около себе си. Знаеше, че Тъмната Дама е доволна и че любовта им е също така чиста и сурова, като още един меч, положен на Нейния олтар. Той наведе глава и я целуна, само веднъж, сетне я пусна.

По-късно същата сутрин една безцелна разходка ги доведе до билковата градина на Невин и при самия него — коленичил, той се грижеше за растенията си. Когато го поздравиха, той се изправи, обърса кални ръце в бригите си и рече:

— Добро утро. Клюките ми донесоха, че двамата ще тръгвате скоро за земите на Вълците.

— Така е — отвърна Гуенивер. — И ще ги изчистим от гниди.

Невин наведе глава настрана и загледа ту единия, ту другия, очите му станаха внезапно студени.

— Какво има на китката ти, Рико? — рече той. — Струва ми се и твоята господарка е порязана на същото място?

Тя се засмя и вдигна ръка, за да покаже засъхналото кърваво петно.

— Двамата с Рикин дадохме обет. Няма да споделяме легло, но ще споделим гроба.

— Вие, глупави, млади дръвници — прошепна Невин.

— Виж какво, да не смяташ, че няма да го спазим? — попита Рикин.

— О, разбира се. Без съмнение ще изпълните обета си великолепно и ще получите наградата, която искате — ранна смърт в сражение. Без съмнение бардовете ще пеят за вас още много, много години.

— Защо тогава изглеждаш така разтревожен? — намеси се Гуенивер. — Повече от това няма да желаем.

— Зная — старецът се обърна. — Тъкмо това тревожи сърцето ми. Е, хубаво, това си е вашият Уирд, не моят.

Без да каже и дума повече, той коленичи и започна отново да плеви.

Тази нощ Невин не намери сили да слезе в голямата зала, където щеше да види Гуенивер. Оттегли се в стаята си, запали свещи и закрачи напред-назад; задаваше си въпроса какво ли има в неговата раса, та извлича такова удоволствие от страданието, какво я кара да обича смъртта така, както други раси обичат удобствата и богатствата. Ей ги на — Гуен и нейния Рикин, които мислеха, че се обичат, докато през цялото време обичаха тъмната страна в душата на Девери.

— О, богове — рече Невин. — Това вече не е моя работа.

Свещта изгасна, сякаш поклащайки златистата си глава в знак на отрицание. Беше негова работа, независимо дали щеше да успее да им помогне в този живот, или трябваше да чака до следващия, вече не само на Гуенивер, но и на Рикин. Независимо дали щяха да нарушат или спазят обета си, те се свързваха с верига от Уирд и щеше да е необходима мъдростта на крал Бран^[1], за да я разплете, и силата на

Веркингенторикс^[2], за да я скъса. Като си помисли за двамината герои от времето на Зората, настроението на Невин се развали още повече. Проклетата кръвна клетва, взета направо от стара сага! Искаше да им обясни, да ги принуди да разберат, че винаги е по-лесно да паднеш, отколкото да се покатериш, че да се отпуснеш и да паднеш носи чувство на спокойствие и сила. Тя нямаше да го чуе. Вероятно беше твърде късно.

Невин се отпусна на стола и впери поглед в празното огнище. Имаше чувството, че след избухването на гражданските войни цялото кралство е тръгнало назад и са унищожени годините на култура, познание, изискано благородство, грижа за бедните — всички онези цивилизовани неща, които много хора в продължение на дълги години се бяха опитвали да вградят в деверийската душа. Колко време ще мине, преди да започнат отново да вземат глави? Невин поклати глава с горчивина. За първи път в своя неестествено дълъг живот не бе убеден, че си струваше да служи на Светлината, че наистина е възможно да има някаква Светлина, на която да служи, след като нещата могат да се плъзнат така лесно назад в мрака. Никога преди не бе проумявал така добре колко тънко е лустрото на цивилизацията, че тя плава като тъничък слой мазнина по тъмните океани на човешките съзнания.

Що се отнасяше до Гуенивер, Невин имаше последна, отчаяна надежда. Само да я накара да разбере, че от всичко на този свят деомерът предлага най-много власт, защото тя обичаше властта. Може би щеше да успее да я отстрани от двора заедно с Рикин, защото тя нямаше да го остави — и да се оттеглят в дивата северна страна или дори в Бардек. Там можеше да ѝ помогне да отхвърли товара, който беше поела върху себе си, да я накара да вижда ясно отново. Още същата вечер отиде в стаята ѝ да говори с нея.

Гуенивер му наля медовина и го настани в най-хубавия си стол. На светлината на фенера очите ѝ сияеха, усмивката ѝ оставаше ведра и непроменена, сякаш дялана с нож на лицето ѝ.

— Мога да предположа защо си тук — каза тя. — Защо душата ти е така смутена от обета, който дадохме двамата с Рикин?

— Най-вече защото това не ми се струва далновидно. Хубаво е човек да помисли добре, преди да се ангажира веднъж завинаги. Някои пътища минават през много земи и предлагат различни възгледи.

— А други са прави и кратки. Зная го, но моята Богиня е избрала този път за мен и вече не мога да свърна от него.

— О, така е, разбира се, но има и други начини да ѝ служиш, освен с меч.

— Не и за мен. Истина ти казвам, добри ми Невин, не ме е еня, че пътят ми ще е кратък. Това е... ами това е като да имаш само определено количество дърва. Едни ги добавят към огъня едно по едно, та да имат топлинка през цялата нощ. Други обичат да ги струпат и докато могат, да се радват на буен пламък.

— А сетне замръзват и умират.

Тя се намръщи, стиснала чашката си. Накрая проговори:

— Добре. Не намерих най-добрия начин да го кажа, нали? Или пък всъщност е достатъчно добър. Не замръзват и умират — хвърлят се в огъня.

Когато тя се разсмя на собствената си шега, Невин най-сетне осъзна онова, което от много време отказваше да приеме — тя беше безумна. Много отдавна я бяха тласнали извън границите на разума и сега в очите ѝ блестеше лудост, подиграваше му се със скованата си усмивка. И все пак има лудост и лудост; в този смахнат свят щяха да я смятат великолепа, да я обсипват с почести и слава хора, безумни почти колкото нея. Да седи и да продължава да бърбори с нея се оказва сред най-трудните неща, които Невин някога бе правил. Тя говореше за Блейдбир и Вълчия клан, но всъщност беше тръгнала към смъртта.

След време намери начин възпитано да се измъкне и да се върне в стаята си. Никога вече не би могъл да я въведе в деомера, защото изучаването на магиите изискваше възможно най-здравия разум. Дори леко неуравновесени люде са застрашени, започнат ли да изучават деомера, защото властта и силата, които събуждат, скоро ги разкъсват. Знаеше, че в този живот тя няма да има истинския си Уирд. Както крачеше из стаята, Невин изведнъж започна да трепери. Отпусна се на стола и се запита дали не е болен, но сетне разбра, че ридае.

Летните дъждове бяха превърнали дъна на Вълчия клан в тинеста локва. Насред черната кал, пепелта и обгорелите греди, напукани върху калдъръма, запушващи кладенеца и вонящи сладникаво на изгоряло и гнило, се издигаше изтърбушеният, останал

без покрив брех. Тук-таме в сянката на стените имаше плесен, приличаща на болнав сняг. Гуенивер и Гуетмар останаха на конете си пред отвора, който преди служеше за порта, и го огледаха.

— Е — рече Гуенивер, — сега наистина си велик лорд.

— Ще приеме ли Нейна святост гостоприемството на великолепия ми дом? — направи подигравателен поклон. — Най-добре да продължим нататък и да огледаме селото.

— Наистина няма да имаш време преди зимата да изградиш отново Дън Блейд.

Спуснаха се надолу по склона към чакащата ги войска. До нейния собствен боен отряд от седемдесет души стояха още двеста кралски войскари, водени от Данин. Щедростта на Глин продължаваше с дълъг обоз от припаси и група опитни майстори, които да укрепят каквито сгради намерят неразрушени. Докато яздеха през земите на Вълците, Гуенивер започна да се чуди дали владенията могат да бъдат спасени, тъй като крепостните селяни, които обработваха нивите, се бяха разбягали до един. На два пъти минаха покрай техни села и откриха, че грубите хижи са изгорени, сякаш преди да избягат, крепостните бяха решили да покажат презрението си към бившите господари. Но селото на свободните селяни все още стоеше, макар жителите му да ги нямаше, тях ги беше прогонил страхът от Глиганите, не от Вълците. Бурените растяха гъсти и зелени около селския кладенец и по пътеките. Несъбраните плодове лежаха и гниеха като съсиреци кръв под ябълковите дървета. Къщите сякаш се гушеха, притиснали се една до друга, затворените с капаци прозорци приличаха на печални очи, изпълнени с укор към онези, които ги бяха изоставили.

— Ще съм чудесен лорд наистина без хора, които да владее — отбеляза Гуетмар на шега, но гласът му прозвуча кухо.

— Селяните ще се върнат след време. Изпрати вестители на юг и на изток, където имат роднини. Колкото до собствените ти земи, приятелю, смятам, че ще трябва да се задоволиш с наеми — стига да намериш свободни селяни, които да пожелаят да се заселят там.

Без да се церемони, Гуетмар счупи катинара на къщата на ковача и я обяви за своя просто защото беше най-голяма. Тъй като нямаше време да се изгради истинска каменна стена, главният зидар и главният дърводелец решиха да издигнат земен вал и ров и да заобиколят

вътрешната ограда от трупи. Докато течеше тази бавна работа, войската изпращаше непрестанно малки патрули по границата между земите на Глиганите и на Вълците. Минаха две седмици, преди да се зададат неприятности. Гуенивер водеше група войскари през опустелите ливади, когато далеч надолу по пътя видя облак прах, който показваше, че към тях язди отряд. Изпрати вестител до Данин и основната част от войската, сетне разгъна своя отряд в боен ред през пътя.

Прахът бавно се разнесе и видяха в лек тръс да се задават десет войскари. Когато забелязаха отряда, спряха и образуваха неравна редица. Бяха на своя земя, Вълците — на тяхната; сблъсъкът беше на косъм, когато водачът подбутна коня си, излезе от групата и се срещна с Гуенивер на средата на пътя.

— Вълци сте, нали? — попита той.

— Да, Вълци сме. А теб какво те засяга?

Очите на водача се отместиха за миг към нейните двацет и четирима души и преброиха безнадеждно превъзходящия го враг. Свивайки рамене, той обърна коня и поведе групата в отстъпление. Докато се обръщаха, тя видя, че един от войскарите носи щит с герба на Свещения град — зелен двукрак летящ дракон.

— Аха — обърна се тя към Рикин. — Сега разбирам защо Глин изпрати свои хора с нас.

— Точно така, милейди. Слумар от Кантрей няма да пусне толкова много земя без бой. Ще направим добре да се върнем и да предупредим останалите.

Като се върнаха в Блейдбир, ровът беше завършен и земният вал — натрупан, макар все още неотгъпан и неукрепен. Нахвърлени в неправилен кръг, трупите за оградата лежаха на земята като зъбите на акула. Гуенивер намери Гуетмар и Данин да разговарят с главния дърводелец и ги дръпна настрана да им съобщи вестите.

— И съм готова да се обзаложа, че Буркан ще знае до залез-слънце, че сме се върнали — заключи тя.

— Точно така — рече Данин. — Те знаят, че не може да сме при разрушения дън, и според мен ще дойдат направо тук. Най-добре ще е да ги пресрещнем на пътя. Ако много ни надвишават по брой, ще отстъпим в селото и насипът ще изравни силите.

— Ако ще отстъпваме — присъедини се към разговора Гуетмар, — ще трябва да го направим бързо. Не бива да ни отрежат.

— Разбира се — каза Данин. — Но вие оставате тук да отбранявате селото.

— Чакайте за момент! Аз имам намерение да се бия в защита на собствените си земи.

— Намерението е благородно, милорд, но мисленето не го бива. Единствената причина да съм тук с момчетата си е да ви запазя жив.

Когато Гуетмар пламна от ярост, се намеси Гуенивер.

— Не ставай глупак! — сопна му се тя. — Откъде да знаем дали детето, което носи Маки, е момче или момиче? Ако загинеш в сражение и ако то не оживее, няма да има Вълчи клан, докато Маки отново не се омъжи. И ще трябва да минем пак през всичко това.

— Точно така — Данин се усмихна по начин, който трябваше да е примирителен. — Вие създавайте наследниците, милорд, а ние ще им осигурим земята.

На сутринта Данин събуди хората рано и докато сивата зора просветляваше, ги поведе навън, защото ако Буркан се движеше бързо, щеше да стигне до селото в късния следобед. Сутринта беше преполовила, когато пресякоха границата между двете владения и продължиха напред през полетата, обезлюдени от непрестанната вражда между двата клана. По пладне стигнаха до голяма ливада с гъста гора от едната страна. Данин изпрати разузнавачи, после остави конете на основната група да починат малко, преди да подреди бойната линия. Две трети от войскарите разположи напъряко през пътя; останалите се скриха сред дърветата, където щяха да изчакат битката, сетне да нападнат Буркан във фланг.

Стояха търпеливо на палещото слънце, когато разузнавачите се върнаха и донесоха новината, че са срещнали разузнавачи на Глиганите. Гуенивер се обърна към Рикин с усмивка.

— Това е добре. Значи са на път. Напомням ти да оставиш Буркан на мен.

— Ще помня, милейди. И ако тази вечер не те видя жива, значи ще се видим в Отвъдното.

Тя изтегли метателното копие, хората последваха нейния пример и върховете блеснаха като огнена линия през пътя. Отново зачакаха, конете им биеха неспокойно с копита, мъжете пазеха пълно мълчание.

Внезапно почувства как по гръбнака ѝ пробяга студено докосване. Огледа се и видя баща си, братята и чичовците си, възседнали призрачни коне, нетленни като самите тях, встрани от бойната линия. Гледаха я строго, мълчаливи, в очакване на победата или гибелта на своя клан.

— Какво има? — попита Рикин.

— Не ги ли виждаш? Гледай. Ей там.

Напълно объркан, той се взря накъдето сочеше тя, а призраците се усмихваха, сякаш мислеха, че добрият Рикин не се е променил много, откак са го виждали. Тъкмо в този момент някой нададе вик. Надолу по пътя се появи облак прах — Глиганите отговаряха на предизвикателството. На около петдесет метра те спряха и образуваха неправилен клин. Бяха около двеста и смятаха, че са изправени срещу отряд, наброяващ само сто и петдесет души. Данин подбутна коня си напред, Буркан направи същото.

— Хора на Кермор, а? — изкрещя Глиганът. — Но виждам с вас и Вълчи гербове.

— Виждаш, защото Вълците се обърнаха към истинския крал с молба да брани потомствените им земи.

— Ба! Истинският крал в Дън Девери ми е дарил тези земи с правото на кръвна вражда.

— Всичко се свежда до един крал срещу друг, нали така? — Данин се усмихна добродушно. — Ти, попикана претенция за благородно родена свиня.

Буркан нададе крясък и метна копието си право към него, Данин спокойно го отби с щита си в прахта. С виковете и крясъците Глиганите атакуваха, копията се извисиха и засвистяха на слънцето. Гуенивер заби шпорите в коня и изтегли меча си. Искеше самия Буркан, проклет да е и проклет да е Данин, който разменяше удари с лорда на сред бойното поле. Вражите редици се сблъскаха, войскарите започнаха да се разделят, да се въртят един около друг, сечейки и крещейки в яростни единоборства. Гуенивер размахваше меча и се биеше, пробивайки си път, а смехът ѝ се извиси. Тъкмо когато стигна до Данин, скритият отряд изскочи от дърветата и се вряза в тила на Глиганите. Отекна вик, но те нямаше как да се измъкнат от капана.

— Гуен! — изкрещя Данин. — Твой е!

Данин се запази, отмятайки щита, завъртя коня си със сила и я пусна близо до Буркан. Тя чу как ненавистта заклокочи от устата ѝ в продължителен смях, посрещна замаха му с щита си и направи опит да го прободете, но той парира с острието си. За миг мечовете им останаха сплетени, а тя го изгледа в лицето и се изсмя. Видя го да побледнява от страх и, както винаги, всичко пред очите ѝ почервенея от ярост при вида на това малодушие. Отскубна се, насочи острието отново и осъзна, че всичко е много забавено. Бавно плъзна меч, за да го съсече отдолу; бавно неговият се приближи към нейния и го отби. Сякаш се движеха в танц, някакво изискано, мрачно движение в кръг, което правеше всеки жест, всеки момент свръхестествено отчетлив.

Врълетя ги звук, подобен на вятър, който свири в тъмна нощ и заглушава шумовете на битката. Той се опита несръчно да я прободете, тя го посрещна с щит и тогава проумя, че Буркан не е в такт с музиката на танца. Много, много бавно конят му отметна глава и блокира движението на господаря си. Подканяйки своя с колене, тя се приведе и се промъкна във фланг. Преди той да се обърне напълно, тя нанесе плавно, без да бърза, своя удар. Острието ѝ се плъзгаше толкова бавно, толкова леко към ръката му с щита, че ѝ се стори недействително, когато той изпусна, олюля се и го изпусна. Докато вятърът пищеше и стенеше, тя се приведе и го прободете — ръката и мечът ѝ се сляха в едно, превърнаха се в копие, което се заби в бузата му. Надавайки задавен писък от болка, той дръпна главата на коня си настрана сякаш за да побегне, но отново не прецени такта на танца.

Тя беше там, за да му препречи пътя. Наведен на седлото, стиснал с две ръце рога му, той я гледаше, а кръвта се стичаше много, много бавно по него.

— Милост — прошепна той. — Признавам претенциите ви.

Гуенивер се поколеба, но видя баща си, който яздеше до нея и гледаше с печални очи. Замахна и съсече Глигана през очите, чу го да пици, съсече го и от другата страна и го видя да пада, стоварвайки се тежко на земята, а около тях коне се вдигаха на задните си крака и отскачаха нагоре, за да не го прегазят. Баща ѝ я поздрави с призрачния си меч, после изчезна. В този миг светът се върна, вятърът отстъпи на звуците от сражението, на писъците и крясъците.

— Гуенивер! — това беше гласът на Рикин. — Към Гуенивер!

Изведнъж хората ѝ бяха навсякъде около нея, те се биеха яростно, крещяха, отблъскваха Глиганите, които за малко не я обкръжиха. Сетне отекнаха сребърни рогове, вражеската линия се разкъса. Разгромените побягнаха, следвани от повечето хора на Данин, които препускаха бясно след тях.

— Добре свършено, милейди! — тържествуваше Рикин. — О, добре свършено!

Значи всичко беше приключило. Дългата ѝ лятна ненавист лежеше прегазена заедно с трупа на Буркан на окървавеното полесражение. Замаяна, сякаш ударена по главата, тя отпусна меча си и се запита, защо не плаче от радост. И изведнъж разбра, че никога повече няма да плаче, че Богинята напълно я е обсебила.

След като войската отпочина от сражението, Данин остави петдесет души подкрепление при Гуетмар и поведе останалите към Кермор. Докато яздеха по сивите, хлъзгави от дъжда улици на града, той почувства как около него като влажно наметало се спуска тъга. Ако новият глава на Глиганите не направеше нещо изключително глупаво, лятната кампания беше приключила. В дъна той докладва пред Краля, после се качи в стаята си и се изкъпа. Тъкмо се обличаше, когато на вратата му се появи съветникът Садар и поиска да говори с него.

— Покани го да влезе — рече Данин на пажа си. — Ще видим какво има да каже този досаден дърт пръдльо.

Момчето се засмя и направи каквото му поръчаха, но Садар му нареди да остане навън в коридора, докато двамата с капитана разговарят.

— Какво значи това — сопна се Данин. — Защо заповяда на момчето да излезе.

— Каквото имам да казвам, е прекалено сериозно, за да се повери на млади уши — съветникът седна непоканен на един стол и приглади черните си одежди. — Зная, разбира се, че по този въпрос мога да разчитам на дискретността на лорд Данин. Дошъл съм тук с надеждата, че ще дадете покой на съмненията ми и ще ми кажете, че напълно греша.

„Ако е вярно — каза си Данин, — това ще бъде първият път в безполезния му живот, когато е пожелал да чуе, че бърка.“

— Какви подозрения? — попита той.

— Ами това е толкова отвратително, че едва мога да понеса да го кажа на глас — Садар изглеждаше наистина разтревожен. — Става дума за светотатство, или може би трябва да кажа, възможно светотатство. Далеч съм от мисълта да оскърбявам една дама, която може да е напълно невинна.

Погледна към Данин, сякаш очакваше от него да разбере точно какво има предвид.

— Каква дама? — поиска да знае той.

— Разбира се, лейди Гуенивер. Виждам, че ще направя най-добре да говоря направо, колкото и болка да ми причинява. Вие бяхте в нейната компания в продължение на месеци, милорд. Забелязали ли сте как... е, колко интимни изглеждат отношенията ѝ с нейния капитан? Ако наруши свещения си обет, ще бъде тежко и ужасно провинение. Сигурен съм, че ако Тъмната Богиня се разгневи, всички ще има да патим. Моля ви, кажете ми, че приятелството им е само една от онези връзки, които бойците често имат помежду си.

— Доколкото зная, е така. По дяволите, старче, обзалагам се, че нейните войскари ще я убият, само да решат, че извършва светотатство. Те знаят, че животът им зависи от нея.

— Е, добре, това облекчава сърцето ми — той въздъхна драматично. — Просто заради кръвната им клетва, нали виждате, че...

— Какво? Какво искаш да кажеш?

— Ами че лейди Гуенивер е дала кръвен обет с младия Рикин. Бях сигурен, че знаете.

Данин усети как яростта му пламва като напоен с масло огън.

— Там е работата, че не го знаех — изръмжа той.

— Е, да. Наистина се питах дали знаете, след като господин лордът е често погълнат от военни въпроси. Но разбирате моята загриженост, нали?

Данин изръмжа нечленоразделно, отиде до прозореца, сграбчи перваза с две ръце, впери невиждащи очи навън и се разтресе от ярост. Независимо какво каза на съветника, вече бе убеден, че е нарушила обета си за непорочност, сигурен беше, че двамата с Рикин са се осквернили, и то не веднъж. Дори не видя как съветникът си отива, което беше жалко, защото Садар се усмихваше доста злорадо.

Едва по-късно, когато се успокои, Данин направи следващата, донякъде налудничава стъпка в разсъжденията си. Щом Гуенивер вече е нарушила обета си, защо в името на всички богове да не я притежава и той.

Само дни по-късно Невин случайно пресичаше двора, когато Гуенивер събираше своя отряд близо до портите. Поспря да види как с Рикин възсядат конете си. Представляваха в известен смисъл красива двойка — и двамата млади и със златни коси. „И осъдени — помисли той. — О, богове, колко още мога да понеса да стоя тук и да гледам Уирда им?“ Продължи пътя си със сърце, натежало от мрачни мисли, и едва не се сблъска с Данин.

— Извинявам се — рече Невин. — Просто се бях замислил.

Очите на Данин се разтвориха от страхопочитание.

— Не става дума за магии или нещо подобно, милорд — продължи той.

— Е, добре тогава — той се насили да се усмихне, с намерението усмивката му да е приятна; но накара Невин да си помисли за вълк, който моли за остатъци от яденето на масата.

— Да знаеш къде отива лейди Гуенивер?

— Не зная. Предполагам, че излиза с хората си просто да разходят конете.

— Най-вероятно е така.

През това време отрядът се изнизваше с чаткане на подкови през портата. Данин наблюдаваше Гуенивер така напрегнато, че Невин се разтревожи.

— Чуй какво, момче — каза той. — За теб и за който и да е мъж тя е недостъпна. Трябва да имаш достатъчно разум да го проумееш.

Данин се обърна така рязко към него, че Невин отскочи и призова Дивите, да не би капитанът да прибегне до насилие, но колкото и да беше странно, младият мъж изглеждаше повече наранен, отколкото разгневен. За момент се поколеба, сякаш имаше нещо, което би искал да попита, сетне се обърна на пета и бързо се отдалечи. „Глупак“, си каза Невин. После престана да мисли за това и се качи да посети принц Мейл.

В тихата стая на кулата момчето стоеше облегнато на перваза и наблюдаваше как мъничките фигурки на последните конници се точат надолу по склона и навлизат в града.

— Като момче — рече Мейл — имах играчки, докарани чак от Бардек — малки сребърни коне и бойци. Войскарите от този отряд изглеждаха точно толкова големи. Нареждах ги и копнеех за деня, когато ще поведе бойци в сражение. О, по дяволите, този ден дойде и бързо си отиде.

— Успокойте се, Ваше височество, все още могат да ви откупят.

Мейл се усмихна горчиво и се отпусна на един стол до огнището, където пукаха няколко цепеници, поддържащи топлината. Невин седна от другата страна и протегна ръце да ги сгрее.

— До пролетта няма да има повече хералди — рече принцът с въздишка. — О, богове — цялата зима тук! Знаеш ли, съпругата ми искала да дойде и да сподели моето пленничество, но Татко не ѝ позволил. Прав е, предполагам. Това ще даде на Глин нещо, с което да държи нейния клан.

— Изглежда, много я обичаш.

— Така е. Татко уреди нашата сватба, когато бях на десет, а тя на осем години и докато бяхме сгодени, тя живя в двора. По този начин се подготвяше като съпруга на принц. А сетне, преди три години, се оженихме. Човек свиква с някого, а сетне той му липсва. Но стига, добри човече, нещо съм се разбъбрил днес.

— Няма нужда да се извиняваш, момче.

Дълго време принцът седя загледан в огъня, но накрая излезе от унеса си.

— Свърших книгата с хрониките — рече той. — Дяволски е странно. Ще бъда най-образованият принц, който Елдид е имал, а това няма да донесе ни най-малка полза.

— Хайде, хайде, прекалено рано е да губиш надежда.

Мейл рязко се обърна и го погледна.

— Виж какво, добри ми Невин, всички стражи се кълнат, че си майстор на деомера. Отговори ми честно. Дали някога ще напусна това място по друг начин, освен за да ме обесят?

— Не ми е дадено да зная.

Мейл кимна бавно, сетне пак се загледа в огъня. Невин се опита няколко пъти да го заговори, а когато накрая той му отвърна,

приказваше само за прочетеното.

Подобно танцуваща сребърна стена дъждът плющеше над Дън Кермор. В стаята на съвета беше влажно, каменните стени излъчваха хлад. Гуенивер се зави добре в карираното си наметало, докато съветниците продължаваха да каканижат монотонно. От другата страна на масата Данин играеше с кинжала си. Кралят седеше наведен напред на стола с израз на такова внимание, че тя се чудеше какво ли всъщност мисли.

— Във всички неща е най-добре да сте умерен и да не бързате — нареждаше Садар. — Още повече когато става въпрос за принца на Аберуин. Трябва колкото се може по-дълго да държим Елдид в неведение.

— Точно така — обади се Глин. — И казано по много добър начин.

Леко усмихнат, Садар седна отново.

— А сега, почитаеми господа — продължи Кралят. — Имам намерение да освободя от воински задължения през следващото лято лорд Гуетмар от Вълците, за да може да построи отново своя дън и да намери селяни да обработват земите му. Смятате ли плана за добър?

Ивир се надигна, поклони се и заговори:

— Съвсем мъдър, Ваше величество. Съмнявам се, че дори един от вашите васали ще недоволства. Всички знаят, че земите на Вълците са много важна предна територия.

— Добре — Глин се обърна към Гуенивер. — Ето, виждате, Ваша святост, въпросът се уреди тъй, както пожелаете.

— Най-смирено благодаря. Негово величество е повече от великодушен, а съветниците му — повече от мъдри.

Глин кимна на всички наоколо, стана и сложи край на съвещанието. Гуенивер си тръгна и усети, че Данин я следва, но отдалече. Забърза по коридора и по стълбата към голямата зала, но той я настигна, преди да успее да стигне до подиума. Едва потиснатата ярост в очите му беше ужасна.

— Да поговорим — рече той. — Навън.

— Няма нищо, което да не ми кажеш тук, вместо навън.

— Така ли? Аз пък мисля другояче, милейди.

Внезапно усети студено предупреждение, че е по-добре да чуе какво има да каже, преди да е направил сцена тук, в залата. Последва го без охота навън, под оскъдния подслон, който даваше стряхата на складова барака.

— От три дни обмислям какво да кажа — изръмжа той. — Не мога повече да чакам. Чух, че си дала кръвен обет с Рикин.

— Така е, дадох. А теб какво те засяга? Дадохме си обет да споделим не легло, а гроб.

— Не съм убеден, че го вярвам.

— Най-добре повярвай, защото е така.

За миг той се поколеба, за малко да ѝ повярва, сетне се усмихна някак криво. За първи път тя разбра, че по свой суров начин той я обича честно, а не желае само плътта ѝ.

— Виж какво, Дано — рече му тя, смекчавайки тона си, — ако някога наруша какъвто и да е обет, който съм дала на Богинята, ще умра на следващия ден, сигурна съм в това. Тя ще намери начин да ме порази.

— Нима? А какво си тогава, може би призрак от Отвъдното?

— *Не съм* нарушавала обета си. Щом си толкова сигурен, че съм го направила, защо не обявиш публично моето светотатство?

— Би трябвало да е дяволски очевидно.

Нежният начин, по който се усмихна, я накара да отстъпи, но той не се опита да се приближи към нея.

— Душата ми се свива, че го казвам — продължи той, — но те обичам.

— В такъв случай сърцето ме боли за теб, защото този товар ще трябва да носиш сам.

— Ще ти кажа нещо. Досега не съм отклонявал подхвърлено ми предизвикателство.

— Това не е предизвикателство, а чистата истина.

— Нима? Ще видим дали е така.

През следващите няколко дни Гуенивер имаше чувството, че играе смъртен танц, опитвайки се да стои настрана от Данин. Щом влезеше в голямата зала, той идваше и сядаше до нея, сякаш беше в пълното си право да бъде там. Запътеше ли се към конюшните, я следваше. На път към покоите си винаги го срещаше в коридора. Той се стареше да бъде очарователен и беше мъчително да гледаш как

този горд мъж се опитва да бъде изискан и съблазнителен. През деня Гуенивер прекарваше колкото се може повече време с Рикин. Вечер отиваше при Невин в неговата стая или се затваряше в своята в присъствието на прислужничката си.

Една вечер, когато вятърът стенеше по каменните коридори, Гуенивер отиде в стаята на Невин и откри, че се е сдобил с два стола. На масата беше постлал покривка и беше сложил там гарафа с медовина и три чашки.

— Добър вечер, милейди — рече той. — Бих искал да ви поканя да останете, но ще ми дойдат на гости двама души. Реших да спазвам благоприличието и да се сприятеля със Садар и Ивир.

— Това е без съмнение разумно. Сигурно негодуват срещу влиянието ти над Краля.

— Така е. И моите наблюдения ме наведоха на това.

Гуенивер направи само няколко крачки по коридора, когато видя, че Данин стои облегат на стената и я чака. С въздишка се приближи бавно към него.

— Ще ме оставиш ли на мира? — рече тя. — Дяволски досадно е, че вървиш навсякъде подире ми.

— О, Гуен, моля те. Поболял съм се от любов към теб.

— Тогава отиди при Невин да ти даде лек.

Тя тръгна, но той я хвана за рамото.

— Махни си ръцете от мен! Остави ме на мира!

Гласът ѝ беше прекалено висок и отекна в празния коридор. С пурпурно от гняв лице Данин понечи да каже нещо, но някой идваше към тях. Гуенивер перна ръката му настрани и побягна, профучавайки край Садар с кратко извинение. Забърза се надолу по стълбището и изскочи в голямата зала, където можеше да седи при своя отряд и да е на сигурно място. Същата вечер започна да си мисли дали да не повдигне обвинение срещу него, но той беше прекалено важен за добруването на кралството, за да ѝ повярват лесно.

През целия следващ ден Данин сякаш правеше и невъзможното да я избягва. Тя беше колкото облекчена, толкова и озадачена, докато Невин не спомена, че е говорил с капитана и го е предупредил да не я преследва повече. Но след време той, изглежда, забрави предупреждението. Една дъждовна сутрин на връщане от конюшните я спипа навън, зад броха, а наоколо нямаше никого.

— Какво искаш? — сопна се тя.

— Да си поговорим честно.

— Тогава ме чуи, никога няма да споделиш леглото ми.

— Така, значи е различно с твоето просто селянче, така ли?

— Казах ти истината. А във всеки случай не си ти човекът, който може да задава на една жрица въпроси за обета ѝ.

Той посегна да я хване за китката, но тя се измъкна и хукна към броха, колкото може по-бързо.

Слугинята на Гуенивер беше бледо момиче на име Оклада, на която истински ѝ харесваше да работи в двореца, преди всичко защото там работата беше много по-лека, отколкото в бащината ферма. Тя изпитваше някаква особена гордост от това, че господарката ѝ е толкова странна, и поддържаше просто обзаведената стая на Гуенивер безукорно чиста. Тъй като Гуенивер нямаше дълга коса, която да реше и подрежда, или лъскави дрехи, за които да се грижи, Оклада се задоволяваше с това неспирно да лъска оръжията на господарката си и да почиства непрекъснато конската ѝ сбруя със специален сапун. Докато работеше, бърбореше за всички клюки, чути както в слугинските помещения, така и в покоите на кралицата, без въобще да я е грижа, че господарката ѝ не я слуша. Ето защо беше лош знак, че през един студен следобед Оклада мълчеше, докато работеше, стъкмявайки огън.

— Я да чуем — рече накрая Гуенивер. — Какво е станало?

— О, милейди — тя се извърна от огнището. — Само се моля да ми повярвате. Когато слугата каже нещо, а лордът друго, никой не нарича лорда лъжец. Зная, че той ще отрече всяка моя дума.

Първата мисъл на Гуенивер беше, че някой е забременил момичето.

— Хайде, хайде — рече успокоително тя. — Кажи ми кой.

— Лорд Данин, милейди. Тази сутрин ме срещна навън в коридора и ми предложи подкуп. Каза, че ако тази вечер ви оставя сама в стаята, ще ми даде сребърник. А като рекох, че никога няма да направят такова нещо, ме зашлеви.

— О, по дяволите! Напълно ти вярвам — обхваната от гняв, Гуенивер закрочи напред-назад. — Върши си работата, докато помисля.

На вечеря усещаше непрекъснато как Данин я наблюдава със самодоволна усмивка. Нахрани се бързо и стана от масата, преди той да успее да свърши и да дойде при нея, но я беше страх да се върне в стаята. Ако я последва и направи нещо пред Оклада, скоро всеки слуга в дъна щеше да чуе за това. Очевидно той смяташе момичето много под себе си и не помисляше за тази неприятна възможност. Накрая отиде долу в голямата зала и потърси Невин, който разговаряше с Игерин на половиница пиво.

— Искам да те поканя в стаята си, добри ми Невин — обърна се тя към него. — Време е да върна гостоприемството ти. Може би и Игерин няма да има нищо против да се присъедини към нас на чаша медовина.

Рошавите вежди на Невин отскочиха нагоре, сякаш знаеше дяволски добре, че става нещо. Игерин се усмихваше широко при мисълта, че е поканен да пие с благородник.

— За мен ще е голяма чест, Ваша святост — рече майсторът оръжейник. — Трябва да поговоря с шамбелана, а сетне ще съм свободен да дойда при вас.

— И аз също — обади се Невин. — Благодаря.

Гуенивер покани двамата да дойдат по-късно и побърза да се върне в стаята си, за да изпрати Оклада до кухнята да донесе медовина и чаши. Запаля двата фенера с горяща тресчица и тъкмо ги слагаше на място, когато на вратата се почука.

— Влезте, добри ми господа — подвикна тя.

Данин влезе и затвори вратата зад себе си.

— Какво търсиш тук?

— Идвам да те видя. Гуен, моля те, сърцето ти не може да е толкова студено към мен, колкото показваш.

— Сърцето ми няма нищо общо с онова, което си наумил. Слушай сега, махай се оттук! Имам двама...

— Не ми давай заповеди.

— Това не е заповед, а предупреждение. Ще имам гости...

Преди да успее да довърши, той я хвана за раменете и я целуна. Тя се измъкна от ръцете му и го зашлеви. При този удар цялата му привидна вежливост се сринна.

— Гуен, проклета да си! До гуша ми дойде твоето измъкване.

Беше толкова бърз, че не успя да се измъкне. Хвана я за раменете и я притисна към стената. Тя се бореше, риташе и удряше, но той беше прекалено тежък да го отблъсне и я притискаше със зверска сила. Псуваше и я държеше, ръцете му стискаха жестоко раменете ѝ, а сетне се опита отново да я целуне.

— Пусни ме! Пусни ме, копеле такова!

Той я блъсна толкова силно в стената, че тя почти загуби дъх. Внезапно чу писък, който процепи стаята. Данин я пусна и се извъртя бързо тъкмо когато Невин и Искерин се втурнаха вътре. На вратата Оклада продължаваше да надава пронизителни викове.

— Светотатство! — зашептя ужасен Искерин. — О, Богиньо мила, прости ни!

— Ти си глупак, Дано! — проговори Невин. — Ти си пълен глупак.

Останала без дъх, стресната, Гуенивер усещаше как гърбът и раменете ѝ горят като огън, но болката не беше нищо в сравнение с болезнения хлад в стомаха ѝ. За малко щеше да бъде омърсена с груба сила. Искерин се обърна към Оклада.

— Престани да пициш, момиче! Бягай доведи паж. Изпрати да доведат стражата. Побързай!

Момичето хукна, като продължи да хлипа, и Данин се извъртя бързо към вратата. Невин застана спокойно пред него.

— Ще съсечеш ли двама старци, за да излезеш от тази стая? — рече спокойно той. — Смятам, че имаш повече чест.

Данин започна да се тресе мълчаливо като топола на вятъра. Гуенивер изпитваше желание да изпици. Стиснала ръце пред устата си, тя го гледаше как трепери. Отнел ѝ бе цялата слава, мощта ѝ на бойното поле и гордостта, че носи меч. Зверската сила на Данин я превърна в обикновена, уплашена жена и за това най-много го ненавиждаше. Искерин сложи бащински длан на ръката ѝ.

— Милейди, как се чувствате? Нарани ли ви?

— Не много — рече задавено тя.

Навън в коридора викаха мъже. Четирима кралски гвардейци се втурнаха в стаята с извадени мечове и се заковаха, вторачени в своя командир, сякаш изведнъж попаднаха в кошмар. Данин се опита да каже нещо, после продължи да трепери. След мъчителни минути, които ѝ се сториха цяла вечност, пристигна забързан Глин, следван от

Садар. При вида на брат си Данин се пречупи, падна на колене и заплака като дете. Садар се отдръпна и ахна драматично.

— Светотатство! — извика съветникът. — И аз отдавна се боях, че това ще стане. Лейди Гуенивер, о, какво отвратително нещо.

— Я почакай за момент — каза Глин. — Дано, какво означава всичко това?

С обляно от сълзи лице Данин изтегли меча си и го подаде с дръжката напред към Краля, но все още не можеше да говори.

— Ваше величество, двамата с Невин видяхме — обади се Исгерин. — Той се опита да изнасили дамата.

— О, богове — рече Садар. — Какво ли ужасно проклятие ще ни изпрати сега Богинята?

Гвардейците се отдръпнаха разтреперани от човека, който е щял да оскверни жрица. Отвращението в очите им показваше ясно, че набожността им е искрена, каквото и да мислеше Гуенивер за тази на съветника.

— Дано — рече Кралят. — Това не може да е вярно.

— Вярно е — най-накрая той се застави да продума. — Просто ме убий, моля те!

Данин отметна главата си назад, за да подложи гърлото си. Глин изруга и захвърли меча на другия край на стаята.

— Ще отсъдя по въпроса на сутринта. Гвардейци, отведете го в стаята му и го дръжте там. Освен това му вземете кинжала — той погледна към пребледнелите свидетели. — Искам да се посъветвам с Нейна святост. — Един след друг те побързаха да излязат, Садар тръгна последен. Кралят затръшна вратата зад него, сетне се хвърли на един стол и загледа подскачащите пламъци в огнището.

— По този въпрос, Ваша святост — проговори той, — вие сте монархът, а аз поданикът. Ще наложа на лорд Данин всяко наказание, което пожелае Богинята, но като човек ви моля за живота на брат ми — замълча и преглътна трудно. — Законът казва, че трябва да подложи на бичуване мъж, посегнал на жрица. Да бъде публично бичуван, а сетне обесен.

Гуенивер седна и стисна треперещите си ръце. Щеше да извлече удовлетворение от всеки удар, нанесен от палача; щеше да изпита удоволствие да види как увисва на въжето. Сетне почувства зад себе си Богинята, едно студено тъмно присъствие, като зимен вятър през

отворен прозорец. Проумя, че ако използва свещените закони за лично отмъщение, ще извърши не по-малко светотатство, отколкото ако ги пренебрегне заради Краля. Гуенивер вдигна ръце и започна да се моли безмълвно на Богинята, а през това време Глин седеше втренчен в огъня и чакаше.

Когато един уплашен паж се втурна на подиума и сграбчи ръката на Краля, всички присъстващи в голямата зала разбраха, че става нещо лошо. Глин излезе, а войскари и благородници започнаха да гадаят, шепнейки поток от клюки и предположения. Какво ли толкова лошо можеше да се е случило, та момчето да забрави дотам възпитанието си? Рикин сметна, че въпросът не го засяга, и продължи да пие. Прецени, че скоро всички ще знаят какво е станало. Нещата се уталожваха вече, когато лорд Олдак мина през масите и го потупа по рамото.

— Ела с мен, капитане. Съветникът Садар иска да говори с теб.

Садар стоеше в основата на стълбището, потривайки непрекъснато ръце.

— Стана нещо ужасно, капитане — рече съветникът. — Лорд Данин се опита да изнасили лейди Гуенивер.

Рикин изпита усещането, че светът е замръзнал и го е сковал в себе си, като попаднал в лед лист.

— Сметнах, че би трябвало да знаеш — продължи старецът. — Честно казано, обхваща ме ужас при мисълта, че противно на всяко правосъдие Негово величество ще го помилва. Ако това стане, бъди така добър да помолиш господарката си да пожали града от проклятието на Богинята.

— По дяволите — изръмжа Рикин. — Ако Негово величество се опита да се измъкне, ще убия копелето със собствените си ръце.

Олдак и Садар размениха много кратки усмивки. Рикин изтича по стълбището, втурна се по коридора и се озова лице с лице с двама гвардейци, които стояха пред вратата на Гуенивер.

— Не можете да минете. Кралят е вътре.

Рикин сграбчи гвардееца за раменете и го блъсна в стената.

— Не ме интересува! Трябва да видя господарката си, ако ще и Адовият властелин да е вътре.

Тъкмо когато другият гвардеец посегна да го хване, вратата се отвори със замах — беше Гуенивер, бледа, разтърсена, но невредима.

— Стори ми се, че чух гласа ти — рече тя. — Влез.

Когато Рикин пристъпи вътре, видя Краля, който ставаше от един стол. Никога преди не се бе озовавал така близо до човека, когото обожаваше на второ място след нея. Изпълнен със страхопочитание, той се отпусна на колене.

— Какво означава това? — попита Глин. — Как научи?

— Каза ми съветникът Садар, Ваше величество. Ако желаете, можете да заповядате да ме бичуват, че нахлух, но исках да видя с очите си дали господарката ми е невредима.

— Без съмнение — той погледна към, Гуенивер. — Съветникът Садар, така ли?

— И лорд Олдак — добави Рикин.

Гуенивер се замисли върху чутото. От начина, по който стоеше изправена като стълб, и по студената власт в очите ѝ той разбра, че Богинята се е вселила в нея.

— Кажете ми нещо, капитане — рече Кралят. — Как ще приемат войскарите тази вест?

— Е, Ваше величество, не мога да говоря за хората на лорд Данин, но моите хора и аз ще се бием със самия Адов властелин да защитим честта на нашата господарка. Не можем да приемем такова нещо ей така, спокойно.

— Особено след като съветникът подклажда всички наред, Ваше величество — рече Гуенивер. — Нещо ми стана ясно за съветника Садар, но едва ли някога ще сме в състояние да го докажем.

— Така ли? — Глин погледна към Рикин. — Остави ни.

Рикин стана, поклони се и излезе заднешком от стаята. Прекара дълга, тревожна нощ, легнал върху нара, питайки се какво решават заедно неговата господарка и неговият Крал.

На сутринта Гуенивер дойде в казармата да го вземе. По изрично нейно искане Рикин получи разрешение да присъства на съда в залата за аудиенции. Глин седеше на подиума, облечен в церемониални одежди, със златен меч в ръка. Четирима съветници, включващи и Садар, стояха зад него, а двама жреци на Бел — от дясната му страна. Свидетелите, сред които беше и Гуенивер, бяха пред подиума. При звука на сребърен рог четирима гвардейци въведоха Данин. По

тъмните кръгове под очите му Рикин прецени, че не е спал цяла нощ. Хубаво, помисли си той. Нека копелето да вкуси всяка горчива капка.

— Пред нас е издигнато обвинение в светотатство — оповести Глин. — Лорд Данин е обвинен в това, че се е опитал да оскверни личността на Гуенивер, лейди и жрица. Да започнем със свидетелските показания.

— Ваше величество — викна Данин, — позволете ми да ви го спестя. Признавам. Просто ме изведете и ме убийте. Ако със службата си досега съм заслужил нещо, то нека това стане веднага и бързо.

Погледът на Глин беше така студен, сякаш пред него имаше непознат. Садар се усмихна вътрешно.

— Лейди Гуенивер — каза Кралят, — пристъпете напред.

Гуенивер застана точно под подиума.

— Предлагаме ви да изберете възмездието, което да получите, тъй както ви съветва и както иска Богинята. Смърт или да бъде прокуден. Ще бъде прокуден от нашия двор и нашите земи. Ще отнемем на лорд Данин всички права, ранг и привилегии, но ще запазим детето му, за да бъде отгледано като наш син, защото ни е жал за едно същество, което е прекалено младо, да споделя бащиния си позор. Тази присъда ще пожали живота му само защото престъплението не е било завършено. Ако Богинята желае другото, ще му отсъдим петдесет удара с бич, а сетне да бъде обесен, докато умре, на пазарния площад в нашия град Кермор. В името на вашата Богиня, говорете и осъдете този човек.

Тъй като Рикин знаеше какво ще каже Гуенивер, трябваше да ѝ се възхити как се направи, че обмисля въпроса много тържествено и задълбочено. Садар изглеждаше така сякаш е глътнал голяма глътка оцет, защото започваше да се досеща какво ще последва.

После Гуенивер направи реверанс на Краля.

— Да бъде прокуден, Ваше величество. Макар в основата си простъпката да е тежка и богохулна, Богинята може да бъде милостива, когато престъплението е доброволно признато и когато престъпникът е бил доведен до налудничави действия от неща извън неговата власт.

Тя замълча и погледът ѝ срещна Садаровия. Старецът пребледня като платно.

— Така да бъде — Глин вдигна високо златния меч. — Ние произнасяме споменатата преди присъда срещу Данин, вече не лорд:

да бъде прокуден. Стража! Отведете го да се приготви за пътуването си във от моя град. Нека не взема друго освен дрехите, които носи, две одеяла, един кинжал и двата сребърника, полагащи се на всеки прокуден.

Стражата измъкна арестувания навън, а присъстващите в претъпканата зала започнаха да шепнат помежду си и шумът напомняше бързо течаща вода. Тъй като имаше да изпълни задача, Рикин се изсули от странична врата и се забърза към покоите на Данин. Той стоеше на колене в средата на стаята и завиваше наметало в завивките си. Погледна към Рикин, сетне продължи работата си.

— Да не си дошъл да ме убиеш? — попита той.

— Не. Донесох ти нещо от господарката.

— Жалко, че не остави да ме обесят. Бичуването щеше да е по-добро от това.

— Не говори като глупак — Рикин извади навитото на руло послание от ризата си. — Върви в Блейдбир и дай това на лорд Гуетмар. Той има нужда от добър капитан с тези прокълнати Глигани на границата си.

Данин погледна за миг към навития лист, който му подаваха, сетне го взе и го пъкна под ризата си.

— Тя е много великодушна към онези, които побеждава, но да ме вземат дяволите, ако най-лошото от всичко не е да приема нейното благоволение. Кажете ми нещо, и то честно, Рико, в името на сраженията, които сме водили заедно. Спиш ли с нея, или не?

Ръката на Рикин сякаш сама намери дръжката на меч.

— Не спя и никога няма да спя.

— Ха. Значи ще бъдеш нейно послушно кученце, така ли? Смятах, че си повече мъж.

— Забравяш Богинята.

— Ха — това прозвуча по-скоро като сумтене, отколкото като дума.

Рикин видя меч в ръката си, без да съзнава, че го е изтеглил. Данин седеше на пети и самодоволно му се усмихваше. С усилие на волята Рикин прибра меч.

— Хитро копеле си, няма що! Но не ще те убия и да ти спестя позора.

Данин клюмна като чувал с брашно. Рикин се завъртя и излезе, като затръшна вратата зад себе си.

Дворът беше претъпкан с хора; лордове, войскари, слуги шепнеха помежду си и чакаха. Рикин намери Гуенивер и Невин при портите, където двама кралски гвардейци държаха черния кон на Данин, оседлан и готов. Когато Данин излезе от броха, тълпата се раздели, за да го пропусне. Държеше главата си високо изправена и размахваше навитите си на руло завивки с една ръка също тъй волно и весело, сякаш тръгваше на война. Около него шепотът се извиси, но той се усмихна на гвардееца, потупа коня си по врата и върза завивките за седлото, без да обръща внимание на тихия кикот, на сочещите го кухненски прислужнички. Когато възседна коня, над шепота се чуха подвиквания „копеле“. Данин се обърна на седлото и се поклони на онези, които го дразнеха, и нито за миг не преставаше да се усмихва.

Водена от някакъв порив, който Рикин не можеше да разбере, Гуенивер последва Данин през портите. Рикин улови погледа на Невин, даде знак на стареца да дойде с него и побърза да я настигне. През цялото време, докато Данин минаваше бавно по препълнените улици, народът се обръщаше да го изгледа, хората си шепнеха и го наричаха копеле, но той седеше изправен гордо на седлото. При градските порти се поклони на стражата, сетне срита коня и се понесе по пътя в галоп. Рикин въздъхна дълбоко от облекчение. Въпреки всичко изпитваше някакво съжаление.

— Милейди — обърна се той към Гуенивер, — защо го последва?

— Искан да видя дали ще се пречупи. Жалко, че не стана.

— О, богове, Гуен! — сопна се Невин. — Смятах, че ще намериш сили да му простиш.

— Това е първото глупаво нещо, което съм те чувала да казваш, добри ми човече. Защо, по дяволите, да му простя? Позволих Краля да го прокуди заради него, а не заради Данин, и Негово величество имаше дяволски късмет, че измъкна отстъпка от мен.

— Знаеш ли — рече старецът сурово, — че омразата свързва двама души дори по-силно от любовта. Можеш да помислиш върху това.

Тримата вървяха бавно по северния път, ограден от зелените ливади на личните кралски владения. По студеното, ясно небе се трупаха облаци и бягаха пред засилващия се вятър. Рикин тъкмо мислеше, че би искал да се върне на топло в голямата зала, когато видя животното, което препускаше в тръс към тях по пътя. Беше черният кон на Данин, без ездач, а юздите му бяха вързани за рога на седлото. Рикин изруга и изтича да го хване. Всичките неща на господаря му продължаваха да са вързани за седлото.

— О, богове — рече Невин. — Гуен, заведи коня обратно в дъна и кажи на стражата как си го намерила. Върни се с тях. Рико, ела с мен. Едва ли е далеч.

Рикин установи, че Невин може да бяга изненадващо бързо за човек на неговата възраст. Тичаха по пътя в продължение на четвърт миля, докато стигнаха до малко възвишение, на върха на което растеше самотен дъб. Ругаейки, Невин се втурна нагоре по склона, а Рикин пъхтеше след него. Данин се бе килнал на една страна, ръката му все още стискаше окървавения кинжал. Беше прерязал собственото си гърло на по-малко от миля от Краля, когото обичаше. Рикин се отвърна и видя Дън Кермор да се извисява над града, а червено-сребристите знамена да плющят на вятъра.

— Мамка му! — продума Рикин. — Бедното копеле.

— И това достатъчно отмъщение ли е за теб?

— Повече от достатъчно. Той има прошката ми, ако ще му свърши някаква работа в Отвъдните земи.

Невин кимна леко и се извърна с думите:

— Е добре, във всеки случай така се скъса една брънка от веригата.

— Какво?

— О, нищо, нищо. Гледай. Ето че идват градските стражи.

[1] Бендигейд Бран, или „Благословеният Бран“, крал на Острова на могъщите (Британските острови), герой от келтските легенди. — Б.пр. ↑

[2] Веркингенторикс, вожд от галското племе арвени. Като крал на това могъщо племе въстава срещу Рим, бива разгромен от Цезар. Отведен в Рим през 46 г. пр.Хр., развеждан из града като символ на Цезаровата победа, а по-късно екзекутиран. — Б.пр. ↑

III

Невин остана още година в Кермор, но вече трудно понасяше да гледа как Гуенивер тръгва на война и да чака изпълнен със страх дали ще се върне, или не. Един влажен пролетен ден напусна дъна и тръгна без цел на север да прави каквото можеше за обикновените хора в кралството. Отначало мислеше често за Гуенивер, но толкова много неща изпълваха сърцето му с тревога, че скоро споменът за нея избледня. Година след година войните бушуваха, последва и чума. Невин се опитваше да подтиква лордовете към мир, а обикновените люде — към грижа за собственото им оцеляване, но разбираше, че колкото и да бяха благодарни онези, на които помагаше, не върши кой знае какво. Постепенно го обхвана отчаяние. В сърцето си стигна до Тъмните пътеки, където дори деомерът се превръща в прах и пепел и няма спокойствие или радост. Продължаваше да работи, воден от чувство за дълг към Светлината, но като последна жестока гавра служеше, воден от дълга вместо от предишната си любов.

На петата пролет, когато в опустелите градини започваха да цъфтят ябълковите дървета, нещо случайно го накара да си спомни за Гуенивер и като помисли за нея, любопитството надделя. Тази нощ коленичи пред лагерния огън и съсредоточи поглед в пламъците. Пред него се появиха съвсем ярко Гуенивер и Рикин, които пресичаха двора на Дън Кермор. Изглеждаха непроменени, та се почуди да не би да вижда някакъв ярък спомен, но тя обърна глава и той видя белег да пресича синята татуировка. Прекъсна видението си, но този път не можа да я забрави. На сутринта махна с ръка по повод човешките щуротии и пое пътя към Кермор.

Един ден, когато бризът кротко подухваше, а тревата зеленееше напук на страданията в кралството, Невин влезе през градските порти. Когато слизаше от коня си, за да го поведе заедно с товарното муле по оживените улици, чу някой да го поздравява и като се обърна, видя Гуенивер и Рикин. Те бързаха към него, следвани от конете си.

— Невин! — пропя тя. — Сърцето ми ликува, като те виждам.

— И моето също, като виждам теб и Рико. Поласкан съм, че ме помните.

— Какво? О, моля ти се, та как бихме могли да те забравим? Двамата с Рико се готвехме да излезем да пояздим, но позволи ни вместо това да те почерпим половиница пиво.

По настояване на Гуенивер отидоха в най-добрия хан в Кермор, елегантно заведение с излъскани дървени подове и белосани стени. Тя също настоя да поръча от най-доброто пиво с безгрижната щедрост на боеца, който не се интересува за парите, защото може и да не доживее да ги похарчи. Седнаха и Невин започна да я изучава, а тя му разказваше най-новите вести за войната. Беше закоравяла, като че цялото ѝ тяло беше оръжие, движеше се уверено, но и грациозно, по начин, който надминаваше категориите мъжко и женско. Колкото до Рикин, той си оставаше все тъй ведър, приятен и срамежлив; пиеше пивото си и я гледаше.

Понякога, когато очите им се срещаха, се усмихваха един на друг, размяна, която беше колкото изпълнена с любов, толкова и с напрежение, сякаш сърцата им бяха чашки, напълнени до ръба, течността трептеше, но не преливаше. Връзката помежду им беше толкова силна, че с даденото му от деомера зрение той я виждаше като паяжина от бледа светлина; цялата нормална страст се бе превърнала в магична връзка между аурите им. За него нямаше съмнение, че помежду им протича сила, че по някакъв начин те винаги ще знаят къде се намира другият по време на полесражението, че мислите им преминават помежду им съвсем интуитивно и те не го съзнават. Сърцето го заболя, като видя как нейният талант за деомер се оползотворява така неподходящо.

— Виж какво, добри ми Невин — рече най-сетне тя. — Трябва да дойдеш в дъна. Деомерът ли те доведе пак при нас?

— Съвсем не. Защо? Има ли нещо не наред?

— Като че има — Рикин се огледа и заговори тихо. — Става дума за Негово величество. Изпада в мрачните си настроения и никой не е в състояние да го изтръгне от тях.

— Потъва в тежки мисли — добави Гуенивер, също шепнешком. — И казва неща, например, че в края на краищата няма как да е истинският крал и други такива пълни глупости. Кралицата се бои вече да не полудее.

И двамата го гледаха, изпълнени с вяра и очакване, че той ще реши всичко. Почувства се безсилен и доверието им го накара едва ли не да заплаче.

— На теб пък какво ти става? — попита Гуенивер.

— О, просто напоследък се чувствам дяволски скапан, като виждам страната в такъв смут, без да съм в състояние да направя каквото и да е, за да сложа край на страданията.

— Но, в името на боговете, не ти е дадено да му сложиш край. Не се притеснявай толкова. Не помниш ли какво каза на Краля, когато страдаше заради смъртта на Данин? Ти каза, че само суетата е в състояние да накара човек да мисли, че може да отклони чужд Уирд.

— Суетата ли? Е, така си е.

Съвсем неволно тя му подаде точно думата, която трябваше да чуе. „Суета, която много прилича на Глиновата — рече си той. — В душата си оставам принцът, който смята, че кралството се върти около него и неговите деяния.“ Напомни си, че не е нищо повече от слуга, който очаква заповеди, и изведнъж се изпълни с увереност, че заповедта ще дойде. Един ден щеше да види отново Светлината да блести.

Отидоха в дъна и към тях се втурнаха слуги, сякаш наистина беше принц. Оривейн настоя да му даде елегантна стая в главния брох и го придружи лично дотам. Докато Невин си разопаковаше багажа, шамбеланът му разправи различни клюки. Лорд Гуетмар и лейди Макла имали двама сина. Принц Мейл все така си стоял в кулата; Гавра, старата му ученичка, била сега билкарка в града.

— А как е Негово величество?

Очите на Оривейн помръкнаха.

— Ще уредя аудиенция тази вечер. Първо го виж, а после ще говорим.

— Разбирам. Ами Садар? Продължава ли да е в двора, или най-сетне се е смирил истински и го е напуснал?

— Умря. Малко странно. Стана веднага след като ни остави онова лято. Разви някакъв странен кръвоизлив в стомаха.

Невин изруга под нос, а Оривейн придоби напълно безизразен вид. Невин се почуди дали сам Кралят е заповядал да отровят стареца, или пък верен придворен е поел тази задача, след като единствения билкар, който би могъл да спаси съветника, вече го е нямало.

Следобед Невин слезе в Кермор и намери Гавра, която живееше със семейството на брат си над неговия хан. Тя се хвърли засмяна в обятията му, наля му пиво и го заведе в стаята си да поговорят. Беше се превърнала във внушителна млада жена, все още хубава и закръглена, но в очите ѝ се четеше дълбочина на чувствата и остър ум. Стаята беше отрупана с билки, гърнета с мехлеми, спретнато наредени по мебелите; вътре имаше легло, дървена ракла и до огнището люлка. В нея спеше хубаво малко момиченце на около десет месеца.

— Най-малкото дете на брат ти ли е? — попита Невин.

— Не, мое е. Презираш ли ме?

— Какво? Какво те накара да помислиш, че бих могъл да те презирам?

— Ами брат ми не е особено очарован да има в семейството си копеле. Просто имам късмет, че мога да печеля пари да се изхранваме.

Сякаш разбрало, че говорят за него, бебето се прозя, отвори сини като метличина очи и отново заспа.

— Защо бащата не се е оженил за теб?

— Женен е за друга. Зная, че съм глупачка, но какво да правя, като го обичам.

Невин седна на дървената ракла. Не бе очаквал умната Гавра да се забърка в подобна каша. Тя се облегна на перваза на прозореца и се загледа навън към скромната гледка, която се откриваше: калкана на друга къща, малък пращен двор с курник.

— Принц Мейл — рече внезапно тя. — Моят нещастен пленен любим.

— О, богове!

— Моля те, не казвай на никого. Ако разберат, че в града има копеле от династията Елдид, може да убият бебето. На всички казах, че баща ѝ е един от кралските войскари на име Дагуин, който падна убит в миналогодишните боеве. Видиш ли, лейди Гуенивер ми помага. Дагуин сигурно е бил голям женкар, защото всички повярваха, че е той, без да се замислят.

— Само Гуенивер ли знае?

— Само тя, дори и Рикин не знае — замълча за момент и криво се усмихна. — Трябваше да кажа на някого, а каквото и да е, Гуенивер е жрица. Но е тъжно. Понякога Рикин идва тук и ми дава пари за

дъщерята на приятеля си. Като че ли малката Ебруа означава много за него.

— Тогава ще е най-добре да не научи истината. Но слушай, как стана? Нима можеш да летиш като птица във въздуха?

— О, не, качих се по стълбата, разбира се — отвърна му весело. — Скоро след като ти си тръгна, принцът се разболя и имаше треска, а всички хирурзи бяха тръгнали с войската. Затова Оривейн изпрати да ме повикат, за да запазят плячката си жива. О, Богове, толкова ми стана жал за Мейл, а Оривейн ми позволи да го посещавам, както правеше ти. Мейл предложи да ме научи да чета и пиша, разбираш ли, просто с нещо да запълва времето си. И така аз ходех на уроци, сприятелихме се и ето... — тя сви изразително рамене.

— Разбирам. Знае ли за детето?

— Как може да не знае? Бедният ми затворен любим.

Като се върна в дъна, Невин веднага се качи на кулата да види принца. Приятната му стая оставаше непроменена, но Мейл беше станал мъж. Висок, налят, той ходеше тържествено из стаята, вместо да се мята в агонията на нетърпението. Освен това беше блед като смъртник, алабастровата му кожа правеше косата му още по-тъмна. Сепнат, Невин осъзна, че вече седем години принцът не бе виждал слънце.

— Не можеш да си представиш колко се радвам да те видя — възкликна Мейл. — Много ми липсваше учителят, след като ти замина.

— Извинявам се, но деомерът зове човека по много странни пътища. А и както излиза, не си останал безутешен. Говорих с Гавра.

Принцът поаленя и погледна настрана.

— Е, добре — проговори след мъничко той. — Странно е наистина. Беше време, когато щях да смятам, че жена от народа е под моето достойнство. Сега се питам какво ли намира Гавра у нещастник като мен.

— Негово височество има наистина суров Уирд.

— О, не толкова суров, както на мнозина други. Омръзна ми да се самосъжалявам, разбираш ли. Има хора, които са като ястреби, загиват млади в бой. Аз съм затворена в кралски кафез малка чинка, която мечтае за дървета. Но кафезът е приятен и в паничката ми има колкото искам семена.

— Това е така.

— И книгите, които ми остави, се превръщаха във все по-голяма утеха. А Гавра ми намери интересна книга от книжаря в храма на Ум. Представлява компендиум от философ на име Рийстолин, който е писал във времето на Зората. Руман ли е бил?

— Не, бил е от племето, наречено грегиксион, мъдри хора, ако съдим по малкото, което е останало от книгите им. Доколкото зная, проклетите румани са завладели тяхното кралство, също както са направили с онова, което е принадлежало на нашите предци в Родината. Рийстолин винаги ми е правел впечатление на автор, за когото си заслужава много да помислиш. Чел съм част от неговата „Никомахейска етика“.

Прекараха приятно един час, обсъждайки неща, които Невин не бе чувал да се споменават от години. Принцът говореше пламенно, като роден книжовник, но когато дойде време Невин да тръгва, меланхолията се спусна над него като мъгла в морето. В края на краищата той не беше книжовник, а отчаян човек, който се хваща за всяко нещо, за да не загуби разсъдъка си.

Да излезеш от тихата стая на Мейл и да влезеш в голямата зала, беше като да пристъпиш в друг свят. Тъй като войската се събираше, залата беше пълна с лордове и бойни отряди; мъже се надвикваха, смееха се, крещяха за пиво и си подхвърляха шеги като кинжали. Невин седна на масата на Оривейн заедно с кралските съветници току до подиума. Когато сервираха храната, Глин мина през отредената само за него врата с Гуенивер. Той седна на почетната маса, а Гуенивер напусна подиума и отиде да се храни с кралските гвардейци и нейния Рикин.

— Както изглежда, лейди Гуенивер гледа с презрение на своя благороден произход — обърна се Невин към Оривейн.

— Така е. Много често съм говорил с нея, но човек просто не може да спори с обладаните от боговете.

Докато се хранеха, Невин наблюдаваше Глин, който сякаш си оставаше съвсем същият, все така изправен и мил, усмихваше се на някоя шега или слушаше разговора между поканените лордове. Но промяната стана ясна по-късно, когато един паж отведе Невин в частните покои на Краля. Глин стоеше прав до огнището. Светлината на свещите се отразяваше и искреше от сребро, блестеше в богатите цветове на gobлените и килимите и подчертаваше вдлъбнатите сенки

под очите му. Той настоя Невин да седне на един стол, но сам продължи да крачи неспокойно около огнището, докато разговаряха. Отначало си разменяха новини и любезности, докато постепенно, малко по малко, царственото присъствие отстъпи и Глин се облегна уморен на полицата, като душевно изтерзан човек.

— Както изглежда, Негово величество високо почита Лейди Гуенивер — забеляза Невин.

— Тя е достойна за почит. Видиш ли, дал съм ѝ място начело на гвардията ми. Никой няма да посмее да завиди на обладан от Богинята воин.

Ето го и спомена, пред който трябваше да се изправят.

— Все така ли липсва братът на Негово величество?

— Без съмнение ще ми липсва всеки ден, докато съм жив. О, богове, само да не беше се самоубил! Можехме да се виждаме от време на време тайно, дори някой ден можех да го върна.

— Да, но гордостта не му позволи да изчака.

Глин въздъхна и седна.

— Толкова много хора, които са ми служили, пострадаха — рече той. — А и не му се вижда краят. О, в името на Адовия властелин, понякога си мисля, че трябва просто да оставя Кантрей да вземе проклетия трон и да се свърши, но тогава всички, които загинаха за мен, ще са погинали напразно. А Кантрей може да изколи до един моите верни приятели — замълча и се усмихна уморено, криво. — Колцина от придворните ти казаха, че полудявам?

— Неколцина. А така ли е? Или те просто бъркат разума с лудостта?

— Аз, разбира се, предпочитам да смятам, че е второто. Откак Дано го няма, се чувствам обсаден. Можех да разговарям с него и ако сметнеше, че дрънкам глупости, щеше да ми го каже. А сега какво имам? Ласкатели, амбициозни мъже, половината от тях са чакали и ако не им подхвърлям достатъчно остатъци от яденето, е, тогава хапят. Ако се опитам да облекча съзнанието си от някоя мрачна мисъл пред тях, се свиват.

— Е, Ваше величество, в края на краищата животът им зависи от вас.

— Зная. О, богове, колко добре го зная! Ще ми се да се бях родил обикновен войскар. Всички в двора завиждат на Краля, а знаеш ли на

кого Кралят завижда? На Гуениверовия Рикин. Не съм виждал пощастлив човек от Рико, нищо, че е син на селянин. Каквото и да прави, каквото и да му се случи, той смята, че такава е волята на неговата Богиня, и спи спокойно нощем — Глин замълча за миг. — Смяташ ли, че съм луд? Или съм просто глупак?

— Кралят никога не е бил глупав и би ли бил пощастлив, ако беше луд?

Глин се разсмя по начин, който внезапно напомни на Невин за принц Мейл.

— Невин, ще ти бъда много благодарен, ако се присъединиш отново към двора ми. Ти виждаш нещата много надалеч. Кралят смирено признава, че има страшна нужда от теб.

Друго освен мъка не го очакваше, затова на Невин му се дощя да излъже и да заяви, че деомерът му забранява да остане. Прекалено много обичаше тези хора, за да остане недокоснат от неизбежните им страдания. Но внезапно прозря, че има своя роля в тази история и ако изостави Глин, Мейл и Гавра, ще е побягнал поради лични, егоистични съображения.

— Безкрайно съм поласкан, Ваше величество. Ще остана и ще ви служа, докато имате нужда от мен.

И така, без никакво желание, Невин получи онова, за което мнозина биха извършили убийство — мястото на кралски съветник и любимец на Краля. Трябваша му две трудни години, докато разплете мрежата от завист, която породи внезапното му повишение, но след това никой не оспорваше мястото му. Всички в кралството знаеха, че властта е съсредоточена в този опърпан старец със странния му интерес към билките, но, разбира се, малцина проумяваха защо.

А през тези две години войната се проточваше и навлезе в третата — превръщайки се в спорадични набези и лъжливи маневри.

Лошото време ги хвана поне на четирийсет мили от главния лагер. Бурята гонеше дъжда под наклон, студеният вятър проникваше през наметките, пътищата се превърнаха в тиня. Положението беше отчаяно, но конете можеха да се придвижват само ходом. „Единствената добра страна на този дъжд — мислеше с горчивина Рикин — е, че забавя и врага.“ Постара се да го каже на трийсет и

четиримата войскари, останали от сто и петдесетте, с които потеглиха. Никой не отговори другояче освен със сумтене. Рикин мина два пъти напред и назад по колоната, заговори всекиго по име, кресна на бавещите се и похвали неколцината, у които имаше останал поне мъничко дух. Съмняваше се, че това ще свърши работа. Каза го на Гуенивер, която се съгласи.

— Конете са по-зле и от хората — рече тя. — Скоро ще трябва да спрем.

— А ако ни спипат?

Гуенивер само сви рамене. Никой от тях нямаше и най-малката идея на какво разстояние зад тях се намира отрядът на Кантрей. Единствено можеха да са сигурни, че ги преследват. Трудно спечелената победа, която сведе техния отряд до изтощена частица от предишния, бе извоювана в битка, за каквато кантрейци щяха да търсят отмъщение.

Малко преди залез срещнаха двама селяни, които се бореха с една каруца, теглена поради липса на кон от инатяща се дойна крава. В сумрака Рикин можа само да види, че каруцата е пълна с мебели, сечива и бурета. Когато отрядът ги наобиколи, селяните вдигнаха празните си от изтощение очи, сякаш дори не ги беше грижа, че могат да ги заколят на пътя.

— Откъде бягате? — попита Гуенивер.

— Роскарн, милейди. Дънът падна вчера и се опитваме да отидем на юг.

— Кой го срина?

— Онези хора, с едни такива зелени зверове на щитовете си.

Рикин изруга под нос — крилатите двукраки дракони на Кантрей.

— Не са подпалили дъна, глупако! — обади се вторият селянин. — Не видяхме дим, нали?

— Така е — рече първият. — Но на мен ми е дяволски все едно. Видяхме мнозина от тях по пътищата, милейди.

Гуенивер нареди на отряда да се дръпне от пътя, за да позволи на уморените селяни да се помъкнат покрай тях.

— Какво ще кажеш за това, Рико? Бихме могли да отидем до Роскарн и да имаме покрив над главите си. Ако са били вече там, няма да се върнат повече.

По този начин влязоха право в капана. След това Рикин си спомни колко хитро беше заложен, колко добре кантрейците изиграха ролята на селяни, колко точно бяха преценили какво ще си помислят. Отначало само се радваше, че са намерили подслон за конете. Когато стигнаха в дъна, намериха каменната стена срината на три места. Тялото на тиерин Гуардон лежеше обезглавено сред каменните отломъци. Имаше много други трупове, но стана прекалено тъмно, за да ги преброят. Тъй като дънът беше завладяван и изгарян няколко пъти преди това, нямаше каменен брех, а само голяма кръгла дървена сграда в средата на калния двор.

Макар и примитивна, в дървената сграда беше сухо. Войскарите прибраха конете от едната страна, положиха амунициите си от другата, сетне нацепиха мебелите и запалиха огньовете в огнищата. Конете получиха последните си торби зоб, а хората отвориха каквото им беше останало от провизиите. Тъкмо Рикин се готвеше да спомене на Гуенивер, че на другия ден ще трябва да се опитат да потърсят храна, когато долови опасност, студено докосване по гърба си. По това, че Гуенивер потрепери, разбра, че и тя го е почувствала. В мълчаливо разбирателство и двамата изтичаха навън, на двора.

Рикин остана долу, а тя се покатери на стената. В тъмното видя как очертанятията ѝ се показаха на върха, сетне тя се обърна и кресна:

— Бойците! Отбранявайте отворите в стената! Нападение!

Докато тичаше, чу далечния тропот на коне, които се приближаваха бързо към дъна. Крещейки високо заповеди, той се втурна вътре и накара войскарите да се раздвижат. Огласяйки въздуха с псувни, остатъците от отряда се разпределиха около стената и запълниха трите пробива. Междувременно ги заобиколи шум на войска, досущ океански вълни, които се блъскат в брега. През единия от пробивите видя войскари, които слизаха от конете си и обграждаха стените.

— Вкараха ни в кошарата — рече почти небрежно Гуенивер. — Мислиш ли, че можем да удържим на тази обсада един цял ден?

— Съвсем не. Виж, изненадан съм, че Богинята не ни предупреди, докато говорехме със селяните.

— Аз пък не съм. Винаги съм знаела, че ще дойде ден, когато ще пожелае да загинем.

Пресегна се и го целуна по устата, само веднъж, после се отдалечи и започна да дава заповедите си.

Тъй като врагът едва ли щеше да ги нападне в дъжда и тъмнината, оставиха часови на пробивите и спаха на смени. Около час преди зазоряване дъждът спря, излезе студен вятър и разчисти небето. Рикин събуди хората си и те се въоръжиха в пълно мълчание. Всеки изгледа приятелите си, сякаш казваше сбогом — думи не бяха необходими. Докато Гуенивер пазеше на пролома, който някога бе служил за порта, Рикин разпредели отряда на две.

— До смърт — повтаряше ли, повтаряше той. — Можем само да ги накараме скъпо да платят.

Войскарите на свой ред кимаха в знак на мълчаливо съгласие. Под задната стена Рикин намери Албан, който навърши четиринайсет това лято и беше съвсем нов сред керморските войскари. Момчето стоеше храбро, както и всички останали, но Рикин беше решен, стига да може, да му спаси живота.

— Слушай сега, момчето ми — рече той. — Имам много важна задача за теб. Избирам те, защото си най-нисък и най-незабележим от бандата. Трябва да известим за това Краля. Ти ще отнесеш съобщението.

На светлината на разпукващата се зора Албан го гледаше с широко разтворени очи. Той кимна.

— Ето какво ще направиш — продължи Рикин. — Ще клекнеш зад този куп развалини и ще се криеш, докато не видиш кантреец да падне там, където можеш да грабнеш щита му. Щом като боят те отmine, ще се измъкнеш, ще се правиш на ранен и ще се смесиш с врага. Сетне, ако все още си жив, ще откраднеш кон и ще препускаш така, сякаш самият ад се разтваря зад теб.

— Ще го направя, а ако ме хванат, ще обядвам заедно с всички вас в Отвъдните земи.

Докато се отдалечаваше, Рикин се помоли на Богинята да позволи нескопосната хитрост да успее.

Когато се присъедини отново към Гуенивер при портата, видя, че групата, която щеше да се бие зад тях, вече бе готова.

— Има повече от сто души — отбеляза Гуенивер. — Току-що започнаха да се готвят за атака. Поне не са на коне.

— Защо да хабят коне, за да избият плъхове в дупка.

Зае мястото си до нея и двамата си размениха усмивки. Отвън пробива видя бавно по склона да се изкачват войскари, сетне да се разпределят към пробивите. Вътре цареше мъртва тишина, ако не се смята, че от време на време подрънкваше меч или щит. Докато небето на изток изсветляваше, Рикин усети как сърцето му бие силно, но не от страх, а по-скоро се питаше как ли ще изглеждат Отвъдните земи.

„Ще се видя с Дагуин — напомни си той — и ще му разкажа за дъщеря му.“ Утринната светлина изсветля по метала на мечове и доспехи, по шлемовете и украсата на щитовете. Далеч зад редиците на кантрейци отекна сребърен рог. С вик щитовете с летящия двукрак дракон се люшнаха напред. Започваше се.

Керморци удържаха пробивите далеч по-дълго, отколкото който и да е от тях имаше правото да се надява. Гуенивер и Рикин можеха сами да спрат голяма група, ако зад тях нямаше празноти. Но те се биеха мрачно, почти без да съзнават колко високо се издига слънцето. С викове сганта се струпа около тях, но Рикин продължаваше да сече, да мушка и да отстъпва сякаш в ритъм с безукорен партньор. Броят на труповете започна да расте и да затруднява нападенията на кантрейци. Рикин усещаше как по гърба му се стича пот и му се допи вода, но продължаваше да се бие. До него падна керморски боец, друг зае мястото му и съсече войскаря на Кантрей, който го беше убил. Внезапно Рикин чу зад себе си крясъци — предупредителни, отчаяни.

— Отстъпете! — викна Гуенивер. — Пробили са отзад.

Редицата отстъпваше, правейки предпазливо крачка по крачка назад, мъжете размахваха мечове, парираха, опитваха да се разпръснат, докато кантрейци се изсипваха през портата. Дворът представляваше лудница от тичащи войскари, защото другите керморски отряди се опитваха да се престроят. Рикин започна да псува, един непрекъснат словесен поток под нос, но чу как Гуенивер се смее и вие в пристъп на полуда. Внезапно небето помръкна. Докато мушкеше бързо срещу един враг, той помириса дим, гъст раздуващ се облак дим. Назад и назад към къщата, те се препъваха в труповете на мъртви другари и врагове, давеха се от дима и размахваха, пробождаха, сечаха — Рикин намери време да погледне към нея и да я чуе как се смее, докато тълпата около тях растеше. Стигнаха до къщата и задържаха входа, докато един по един остатъците от бойния отряд на Кермор докуцваха, допълзваха и изтичваха вътре — останалите осмина.

— Влизай, Рико! — извика Гуенивер.

Той отстъпи, направи ѝ място да го последва, сетне помогна на Камлун да затвори и залости вратата. Поради пламтящия горен етаж вътре беше непоносимо горещо. Конете се вдигаха на задните си крака и цвилеха панически, войскарите сграбчиха юздите им и ги изтеглиха напред. Отвън кантрейци крещяха за брадви и блъскаха върху дървените капаци на прозорците. Накрая събраха при вратата конете, които представляваха истерична сган. Рикин я отвори изведнъж, а войскарите отзад се развикаха и ги заудряха с плоското на мечовете си. Газейки и ритайки, животните се изтръгнаха навън и се стовариха върху кантрейци като живи боздугани.

Рикин се обърна и понечи да изкрещи заповед. Сетне видя Гуенивер и гласът му се задави в гърлото. Тя отстъпваше, олюлявайки се, за да умре встрани, край извитата стена. В бойната си треска така и не бе забелязал как я раниха. Изтича до нея, коленичи и видя, че е прободена в гърба през мястото, където ризницата ѝ се съединяваше. Обърна я, лицето ѝ беше странно спокойно, хубавите сини очи широко отворени, а кръвта ѝ се стичаше по пода. Едва тогава Рикин наистина осъзна, че няма да доживее до пладне. Хвърли меча си, грабна нейния като талисман и хукна към вратата. Димът се спускаше на кълба надолу и се виеше около кантрейските войскари, които се прегрупираха на двора.

— Хайде да нападаме, момчета — рече Рикин. — Защо да мрем като плъхове.

Надавайки за последен път викове с името на Глин, хората му го последваха. Камлун му се усмихна за последен път, сетне Рикин вдигна оръжието, което Богинята някога бе благословила, и се втурна право към врага. За първи път и той започна да се смее, също така студено като нея, сякаш Богинята му позволяваше за този кратък момент да заеме мястото на Нейната жрица.

Рикин се препъна в един мъртъв кон и се хвърли върху първия кантрейски войскар, който му се изпречи. Уби го с едно мушкане, сетне се извъртя да посрещне щитовете с дракони, които се струпваха около него. Нанесе слаб удар наопаки по един от враговете, обърна се и се хвърли към друг, сетне усети метал да захваща лицето му, толкова остър беше, че за момент го сметна за горяща сламка от покрива, но в устата му се надига топла и солена кръв. Олюля се и един меч се впи в

тялото му. Захвърли безполезния си щит и се обърна, мушна силно и уби човека, който го беше ранил. Огънят ревеше и димът беше гъст като мъгла в морето. Залитна, замахна отново, задави се от собствената си кръв и падна, опитвайки се да я изкашля навън. Враговете решиха, че е убит, и се втурнаха напред.

Рикин се изправи, олюлявайки се, и направи няколко крачки, но едва когато се препъна в една от носещите греди на сградата осъзна, че досега е бил с гръб към къщата. Огънят вътре вече пълзеше надолу по стените. Изправи се и се запрепъва към Гуенивер. Болката го пробождаше при всяка стъпка, но най-накрая стигна до нея. Падна на колене, сетне се поколеба, питайки се дали Богинята ще го осъди за този жест. Съмняваше се, че вече я интересува. Хвърли се на земята, посегна и придърпа Гуенивер в обятията си, после отпусна глава на гърдите ѝ. Последната му мисъл беше молитва към Богинята, молеше се за прошка, ако онова, което прави, е грешно.

Богинята се оказа милостива. Кръвта му изтече и той умря, преди пламъците да са стигнали до него.

Невин се намираще в палатката на Краля в лагера, когато чу викове и тропот на копита, което означаваше, че войската се е върнала. Грабна едно наметало и изтича в ситния дъждец към поляната, където цареше пълна бъркотия, докато войскарите слизаха от конете си. Проби си със сила път и намери Краля, който подаваше юздите на ординареца си. Лицето на Глин беше брадясало и мръсно, с петно от чужда кръв на бузата и черна следа от сажди по светлата, корава коса.

— Нито един не е останал жив — рече той. — Погребахме всички, които намерихме, но нямаше следа от Гуенивер и Рикин. Кантрейските копелета бяха запалили дъна, така че най-вероятно са останали вътре в сградата. Поне са изгорели на клада, както са постъпвали във времето на Зората.

— Щеше да им е драго, ако знаеха. Е, така да бъде.

— Но спипахме кантрейския отряд на път — колкото бяха останали във всеки случай. Пометохме ги.

Невин кимна, защото не вярваше на гласа си. „Това най-много щеше да се хареса на Гуен — помисли той, — отмъщение.“ Кралят се

обърна и викна някой да доведе при него Албан. Момчето приближи; бледно и изтощено, то се олюляваше.

— Ще можеш ли да направиш нещо за него, Невин? — попита Глин. — Не бих желал да го втресе или да му се случи нещо лошо, след като по такъв смел начин донесе вестта.

Похвалата от самия Крал сломи последната твърдост на Албан. Той отметна глава назад, започна да ридае и заприлича на онова, каквото всъщност беше — едно младо момче. Самият Невин трудно удържаше сълзите си, докато го водеше към хирурга. Ще се повтаря отново и отново, напомни си той, да умре далеч преди теб човек, когото обичаш. Искаше да прокълне горчивия си Уирд, но най-горчиво от всичко оставаше съзнанието, че сам си бе виновен.

ИНТЕРЛЮДИЯ

ПРОЛЕТ, 1063

*Когато ловец залага капани, да внимава
къде стъпва.*

Стара деверийска
поговорка

В обширното Деверийско кралство Елкион Лакар посещаваха, при това рядко, само два града — Кернметин и Дън Гуербин. Когато някой от Народа идваше при тях, гражданите и на двете места реагираха по много интересен начин. Като да се бяха наговорили, те чисто и просто отказваха да признаят, че елфите са много различни. Попиташе ли някое дете защо ушите им са такива, му казваха, че дивото племе подрязва ушите на бебетата си. Когато сочеше необикновените им, котешки очи, го смърряха да си държи езика, та да не подрежат и неговите уши по същия начин. А пък възрастните не смееха да погледнат елф в очите и това беше една от причините Народа да смята човешките същества за притворни и недостойни за доверие.

Така че Девабериел не се учуди, когато стражите на портите на Дън Гуербин първо го зяпнаха, а сетне отместиха погледите си към малката група същества зад него: Дженантар, Калондериел, двата товарни коня, които влачеха зад себе си по два, свързани в рамка, пръта и накрая редица от дванайсет коне без ездачи.

— Да ги продавате ли сте дошли? — попита пазачът. — Ако е така, ще трябва да платите данък.

— Не. Водя ги подарък за тиеринката.

Пазачът кимна тържествено, защото всички знаеха, че от време на време западниците, както елдидците наричаха елфите, даряваха на тиерините на Дън Гуербин и Кернметин по няколко от красивите си коне, за да спечелят благоразположението им.

Дженантар и Калондериел не идваха за първи път в Елдид, но не бяха влизали в град и Девабериел забеляза, че докато водеха конете си, и двамата гледат с презрение мръсните къщи и още по-мръсните улички. Самият той се чувстваше леко притеснен от това, че всичко е струпано на едно място. Накъдето и да обърнеше очи, не виждаше нищо хубаво в човешкия град.

— Няма да останем задълго, нали? — промърмори Калондериел.

— Не много. Ако решите, веднага след като приберем конете в дъна, може да си тръгнете.

— О, не. Искам отново да видя Родри, а и Кълин.

Кълин видяха веднага, защото се случи така, че докато се изкачваха с труд към портите на дъна, той стоеше при отворените им крила. Надавайки приветствен вик, капитанът се затича надолу да ги посрещне. Девабериел беше слушал доста за човека, смятан за най-добрия майстор на меча в цяло Девери, и все пак не очакваше онова, което видя. Мъжът беше далеч над шест стъпки висок, широкоплещест и с корави мускули. Стар белег разсичаше лявата му буза, а сините очи с нищо не смекчаваха строгото му изражение. Дори когато се усмихна и стисна ръката на Калондериел, изразът им остана суров и студен като зимна буря.

— Е, това е дар от боговете — рече Кълин. — Сърцето ми ликува, че те виждам отново.

— И моето също — отговори пълководецът. — Докарали сме дар за лейди Ловиан и младия Родри.

— То подарката ще се радва да го получи — очите му станаха още по-сурови. — Но гуербрет Рийс от Аберуин прокуди Родри миналата есен.

— Какво? — възкликнаха едновременно тримата елфи.

— Точно така. Но влизайте, влизайте. Мога да ви разкажа какво стана на половиница тиеринско пиво.

Докато водеха, конете нагоре към дъна, Девабериел имаше чувството, че са го ритнали в корема.

— Кълин? — попита той. — Тогава къде е сега Родри?

— По безкрайния път на сребърния кинжал. Знаеш ли какво означава това, добри ми човече?

— Зная. О, богове, та той би могъл да е навсякъде из проклетото кралство!

Когато влязоха в двора, към тях се затичаха слуги и коняри, възклицавайки при вида на конете. Конете на елфите, известни в Девери като Западните ловци, бяха шестнайсет до осемнайсет педи високи, с широки гърди и деликатни глави. Обикновено бяха сиви, ошарени като елени, или пък дорести и малко от тях имаха великолепен златист цвят, но пък те бяха най-високо ценени. Девабериел беше довел за сина си златиста кобила, да я използва за разплод, но сега се изкушаваше да си я вземе обратно. „Хайде стига — рече си, — дължа нещо на Лова за това, че ми е родила син.“

Очевидно тропотът и виковете отвън бяха събудили любопитството на Ловиан, защото тя излезе от броха и се приближи. Носеше рокля от червена бардекска коприна, с карирана фуста в цветовете на клана ѝ — червено, бяло и кафяво. Вървеше гъвкаво като младо момиче, но когато се приближи, сърцето на Девабериел се сви за втори път през този ден. Тя остаряваше, бръчки прорязваха лицето ѝ, в косата си имаше сиви кичури. Погледна към него, леко се напрегна, сетне върху лицето ѝ се изписа безразличие, сякаш никога не се бяха виждали. Сърцето го болеше за нея и се проклинаше, че е постъпил като глупак, дори още по-лошо, идвайки тук. Тя остаряваше, а той все така изглеждаше като два̀сетгодишно момче. Това бе един от онези редки случаи в живота му, когато не намираще какво да каже.

— Милейди Ловиан — рече Калондериел, покланяйки се. — Ваша светлост, тиерин на Дън Гуербин. Идваме да почетем с дарове вашето могъщество и суверенна власт.

— Благодаря ви, добри ми човече. Много ми е драго да получа такъв великолепен подарък. Влезте и приежете гостоприемството на моя дом.

Тъй като нямаше начин да се измъкне, Девабериел ги последва. В знак на благосклонност към Кълин Ловиан му позволи да се присъедини заедно с гостите на почетната маса до нея. Когато им донесоха медовина, капитанът разказа в подробности историята с прокуждането на Родри. Калондериел и Дженантар задаваха един през друг въпроси, но Девабериел почти не ги чуваше. Не преставаше да се ругае, че е дошъл и така е причинил голяма болка на себе си и на жената, която някога бе обичал. Когато разказът свърши, всички замълчаха за миг и продължиха да пият. Девабериел се престаши и още веднъж се обърна към Ловиан. Видя, че и тя го гледа. Погледите

им се срещнаха и за момент самообладанието ѝ се разколеба, в очите ѝ прочете тревога, устните ѝ бяха напрегнато стиснати и той се уплаши тя да не се разплаче. Тя отмести погледа си и мигът отмина. После рече:

— Е, добри мъже от запада, ще се подслоните ли в дъна ми за известно време?

— Благодарим най-смирено за честта, Ваша светлост — отвърна Девабериел. — Но сме свикнали да бродим през поля и гори. Притесняваме се, когато се намираме между каменни стени. Ще предизвикаме ли неудоволствието на Ваша светлост, ако за тази нощ се настаним на лагер извън града, а сетне поемем по пътя си?

— Как бих могла да откажа нещо на хората, които току-що ми направиха такъв великолепен подарък? Само на две мили на север имам ловен резерват. Ще изпратя по вас знак на горския и ще можете да лагерувате там колкото искате.

А с поглед му благодари, че си отива толкова бързо.

И все пак, докато слугите докарваха конете на елфите, им се удаде възможност да разменят няколко думи насаме. Кълин и другите двама стояха на стъпалата на дъна и, както е присъщо на стари другари, разговаряха оживено помежду си, но Ловиан махна с ръка на барда да я последва на няколко крачки встрани.

— Само да ми докараш конете ли дойде?

— Не. Дойдох да видя нашия син.

— Аха. Значи си разбрал истината, а?

— Да. Лова, моля те, прости ми. Не трябваше да идвам и ти се кълна, че повече няма да ме видиш.

— Така ще бъде най-добре. Родри не бива никога да научи истината. Съзнаваш ли това?

— Разбира се. Исках само да зърна момчето.

Тя се усмихна бегло.

— Много прилича на теб, но има гарвановочерна елдидска коса. Красиво момче е нашият Родри.

Той стисна ръката ѝ, но преди някой да забележи, я пусна.

— Питам се дали някога ще го видя — рече той. — Не смея да отивам по-далеч на изток. В останалите земи на кралството все още не са свикнали с нашите очи и уши.

— Така е наистина. Знаеш ли, все съм чувала, че вашите хора живеят дълго, но не съм си представяла, че си останал толкова млад — задави се. — Или пък е вярна старата приказка, че не познавате смъртта?

— О не, познаваме я, но живеем дяволски дълго. А и остаряваме, но не преди да дойде времето да умрем. Тогава разбираме, че трябва да се готвим за последното си пътуване.

— Така ли? — отмести поглед встрани и неволно докосна бръчките на бузата си. — В такъв случай може би сме по-добре, защото макар да остаряваме рано, не ни тежи това да знаем кога ще умрем.

Той въздъхна, спомняйки си мъката, която изпита, когато косата на баща му започна да побелява и енергията му да намалява. Затова се съгласи с нея:

— Така е. Може би сте по-добре.

Отдалечи се бързо, защото щеше да се разплаче.

Потеглиха и Девабериел не продума на другите. Те пък го оставиха на мира, докато стигнаха в ловния резерват. Горският на Ловиан ги отведе в открита долчинка, през която минаваше поток и имаше хубава трева за конете, каза, че тази година имало много сърни, сетне побърза да си тръгне, да не се задържа повече при западняци. Опънаха палатката, вързаха конете за колчета на земята, събраха малко сухи подпалки за огън, за да ги прибавят към сушените фъшкии, които носеха със себе си, а Девабериел все така не отронваше дума. Накрая Калондериел не издържа.

— Идването ни тук беше наистина голяма глупост — отбеляза той.

— Пълководецът е известен на дълж и шир заради изискания си такт — сопна се Девабериел. — В името на Тъмното Слънце, защо трябва да сипваш горчива жлъчка в чашата на човека, когато е жаден?

— Ами, извинявай, но...

— Забравяте за пръстена с розата — намеси се Дженантар. — Деомерът каза, че Родри трябва да го получи.

— Е, това е вярно — рече Калондериел. — В такъв случай Дев има някакво извинение.

Девабериел изръмжа под нос и отиде да извади от носилките мях с медовина. Дженантар го последва и клекна до него.

— Не си слагай на сърце всичко, което казва Кал. Такъв си е бил винаги.

— Тогава се радвам дяволски много, че не съм в някой от неговите отряди.

— Трябва време, докато свикнеш. Но се чудя как ще предадем пръстена на твоето момче? Имаш ли някаква идея?

— Обмислях го, докато идвахме насам. Знаеш, че имам още един син от майка деверийка. Той прилича повече на нейните, отколкото на нашите хора.

— Разбира се, Ебани — Дженантар се разтревожи. — Но наистина ли ще му повериш пръстена?

— Зная какво си мислиш и аз също изпитвам съмнения. О, богове, той наистина е доста буйно момче! Може би не биваше да го вземам от майка му, но бедната не можеше да издържа сама детето, а баща ѝ побесня, когато го роди. Понякога не мога да разбера тези деверийци. Щом не трябва те да носят бебето, какво ги засяга, че дъщерите им раждат. Във всеки случай, ако възложи на Ебани бащина заръка да отнесе пръстена на брат си, той без съмнение ще го направи. Това ще е тъкмо лудория, която ще му е по сърце.

— Знаеш ли къде е?

— Не, и в това се състои всъщност проблемът, нали? С този мой син човек никога не знае. Ще трябва да обявя, че искам да го видя и да се надявам това да стигне до него.

За изминалото време Кермор се бе разраснал и вече представляваше град с около сто и двайсет хиляди жители. Не само се бе прострял далеч нагоре по реката, но и някои богати търговци бяха построили великолепни къщи по надвисналите отгоре канари, далеч от шума и мръсотията на града. Дънът, където Глин бе управлявал някога като крал, бе сринат сто години преди това и гуербретите на Кермор бяха построили нов, още по-голям. Но в онази част на града, която се намираще долу, близо до пристанището, нямаше великолепие. Там, сред лабиринт от криви улици и улички, по които честни граждани не се мяркаха, ако не се смятат стражниците на гуербрета, а те идваха често, отколкото допадаше на обитателите на тази част от града, се гушеха бардаци, евтини ханове и кръчми. Наричаше се Дъното.

Винаги, когато отиваше в Дъното, Саркин вървеше бързо, очите му неспирно шаваха и той завиваше своята аура плътно около себе си, по този начин деомерът го правеше много трудно забележим. Не беше наистина невидим — всеки, който вървеше право срещу него, би го видял — по-скоро не привличаше ничие внимание, особено когато се движеше близо до стени или в сенките. Точно този следобед беше облачно и неколцина минавачи едва не се сблъскаха с него, минавайки оттам, защото не допускаха, че на улицата има и други освен тях. Все пак той не свалеше ръка от дръжката на меч.

Тъй като времето бе напреднало, улиците ставаха все по-многолюдни. Моряци, търсещи къде да похарчат заплатите си, крачеха безгрижно между уличните продавачи, които предлагаша евтино ядене и още по-евтини дреболийки. Няколко курви, от онези, известни като „калдъръмчета“, защото можеха да отведат клиентите си само в някоя задна уличка, бяха вече навън. Тук-там виждаше по някоя група бардекски моряци. Кафявите им лица бяха внимателно нарисувани, тъмните коси — намазани за свободната им нощ. Веднъж минаха четирима градски стражници. Те ходеха в стегнат ред и стискаха в готовност дебелите си тояги. Саркин се шмугна в един вход и остана там, докато не отминаха далече. Сетне продължи по пътя си, придвижвайки се бързо през объркващия лабиринт. Не беше идвал скоро в Кермор, но познаваше Дъното добре. Там се беше родил.

Накрая стигна до целта си: триетажна кръгла къща с прясна слама на покрива и чисто варосани стени. Гуенка можеше да си позволи да поддържа бардака си на равнище, защото задоволяваше изискванията на по-горна категория клиенти от обикновените моряци. Поспря се на вратата, отпускна аурата си, сетне влезе в кръчмата на приземния етаж. Около централната вита стълба върху чиста слама имаше наредени дървени маси. В огнището тлееше торф, за да не е студено, защото младите жени, насядали по постланите пейки, бяха голи или носеха само тюлени ризи. Момиче, което нямаше по себе си нищо освен вързано около бедрата квадратно парче коприна, побърза да го посрещне. Сините му очи бяха очертани с чернилка, а дългата руса коса миришеше на рози.

— Толкова отдавна не сме те виждали, Сарко — рече то. — Но сиш ли?

— Нося, но господарката ти ще го раздава. Къде е Гуенка?

— В мазето, но не може ли да ми дадеш мъничко още сега? Ако ми дадеш, можеш да дойдеш да ловиш риба в кофата ми.

— Няма да ти дам нищо, докато не каже господарката ти.

Кръчмарят отмести две бурета с пиво, опрени на стената, така че да скрият капака, и го дръпна, за да го пропусне надолу, към мазето. На пръв поглед то изглеждаше съвсем обикновено — имаше множество бурета с пиво и медовина; от тавана, сред плитки лук, висяха бутове. Ала в далечния край се виждаше врата и когато почука на нея, отвътре се сопна презрезгавял женски глас и попита кой е там.

— Саркин, върнал се от Бардек.

При това вратата се отвори и на нея се показа усмихната Гуенка. Беше пълна жена на около петдесет години с къносана коса, кестенявите ѝ очи надничаха изпод мрежа от бръчки и торбички. На всеки от пръстите си носеше пръстен с брилянт, а около врата ѝ висеше на верижка сребърен талисман със синьо манисто против уроки. Вътрешно Саркин се усмихна; познаваше го само като търговец на наркотици и нямаше представа, че тъкмо той е човек, който може да ѝ направи уроки.

— Влез, хубавецо. Разбирам, че имаш нещо да ми предложиш.

— Така е, при това с добро качество.

Частните покои на Гуенка бяха потискащо задушни. Близо до покрива имаше въздуховоди и въпреки това помещението вонеше на парфюм и застоял дим от опиум, сякаш гоблените и възглавниците изпускаха тази миризма. Тя приседна до малка масичка, украсена от пицно инкрустирана спирала в червено и синьо, като не го изпускаше от очи. Той разкопча колана на меча си, сложи го на един стол близо до себе си, сетне съблече ризата си през глава. От врата му висяха, подобно на дисаги, две плоски кожени кесийки. Той ги свали и ги хвърли пред нея.

— Двайсет и пет сребърника за пръчка. Ще видиш защо, като ги отвориш.

С алчни пръсти Гуенка развърза една от кесийките и извади първата пръчка, дълга около три инча и широка два. Разгъна намасления пергамент и помириса гладкия черен опиум.

— Добър изглежда — обяви тя. — Но не казвам и дума, преди да съм го пробвала.

На масата гореше фенер със свещ, а до него имаше дълга бяла лула и купчинка тресчици. Тя настърга с малката си кама за маса опиум, напълни лулата, сетне запали една клечка. Отначало нагрят чашката, после с голямо търпение запали лепливата смола. Първата глътка дим я накара да се закашля, но тя продължи да го поема.

— Великолепен е — рече, изпусна дим и отново се закашля. — Каква ще е цената, ако купя десет пръчки?

— Един деверийски регал. Така ще спестиш петдесет сребърника.

Тя остави без желание лулата да угасне с думите:

— Добре тогава, да бъде регал.

Докато Саркин отброяваше пръчките, тя изчезна в друго помещение и се върна с тежка златна монета.

— Искаш ли някое от момичетата, докато си тук? — рече Гуенка и подаде монетата. — Безплатно, разбира се.

— Благодаря ти, но не искам. Имам да върша друга работа.

— Върни се довечера, ако искаш. А може би вкусовете ти накланят към момчета.

— Тебе какво те засяга?

— Нищо, само дето е жалко, като те гледам колко добре изглеждаш. Хайде, момчето ми. Защо не бъдеш като някои търговци от Бардек и не хвърляш зарове с двете си ръце. Те се забавляват и с голо, и с косматото дупе.

Саркин заби поглед в нея.

— Старо, прекалено далеч отиде.

Гуенка се дръпна сепната. Докато Саркин се обличаше, тя седеше свита на един стол и въртеше амулета в ръцете си.

Напусна Дъното и тръгна нагоре по реката. Когато имаше възможност, се държеше настрана от главните улици. За да не привлича внимание, бе отседнал в хан в друга бедна част на града. А и не желаше да е близо до Дъното, което навяваше в съзнанието му прекалено много болезнени спомени. Майка му беше скъпа курва в дом, който до голяма степен приличаше на Гуенкиния. Поради някаква прищявка от многото си бременности беше родила две деца, Саркин и по-малкия му брат Еви. Ту ги глезеше, ту ги пренебрегваше, докато накрая, когато Саркин бе на седем, а Еви на три години, я удуши пиян моряк. Съдържателят на бардака ги изрита на улицата, където в

продължение на месеци живяха като просяци, спяха под каруци или в счупени бирени бурета, измолваха по някоя и друга медна монета, а сетне се биеха, за да не позволят на по-големите деца да им откраднат храната.

Един ден добре облечен търговец спря да им даде медна монета и ги попита защо просят. Когато Саркин му каза, той им даде цял сребърник и в този ден за първи път от месеци коремчетата им бяха пълни. Естествено Саркин почна да следи за този щедър човек. Всеки път, когато се появяваше, Аластир им даваше още монети и спираше да разговаря с момчетата. Саркин беше преждевременно помъдрял уличник, но търговецът постепенно спечели доверието му. Когато предложи на децата да ги вземе при себе си, те плакаха от признателност.

Известно време Аластир се отнасяше към тях мило, но резервирано. Имаха хубави дрехи, топли легла и колкото си искат храна, но рядко виждаха своя благодетел. Като си спомнеше колко щастлив се чувстваше тогава, Саркин изпитваше само погнуса към наивното глупаче, което е бил. Една нощ Аластир дойде в стаята му и отначало го примамва и гали, а сетне хладнокръвно го изнасили. Помнеше как след това лежа свит на леглото и плака от болка и срам. Мислеше си да избяга, но нямаше къде да отиде, освен да се върне при студа и уличната мръсотия. Нощ след нощ той понасяше похотта на търговеца и се утешаваше единствено с това, че Аластир не проявяваше интерес към по-малкия му брат. Щеше му се да спести на Еви срама.

Но когато се преместиха да живеят в Бардек, Аластир насочи вниманието си и към по-малкия брат, особено след като Саркин навлезе в пубертета и бе по-малко интересен, поне в леглото. В годината, когато гласът му почна да се променя, Аластир взе да го използва за черната си магия, като го принуждаваше да сканира под негово ръководство или го хипнотизираше така дълбоко, че нямаше представа какво е вършил по време на своя транс. По-късно господарят направи същото с Еви, но предложи да им се отплати за това, че ги е използвал, като ги учи на черна магия. И двамата се заловиха с готовност за деомера. Само така можеха да заглушат болката от своята безпомощност.

Разбира се, Саркин не го формулираше по този начин. Вътре в себе си той изтърпя първите етапи на сурово чирачество, за да се покаже достоен за черната власт. По този начин двамата оставаха свързани с Аластир, макар Саркин да го мразеше толкова, че понякога сънуваше как го убива, а сънищата му бяха дълги и подробни. Какво чувстваше Еви, не знаеше — те вече не разговаряха за подобни неща като чувства, — но предполагаше, че той също приема да търпи господаря, за да се сдобие с познанието. Сега беше доволен, че за няколко дни щеше да е свободен от Аластир. Господарят не оставаше никога задълго в Кермор; там имаше прекалено много хора, които биха могли да го познаят.

Пътят към хана водеше през един от многото открити площади. В този ден нямаше пазар, но около импровизиран подиум от дъски и бирени бурета се бе скупчила значителна тълпа. На него стоеше висок строен мъж с най-светлата коса, която Саркин беше виждал, и тъмносиви очи. Освен това беше много красив, с правилни, почти момичешки черти. Саркин остана да гледа. Мъжът издърпа от ръкава на ризата си сребърен шарф, подхвърли го и направи така, че привидно да изчезне във въздуха. Множеството се засмя одобрително.

— Поздрави, почтени граждани. Аз съм шарлатанин, пътуващ певец, разказвач, който дрънка само лъжи, шеги и празни приказки. С две думи казано, аз съм гертдин, дошъл да ви отведе за няколко приятни часа в страната на „не е било“ и „няма да бъде“ — направи така, че кърпата да се появи и отново да изчезне. — Родом съм от Елдид и можете да ме наричате Саламандър, защото истинското ми име е толкова дълго, че няма да го запомните.

Тълпата се разсмя и му подхвърли няколко медни монети. Саркин помисли дали да не се върне в хана, защото такива глупости нямаха с какво да привлекат човек като него, който познава истинския мрак на света. От друга страна, гертдинът беше много красив и може би щеше да приеме чаша пиво след представлението. Освен това се оказа отличен разказвач. Когато започна историята за крал Бран и един могъщ магьосник от времето на Зората, тълпата остана очарована. Той изигра всички роли, гласът му изтъня като красива девица, ръмжа като зъл магьосник, боботи като могъщ крал. От време на време, като част от разказа, той изпяваше по някоя песен с ясен звънтящ тенор. Когато

спря наполовина и заяви, че е изтощен, върху него се изсипа дъжд от монети, за да възстанови изхабените му сили.

Саркин се чувстваше пълен глупак, но се наслаждаваше на всеки миг от разказа. Забавляваше се и поради други, освен очевидните причини. Винаги, когато навалицата тръпнеше от приятен страх при отвратителните деяния на злия магьосник, той се смееше вътрешно. Цялото това произволно клане и абсурдните заговори за ненужни вреди на хората нямаха място в черния деомер. Нито за миг разказът не се докосна до истинската сърцевина на магията — властта. Отначало човек придобива власт над себе си, докато стане хладен и твърд като железен прът, а сетне използва тази желязна душа, за да изтръгне желаното от лапите на един враждебен свят. Наистина се случваше да гинат или да бъдат пречупени други хора, но те бяха слаби и го заслужаваха. Болка се нанасяше инцидентно, не тя беше целта на занаятието.

Накрая гертдинът свърши разказа си, леко пресипналият му глас показваше защо няма да започне друг, колкото и да го молеше тълпата. Докато хората се разотиваха, Саркин си проби път през нея и сложи сребърна монета в ръката на Саламандър.

— Това беше най-добре разказаната история, която съм чувал. Мога ли да те почерпя половиница пиво? Трябва ти нещо, за да смажеш гърлото си.

— Така си е — Саламандър го огледа за момент, сетне му се усмихна леко. — Но за съжаление не мога да се възползвам от твоето толкова щедро предложение. В града имам момиче, нали разбираш, което ме чака.

Думата „момиче“ получи такова ударение, каквото му трябваше, за да предаде онова, което се криеше зад нея, без да бъде нелюбезно.

— Е, добре тогава — рече Саркин. — Ще си ходя.

Отдалечи се по-скоро разтревожен, отколкото разочарован. Гертдинът трябваше да има необикновено остър поглед или той самият бе разкрил повече, отколкото искаше, с интереса си. Накрая реши, че човек, който скита по пътищата, за да печели прехраната си, е видял достатъчно, за да разпознае кога му се прави предложение. Но в края на площада поспря да погледне за последен път красивия гертдин и видя, че го следват множество Диви. Саркин замръзна на мястото си. Саламандър сякаш не съзнаваше, че има такива странни

придружители, но интересът им към него можеше спокойно да означава, че той владее деомера на светлината. Имаше дяволски късмет, че мъжът отклони половиницата, си каза той. Сетне побърза да се прибере в хана си. Щеше да се погрижи гертдинът повече да не го види, докато е в Кермор.

На сутринта облаците се разсеяха и на пристанището грееше силно пролетно слънце. Докато стоеше на кърмата на бардекския търговски кораб, капитанът му Илейно се чудеше как варварите понасят вълнени панталони в такова време. Самият той носеше проста ленена туника и сандали, но въпреки това влажната горещина го потискаше. На родния му остров Ористина летните дни бяха горещи и сухи и по-лесно се понасяха. Долу, на главната палуба, керморските докери работеха голи до кръста. Недалеч от него Масупо, търговецът, наел кораба за това пътуване, следеше всяко буре и всяка бала. Някои съдържаха фина стъклария, специално изработена, за да се продава на варварските благородници.

— Капитане? — подвикна първият помощник. — Митничарите искат да говорят с теб.

— Идвам веднага.

На дървения пристан стояха трима руси, синеоки деверийци, които трудно се различаваха един от друг, както беше с повечето керморски варвари. Когато Илейно се приближи, те за момент се сепнаха, сетне лицата им придобиха любезно изражение. Беше свикнал с това, защото предизвикваше същите стреснати погледи на повечето острови, които деверийците наричаха вкупом Бардек. Както мнозина от жителите на родния му остров, той беше близо седем стъпки висок, здраво сложен, с тъмносиньо-черна кожа, без нито една от отсенките на кафяво. Ористияните се гордееха, че се различават от останалите бардекци, които до неотдавна, по време на водената морска война, ги бяха нападали и вземали за роби.

— Добро утро, капитане — поздрави единият от варварите. — Казвам се лорд Мерин, началник на митницата на Негова светлост гуербрет Ладоек от Кермор.

— Добро утро и на вас, милорд. С какво мога да съм ви полезен?

— Искаме разрешение да претърсим кораба ви, след като се разтовари. Разбирам, че това е донякъде обидно, но имаме тежък проблем с контрабанда на един вид стоки. Ако желаете, ще освободим от проверка кораба ви, но нито вие, нито вашите хора ще можете да слезете на брега.

— Нямам нищо против. Обзалагам се, че господин лордът има предвид опиум и отрови, а аз нямам вземане-даване с тази гнусна търговия.

— Е добре, в такъв случай ви благодаря. Длъжен съм да ви предупредя също така, че ако на борда си имате роби и те потърсят свободата, няма да ги издирваме заради вас.

— Хората от моя остров не притежават роби — Илейно чу, че започва да ръмжи. — Извинявам се, милорд. При нас това е болен въпрос, но, разбира се, вие няма как да го знаете.

— Наистина не знаех. Простете, капитане.

Другите двама чиновници изглеждаха дълбоко смутени. Самият Илейно се почувства неудобно. Разбра, че е същият като тях — ако не внимаваше, слагаше всички чужденци в един кюп.

— Трябва да ви поздравя с владеенето на нашия език — обади се след малко Мерин.

— Благодаря ви. Научих го като дете. Семейството ми прие наемател от Девери, билкар, дошъл да учи при нашите лекари. Бяхме търговска къща и баща ми искаше всичките му деца да говорят добре деверийски, така че старецът ни даваше уроци в замяна на квартирата и храната.

— Аха, разбирам. Добра сделка, струва ми се.

— Така е — Илейно си мислеше, че сделката е била дори по-добра, отколкото би могъл да знае който и да е от тези хора.

Когато стоките бяха разтоварени на кея, група митничари ги прегледаха и започнаха да спорят с Масупо за митата, докато друга група провери всяко ъгълче на кораба. Илейно стоеше на кърмата, облегнат удобно на перилото, и гледаше как слънцето искри върху леко вълнуващото се море. Тъй като водата му беше най-близкият елемент, той стигна с лекота до съзнанието на Невин и чу мисълта на стареца, макар да му трябваше мъничко време да я фокусира. Скоро образът на Невин се очерта върху морето.

— Охо — каза той мислено на Илейно. — Значи си в Девери, така ли?

— Да, в Кермор. Ще останем в пристанището най-вероятно две седмици.

— Великолепно. Аз съм на път към Кермор. Предполагам, че ще стигна там след няколко дни. Получи ли писмото ми, преди да заминеш?

— Да, и трябва да ти кажа, че вестите бяха наистина лоши. Разпитах по различни пристанища и имам сведения за теб.

— Чудесно, но не ми казвай сега. Може да ни подслушват.

— Така ли? Тогава ще те видя, когато стигнеш в града. Докато сме тук, ще живея на кораба.

— Много добре. И виж какво, Саламандър е в Кермор. Отседнал е в хана „Синия папагал“. Много подходящо име.

— „Бъбривата сврака“ щеше да е още по-подходящо. О, богове, трудно е човек да повярва, че това момче има истинска дарба за деомер.

— А какво можеш да очакваш от сина на елфически бард? Но от Ебани има полза, нищо, че е буйно момче.

Образът на Невин затрепка и изчезна. Илейно ходеше напред-назад, стиснал ръце зад гърба си. Положението трябва да беше много сериозно, щом Невин се бои от шпиони. Изпита гняв, както винаги, когато се сещаше за черния деомер. Голямо удовлетворение би му донесло, ако някой чудесен ден може да пипне с масивните си ръце някой зъл майстор за врата, но, разбира се, по-добре е да се бориш с тях с по-фини средства.

Само три дни по-късно Саркин се навърташе пред една кръчма тъкмо към края на Дъното. Завит плътно в аурата си, стоеше подпрян на сградата и чакаше куриера. Никога и на никого от хората, които вмъкваша наркотици и отрови в Девери, не казваше къде е настанен в Кермор; знаеха само, че могат да го намерят тук и той ще ги отведе на сигурно място да сключат сделката. След минути по тясната улица се зададе пълната фигура на Дрин. Тъкмо се готвеше да освободи аурата си и да се покаже, когато от една уличка изскочиха шестима градски стражници и заобиколиха търговеца.

— Стой! — лавна един от тях. — В името на гуербрета!

— Какво има, добри ми стражници? — Дрин се опита да пусне усмивка.

— Ще разбереш в караулното.

Саркин не дочака да чуе повече. Изсули се около кръчмата, сетне тръгна през плетеницата на Дъното. Вървеше бързо, но не толкова, че да привлича нежелано внимание. По улички, между сгради, през предната врата на Гуенка и навън през задната маршрутът му се виеше и връщаше, докато излезе на северната страна на Дъното и се отправи към хана си. Не се и съмняваше, че, опитвайки да спаси собствената си кожа, Дрин ще изпее всичко, каквото знае.

Но далеч преди стражата да е измъкнала с бой от търговеца името на Саркин и неговото описание, той вече минаваше през градските порти и се отправяше на север, в безопасност.

В съдебната си зала гуербрет Ладоек провеждаше официален маловер. Той седеше край полирана черна маса под корабния флаг на своето владение, а златният церемониален меч лежеше пред него. От двете му страни седяха жреци на Бел. Свидетелите стояха отдясно: лорд Мерин, трима градски стражници, Невин и Илейно. На колене пред него бяха обвиняемите — търговецът на подправки Дрин и Едикл, капитан на търговския кораб „Ярка звезда“. Гуербретът се облегна на стола си и потри брадичка, премисляйки доказателствата и свидетелските показания, изложени пред него. Ладоек беше внушителен мъж на трийсет години, висок и мускулист, със стоманеносиви очи и с характерните за южняците високи скули.

— Доказателствата са ясни — отсече той. — Дрин, ти си направил предложение на билкаря да му продадеш забранени стоки. За щастие Невин е почтен човек и се е посъветвал с Илейно, който веднага се е свързал с началника на митницата.

— Не съм правил предложение на проклетия старец, Ваша светлост — озъби се Дрин. — Той беше човекът, който ми направи намеци.

— И мислиш, че ще ти повярвам; освен това, дори и да беше вярно, не би имало никакво значение. Можеш ли да отречеш, че когато са те задържали, градските стражници са намерили у теб четири различни вида отрови?

Дрин се отпусна и загледа нещастно пода.

— Колкото до теб, Едикл — гуербретът насочи студените си очи към него. — Лесно можеш да твърдиш, че Дрин е пренесъл без твое знание забранените билки, но тогава защо митничарите са намерили скривалище с опиум в стените на личната ти каюта?

Едикл се затресе целият, а на челото му изби пот.

— Ще призная, Ваша светлост. Не е необходимо да ме подлагате на изтезания, Ваша светлост. Заради парите. Той ми предложи толкова много пари, а корабът има нужда от ремонт, и аз...

— Достатъчно — Ладоик се обърна към жреца. — Ваша святост?

Възрастният жрец стана, покашля се, загледа се в празното пространство и започна да нарежда законите.

— „Отровите са ненавистни за боговете. Защо? Защото могат да се използват само за убийство и никога за самоотбрана, така че никой не би ги желал, освен ако не таи убийство в сърцето си. Следователно нека нито едно от тези вещества да не бъде намерено в нашите земи.“ Така пише в „Постановления на крал Кинан“, 1048 г. — отново се покашля. — „Какво е подходящо наказание за контрабандист на отрови? Няма нищо по-подходящо от това да хапне нещо от собствените си отвратителни стоки.“ Отсъждане на Мабин, Върховен жрец в Дън Девери.

Жрецът седна. Дрин се разплака, по страните му започнаха да се стичат безмълвно сълзи. Невин го съжали; той не бе зъл човек, а просто алчен и затова корумпиран от истинското зло. Но нещата вече бяха вън от неговата власт. Ладоик взе златния меч и го вдигна с върха нагоре.

— Законът проговори. Дрин, като милост към теб, ще ти се разреши да избереш най-безболезнената отрова от запасите си. Колкото до теб, Едикл, аз съм осведомен, че имаш четири малки деца и че наистина нищетата те е принудила да се захванеш с това. Ще получиш двайсет удара с бич на градския площад.

Дрин вдигна глава, сетне се пречупи, захлипа на висок глас, замята се ту на една, ту на друга страна, сякаш вече усещаше как отровата го яде отвътре. Един стражник пристъпи напред и го шамароса, за да мълчи, сетне го вдигна на крака. Ладоик стана и удари с дръжката на меча по масата.

— Гуербретът се произнесе. Съдебното заседание свърши.

Стражниците измъкнаха Дрин навън, но оставиха Едикл присвит в краката на гуербрета. Залата бързо се опразни, докато в нея освен лорда и затворника останаха само Невин и Илейно. Ладоек погледна надолу към Едикл, сякаш виждаше някаква мръсотия на улицата.

— Двайсет удара с бич могат да умъртвят човека — отбеляза той с безразличие. — Но ако кажеш на тези господа каквото искат да чуят от теб, ще намалая присъдата на десет.

— Благодаря ви, Ваша светлост. О, богове, колко съм ви благодарен. Ще им кажа всичко, което мога.

— Миналата зима прекара на Ористина, след като направи едно много късно пътуване — рече Илейно. — Защо?

— Ами това беше нещо дяволски странно — Едикл замислено смръщи вежди. — Наистина беше късно и мислех да оставя „Звездата“ на сух док, когато към мен се приближи този бардекец и ми каза, че негов приятел, много богат човек, трябвало да стигне до Милетон преди зимата. Предложи ми дяволски много пари, за да ги преведа, достатъчно за голяма печалба, дори след разходите по презимуването в Бардек, така че ги взех. Зимувах на Ористина, защото там е по-евтино, отколкото на Милетон.

— Разбирам. Как изглеждаха тези мъже?

— Ами онзи, който ме нае, беше типичен милетонец, малко по-светъл, а боите по лицето му показваха, че принадлежи на Дом Онондана. Другият беше девериец, наричаше се Прокир, но се съмнявам, че това е било истинското му име. Имаше нещо в него, което ме караше да настръхвам, но да съм проклет, ако зная защо, тъй като беше любезен и не причиняваше неприятности. Почти не излизаше от каютата си, защото морето беше бурно, и се обзалагам, че е повръщал като прасе през цялото време.

— Как изглеждаше този Прокир? — намеси се Невин.

— Ами, добри човече, проклет да съм, ако мога да кажа нещо със сигурност. По това време на годината в открито море е студено, така че винаги, когато се качваше на палубата, беше завит в наметало с качулка. Но беше около петдесетгодишен, с масивно телосложение, сива коса, малко тънки устни, сини очи. Обаче дяволски добре помня гласа му. Един такъв мазен и прекалено тих за мъж. От него ме побиваха студени тръпки.

— Без съмнение — промърмори Невин. — Е, това е, Ваша светлост. Двамата с Илейно сме сигурни, доколкото е възможно, че този човек играе много важна роля в търговията с наркотици.

— В такъв случай ще си държа очите отворени за него — рече Ладойк. — Или може би, като имам предвид гласа му, ушите наострени.

По всяка вероятност така нареченият Прокир е нещо повече от обикновен преносвач на наркотици. Невин беше до голяма степен убеден, че той е майсторът на черния деомер, запалил войната на Лодлейн предишното лято и, както изглежда, решен да убие Родри. И мислейки за това, може би за хиляден път се запита защо ли.

Саламандър, или Ебани Саломондериел тран Девабериел, каквото бе пълното му елфическо име, беше отседнал в един от най-скъпите ханове в Кермор. Имаше на разположение стая, за да приема гости — просторна, с бардекски килими върху гладкия дървен под, полукресла с възглавници и стъкла на прозорците. Когато посетителите му дойдоха, той им наля медовина от сребърна гарафа в стъклени чашки. Илейно и Невин се огледаха кисело.

— Да разбирам ли, че твоите приказки носят добри пари напоследък? — попита Невин.

— Носят. Зная, че ти неспирно бичуваш скромната ми персона заради моите, трябва да призная, просташки, недодялани, разточителни и лекомислени вкусове, но аз не виждам нищо лошо в тях.

— Така е. Само дето няма и нищо добро. Е, това не ми влиза в работата. Не съм ти аз майсторът.

— Точно така, макар че, искрено казано, щях да се чувствам достоен с повече, отколкото заслужавам, ако бях твой чирак.

— Ето, това е истина — намеси се Илейно. — Онова, дето го рече: „Повече, отколкото заслужавам.“

Саламандър само се усмихна. Той обичаше да си разменя остроти с огромния бардекец, макар да се съмняваше, че Илейно изпитва същото удоволствие.

— Зная, че дарбата ми е скромна — рече той. — И ако имах властта на Господаря на Ефира, щях да съм също така отдаден като

него. За съжаление боговете са сметнали за необходимо да ми дадат само бегло да вкуся от деомера, преди да изтръгнат меденосладката чаша от устните ми.

— Това не е точно така — обади се Невин. — Валандарио ми каза, че спокойно би могъл да напреднеш повече, стига да работиш за това.

Саламандър трепна. Не си представяше, че неговата майсторка в това изкуство е казала чак толкова на стареца.

— Но това няма значение — продължи Невин. — Всъщност искам да зная защо си в Девери.

— Въпросът би трябвало да е: защо да не съм в Девери? Харесва ми да скитам сред майчиния ми народ. Като вървиш по пътищата, винаги имаш какво да научиш. А освен това съм далеч от скъпоценния ми баща, който неспирно ме упреква за всяка истинска или въображаема моя грешка, при това в изискана проза.

— Предполагам, че повечето са от първия вид — промърмори Илейно.

— О, без съмнение. Но ако мога с нещо да услужа както на теб, така и на Господаря на Ефира, трябва само да ми кажете.

— Добре — рече Невин. — Защото можеш. Този път скитническият ти нрав може да се окаже дяволски полезен. Имам всички причини да вярвам, че из кралството шетат неколцина майстори на черния деомер. Но знай едно: не искам да мериш сили с тях. Прекалено могъщи са за теб. Освен това се издържат с контрабанда на опиум и отрови. Искам да зная къде се продават стоките. Ако можем да задушим тази противна търговия, ще нанесем тежък удар на нашите врагове. В края на краищата те трябва като всеки друг да се хранят. Искам да си непрестанно нащрек за признаци на тази безбожна търговия. Гертдинът е добре дошъл навсякъде. Можеш да дочуеш нещо интересно.

— Наистина мога. Заради теб с удоволствие ще си пъхна дългия елфически нос в тази работа.

— Не го пъхай прекалено надълбоко, да не ти го отрежат — обади се Илейно. — Помни, че тези хора са опасни.

— Добре тогава. Предпазливост, хитрости, клопки и измами — от това ще се ръководя.

На около десет мили източно от Дън Девери живееше жена на име Ангариад, пенсионирана след многогодишна служба в кралския двор, с малко парче земя. Никой от съседите ѝ не беше сигурен какво точно е вършила там, защото не говореше много, но всички предполагаха, че е била акушерка и билкарка, а тя наистина добре познаваше билките. Често хората от селото даваха пилета и продукти за лековете ѝ, вместо да се влачат чак до града при аптекар. Но когато отиваха при нея, стискаха палци срещу магии, защото имаше нещо особено у старицата с нейните искрящи тъмни очи и хлътнали бузи.

А и благородниците очевидно не забравяха жената, която някога им е служила. Пред хижата ѝ често се виждаха двойка коне в лъскава амуниция, а дори и някоя благородна дама, която да разговаря настойчиво с Ангариад навън, в билковата ѝ градина. Хората от селото се питаха, за какво ли приказват благородниците със старицата. Да знаеха селяните, щяха да се ужасят. Те се гнусяха от самата мисъл за аборт, тъй като за тях всяко дете беше драгоценен чифт ръце, които да обработват земята.

За определени клиенти Ангариад имаше за продан и други необикновени неща, а не само средства за помятане. Този следобед тя беше изключително недоволна от оскъдната стока, която ѝ предложи Саркин.

— Не съм виновен аз — оправда се той. — В Кермор заловиха един от нашите куриери с всичката му стока. Имаш дяволски късмет, че въобще ти нося опиум.

Старицата взе черната бучка, драсна я с нокът, сетне внимателно огледа как опиумът се е разпрашил.

— Предпочитам го по-добре пречистен от този — сопна се тя. — Благородниците имат по-придирчиви вкусове от някой бардекски пристанищен хамалин.

— Казах ти, че имаш дяволски късмет въобще да получиш някакъв опиум. Виж какво, ако ми направиш една услуга, ще ти го дам без пари.

Внезапно тя стана много внимателна и усмихната.

— Зная някои от редовните ти клиенти — Саркин се приведе по-близо. — И един от тях особено ме интересува. Искам да се запозная с

него. Изпрати на лорд Камдел хабер, че си получила стока, и му кажи да дойде тук сам.

— О, богове — сърдеше се Родри. — Най-сетне намерихме кръчма с прилична медовина, а сега ми казваш, че не можем да си я позволим.

— Е — рече Джил. — Ако не беше така дяволски горд, та да не искаш да се цаниш да пазиш керван...

— Не е само гордост! Става дума за чест.

Джил вдигна поглед към небето и помоли боговете да станат свидетели на този инат, сетне загърби въпроса. Всъщност от зимата им беше останала прилична сума пари, но нямаше никакво намерение да му казва. Също като баща ѝ той изпиваше всичко или го раздаваше на просяци, без да се замисля какво може да се случи по дългия път. Следователно тя оставяше Родри да си мисли, също като Кълин, че са стигнали едва ли не до просешка тояга.

— Похарчи пари за медовина сега — рече тя, — но как ще се чувстваш, когато пътуваме гладни, без да имаме и грош да купим парченце хляб? Обзалагам се, че тогава споменът за медовината ще ти нагорчи.

— О, добре тогава! Ще се съглася на пиво.

Даде му четири гроша и той отиде да го купи. Седяха в кръчмарското помещение на най-евтиния хан в Дън Ейдин, процъфтяващ търговски град наред една от най-богатите земеделски области в цялото кралство. Когато тръгнаха от Кермор, дойдоха тук, защото бяха чули слухове за свада между лорда на града и един от съседите му. За нещастие се оказа, че местният гуербрет уредил проблема, преди да пристигнат. Дън Ейдин беше прекалено важен за рана, та владетелят да седи и да гледа как го опустошава войната. Родри се върна с две халби, сложи ги на масата и седна на пейката до нея.

— Виж какво — рече тя, — можем да тръгнем на изток към Ир Аудглин. Това лято там трябва да има сражения.

— Вярно казано и е дяволски по-близо от Кергоней. Да минем ли направо през граничните възвишения?

Джил беше готова да се съгласи, тъй като пътят през планината беше по-кратък, отколкото ако свърнеха на юг и поемеха покрай брега, но внезапно усети как невидима ръка ѝ затвори устата и я накара да замълчи. Инстинктивно и без да има някакво обяснение, тя разбра, че преди да отидат в Аудглин, трябва да тръгнат към Дън Мананан. „Отново деомер, проклет да е!“, помисли тя. За момент понечи да се бори срещу него. Дяволите да го вземат, щом решат, могат да минат през възвишенията, но осъзна, упорито и със страшна сила, че в Дън Мананан ще се натъкнат на нещо важно.

— Чу ли ме какво казвам? — сопна се Родри.

— Чух. Извини ме. Ъ, виж какво, любов моя. Искам да тръгнем по крайбрежния път. Зная, че е по-дълъг, но... ами... има нещо, което искам да попитам ковача Ото.

— Много добре тогава. Но ще имаме ли достатъчно пари да тръгнем по по-дългия път?

— Ще имаме, стига да поемеш онзи керван. Те ще минат по крайбрежния — сложи ръце на раменете му и се усмихна. — Моля ти се, любов моя, а?

— По дяволите, аз не...

Тя спря възраженията му с целувка.

— Е, добре тогава — рече с въздишка той. — Отивам веднага да се срещна с онзи търговец.

Той тръгна, а тя остана да отпива от чашата си, чудейки се как странната мисъл ѝ е дошла наум сама. Чудеше се също така защо ѝ се поддаде, но на това имаше лесен отговор — чисто любопитство. Ако не отиде в Дън Мананан, щеше вечно да се чуди какво ли е имало там.

Върховният крал би се вбесил, ако открие, че неговите благородни васали си имат работа с бардекски опиум. Затова онези от тях, които бяха придобили опасния навик, никога не му се отдаваха в неговия дън. В град Дън Девери имаше луксозен хан, чийто горен етаж беше отделен за благородни клиенти, които по някакви свои причини имаха нужда от стая. Много красиви момичета от града бяха загубили девствеността си в този хан, много лули с опиум бяха замърсявали

въздуха му. Саркин нае стая там за втората си среща с лорд Камдел, Майстор на кралската баня.

Сега младият лорд се бе отпуснал полулежешком върху купчина възглавници на диван в бардекски стил и въртеше между дългите си пръсти празна глинена лула. Камдел беше слаб, с дълбоко поставени кестеняви очи и очарователна усмивка. Саркин го намираше привлекателен, обаче клюките, снесени от Ангариад, говореха ясно, че вкусовете на лорда са насочени към момичета. Но ако всичко минеше добре, скоро Камдел нямаше да е в състояние да откаже на Саркин каквото и да е.

— Господин лордът ми се струва точно такъв амбициозен млад мъж, какъвто търсим — рече Саркин. — За вас ще бъде много доходоносно да ни помагате.

Кимвайки леко, Камдел вдигна поглед, зениците му бяха разширени, клепачите му натежаваха. Изисканият придворен имаше много високо мнение за себе си и лесно можеше да се хване на въдицата на ласкателството.

— Не бих имал нищо против да се отърва напълно от Ангариад — рече Камдел. — Тя го продава дяволски скъпо.

— Точно така, а ако започнете лично да го продавате, ще получите и много по-добра цена от нас. Убеден съм, че можем да вярваме на вашата дискретност, милорд.

— Разбира се. Собственият ми врат е на дръвника, нали?

Саркин се усмихна, мислейки, че сравнението е твърде подходящо.

— Но преди да се съглася на каквото и да е — продължи Камдел, — настоявам да разговарям с човек, който стои по-високо от обикновен куриер.

— Разбира се, милорд. Бях изпратен само да разбера дали господин лордът ще се интересува от предложението. Уверявам ви, че с вас ще разговаря лично човекът, който ни ръководи. Той ще пристигне в Дън Девери след седмица.

— Добре. Можеш да му кажеш да уреди среща тук.

Саркин наведе глава в знак на смирение. Тъкмо се чудеше как да събере лорда с Аластир и ето че собствената арогантност на Камдел го улесни.

На бавно движещия се керван му трябваша четири дни, за да стигне до Дън Мананан, но накрая дългата редица от хора и мулета се добра до откритото пространство в средата на града, което играеше ролята на пазарен площад. Родри си взе платата и двамата с Джил поведоха конете към евтиния малък хан до реката, където бяха отседнали миналата есен, но там откриха, че е изгорял. На мястото на сламения покрив към небето стърчаха само няколко почернели ракитови вейки, нямаше я и половината от дървената стена. Минаваща оттам жена от града им съобщи, без да са я питали, че две местни момчета се сбили и бутнали фенер със свещ върху сламата на пода.

— Проклятие — рече Джил. — Сега ще трябва да лагеруваме край пътя.

— Какво? — сопна се Родри. — В другия край на града има съвсем приличен хан.

— Скъп е.

— Не ме интересува, любов моя стисната. След като лагерувах сред онези вонящи мулета, искам да се изкъпя и ще го направя.

След кратка препирня тя отстъпи и се съгласи да тръгнат към другия хан. Ханджията далеч не бе очарован да настани един сребърен кинжал, но Джил успя едновременно да го успокои, а и да спести, като предложи да спят в плевника срещу по-малко пари. Дори тя трябваше да признае, че скъпо или не, беше приятно да се изкъпе в баня, вместо само да поплува в някоя студена река. В кръчмата също беше приятно за разлика от онези, които познаваше — не миришеше на плесенясала слама и неокъпани кучета. Имаха самостоятелна маса, защото когато влезеха клиенти, поглеждаха към Родри, сетне към дръжката на сребърния му кинжал и сядаха другаде. Като си помислеше човек, това беше двойна обида, след като те самите бяха контрабандисти.

След няколко минути обаче влезе човек, пътник, ако се съди по подозрителния начин, по който местните хора го огледаха. Носеше хубаво зелено наметало, сиви бриги от най-мека вълна и богато бродирана риза; даде на момчето на ханджията сребърник да му донесе нещата, когато същата работа щеше да свърши и петак. Освен това настоя ханджията да му покаже най-добрата си стая. Джил го проследи с любопитство, докато следваше домакина по витата стълба. Висок и строен, той имаше светлата коса и красивите черти на човек, в

чиито жили тече немалко елфическа кръв. Освен това изглеждаше странно познат, макар тя да не можеше да се сети къде го е виждала. Момчето на ханджията забеляза нейния интерес и побърза да се приближи.

— Името на човека е Саламандър — рече той. — И е гертдин.

— Така значи? Е добре, ще прекараме чудесно времето си, слушайки разказите му.

Джил предположи, че го е виждала да дава представление някъде по дългия път. По-късно обаче той се върна долу, поспря се, погледна към Родри и леко се намръщи, озадачен, сякаш мислеше, че би трябвало да познава този сребърен кинжал. Като видя двамата в профил, тя осъзна истината — гертдинът толкова приличаше на мъжа ѝ, че можеха да са братя. Тогава си спомни необикновената мисъл, която я доведе в Дън Мананан, и потрепери.

— Ей, добри човече — подвикна Джил. — Ако искате, елате при нас. Един гертдин е винаги добре дошъл на половиница пиво.

— Благодаря ви, хубава госпожо — Саламандър ѝ се поклони. — Но ще ми позволите аз да почерпя.

Донесоха пивото, Саламандър го плати и се настани дружески на масата им. Двамата с Родри се погледаха известно време, видимо озадачени. В края на краищата те се виждаха в огледалото по веднъж на ден, когато се бръснеха, а отгоре на всичко бронзовите огледала не даваха ясен образ на човека, който се оглеждаше в тях.

— Гледай ти — рече Родри. — Виждали ли сме се преди?

— Току-що и аз се питах същото, сребърен кинжал.

— Били ли сте някога в Аберуин?

— О, много, много пъти. Оттам ли сте?

— Да, така че може да съм ви гледал да разказвате приказка на градския площад. Името ми е Родри, а това е Джилиън.

Саламандър се засмя и ги поздрави с половиницата си.

— Тогава добра среща. Билкарят Невин ми е добър приятел.

— Така ли? — намеси се Джил. — Виждали ли сте го скоро?

— Само преди шест дни в Кермор. Изглеждаше, както винаги, в добро здраве. Кълна се, че по-добра реклама на билките си не би могъл да има. Ако го видя отново, а може би това ще стане, ще му кажа, че и двамата сте добре.

— Благодаря — рече Родри. — Да си чувал за местни сражения в тази част на кралството? Един гертдин винаги научава новините.

Докато двамата обсъждаха местните клюки, Джил почти не им обръщаше внимание. Струваше й се, че Саламандър няма представа, че Невин владее деомера, от което следваше, че и гертдинът не го владее, но в същото време около него се трупаша Диви. Те седяха на масата, катереха се в полите му, кацах на раменете му и любовно го поглаждаха по косата. От време на време погледът му се насочваше към тях, сякаш ги виждаше. Разбира се, всички елфи ги виждаха, а тя бе убедена, че той е поне наполовина елф. Но пък Родри не ги виждаше. Тук се криеше загадка и затова тя ги изучаваше внимателно, забелязвайки всички дребни прилики: очертанията на устите им, начина, по който ъглите на клепачите им бяха леко увиснали, и най-вече формата на ушите, една по-остра крива от тази на човешките същества. Спомни си своя истински сън за Девабериел и си даде сметка, че всъщност и двамата му приличаха. Любопитството престана да я дразни, то направо я загриза.

След малко, когато Родри отиде да донесе още пиво, любопитството я захвапа още по-силно и я принуди да се предаде.

— Знаеш ли — рече тя. — Един път прекарах дълго време на западната граница на Елдид.

— Така спомена и Невин.

— Да не би случайно името на баща ти да е Девабериел?

— Така е наистина. Чудно, че го знаеш!

— Е, само предположих — намери удобна лъжа. — Тогава един елф на име Дженантар спомена между другото, че негов познат имал син, който бил гертдин, та си помислих, че едва ли ще има двама, които да са половин елфи.

— В името на боговете, имаш остри очи! Е, сега, след като откри така изкусно родителя ми, ще трябва да призная, че наистина съм син на почитаемия бард, колкото и това понякога дълбоко да го смущава. Между другото познавам Дженантар добре. Надявам се да е жив и здрав. Не съм бил в земите на елфите от... о, две години вече.

— Последния път, когато го видях, всичко беше наред.

„Така значи — помисли тя, — обзалагам се няма представа, че Родри му е брат.“ Стана й мъчно, защото знаеше, че никога няма да може да му каже истината, а ще трябва да си държи езика. Наистина

щеше да е най-добре Родри да вярва, че е от рода Мелуейд заради себе си, а и заради Елдид.

По-късно същата вечер, когато отидоха в плевника да спят, Саламандър тръгна с тях, за да си кажат нещо насаме, както заяви той. Когато чу какво иска да знае, Джил се почувства много щастлива, че е бил достатъчно разумен да не споменава за това в кръчмата.

— Контрабандисти на опиум ли? — рече тя. — В името на пъклото, не ми казвай, че си толкова глупав да употребяваш такава неща.

— Да не съм луд — отвърна Саламандър. — Невин ме помоли да му помогна да ги проследи, та помислих, че Дън Мананан ще е подходящо място, откъдето да започна.

— О, тукашните момчета няма да се докоснат до такава стока. Видиш ли, главатарите на контрабандистите имат известно чувство за чест.

— Е, значи приключихме с това. Имах дяволски късмет да ви срещна, защото, колкото и да съм сладкодумен и езикът ми да е златен, много се чудех и все не успях да измисля какви въпроси да задавам.

— А зададеше ли каквито не трябва, щяха да ти прережат гърлото.

— Хрумна ми такава неща. Виж какво, Джил, от онова, което Невин ми е казал за теб, знам, че си пътувала навсякъде из това кралство и си била на много странни места. Имаш ли някаква представа кой купува гадния дестилат от макове?

— Най-вече съдържателите на бардаци. Използват го да държат в подчинение момичетата си.

Саламандър подсвирна под нос. Родри слушаше, сякаш не можеше да повярва, че тя го казва.

— Никога не съм го знаел — рече той. — А ти откъде знаеш?

— Татко ми каза, разбира се. Той все ме е предупреждавал за номерата, които използват, за да се подмамват момичетата в бардаците, та да не им се хващам. Според него се случвало навсякъде, но най-често в Кермор.

— О, в името на черния задник на Адовия властелин! — възкликна Саламандър. — През цялото време ни е било под носа! Когато видя отново Невин, трябва да му кажа, че сребърните кинжали знаят много неща, които си струва да се научат.

Образът на Невин, който се носеше над огъня, изглеждаше така изненадан, сякаш някой беше го залял със студена вода.

— Не бих се сетил за това и хиляда години — мисълта на стареца дойде, носена от вълна на изумление. — Това е гадно и безбожно! Е, аз съм почти в Елдид. Смятам да си поговоря надълго с нашия Кълин.

— Струва ми се разумно да го направиш — отвърна в мисълта си Саламандър. — Аз пък ще се върна в Кермор, ако искаш.

— Чудесно, но не предприемай каквото и да е или не споменавай нищо, докато не ти кажа. В тази търговия са замесени убийци, както и черният деомер, та ще трябва да пипаме внимателно и да залагаме капани хитро.

— Точно така. Нали знаеш, че някои бардаци са тайна собственост на хора със значително влияние.

Мисълта на Невин прозвуча като вълче ръмжене.

— Без съмнение! Е, ще видим какво можем да направим. Благодаря ти, момче. Това е много интересна новина.

След като прекъснаха връзката, Саламандър изгаси с махване на ръка огъня в мангала. През прозореца на стаята му в хана се промъкваше светлината на зората. Погледна навън и видя долу Джил и Родри да оседлават конете си. Побърза да нахлузи ботушите и слезе да се сбoguва с тях. Не можеше да каже защо, но не беше виждал човек, когото да хареса при първата им среща толкова, колкото Родри.

— Доколкото разбирам, потегляте на крилата на зората — рече той.

— Да — отвърна Родри. — Оттук до Ир Аудглин ни чака дълъг път.

— Така е. Сърцето ме боли, че пътищата ни се пресякоха само за да се разделят. Е, може да се срещнем отново по дългия път.

— Надявам се — Родри протегна ръка. — Сбогом, гертдине. Може би боговете ще ни позволят отново да седнем на половиница пиво.

Стиснаха си ръцете и Саламандър усети по гърба му да пробягва деомерски хлад. Разбра, че ще се срещнат отново, но не така, както се надяваха. Деомерският хлад беше толкова силен, че конвулсивно се разтрепери.

— Я виж — обади се Джил. — Да не си настинал?

— Малко. О, богове, мразя да ставам рано.

Всички се засмяха и се разделиха усмихнати, но през целия ден, докато яздеше на запад, обратно към Кермор, Саламандър не забравяше деомерския хлад.

Във великолепно обзаведена ханска стая в Дън Девери на малка масичка седяха Аластир и Камдел и се пазаряха за цената на двайсет пръчки опиум. Облегнат на перваза на прозореца, Саркин следеше този безсмислен фарс. За Аластир парите нямаха значение, но трябваше да поддържа у Камдел убеждението, че не е нищо повече от незаконен вносител. Най-сетне сключиха сделката, монетите бяха връчени. Дойде време за истинското предназначение на срещата. Саркин включи второто си зрение, за да наблюдава.

— Милорд — поде Аластир, — сигурно разбирате, че за мен е опасно да идвам в Дън Девери. След като вече се срещнахме, бих предпочел да работите пряко със Саркин.

Камдел понечи да възрази презрително и вдигна поглед, но Аластир изпрати светлинен лъч от своята аура, опася го около аурата на лорда и изпрати светлинно яйце, което се въртеше като пумпал. Камдел се олюля като пиан.

— Саркин е много важен — прошепна Аластир. — Можеш да му се довериш, както на мен. Ще му се довериш. Ще му се довериш.

— Да, да — повтори след него Камдел. — Доверявам му се.

— Добре. Ще забравиш, че си бил омагьосан. Ще забравиш, че си бил омагьосан.

Аластир дръпна линията и позволи на Камделовата аура да се уравни.

Саркин затвори второто си зрение и придружи лорда до вратата, където му се поклони, сетне затвори след него и сложи резето на тежката дъбова врата. Аластир се засмя под нос и се изправи, протягайки се.

— Готово значи — рече майсторът. — Само помни, че трябва да работиш бавно с него. Ако можеш, омагьосвай го, когато е пиан от медовина или от дима на опиум, та да не се усети, че става нещо необикновено.

— Няма да е трудно, господарю. Той пие като свиня и смуче дим като комин.

Аластир отново се засмя. Саркин не си спомняше някога да е бил толкова доволен, но в края на краищата най-сетне заговорът, който кроеше от много години, тръгваше добре. Камдел имаше свободен достъп до покоите на Краля и разполагаше с идеалната възможност да открадне вместо тях нещо, до което никога не биха могли сами да се доближат.

— Разбирам защо момъкът те възбужда толкова — продължи Аластир. — Но пък ти винаги си бил жаден за леглото — и небрежно потупа чирака си по задника.

Саркин се вцепени от шока. Никога, през всичките тези години, не му бе минавало през ума, че Аластир може да си мисли, че той изпитва удоволствие от вниманието на господаря си.

— Извини ме — рече майсторът, разбирайки го погрешно. — Не бива на твоите години да те дразня. Но всичко хубаво, момче. Продължавай да го обработваш, докато го поведем като кон — на много дълъг повод. Двамата с Еви ще чакаме извън града. След като бъде напълно омагьосан, излез и ела при нас. Но помни, няма нужда да се бърза. Ако трябва седмици, за да стане, нека така да бъде.

Аластир си отиде и Саркин прекара дълго време, крачейки назад и напред. Омразата изгаряше като треска тялото му.

В големия брох на Дън Гуербин познаваха Невин добре, при все че се представяше като опърпан стар билкар. Когато една сутрин пристигна пред вратите, двамата стражи му се поклониха, сетне повикаха слуги да поемат коня и товарното му муле и да ги заведат в конюшните. Навън на двора имаше няколко големи каруци и слуги, които работеха, без да бързат на топлото слънце, товарейки ги с вързопи и бурета.

— Тиеринката ще заминава скоро за лятната си резиденция, така ли? — попита Невин.

— Да — отвърна пажът. — Само след два дни заминаваме за Канобейн. Сега Нейна светлост се намира в голямата зала.

Ловиан седеше на почетната маса с един писар. Изглежда, се занимаваха със сериозни въпроси, но тя го освободи веднага, щом видя

Невин, и накара стареца да седне отдясно до нея. Той веднага ѝ разказа всички новини, които имаше за Джил и Родри, защото знаеше, че тя копнее да ги научи.

— И най-сетне аз ги сканирах снощи — довърши разказа си той. — Намират се в Аудглин, търсят някой да ги наеме. Трябва да призная, че Джил е толкова стисната, че не пуска и стотинка. Като че ли са им останали пари от зимата.

— Това ме радва, но, о, богове, лятото едва започва, а ето моето бедно момченце продава меч си по пътищата.

— Е, хайде, Лова. Трябва да признаеш, че „бедното момченце“ е един от най-големите майстори на меч в кралството.

— О, зная. Сигурно не трябва да се тревожа, но как да не го мисля?

— Права си, каквото и да говоря пред теб, аз също се безпокоя.

— Зная го, но чакай, все забравям да ти кажа, а ти сигурно не си чул! Напоследък се тревожа за далеч повече неща, отколкото за самия Родри. Невин, случи се наистина най-ужасното нещо. Спомняш ли си Донила, съпругата, която Рийс напусна, че била безплодна?

— Много добре.

— Е, новият ѝ мъж се увлече по нея и я ухажваше, като да беше младо момиче. Очевидно е имал голям успех, защото тя ще има дете.

— О, всички богове да са ни на помощ! Научил ли е вече за това Рийс?

— Да. Отидох сама до Аберуин да му кажа, смятайки, че е най-добре да го чуе от мен. Не го прие добре.

— Без съмнение. Ще ти кажа, че дори намирам сили да изпитам жал към Рийс. Мълвата сигурно се разпространява като горски пожар.

— Станал е за смях на всички лордове в Елдид. Страшно ме боли за бедната му жена, към която се отнасят като към някакъв кон за надбягване. Дори правят облози, дали тя ще зачене и доколкото разбирам, не залагат, че има голяма вероятност. О, богове, колко жестоки са понякога хората!

— Точно така. Но ми е ясно какво имаш предвид за Родри. Той е последният наследник на Мелуейд от Аберуин. Трябва да го върнем.

— Когато Рийс е така вбесен? Не си го видял. По цял ден крачи като луд и никой не смее да произнесе думата „бебе“ пред него. Сега вече никога няма да викне Родри обратно. Освен това са прекалено

много амбициозните хора, които подхранват неговата омраза към брат му, надявайки се, че ако Рийс умре бездетен, кланът им ще има шанс да получи гуербретството.

— Звучи отвратително правдоподобно.

— Естествено. Обзалагам се, че сред Съвета на избирателите вече са започнали сплетните и маневрите — усмихна се с лека самоирония. — И аз започнах да кроя своите планове. Когато отидем в Канобейн, ще взема незаконната дъщеря на Родри от хората, които я отглеждат, и ще я държа при мен. Малката Рода ще е пешка в тази игра и искам лично да се грижа за нейното обучение. В края на краищата онзи, който се ожени за наследничката на Родри, макар и незаконна, ще има някакво основание за претенции в Съвета на избирателите.

— Богинята ми е свидетел, че има за какво да ти се възхитя. Повечето жени щяха все още да си скубят косите, задето синът им е прокуден, а ето ти планираш нещата четиринайсет години напред.

— Повечето жени нямат властта, която имам аз, дори и да са от моя ранг.

Няколко минути преминаха в напрегната тишина. Ловиан изглеждаше много уморена и нещастна и Невин предположи, че из главата ѝ се върти горчивата истина: Родри всъщност не е истински Мелуейд. Но беше от ключово значение хората да го смятат за такъв. Разбира се, Невин не можеше ясно да разгадае бъдещето, но оставаше убеден, че Родри е предопределен да управлява в Западен Елдид ако не като гуербрет Аберуин, то поне като тиерин в Дън Гуербин. Той и господарите на Уирда хич не се интересуваха кой е бащата на Родри, но благородниците щяха да се интересуват.

— Знаеш ли от какво най-много се боя? — попита внезапно Ловиан. — Че когато умре Рийс, ще се стигне до открита война. Случвало се е, знаеш, когато недоволен кандидат се е почувствал оцетен от Съвета. Е, дотогава мен отдавна няма да ме има и няма да ме е грижа.

Тъй като Рийс беше здрав мъж само на двайсет и девет години, забележката ѝ прозвуча съвсем смислено, но Невин чувства внезапно да го пробужда деомерско предупреждение. Като че ли ѝ предстоеше да погребее още един син.

— Случило ли се е нещо? — попита тя, виждайки израза на лицето му.

— О, само мислех, че ще трябва да уредим Родри да бъде върнат.

— Да бяха думите жълтици, щяхме да сме богати като Краля —
тя въздъхна дълбоко. — Винаги е трудно да се види гибелта на велик
клан, но ще бъде наистина жалко да се види края на мелуейдовци.

— Наистина ще е жалко.

Всъщност дори по-жалко, отколкото предполагаше тя. Кланът
Мелуейд винаги е бил важен за деомера още от странно скромното му
начало преди близо триста години.

КЕРМОР И ЕЛДИД, 790–797

И дали всичко, което се случва в живота, е предопределено от боговете? Не е, защото много неща стават по сляпа случайност. Запомнете добре: всеки човек има Уирд и всеки човек има Късмет. Тайната мъдрост е да различиш едното от другото.

Из Тайната книга на
Кадуалон Друида

I

На около седмица път с кон от Аберуин, там, където би трябвало да е западната граница на Елдид, защото никой не живееше отвъд нея, се издигаше дън, кацнал на обширния затревен връх на надвиснала над океана скала. Каменна стена, която плачеше за поправка, заобикаляше големия двор, а между камъните на калдъръма беше прораснала трева. Вътре се издигаше нисък каменен брех, имаше струпани дървени бараки и тясна кула, щръкнала досущ щъркел сред малките си. Всеки следобед Аваскейн изкачваше сто и петдесетте виещи се стъпала до плоския ѝ покрив. С помощта на голяма макара и въже изтегляше горе товари дърва за горене, които синовете му връзваха в примка далеч долу, и ги натрупваше под малкия навес, покриващ огнището на фара. Точно на залез-слънце запалваше факел, а с него и първия наръч. Недалеч, в открито море, имаше подводни скали. От върха на кулата те се виждаха като леко набръчкана водна повърхност, но бяха практически невидими за плаващ към тях кораб. Всеки капитан, видял Канобейнския фар, разбираше, че трябва да обърне далеч в открито море.

Не че през последните няколко години корабите изобилстваха. Заради войната за деверийския трон търговията много западаше. На моменти, особено когато студеният зимен вятър плющеше под навеса, Аваскейн се чудеше, защо си дава труд да пали огъня. Но си казваше: я си помисли как би се почувствал, ако само един кораб заседне. А и преди много години, когато тръгваше на война, за да не се върне повече, сам принц Мейл му заръча да поддържа фара.

Аваскейн подготвяше двамата си сина Марил и Егамин да поемат грижата за фара, когато умре. Марил, уравновесено момче, харесваше работата и донякъде привилегированото им положение в село Канобейн. Но Егамин, който беше само на четиринайсет години, мърмореше, ругаеше и непрестанно заплашваше да избяга и да стане войскар в кралската армия. Обикновено Аваскейн го първаше по главата и му казваше да не говори така.

— Принцът поиска от мен и семейството ми да се грижим за фара — казваше той. — И ще се грижим.

— О, я стига, тате — отговаряше неизменно Егамин. — Обзалагам се, че повече няма да видим дяволския принц.

— Може и да не го видим, но ако това стане, той ще научи, че съм правил, каквото съм обещал. Аз съм като язовец, не пускам.

Аваскейн, жена му Скуна и момчетата живееха в голямата зала на броха, където готвеха, спяха и въобще правеха всичко. Горните етажи стояха затворени, за да пестят отопление през зимата. Два пъти в годината Скуна проветряваше всяка стая, изтърсваше праха от покривките на мебелите и помиташе подовете, просто в случай че някой ден принцът се върне в лятната си къща. На двора имаше зеленчукова градина, по няколко пилета и прасета. Селяните от близкото село им доставяха това, от което имаха нужда като част от данъците си за Канобейнския фар. Освен това караха дървата за огъня, които сечаха в обширните прастари дъбови гори, простиращи се на север и на запад.

— Живеем добре — казваше Аваскейн на Егамин. — Трябва да благодариш на боговете, че нещата са толкова мирни.

Егамин само поклащаше инатливо тъмната си глава и мърмореше, че всъщност били скучни. Ако не се брояха селяните, други хора идваха рядко в Дън Канобейн.

Затова беше цяло събитие, когато един следобед пред портите се появи човек. Тъй като спеше цяла сутрин, Аваскейн току-що започваше деня си с разходка из двора, когато видя по пътя да се задава ездач на кестеняв кон заедно с две сиви мулета, тежко натоварени с брезентови бали. Ездачът слезе от коня и Аваскейн се сепна, защото осъзна, че това е жена, пълна и на средна възраст. Носеше рокля, но и чифт мръсни бриги под нея, за да може да яха по мъжки. Сивата ѝ коса беше събрана отзад с клип на неженена жена, а тъмните ѝ очи преливаха от добро настроение. Най-странни бяха ръцете ѝ, защото имаха необикновен цвят — мръснокафяво-син, чак до лактите.

— Добра утрин, добри човече — рече тя. — Обзалагам се, че си изненадан да ме видиш.

— Е, така си е, но във всеки случай си добре дошла — отвърна Аваскейн. — Мога ли да попитам за името ти?

— Примила от Абернауд, добри човече. Тук съм да търся редки растения и разни неща за бояджийската гилдия в Абернауд.

— Представи си! Ще приемеш ли нашето гостоприемство? Мога да ти предложа да се нахраниш, ако нямаш нищо против, да хапнеш закуска вместо обяд.

Примила нямаше нищо против. Марил се погрижи за коня и мулетата, а тя с готовност се залови с дървената паница, в която имаше сланина и ечемичена каша. Носеше ценни новини от Абернауд, столицата на Елдид, така че Скуна и Егамин слушаха жадно, докато тя разказваше какво става в града.

— А предполагам, че за моя принц Мейл няма никакви новини — каза накрая Аваскейн.

— О, има, но пък са тъжни. Току-що умря съпругата му, бедната, от треска — Примила поклати тъжно глава. — Колко жалко, че така и не видя повече мъжа си.

Очите на Скуна се наляха със сълзи. И на Аваскейн му заседна буца в гърлото. Беше като в разказа на бард.

— А говори ли се за това да лишат моя принц от права и да сложат сина му на негово място?

— Ами говори се, а какво мислиш ти за това?

— Мейл е принцът, на когото съм се клел да служа и ще му служа. Аз съм като язовец, добра жена. Не пускам.

Примила се усмихна, сякаш намираше верността му очарователна — за голямо негово облекчение, след като всички го подиграваха за нея. Изучавайки очите ѝ, които всъщност бяха пронизателни, колкото и весел да беше изразът на кръглото ѝ лице и розовите бузи, той се почуди.

Вечерта, когато луната стигна своя зенит, Примила се изкачи с пъшкане по каменните стъпала на върха на кулата, за да се присъедини към Аваскейн. Помогна му да сложат втория товар дърва на огнището, сетне отиде бавно до края на площадката, за да се наслади на гледката. Далеч под тях пълната луна разстиляше сребърна пътека през тъмното, набръчкано море, опнало се до невидимия хоризонт. В ясения пролетен въздух човек оставаше с чувството, че само да се пресегне и ще стигне звездите.

— Красиво, нали? — рече Аваскейн. — Но освен мен и момчетата ми, малцина си дават зор да дойдат горе да погледат.

— С всичките тия проклети стъпала сигурно имаш яки крака, добри човече.

— Е, всъщност след известно време се свиква.

Новите дърва се разгоряха и пламтящият фар хвърли върху тях танцуваща златиста светлина. Примила се облегна удобно на каменния парапет и се загледа към плажа, далеч долу, където вълните се разбиваха като сребърни призраци.

— Ще моля да ме извиниш — обади се Аваскейн, — но е нещо рядко да срещнеш жена да пътува сама. Не се ли боиш от опасностите по пътищата?

— Е, когато се налага, мога да се погрижа за себе си — отвърна Примила и се засмя. — Освен всичко, тук няма много хора, които да създават опасност. И си струва човек да дойде, за да се порови из горите и да намери необходимите растения. Видиш ли, цял живот съм бояджийка и сега стигнах до момент, когато искам да намеря по-добри цветове за моята гилдия. Ще изучим онова, което съм донесла, ще боядисаме парчета плат с него и ще видим колко издържа на пране и други такива работи. Човек не знае кога ще намери нещо, което да му донесе много пари — тя вдигна оцветените си ръце. — Ето го целия ми живот, добри човече, виж как е боядисал кожата ми.

Тъй като дълбоко вярваше, че човек трябва да полага усилия, за да свърши добре нещата, Аваскейн я разбра. Но дълго след като Примила си беше отишла, той продължаваше да си спомня от време на време за жената със сините ръце и се питаше какво всъщност е търсела при него.

Кралският град Абернауд се беше разпрострял на около две мили нагоре по течението от брега и пристанището на река Елавер. Зад каменните стени с бойници калдъръмените улици се виеха нагоре и надолу по терасирани възвишения. На най-голямото се издигаше кралският дън с развято синьо-сребристото знаме на драконовия трон, докато долу, в ниското, се гушеха вонящите, струпани една до друга колиби на бедняците. В Абернауд общественото положение на човека личеше буквално от това колко високо живееше. В съответствие с положението си като глава на бояджийската гилдия Примила се разполагаше нашироко върху ниско възвишение. Заедно с нея в

триетажната къща живееха петимата ѝ чираци, усвояващи занаята. Отзад, в покрития с калдъръм двор, имаше дълги бараки, където се помещаваха главните работилници на гилдията. Произвежданите под личния ѝ надзор платове бяха предназначени за кралското домакинство.

По време на пътуването си до Канобейн Примила наистина беше намерила редки растения за боите, но пък трябваше да се отдели от гилдията и нейните работи, което никак не ѝ харесваше. Все пак дългът към деомера винаги стоеше над дълга ѝ към бояджиите. Главата на Съвета на трийсет и двамата я помоли и щеше да е съвсем неприлично да откаже помощ. Не знаеше защо Невин се интересува от делата на Мейл, принц на Аберуин и Канобейн, но беше готова да се порови и да научи каквото може. След като разбра, че Канобейн му остава верен, можеше да съсредоточи вниманието си върху по-важния въпрос за положението на принца в двора.

За щастие това лято имаше лесен достъп до дворцовите кръгове, тъй като Кралят искаше от градските гилдии огромен заем, за да поддържа претенциите си към деверийския трон. Обикновено благородниците гледаха с презрение на търговията, но най-високопоставени хора започваха да ухажват майсторите на гилдиите и търговците всеки път щом Кралят имаше нужда от суха пара. Още вечерта след връщането си Примила участва в първото от много заседания, свикани от гилдиите и търговците, за да изберат представители, които да отидат в двора за пазарлъка. Тъй като искаше, с лекота получи място в делегацията. Търговците се надпреварваха за длъжностите, но малцина майстори бяха готови да се откъснат от работата си.

Най-сетне, след седмица заседания и лобиране, петчленната комисия на гилдиите начело с лихваря Гротир се срещна с четирима от кралските съветници в тясно помещение на втория етаж на кралския брох. Седяха около дълга дъбова маса, а по един писар от двете страни водеше старателно бележки. Примила очакваше заседание с увъртания и изчакване, но главният съветник, тъмноок шкембест мъж на име Кадлеу, обяви направо, че Кралят иска пет хиляди жълтици.

— О, богове! — задави се Гротир. — Съзнавате ли, добри човече, че ако този заем не бъде изплатен навреме, гилдиите ще фалират?

Кадлеу само се усмихна, защото всички в залата знаеха, че Гротир лъже. Започна се сериозният пазарлък, а Примила се замисли върху размера на заема. Щом Кралят имаше нужда от толкова много пари, най-вероятно се готвеше за голяма офанзива, а това не вещаеше добро за пленения принц в Кермор. Срещата завърши без резултат, както всички очакваха. Докато представителите на гилдиите се изнизваха, Примила се забави и попита Кадлеу дали може да отдели време да ѝ покаже кралския парк.

— Разбира се, добра жено. Без съмнение ще бъде интересно за вас, защото работата ви е свързана с растения.

— Вярно казано и за мен е голямо удоволствие да виждам цветята цели, тъй като в работата си най-вече ги надробявам и варя.

Той се усмихна приятно и я поведе около броха. Ниска тухлена ограда, предназначена преди всичко да спира конете, отделяше комплекс от мънички полянки, заобиколени с цветни лехи, подобно зелени скъпоценни камъни, вградени сред телен обков. Прекараха приятно четвърт час в разговор за различните цветя, преди Примила да сметне, че е време да направи следващия си ход.

— Знаете ли — започна тя, — неотдавна търсих редки растения близо до западната граница и стана така, че спрях в Канобейн; извънградската къща на принц Мейл.

— Аха. А там спомнят ли си все още за принца?

— О, много добре при това. Печален е Уирдът на Мейл. Все си мисля, че този заем може да означава само едно — Кралят има намерение да се откаже от него.

— Само за вашите уши, добра жено, но правилно сте предположили. Негово величество щеше да окачи Мейл на въжето и да поднови войната много отдавна, ако принцеса Мадриан не му се молеше и не поддържаше каузата на съпруга си. Тъй като израсна тук, в двора, Кралят винаги я е смятал за своя дъщеря.

— А сега принцесата е мъртва.

— Точно така.

— Ами синът на Мейл?

— Е, заради едната чест Огреторик моли своя сюзерен, но боговете са ми свидетели, че момчето дори не беше родено, когато баща му тръгна на война. Докога ще изпитва сантиментални чувства към човек, когото не е виждал?

Особено когато ще наследи мястото на този някой, си помисли Примила. Беше време по-активно да действа, вместо да разчита на изпуснати намеци от страна на съветници. През седмицата тя подбра няколко чилета от най-фините си конци за бродерия и ги изпрати като дар за съпругата на Огреторик Камлада. Нейните конци, боядисани в синьо с боя от сърпица, много се търсеха, защото само майстор бояджия можеше да направи така, че цялото чиле да има еднакъв, равномерен цвят, нещо страшно важно за дворцовото ръкоделие. Подаръкът ѝ осигури аудиенция с дамата следващия следобед, когато отиде в двореца.

Кралски паж я заведе в изненадващо малка стая на третия етаж в един от страничните брохове. Помещението беше луксозно обзаведено с килими и тапицирани столове, но предлагаше лош изглед от единствения си прозорец. Камлада, хубаво русо момиче на шестнайсет години, прие Примила сама вместо в компанията на прислужващите ѝ жени, с което щеше да отбележи високото си положение. Компания ѝ правеше единствено мъничък териер, който седеше в полите ѝ и от време на време ръмжеше.

— Благодаря ти за финия конец, добра жено. Ще подхожда за една от ризите на съпруга ми.

— В такъв случай, милейди, много съм поласкана.

С усмивка Камлада посочи тапицирано столче за крака близо до своя стол. Примила послушно седна и почака дамата да я огледа.

— Целия си живот съм прекарала в двора — забеляза Камлада. — Съмнявам се, че този подарък е само мил жест от твоя страна. Каква услуга искаш от съпруга ми?

— Съвсем малка. Искам само да не забравя за моето съществуване. Трябва да знаете, че на западната граница има някои много редки растения за бои. Бих искала един ден нашата гилдия да има правото да ги събира и използва, макар гилдията на Аберуин да има първа право върху тях. В края на краищата принцът управлява както Аберуин, така и Канобейн.

— Принц ли? Та той все още не е принц.

— Е, като се имат предвид обстоятелствата, е повече принц от баща си.

Камлада стана рязко и отиде до прозореца, следвана от териера, който вървеше близо до полите ѝ.

— Да не развалих настроението на милейди? — попита Примила. — Смирено прося извинение.

— Само ми напомни за истината. Никой не знае какво място заема съпругът ми и какво ни принадлежи. Сигурно не си срещала принцеса Мадан.

— Наистина не съм имала тази чест, но съм чувала, че била сладка и предана съпруга.

— Беше. Всички я обожаваха, но какво ѝ донесе това? Толкова я съжалявах, а сега вече е мъртва.

— Вие по право би трябвало да имате нейния ранг.

— Докато свекърът ми е жив, аз нямам никакъв ранг, добра жено. О, звучи ужасно, но наистина много ме е страх. С мен може да се случи същото, каквото и с Мадан — да се въртя из двора, без каквото и да е влияние, а Кралят дори не ме обича така, както обичаше нея.

— Разбирам страховете на милейди.

Примила разбра и друго — Огреторик не бе виждал своя баща, но се виждаше с жена си всяка нощ. Тя реши, че ще е добре веднага да се свърже с Невин чрез огъня и да му съобщи отровната новинка, която научи.

* * *

Като най-доверен съветник на крал Глин Невин разполагаше с права, далеч надминаващи тези на обикновения царедворец. Още щом свърши разговора с Примила, той отиде в кралските покои, без дори да изпрати паж. В миналото често се бе колебал дали е редно да дава на Краля военни сведения, получени чрез деомер. Сега реши, че трябва, защото претенциите на елдидеца върху трона бяха толкова неоснователни, че си беше чист узурпатор. Когато влезе, установи, че има и друг посетител, принц Кобрин, сега началник на Кралската гвардия. На двайсет и една години Кобрин беше висок, строен и красив, и толкова приличаше на Данин, че понякога двамата с Краля изпитваха болка, като го гледаха.

— По спешна работа ли сте, милорд? — попита Кобрин. — Мога да освободя Негово величество от присъствието си.

— Наистина е спешна, но засяга и вас — Невин се поклони на Глин, който стоеше до огнището. — Елдид сключва огромен заем с майсторите на гилдиите в Абернауд. Само едно е мястото, където той може да похарчи толкова много пари — по нашите граници.

— Така значи — рече Кралят. — Питам се колко дълго можем да доим сълзи за принца заложник. Е, Кобрин, това означава, че трябва да променим стратегията си на летните военни действия до последна подробност. Хъм... обзалагам се, че Елдид ще пресече с войската си границата ни, преди да сме получили официално съобщение, че се отрича от сина си. Затова не ми е нужен деомер.

— Точно така — Кобрин се засмя и в смеха му се долавяше ръмженето на вълк. — Но ние ще приготвим изненада за копелдаците.

— Ваше величество — намеси се Невин, — ще изпълните ли закана си да обесите принц Мейл?

Глин потри брадичка с опакото на ръката си, докато премисляше какво да отговори. С възрастта масивното му лице бе станало квадратно и пълно, а по бузите му имаше червенина.

— Ще е много мъчително да обеся безпомощен човек, но може да не ми остане избор. Няма да правя нищо, докато не получа официалното съобщение, че е лишен от права. Елдидецът може да промени намерението си, а веднъж обесим ли принца, няма да има как да го върнем от мъртвите.

Същата седмица принц Кобрин поведе петстотин души по крайбрежния път към границата с Елдид, подкрепени с товарни кораби и бойни галери. След тревожни три седмици се върнаха вестители — бяха спечелили голяма победа над една силно изненадана елдидска войска. Два дни по-късно пристигна хералд от Краля на Елдид с писмо, в което официално се отказваше от Мейл и слагаше на негово място сина му Огреторик. Невин отиде веднага да уведоми Мейл.

Намери бившия вече принц седнал до писалището си, върху което се трупаха любимите книги на затворника и бяха пръснати листове пергамент — началото на Мейловия коментар върху „Етика“ на грегинския мъдрец Рийстолин. Невин беше убеден, че коментарът ще бъде отличен, стига Мейл да доживее да го свърши. На трийсет и четири години, принцът беше рано посивял, в гарвановочерната му коса имаше дебели сиви кичури.

— Имам дяволски лоши новини за теб — рече Невин.

— Отказали са се от мен? — говореше равно, дори сухо. — Помислих, че натам върви, след като чух стражата да разговаря за война на границата.

— Боя се, че е вярно.

— Е, тогава идеите на Рийстолин за добродетелта ще ми свършат добра работа. Излиза, че единственото предназначение на живота ми е било да умра достойно долу на пазарния площад. Бих казал, че в този смисъл силата на духа ще е най-подходящата добродетел, ти как мислиш?

— Слушай. Готов съм да използвам цялото си влияние и ако то значи нещо, ти няма да увиснеш на въжето.

— Е, това ми дава надежда. А може би ще е по-добре да ме обесят и да замина свободен в Отвъдните земи, вместо да седя и да плесенясвам тук. Знаеш ли, че съм тук повече време, отколкото съм бил принц на Елдид. Представи си. Повече от половината ми живот е минал като гостенин на Глин.

— Обзалагам се, че свободата на Отвъдните земи няма да изглежда така привлекателна, когато палачът ти сложи примката около шията. Ще се върна веднага след като говоря с Краля.

Поради дворцовите дела Невин можа да разговаря насаме с Негово величество едва в късния следобед. Излязоха навън в градината зад броха. Край декоративния поток една върба бе спуснала вейки във водата; розите бяха напъпили с кървавочервени цветове, едничкото цветно петно в мъничкия парк, внимателно планиран така, че да изглежда дивораствящ.

— Дошъл съм да моля за живота на Мейл, Ваше величество — рече Невин.

— Знаех, че ще дойдеш. Склонен съм да го освободя и да го пусна да си ходи, но не виждам как да го направя, никак не виждам. Там той ще е ожесточен враг, а и най-лошото от всичко е как ще изтълкува елдидецът моята милост? Без съмнение като слабост, а не мога да си го позволя. Въпрос на чест е.

— Негово величество е прав, че не може да го освободи, но той би могъл да е полезен отново в бъдеще.

— Може и да бъде, но пак повтарям, няма ли да го приеме Елдид като слабост?

— Боговете ще го приемат за сила. Чие мнение цени повече Негово величество?

Глин откъсна една роза, сложи я в свитата си като чашка мазолеста широка длан и се замисли, леко намръщен.

— Ваше величество? — обади се Невин. — Направо ви моля за живота му.

Глин въздъхна и му подаде розата.

— Добре тогава. Не мога да ти откажа след всичко, което си направил за мен. Елдидецът има наследници колкото люпилото на хитра стара кокошка, но кой знае? Може да дойде ден, когато ще съжалява, че се е отказал от Мейл.

Тъй като Гавра се радваше на благоразположението и покровителството на най-важния кралски съветник, работата ѝ в града се бе развила. Сега притежаваше къща и магазин в квартала на търговците и печелеше достатъчно пари да издържа себе си и двете си деца, копелетата на принца, Ебура и Думорик. В продължение на години Гавра бе понасяла клюката, която я клеймеше като пачавра, която ражда от всякакви мъже, които хареса, защото така беше по-добре, отколкото децата ѝ да бъдат заклани като наследници на вражеска династия. Сега, след като официално лишиха Мейл от правата му, тя се чудеше дали да не каже на децата истината, но не намираще смисъл в това. Нали не бяха виждали баща си, макар и да живееше на по-малко от две мили от тях.

Предполагаше, че хората, които охраняват Мейл, знаеха, че е негова любовница, но си държаха езиците зад зъбите. Това се дължеше отчасти на мъжко съчувствие към скучния му живот, но преди всичко на ужаса, който изпитваха от онова, с което Невин би ги наказал, ако издадяха тайната. Когато този ден отиде в стаята на кулата, дори я поздравиха за помилването на принца.

Още щом влезе, тя се хвърли в обятията на Мейл. За момент се притискаха един към друг и тя усети, че той трепери.

— Благодарни на всички богове, че ще живееш — рече накрая Гавра.

— Ти какво мислиш, че правя — замълча, за да я целуне. — О, бедна моя любов, ти заслужаваш истински съпруг и щастлив живот, не човек като мен.

— Животът ми е бил достатъчно щастлив просто защото знаех, че ме обичаш.

Той отново я целуна и тя се притисна към него, усещайки, че са досущ две изплашени деца, прегърнали се в изпълнена с кошмари тъмнина. Невин няма да остави да го обесят, мислеше тя, но, о, Богиньо скъпа, докога ли ще живее милият старец?

II

След три години тежки боеве, след като пограничната война с Елдид бе стигнала до патова ситуация, в средата на лятото се случи нещо, за което нито една от трите страни не беше готова — провинция Пирдон въстана срещу трона на Елдид. В галоп шпионите на Глин донесоха новината, че става въпрос за истинско въстание, изглежда, при това успешно. В лицето на Кунол, преди това гуербрет Дън Требик, въстаническите сили имали блестящ водач и хората му шушукали, че владее деомера.

— При това половината от Пирдон е все още гора — отбеляза Глин. — Притиснат ли го, може да потъне с хората си сред дърветата, а сетне отново да се появи и да атакува из засада. Като че ли има голяма войска. Хъм. Питам се: дали не получава пари от Кантрей?

— Няма ни най-малко да се изненадам, Ваше величество — отвърна Невин. — А няма да е зле и ние да му изпратим малко.

През остатъка от лятото границата с Елдид остана спокойна, а към есента започна да изглежда, че макар да му предстоеше още дълго да се сражава, шансовете за успех на Кунол бяха големи. Когато Глин изпращаше на въстаника послания, те бяха адресирани към Кунол, Крал на Пирдон. И най-накрая, като последен жест в знак на кралска почит Глин сгоди шестгодишната дъщеря на принц Кобрин за седемгодишния син на Кунол, за което той се отплати, като засили набезите си в Елдид. И макар всичко да завърши толкова добре за Кермор, сърцето на Невин се късаше от мъка. Не се виждаше краят на тази война и кралството се раздираше на парчета пред очите му.

В един влажен и дъждовен есенен ден Невин се качи на кулата да види Мейл, който все така работеше върху своите коментари. Както обикновено става в подобни случаи, работата се разрастваше и се превръщаше в нещо много по-голямо от въведение към мислите на Рийстолин, какъвто беше първоначалният замисъл на автора.

— Тази забележка ще свърши като цяла дяволска глава! — Мейл заби перото в мастилницата с такава сила, че тръстиката едва не се счупи.

— Както става с много от твоите забележки, но пък главите са добри.

— Зависи какво разбираш под най-голямо добро. Въпреки че са блестящи, доводите на Рийстолин не ме задоволяват напълно. Категориите му са малко ограничени.

— Вас, философите, дяволски ви бива да размножавате категориите.

— Философ ли? О, богове, не бих се нарекъл такъв.

— А какъв, по дяволите, си тогава?

Мейл разтвори уста в изумление. Невин се засмя, а той смутено се присъедини към него, после додаде:

— Наистина, какво друго? В продължение на двацет години се смятах за воин, хапех юздечката като боен кон и копнеех да съм свободен, за да се бия отново. Лъгал съм се поне през десет от тях. Та аз се чудя дали бих могъл някога отново да тръгна на война. Представям си как седя на седлото и се чудя какво е имал предвид Рийстолин с думата „край“, докато някой вземе да ми го осигури.

— Не изглеждаш недоволен.

Мейл приближи до прозореца, по който дъждът се стичаше сребристосив, досущ като косата му.

— Изгледът оттук е различен от всички, които съм имал преди. Човек не вижда нещата така ясно, както в прахта на бойното поле — Мейл прилепи бузата си към хладното стъкло и погледна надолу. — Знаеш ли кое е дяволски странно? Ако не се притеснявах толкова за Гавра и децата, щях да съм щастлив тук.

Невин усети как деомерът го връхлетя и зашемети, карайки го да осъзнае, че е време Мейл да бъде освободен. Той можеше да е свободен, защото бе приел да бъде затворник.

— Каж ми нещо. Би ли се оженил за Гавра, ако имаш тази възможност?

— Разбира се. Защо да не се оженя? За мен няма повече място в кралски двор. Бих могъл също така да узаконя децата ни, стига да имам възможност да го направя. Аз наистина съм философ. Обсъждам безнадеждното и невъзможното.

Невин излезе от стаята на Мейл, мислейки за времето. Тъй като покрай морския бряг рядко валеше дъжд, пътуването през цялата зима

беше нещо възможно, макар и неприятно. Отиде право в своите покои и се свърза с Примила чрез огъня.

Магазинът на Гавра заемаше предната половина на една къща срещу кръчмата на брат Й. Всяка сутрин, когато излизаше за работа, тя оглеждаше рафтовете, отрупани с билки, буретата, гърнетата, изсушения крокодил, който висеше под стряхата. Моята къща, мислеше тя, и моят магазин. Това е мое, само мое. Едва ли много жени в Кермор притежаваха имот на свое име, а не на името на съпруг или брат. Зимата се задаваше и тя посрещаше много клиенти с треска и кашлица, измръзвания и болки в кокалите, така че работеше дълго в предната стая. Имаше и още един въпрос, с който трябваше да се занимае — годеща на Ебура. Себе си остави да бъде ръководена от любовта, но беше решена да постигне солиден, уреден по всички правила брак за дъщеря си.

За щастие момчето, на което самата Ебура гледаше благосклонно, беше почтен шестнайсетгодишен син на богато семейство, което търгуваше с щавени кожи. След като обсъди официалния годещ с бащата на момчето, тя отиде в дъна да разговаря с Мейл. В известен смисъл това беше празна работа; той не бе виждал семейството на Ардин, а дъщеря си — само от голямо разстояние. Но Мейл я изслуша сериозно, впрягайки блестящия си ум в проблема с такова напрежение, че тя разбра — също като нея, той искаше да изглежда така, сякаш имат някакъв нормален съвместен живот.

— Струва ми се добър избор за хора като нас — рече накрая Мейл.

— О, чуй се само, царствена моя любов. Хора като нас!

— Милейди забравя, че аз съм само един скромн философ. Нали когато свърша книгата си, жреците от храма ще поискат писарите да я препишат в петдесет екземпляра и ще получа по сребърник за всеки. Това, любов моя, е единственото ми богатство на този свят, така че нека се надяваме кланът на Ардин да не е алчен за зестра.

— Смятам, че ще приемат нейния дял от магазина ми и може би малко сребро.

— Дяволски добре. Когато едно момиче има философ за баща, то е родено без късмет.

На излизане от дъна Гавра срещна Невин, който дружески я хвана под ръка и я изпрати до магазина. Децата приготвиха вечеря в кухнята и те можеха да разговарят насаме. Невин сложи две големи цепеници в огнището и ги запали, щракайки с пръсти.

— Хладно е днес — отбеляза той. — Имам да ти кажа нещо наистина важно. Смятам, че имам добър шанс да уредя освобождаването на Мейл.

Гавра се задави и остана с отворена уста.

— Не му казвай все още — продължи старецът. — Не искам да му вдъхвам надежди, които може и да се разбият, но ще трябва да заминеш. Имаш твърде много неща да уреждаш, преди да тръгнеш.

— Да тръгна ли? Я стига, та Мейл ще иска ли да замина с него?

— Ако някога си се съмнявала дори за миг, това ще е първото глупаво нещо, което съм те виждал да правиш.

Внезапно Гавра изпита необходимост да седне. Тя се намести на една табуретка близо до огъня и сплете треперещите си ръце.

— Боя се, че няма как да постъпим с него, освен да го изпратим обратно в Елдид — рече Невин. — Искаш ли да заминеш?

Тя огледа рафтовете, помещението, всичко, за което беше работила така дълго. Освен това щеше да остави омъжената си дъщеря, а какво ли щеше да каже Думорик, когато му представи един непознат за негов баща?

— Знай — продължи старецът, — че най-вероятно ще живееш на западната граница на Елдид, а там няма сваятна билкарка на много мили наоколо.

— Разбирам. Е, тогава бих могла да изградя нов магазин за Думорик и да оставя на Ебруа този. Това ще е великолепа зестра. По дяволите, в такъв случай ще можем да напишем брачния договор така, както ние искаме.

— Точно така. И най-вероятно ще трябва да издържаш и брилянтия си съпруг.

— Елдид започва да ми се струва интересен — тя вдигна поглед с усмивка. — Освен това аз, разбира се, обичам своя мъж.

По най-различни причини Невин реши да осигури освобождаването на Мейл през пролетта. Така например Кралят на

Дивите го предупреди, че през зимата ще има много лоши бури. Но най-сериозната причина бе самият Мейл, който щеше да откаже да напусне затворничеството си, докато не види труда си преписан, както трябва, а тази задача щеше да отнеме месеци. Докато писарите в храма на Ум работеха върху книгата, Невин работеше върху Краля, чиято чест беше най-добрият съюзник на съветника.

За човек великодушен като Глин, Мейл представляваше огромно неудобство — прекалено трогателен да бъде убит, особено сега, след като учените жреци го възхваляваха като блестящ учен и украса за кралството. Когато реши, че моментът е подходящ, Невин направо помоли Глин да освободи Мейл и да му позволи да се върне без много шум в Елдид.

— Така наистина ще е най-добре, съветнико. Опитай се да измислиш някаква причина за освобождаването му с чест. Да бъде проклет, ако оставя Елдид да се присмива над слабостта ми, но не мога да понеса мисълта принцът да продължава да плесенява в кулата.

Накрая въстанието в Пирдон осигури нужната причина. За да вкара бунтовниците в пътя, Елдид имаше отчаяна нужда от спокойно лято и предложи на Глин злато, за да не прави набези. Глин не само прие подкупа, но потвърди тържествено ангажимента си, като предложи да освободи пленника си в замяна на символичните десет коня. След продължителна размяна на хералди и малко странно опъване от страна на Елдид сделката беше сключена и подписана. Едва тогава Невин каза на Мейл за големия му късмет, а по това време зимата вече клонеше към пролет.

Когато отиде в стаята на върха на кулата, Невин го намери да милва екземпляр от книгата си, подвързана в кожа и прилежно написана с островърхия почерк на храмовите писари. Принцът беше така развълнуван да му я покаже, че едва след половин час старецът успя да стигне до действителната причина за идването си.

— Най-голямото чудо е, че Кралят ще субсидира още двамайсет екземпляра — свърши да говори Мейл. — Да знаеш защо?

— Зная. По този начин ще придаде тържественост на освобождаването ти. Ще те пусне на свобода следващата седмица.

Мейл се усмихна, понечи да каже нещо; сетне лицето му замръзна в израз на недоверие. Ноктите му се забиха в меката подвързия на кодекса, който държеше в ръцете си.

— Ще дойда с теб до границата с Елдид — продължи Невин. — Ще се срещнем с Гавра и сина ти извън Кермор. Ебруа остава тук, но не можеш да ѝ се сърдиш. Тя обича мъжа си, а и въобще не те е виждала.

Мейл кимна, лицето му беше бяло като сняг.

— О, в името на Адовия властелин, дали тази птичка в кафез си спомня как се лети?

Принц Огреторик и съпругата му живееха вече във великолепни стаи, но не забравяха времето, когато Примила единствена им изразяваше уважение и бяха готови да я посрещнат във времето, определено за занаятчии и търговци. Принцът беше висок млад мъж с гарвановочерна коса и сини като метличина очи, красив по суров начин и склонен към сърдечност, когато не го ядосваха. Точно тази сутрин Примила му донесе подарък, скъп малък чучулигар за любимия му лов със соколи. Принцът веднага сложи птицата на китката си и ѝ зачурулика.

— Благодаря, добра жена. Хубаво соколче.

— За мен е голяма чест, че се харесва на Негово височество. Чух, че освобождават бащата на Негово височество, и реших за подходящо да отбележа момента с подарък.

Очите на Огреторик внезапно потъмняха и той започна да отделя голямо внимание на чучулигара, който обърна закачулената си глава, сякаш разпозна сродна душа. Камлада се размърда неспокойно на стола до прозореца.

— Разбира се — рече тя с внимателно поставена усмивка. — Толкова сме доволни, че освобождават Мейл. Но пък колко странно е, като си помислиш — свекърът ми се е превърнал в писар.

Огреторик ѝ хвърли кос поглед, който би могъл да означава много и различни яростни неща.

— Благодаря ти за подаръка, добра ми Примила — рече той. — Ще го занеса веднага при моя соколар.

Тъй като аудиенцията очевидно беше свършила, Примила направи реверанс и се оттегли в достъпната за обикновени хора част от двореца — голямата зала, препълнена с различни молители или просто любопитни. Докато разговаряше със съветниците и писарите, които

познаваше, тя чу много намеци, че мнозина важни люде щели да са щастливи, ако Мейл бъде възстановен на старото си място, а синът му — понижен до положението на негов наследник. Може би смятаха така, водени от сантиментални спомени и чувство за чест. Може би. Примила потърси съветника Кадлеу и го попита направо защо има хора, които искат Мейл да се върне като сюзерен на Аберуин и Канобейн.

— Ти, изглежда, дяволски се интересуваши от всичко, свързано с Мейл — забеляза Кадлеу.

— Разбира се. Гилдията трябва да знае къде да изпраща подаръците си. Не ни се иска да се подмазваме на онзи лорд, на когото не трябва.

— Вярно казваши. Но ще си остане само за теб и за никого друго, нали? Откак съпругът ѝ стана Аберуин, принцеса Камлада започна да си придава важности. Не са малко онези, които ще се радват да я видят понижена в ранг. А не са малко и вдовиците, готови да утешават принца в късната му възраст.

— Така. Та това всичко женска работа ли е?

— Далеч не. Принцесата е засегнала и други освен придворните дами, а вдовиците имат братя, които виждат възможност да придобият влияние.

— Разбирам. А ти смяташи ли, че Мейл ще бъде възстановен?

— Надявам се, че няма заради самия него. Би било, без съмнение, много опасно за доброто му здраве, а ти няма да измъкнеш и дума повече от мен, добра жено.

Това ми стига напълно, помисли Примила. Тя се погрижи веднага да влезе във връзка с Невин, защото не искаше Мейл да се върне у дома само за да бъде отровен от роднините си.

От прозореца на Мейл дворът на Дън Кермор изглеждаше спретнат и малък, като детска играчка. Мънички коне препускаха по едва различаващите се камъни на калдъръма; мънички мъже крачеха насам-натам и изчезваха в малки вратички. Само най-силните шумове стигаха до прозореца му. Този следобед Мейл стоеше облегнат на перваза и изучаваше познатата гледка, когато чу зад себе си вратата да се отваря.

— Глин, Крал на цяло Девери, се приближава — пропя стражникът. — Всички да коленичат.

Мейл се обърна и коленичи тъкмо когато Кралят влезе с широка крачка. За момент те се загледаха един друг, изумени, че и двамата са остарели през времето, изминало от последната им кратка среща.

— От днес — каза най-накрая Глин — ти си свободен човек.

— Смирено благодаря, Ваше величество.

Глин огледа стаята, сетне си тръгна, вземайки всички стражници със себе си. Мейл остана загледан в отворената врата, докато в очертанията ѝ не се появи Невин.

— Ставай, приятелю — рече старецът. — Време е да изпробваш крилете си.

Докато го следваше по тъмната извита стълба, Мейл се вторачваше в стените, в тавана, във всеки човек, когото срещнеха. Когато излязоха на двора, слънчевата светлина се изля като водопад отгоре му. Вдигна поглед и видя стената на дъна да се издига над него, а не под него и внезапно изпита физическо замайване. Невин го хвана за ръката и го подкрепи.

— Разумът е дяволски странно нещо — отбеляза старецът.

— Така си е. Имам чувството, че съм омагьосан.

Отначало шумът и суматохата го смазваха. Като че целият двор беше изпълнен с мъже, които крещяха, смееха се, водеха с тропот коне покрай тях. Прислужнички бързаха напред-назад с кофи вода, наръчи дърва за горене, с препълнени от хранителни продукти ръце. Яркочервено и сребристо — цветовете на Кермор — бяха навсякъде, дразнейки зрението на отшелника. Но след няколко минути замайването на Мейл се превърна в алчност. Вървеше бавно и се наслаждаваше на всяко нещо, което виждаше: от великолепно облечен лорд, яхнал кон, до купчина стара слама край конюшните. Когато една от хрътките за глигани благоволи да се остави да я помилва, той беше толкова щастлив, че се почувства като дете идиот, което се радва на всичко, защото не може да определи стойността на каквото и да е. Спомена за това на Невин, а майсторът на деомера се засмя.

— А кой казва, че детето идиот не е най-мъдро от всички ни? — рече той. — Хайде да отидем в моите покои. Гавра скоро ще бъде при нас.

Но Гавра вече чакаше в оскъдно обзаведената приемна на Невин. Мейл изтича към нея, грабна я в прегръдките си и я целуна.

— О, любов моя — рече той. — Страхувам се да го повярвам. Все си мисля, че ще се събудим на сутринта и ще разберем, че всичко е само жесток сън.

— Ще е дяволски добре да не е така след всичко, което направих с магазина! Прехвърлянето му на Ебруа ми създаде такова главоболие, че трябваше да вземам някои от собствените си билки.

Невин прецени, че ще им отнеме четири дни да стигнат до границата с Елдид, където, поне така беше уредено, щеше да ги очаква почетна охрана от двора на Елдид. Но на третата нощ, когато устройваха лагер на около десет мили западно от Морлин, дойде да ги посрещне друга група от хора — Примила и двамина млади мъже, които носеха дебели сопи. Невин извика радостно и се забърза към тях, докато те слизаха от конете си, а Мейл тръгна след него.

— Какво става? — поиска да знае Невин.

— Ами, боя се, че идвам с може би неприятни вести.

— Така ли? — намеси се Мейл. — Дворът ще поиска да бъде отровен, така ли?

— Виждам, че философът помни добре стария си живот на принц — отвърна Примила. — Не съм сигурна, че действително се намирате в опасност. Просто не е разумно да се поемат излишни рискове. Дойдохме да ви придружим до сигурно място, където да останете, докато не съм напълно убедена, че ще ни посрещнат в двора при нашите, а не при техните условия.

— В такъв случай ти благодаря — рече Невин. — Не съм спасил живота на това момче, за да го загуби от шишенце отрова.

— Не се тревожи, ще се промъкнем през горите като хитри лисици, а сетне... — Примила направи пауза, за да се усмихне. — Сетне ще се скрием като язовци.

Цялата седмица Аваскейн беше на крака далеч преди залез, тъй като селяните караха каруци с дърва, за да платят пролетните си данъци на Канобейнския фар, а той им помагаше да ги разтоварват и

нареждат под дългите навеси. Когато този ден видя по пътя отдолу да се вдига прах, реши, че това е още една каруца с дърва, и каза на Егамин:

— Ето, идват момчетата. Тичай да видиш в кой от навесите е останало най-много място.

Въздишайки от скука, Егамин тръгна бавно, докато Аваскейн отвори скрибуцащите и протестиращи порти. С ръждясалия прът в ръка, той замръзна и се вторачи в групата на пътя. Ездачи... товарни мулета... онази странна жена със сините ръце, а зад тях — не можеше да бъде, но беше истина, независимо от сивите коси. С вик, който граничеше с ридание, Аваскейн се втурна надолу по пътя да приветства с добре дошъл принц Мейл у дома. Когато хвана стремето на принца в знак на подчинение, Мейл му се поклони от седлото.

— Само ни погледни, Аваскейн! Когато тръгнах на война, бяхме и двамата момчета, а сега сме целите посивели и сбръчкани.

— Така си е, принце мой, но във всеки случай сърцето ми ликува, като ви виждам.

— И моето, като виждам теб. Ще ни подслониш ли?

— Какво? Разбира се, Ваше височество. Та вие идвате тъкмо навреме. Скуна току-що е проветрила стаите ви, както прави всяка пролет, така че вътре ще е чисто и приятно.

— Така ли е правила? Всяка пролет?

— Всяка пролет. Ние сме като язовци, принце мой. Не пускаме.

Мейл скочи от коня, сграбчи ръката на Аваскейн и я разтърси здраво. Когато видя в очите на принца сълзи, Аваскейн също се задави.

— Вече не съм принц — каза Мейл. — И смятам за своя чест да те нарека приятел. Ето, водя новата си съпруга и син и нека този път се помолим да съм се върнал у дома, за да остана.

Групата се източи в двора, а Егамин, Марил и Скуна изтичаха от броха да ги приветстват. Аваскейн се усмихна самодоволно на Егамин:

— Казвах ли ти, че ще се върне?

Изпита удовлетворение, че този път синът му с голямата си уста не намери какво да каже.

След приятен следобед и тържествена вечеря Аваскейн излезе да се погрижи за фара. Тъкмо когато небето започна да избледнява и да става бисерносиво, той изчатка искри с огнивото, запали праханта, сетне я раздуха, докато искрите заблизаха подпалките. Добави

цепеници и най-сетне фарът започна да свети ярко и да изпраща сигнала си по посока към морето. Отиде до края на площадката и се загледа в броха, чиито прозорци весело светеха. Принцът си беше у дома. „Не го забравих и той не ме е забравил — мислеше той, — същински язовци сме и двамата.“ Светът беше добро място, изпълнено със справедливост. По-късно, когато пълната луна стигна връхната си точка, Мейл се качи на покрива. Пуфтящ, останал без дъх, принцът се облегна на предпазния парапет.

— Сигурно имаш дяволски здрави крака — рече той.

— О, след известно време свикваш.

Облегнаха се един до друг на перилото и се загледаха към морето, където вълните се пенеха като сребро на лунната светлина, разбивайки се в тясната ивица светъл плаж.

— Казах ли ти, че по време на пленничеството ме държаха на върха на една кула?

— Е, само като си помислиш. Там вие сте гледали надолу, а и аз тук съм правил същото.

— Точно така, но тук гледката е дяволски по-широка от онази, която аз имах. Искам да прекарам в Канобейн остатъка от живота си, но това зависи от принц Огреторик. Владението е негово, а не мое.

— Ако има наглостта да ви пропъди, тогава ще трябва да си търси друг пазач на фара — Аваскейн премисли известно време. — Вижте какво, брат ми има повече земя, отколкото може сам да обработва. Ще ни вземе, ако се стигне дотам.

— Благодаря ти. Мога да припечеля по нещо и като писмописец.

Двамата стояха и гледаха морето в дружеско мълчание.

— Между другото — попита Мейл, — имало ли е някакви кораби?

— Дяволски малко, но човек никога не знае кога някой ще има нужда от фара.

Тъй като Примила беше изградила цялата си стратегия на това да представи Мейл като неподходящ за дворцовите дела човек, тя настоя пред него да напише възможно най-открито писмо до сина си и остана доволна от резултата.

Философът Мейл изпраща поздрави на Огреторик, принц на Аберуин и Канобейн и мой син. Ваше височество, досега не сме си разменяли и две думи, но на един баща подобава да е откровен със своята плът и кръв. Разбирам много добре, че искаш да запазиш положението и почестите, на които се радваш в двора на брат ми, Краля. Моето едничко желание е да стане така. След дългите години в пленничество аз съм се превърнал в смирен учен, негоден за изискванията на войната и властта. Не желая друго, освен да изживея остатъка от живота си в старата ми извънградска резиденция в Канобейн, или, ако така предпочита Негово височество, като обикновен селянин. Можете да ми изпратите отговора си чрез Примила, глава на бояджийската гилдия. Боя се за живота си в дворцовите кръгове. Нямам желание да вкуся от свободата само за да опитам отрова няколко седмици по-късно.

Ваш баща философът Мейл

Когато тя свърши да чете, Мейл се облегна на стола си и се усмихна въпросително.

— Би трябвало да свърши чудесна работа — рече тя.

— Добре. Знаеш ли, че е много странно да си смирен пред собствения си син. Щом не им е достатъчно, че са се отказали от мен, сега аз абдикирам. Нещата трябва да са добре подредени, както би казал нашият Аваскейн.

Когато се върна в Абернауд, Примила изчака един ден, преди да връчи писмото, за да чуе текущите клюки. Тъй като из двора, а също из целия град се разпространяваха слухове без брой и чет, всичките й приятели имаха много да й разкажат. Кралят наистина изпратил почетна охрана до границата да посрещне Мейл, но там те намерили само съветника на Кермор Невин и принц Кобрин, които им казали, че Мейл решил да пътува сам. Всички подозираха коварство, но от страна на Огреторик, а не на Кермор.

— Аз пък казвам, че в това надбягване залагат на губещия кон — рече Кадлеу. — Ако има някакво коварство, то зад него ще е

принцесата, не принцът. Някои нейни приятели може да са повели отряд срещу Мейл.

— Така ли? Ами ако предположим, че философът не е мъртъв? Някой има ли представа къде може да се намира?

— Има много догадки, но онази, която най-вече се разпространява, е, че Мейл се намира при бунтовниците в Пирдон, които ще му дадат подслон, за да създадат неприятности в Елдид. За щастие са прекалено слаби, за да го подкрепят при опит да вземе трона — поне засега са слаби. В края на краищата човекът е бил принц, който може да го обвини за това, че иска да си получи всичко обратно?

На сутринта Примила направи посещенията си при принца и принцесата. Лицето на Камлада беше така измъчено, сякаш много нощи не бе спала; Огреторик просто изглеждаше объркан.

— Ваше височество, имам писмо за вас от баща ви.

Огреторик скочи като изстрелян с лък. Камлада се сви на стола си и загледа с широко разтворени очи как Примила връчва навитото на руло писмо.

— А къде си видяла баща ми?

— По пътищата. Негово височество знае, че често пътувам. Изглеждаше много разтревожен и като разбра, че отивам в Абернауд, ме помоли да взема писмото.

— Това е наистина печатът на Аберуин — каза Огреторик, като оглеждаше рулото. — Сигурно е онзи, който е бил у него, когато са го пленили.

Камлада го следеше, докато четеше писмото, и очите ѝ разкриваха по-голям страх, отколкото подобаваше.

— Хубаво — рече най-сетне Огреторик, — това би трябвало да сложи край на слуховете, че сме го убили по пътя. Боя се, че губя контрол върху себе си, добра ми жено, но през последните седмици сърцето ми беше свито.

— Разбира се, Ваше височество. Без съмнение трудно сте понасяли тревогата за живота на баща ви.

— Така беше — каза го той, а също презрителният начин, по който хвърли писмото в полата на жена си, я убеди в искреността му.

Камлада отметна глава, взе писмото и го прочете. Примила виждаше промените в нейната аура, из която се вихреха като демони страх и подозрение.

— Е, доволна ли е милейди? — изрече ядно Огреторик.

— А милордът смятал ли е, че ще бъде другояче?

Когато очите им се срещнаха продължително, Примила се отвърна и се престори, че се възхищава от подредените наоколо цветя. След малко Огреторик отклони погледа си и изръмжа едва чуто.

— Позволете да ви придружа до вратата, добра госпожо — рече той. — Благодарен съм ви, че донесохте писмото.

Принцът мълча, докато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чува принцесата.

— Можеш ли да ми кажеш къде се намира Мейл? — попита той.

— В Канобейн, Ваше височество.

— Предполагам, че може да е там, но слушай какво, не казвай на другиго, докато не уредя нещата. Любимата ми жена може да се попържи още на този огън.

Всяка сутрин Мейл и Гавра излизаха за дълга разходка покрай скалите и гледаха океана. Тъй като спомените за Канобейн го преследваха по време на пленничеството му, все още му се струваше невероятно, че е наистина там, че усеща как слънцето топли гърба му и че диша острата миризма на море. Често следобед се качваше на кулата и седеше до пепелта от фара, наблюдавайки пътя. Времето минаваше и той започна да се пита още колко ли дни доволство му остават. Всеки следващ ден без отговор от Абернауд беше лошо предзнаменование за дворцова интрига.

Но когато дойде, отговорът бе изненадващ. Намираще се в стаята си и с острие за писане чертаеше редове върху пергамент, когато Марил, синът на Аваскейн, се втурна вътре.

— Ваше височество, при вратите има двацет и пет души и синът ви е с тях.

Без да помисли, Мейл грабна за оръжие мъничкото си джобно ножче и изтича навън, но бъркотията, която цареше, докато хората слизаха от конете си, беше съвсем дружелюбна. Не се затрудни да открие сред хората принца просто защото синът му невероятно приличаше на него. Усмехнат, Огреторик приближи и протегна ръка.

— Радвам се да те видя, татко. Цял живот съм слушал за теб, а сега най-сетне се срещаме.

— Така си е — Мейл прие протегнатата ръка.

— Писмото ти ме нарани. Наистина няма от какво да се боиш, кълна ти се.

— Тогава дворът трябва много да се е променил от времето, когато тръгнах оттам.

— Получих много безбожни съвети, ако това имаш предвид, но ще убия всеки, който вдигне ръка срещу теб.

Говореше така искрено, че Мейл едва не се разплака от облекчение.

— В такъв случай ти благодаря.

Огреторик се обърна и огледа броха и кулата.

— Знаеш ли, никога не съм идвал тук. Докато бях дете, мама не идваше, защото, като знаеше колко си обичал това място, щеше да плаче. Когато пораснах, бях на война през по-голямата част от времето си. Това отново ти принадлежи. Аз го приписах на теб, а Кралят най-благосклонно му добави и титла. В дисагите си нося документите.

— О, богове! Та това е много великодушно от твоя страна.

Той сви рамене, все още гледайки настрана.

— Искам да кажа нещо — продължи Огреторик. — Преди години, когато изпратиха писмото, с което те лишиха от права, всички бяха сигурни, че Глин ще те обеси. Щях да моля Краля да не изпраща писмото, но не бях в двора — най-сетне погледна към Мейл. — Жена ми е уредила да ме няма по време на обсъждането, на което Кралят е взел това решение. Открих го много по-късно.

— Е, на твоето място не бих се измъчвал много. Съмнявам се дали Кралят щеше да се вслуша в молбата ти. Но те моля никога да не се срещам с твоята дама.

— Аз я отстраних. Ще си изживее живота в някое тихо и отдалечено местенце.

Озлоблението в гласа му показва на Мейл, че е избрал възможно най-добрия начин да накаже жена си.

На сутринта Огреторик пое на път рано, като обеща да се върне скоро, ако лятната кампания му позволи. Мейл му помахаше от портата, сетне тръгна да търси Гавра, която намери да разглежда двора близо до зеленчуковата градина на Скуна.

— Какво правиш? — попита я той.

— Смятам да махна този калдъръм, за да направя билкова градина. Скуна казва, че тук имало много слънце.

— Сега разбирам. Години наред хората ще говорят за странната лейди Гавра от Канобейн и нейните билки.

— Не мога да съм лейди. Отказвам.

— Не можеш да откажеш. Ти реши съдбата си, като се ожени за мен. Наистина много момичета са спечелили титла с красотата си, но ти ще си първата, за която съм чул, спечелила я с отвара против треска.

Тя се засмя, той я целуна, а сетне просто я задържа притисната до себе си, усещайки свободата под топлото слънце.

III

През пролетта на 797 г., в петдесетата си година, Глин, гуербрет Кермор и претендент за Крал на цяло Девери, умря от сърдечен удар. Невин се тревожеше от дълго време за здравето на Краля, но всичко стана така внезапно, че го свари неподготвен. Една сутрин Глин тръгна начело на хората си; по пладне го върнаха у дома мъртъв. Получил удара, когато възсядал коня, и за минути умрял. Докато ридещата съпруга и жените, които я обслужваха, изкъпаха и проснаха тялото му, най-големият му син Камлан прие кралската власт пред верните си васали в голямата зала. Главният жрец на Бел първо го благослови, а сетне закопча върху карираното му наметало огромната брошка във формата на пръстен. Докато васалите пристъпваха един по един и коленичеха пред новия си сюзерен, Невин се измъкна от бъркотията и отиде в покоите си. Дошло бе време да напусне Кермор.

Късно същата вечер, когато Невин беше зает усилено да си събира багажа, новият Крал изпрати да го повикат. Камлан вече се бе преместил в кралските покои и стоеше до огнището, където Невин толкова често бе гледал баща му да крачи неспокойно. Новият крал беше трийсетгодишен, добре сложен, красив като баща си и като него строен и висок.

— Чувам, че имаш намерение да ни напуснеш — рече Камлан. — Надявах се да служиш и на мен, както на баща ми.

— Негово величество е много снизходителен — Невин въздъхна пред необходимостта да лъже. — Но смъртта на баща ви нанесе тежък удар на мен, стареца. Нямам повече сили за дворцова служба, Ваше величество. Единственото, което желая, е да изкарам, колкото години ми остават, почитайки паметта на баща ви.

— Чудесно казано. Тогава за мен ще е удоволствие в знак на признание за дългогодишна служба, да те даря със земя близо до Кермор.

— Кралят е изключително великодушен, но нека запази такава чест за някой по-млад от мен. Имам роднини, които ще ме подслонят, а мислите на един старец се връщат към родата му.

След като напусна Кермор, Невин отиде в Канобейн да види Мейл и Гавра. По границата с Елдид се водеше открита война, но с вида си на опърпан стар билкар лесно мина през линиите и потегли покрай елдидския бряг. В един късен, златен летен ден, когато дивите рози цъфтяха край пътя, той стигна до дъна. Предишният герб на принцовете на Аберуин беше свален и на негово място висеше нов — чифт вкопчени язовци и мотото: *Ние не пускаме*.

Когато Невин въведе коня и мулето си вътре, Мейл ахна от изненада и изтича да го посрещне. Беше загорял от слънцето и енергичен. Широко засмян, той сграбчи ръката на Невин и я стисна между своите.

— Какво правиш тук, далеч от важните дела на кралството? — попита Мейл. — Радвам се да те видя.

— Ами Глин умря и аз напуснах двора.

— Умря ли? Не съм чул.

— Изглеждаш натъжен, приятелю.

— В известен смисъл съм. Независимо от съображенията му Глин беше най-великодушният патрон, който някой учен е имал. Той ме храни двайсет години, нали? Много лордове биха се сдобили с неискрено посвещение за по-малко. Но влизай, влизай. Гавра ще се радва да те види, а имаме и нова дъщеря да ти покажем.

Освен новата си дъщеря Мейл имаше да сподели и още едно съкровище — много рядка книга, която бе намерил в храма на Ум по време на едно от редките си посещения в Аберуин. Вечер те на смени четяха на глас от този ранен превод на диалог от руманския мъдрец Тул Цицрин и много пъти оставаха до късно да обсъждат скъпоценните мисли от времето на Зората.

— Похарчих дяволски много пари за нея — отбеляза в един момент Мейл. — Гавра ме сметна за откачен, а може и да е права. Но жреците казаха, че тя е единствената книга на Цицрин, донесена по време на голямото преселение.

— Така е и жалко наистина, че нямаме повече от тях. От едно време се знае, че Цицрин е бил като теб, принц на руманите, който паднал от власт, защото подкрепил претенциите върху трона не на онзи, който се възкачил. Посветил остатъка от живота си на философията.

— Е, надявам се заточението му да не е било прекалено тежко, но си струваше да купя тези негови „Тоскански разкази“. Имам намерение да включа в новата си книга аргументите му против самоубийството. Централната метафора е много подходяща и прави силно впечатление; той казва, че сме като караули на войска, назначени от боговете по причини, които не знаем, и при това положение да се самоубиеш, означава да дезертираш от поста си.

— Както, струва ми се, казах на един много млад принц преди доста време.

Мейл се засмя спокойно.

— Така беше и учителят ми беше прав. Чакай, да не забравя да ти кажа нещо. Стига да желаеш, можеш да останеш тук цял живот. Не мога да ти предложа великолепието на кралския двор, но в Канобейн е топло през зимата.

— Много великодушно от твоя страна и наистина съм изкушен, но имам роднини, при които ще отида.

— Роднини ли? Разбира се, трябва да имаш роднини. А аз смятах, че майсторите на деомера трябва да изскачат пораснали направо от земята.

— Като жаби от топлата кал ли? О, ние не сме дотам необикновени — във всеки случай не съвсем.

Тръгвайки си, Невин се измъкна на зазоряване, преди семейството да се е събудило, за да спести на всички горчивата раздяла. Докато се отдалечаваше, се обърна да погледа кулата, бледото сияние на Канобейнския фар и разбра, че повече няма да види Мейл. Щеше му се наистина да има близки, при които да отиде, но, разбира се, далечните му родственици, доколкото ги имаше, бяха до един в някой от воюващите дворове, а се налагаше точно тях известно време да избягва. Беше съвсем просто — трябваше да се престори на умрял. След много години на места, където са го познавали, щеше да се появи друг билкар Невин, без хората да задават неудобни въпроси за необикновено дългия му живот.

Реши да се отправи към някое отдалечено място на територията на Кантрей, където би могъл да помогне с познанията си на обикновените поданици в раздираното от войни кралство. Питаше се къде ще намери отново Брангуен и дали тя вече не е родена в ново тяло. Не му оставаше друго, освен да следва интуицията си и да го

води случаят, който беше повече от случайност. С продължителна, тежка въздишка обърна коня си по пътя, който водеше на север. На други дългият му живот можеше да се стори чудесен, но той изпитваше голяма умора.

Колкото до Мейл, лорд Канобейн, той и съпругата му живяха дълги и щастливи години, докато накрая умряха почти едновременно от старост и нищо друго. Славата му на мъдрец растеше и той стана известен като „Мейл Прозорливия“ и по този начин получи титлата на категорията хора, известни по време на Зората като „вати“. В Девери народът щеше да нарече Мейл-и-Гуейд, но на Елдидско наречие името му стана Мелуейд, титла, предавана от потомците му в продължение на много години.

ЛЯТО, 1063

Не бива да говорим за „привързване“ на дух в кристал или талисман. Ако духът избере да ти служи по този начин, тогава добре, защото като награда ще придобие познание и власт. Нека изоставим приказките за привързване и подчиняване на черния път.

Из Тайната книга на
Кадуалон Друида

Беше хубав, ясен ден и слънцето искреше във водите на река Лит. Докато яздеше край реката, лорд Камдел, някога Майстор на кралската баня, пееше, но само откъслечни части от песни, без определен ред, защото срещаше голяма трудност да си спомни думите им. Всъщност не успяваше да си спомня каквото и да е, като например защо язди през пустите възвишения на провинция Ир Аудглин. От време на време си задаваше този въпрос, но колкото и да размисляше, така и не намираше отговор. Само му се струваше съвсем редно да е там, на стотици мили от двора, с тайнствен пакет скъпоценни камъни в дисагите на коня си. Знаеше, че ги е откраднал, но никак не можеше да си спомни защо и чии бяха.

— Трябва да съм пиян — рече той на кестенявия си кон. — Но защо съм пиян тук, извън града.

Конят изпръхтя, сякаш и той се питаше същото.

Няколко мили по-нататък пътят правеше остър завой и като го отмина, видя трима мъже на коне. С обърканото си съзнание разбра, че чакат него. Разбира се, ето ги Саркин и Аластир, а третият мъж трябва да беше братът на Саркин! Без съмнение идваше тук да купи с тези скъпоценни камъни опиум. Най-сетне нещо смислено.

— Добра среща, приятелю — рече Аластир. — Готов ли си да дойдеш с нас?

Камдел понечи да се съгласи, но внезапно в съзнанието му изскочи мисълта: „Недей, ще ти сторят зло!“ Беше толкова настойчива, че без да губи време, обърна рязко коня си назад.

— Я виж! — Саркин заби шпори в своя и го последва.

„Бягай!“ — крещеше гласът в съзнанието му.

Подчинявайки се, Камдел срита коня си, но едва втурнал се в галоп, конят изпищя в агония и се вдигна на задните си крака. Камдел полетя силно напред; впи се във врата му, докато животното се олюляваше. Пред погледа му проблесна острие на меч и преряза гърлото на коня. В последния миг измъкна краката си от стремената и се претърколи встрани, а животното се строполи. С мъка се вдигна на крака, посегна към дръжката на меча. Тогава усети силен удар по темето и се срина в тъмнина.

— Добре свършено, Саркин — рече Аластир. — Еви, вземи дисагите! Трябва да тръгваме бързо.

— Дяволски неприятно стана с този кон — обади се Саркин, коленичейки до Камдел. — Ще трябва да откраднем друг за него.

— Смятах просто да го убием, та да се свърши. Нещата са много по-опасни, отколкото мислех. Не забравяй, че с тази проклета война, дете се води наоколо, може да срещнем патрул по пътищата.

Саркин вдигна очи и в погледа му проблесна непокорство.

— Зная, че обещах, но... — Аластир се поколеба, спомняйки си предупреждението на Стария, че чиракът му го мрази. — Е, добре, той не тежи много. Вържи го на своя кон, докато намерим друг.

— Благодаря, господарю. Освен това можем да го използваме за ритуала.

— Наистина можем, още тази вечер. О, богове, чувствам се съсипан.

Еви приближи забързан с дисагите. Аластир се изкуши да ги отвори и веднага се наслади злорадо на скъпоценните камъни, но времето го притискаше. Огледа се нервно, да не би отнякъде да се появи благороден лорд начело на целия си боен отряд. Камдел щеше да им създаде дяволско неудобство. Чувстваше се засегнат, че след всичко, което е направил за мъничкото плъхче от уличните канали, Саркин може да го мрази! Но тъкмо сега нямаше време да се тревожи

за такива неща и независимо дали чиракът го мразеше или не, му беше твърде полезен, за да се отърве от него.

Главата му пулсираше с ослепяваща го болка, а около себе си усещаше нечий ръце. Но къде се намира? На гърба на кон. Някъде. Камдел отвори очи и видя зелената ливада около себе си. Ир Аудглин. Беше се опитал да избяга. Изпъшка, обърна се на седлото и разбра, че глезените му са вързани за стремената.

— Събуди се, а? — обади се познат мъжки глас.

Камдел осъзна, че Саркин язди зад него и го държи на коня. Чу и копитата на други коне, които ги следваха. Зелените поля танцуваха и се местеха пред измъчения му поглед.

— Извинявам се за удара по главата — продължи Саркин. — Но нямаше как да ти позволим да ни се измъкнеш по този начин. След малко ще се почувстваш по-добре, малкия.

— Защо? Какво искате от мен?

Саркин се засмя и смехът му прозвуча като тихо мърморене под нос.

— Довечера ще разбереш.

Нямаше повече сили да пита. Напълно подготвен в изкуството да върти оръжие, Камдел дори имаше няколко спечелени турнира, но не бе ходил на война, нито пък някога в живота си беше изразходвал малко повече енергия. През остатъка от дългата, мъчителна езда съзнанието му остана притъпено от болката.

Накрая стигнаха до една ферма, която, ако се съдеше по рушащата се глинена стена и изтънялата слама на покрива на къщата, стоеше изоставена от доста време. Когато останалите слязоха от конете, Саркин срязва въжетата около глезените на Камдел и го смъкна от седлото, сетне го блъсна в голямо полукръгло помещение, което някога бе служило за кухня. По пода имаше пръсната пътна екипировка, а до огнището стояха купчина одеяла.

— Лягай и почивай — рече той. — Но ще ти вържа ръцете и краката, за да съм сигурен, че ще останеш тук.

След като го вързаха, Камдел остана да лежи напълно неподвижен и се опита да не мърда пулсиращата си глава. Другите

влязоха, разговаряйки за плячката си, сетне се преместиха в съседна стая. Камдел се опита да потъне в сън, но внезапно чу яростен вой.

— Няма го! Трябва да е паднал, когато уби проклетия му кон! Всичко е тук, освен Големия камък на Запада. Саркин, оседлай коня си и се връщай да търсиш!

Големия камък на Запада. Това пък какво, беше? Камдел смътно си спомни името, но болката в главата не му позволяваше да мисли ясно. Изпадна в безсъзнание, но започна да сънува страшен сън — как Аластир го разпитва за тайнствения камък.

Събуди се на тъмно; в огнището гореше огън. Аластир, Еви и Саркин седяха близо до него на пода и разговаряха тихо помежду си, обхванати от студена ярост. Досети се, че най-вероятно не са намерили камъка, и остана доволен. Опита се да помръдне и изпъшка, но болката в главата му беше поносима.

— Дай му нещо да яде и пие — рече Аластир. — Искам да изпълним ритуала веднага. Нямам нищо против да призная, че това астрално пътуване, което върша, изцеди силите ми.

Сърцето на Камдел заби като тъпан. Докато Саркин се приближаваше, без да бърза, към него, той си спомни всички разкази за зли магьосници, които бе чувал.

— О, не сме търговци на опиум, за каквито ни мислеше — каза Саркин, коленичейки. — Скоро ще научиш повече за истината, малкия. Отначало ще ненавиждаш онова, което правя с теб, но според мен след известно време някак ще започне да ти харесва.

Когато Саркин ги освободи, ръцете на Камдел трепереха толкова силно, че едва държаха меха, който му подадоха; но жаждата така го мъчеше, че ги овладя и пи на големи глътки. Саркин го наблюдаваше с лека усмивка и от нея по кожата му запълзяха студени тръпки.

— Гладен ли си? — попита той.

— Не съм — Камдел се задави. — Моля ви, просто ме пуснете. Баща ми е богат, ще ме откупи. В името на боговете, моля ви, пуснете ме!

— О, повече няма да видиш баща си, момче. Идваш с нас в Бардек, а когато ми омръзнеш, ще те продадем като роб. Смятам, че за теб ще е най-добре да се стараеш да ми доставяш удоволствие, та да не ми омръзнеш веднага.

Изведнъж Камдел разбра какво намеква. Саркин се изсмя и той неволно се отмести назад.

— Вероятно не може да приеме храна — намеси се Аластир. — Отрежи ремъците на краката му и го доведи.

Когато Саркин го дръпна да стане, Камдел се олюля. Толкова време бе стоял вързан, че едвам вървеше. Чиракът го помъкна и го изблъска в друго помещение; там на стената висеше къс черно кадифе, по което имаше бродирани странни знаци и сигли. Закачени на куки, висяха фенери със свещи, а в единия ъгъл стоеше малък бронзов мангал, кадящ облачета дим от тамян. В средата на пода се подаваше здрава желязна халка, прикрепена към капак, който без съмнение водеше към зимник или друго подобно помещение.

— Всичко сме приготвили, само те чакахме да се събудиш — рече Аластир и Камдел се отврати повече от всякога от мазния му глас. — Виж какво, колкото повече се опъваш, толкова повече ще те боли, така че леж кротко.

При тези думи Саркин го блъсна по очи на пода така силно, че си загуби дъха. Бързо чиракът му върза ръцете за халката, сетне отстъпи. Когато вдигна глава, Камдел видя Аластир да стои на не повече от три стъпки от главата му. Беше вдигнал ръце на височината на раменете, с дланите напред. На танцуващата светлина на свещите очите му сякаш искряха, впити в тези на Камдел. После, колкото и да се мъчеше, не успяваше да си отдели погледа. Очите на Аластир го бяха хванали, заковали там и той изпита чувството, че старецът изсмуква живота от него, изцежда го по някакъв тайнствен начин, който не можеше да разбере.

Сетне Саркин коленичи до него и започна да му смъква бригите, бръкна отдолу да ги развърже и да го погали. Бореше се, подскачаше като риба на сухо, но чиракът беше прекалено силен. Докато лежеше полугол, трепереше от страх и гледаше в очите Аластир, Саркин му разтвори краката и коленичи между тях. Старецът започна да нарежда на някакъв неразбираем език, мърмореше тихо, ритмично, а така беше по-страшно, защото всичко се изричаше много бавно, с безукорен контрол.

Сетне усети как ръцете на Саркин го сграбиха за бутоните. Когато осъзна какво ще му се случи, той искаше да крещи, но от гърлото му не излезе звук.

Лагерът започна да се разбужда в сивата влажна утрин — мъжете се прозяваха и ругаеха, конете се изправяха и се опъваха на ремъците, с които бяха вързани за колчета, и тихо пръхтяха. На своя пост до потока Родри прибра меча и сложи щита на земята, в очакване капитанът да го освободи от задълженията му. На другия край на потока растяха пролетни житни посеви, почти светлозлатисти, готови за жънене. Лятото дойде, помисли си Родри. Първото ми проклето лято като сребърен кинжал.

Накрая капитанът му махна с ръка и го викна. Родри побърза да се върне в лагера, хвърли щита до завивките си и отиде при каруците да вземе овес за коня и закуска за себе си. Там вече бяха още двайсет души от отряда. Зае място на опашката за храна зад Едил, млад войскар с квадратно лице, който, поне засега, единствен говореше със сребърния кинжал.

— Добро утро, Родри. Сигурно не си видял към нас да се промъкват никакви врагове, а може би си спал, а?

— О, не беше трудно да стоя буден, като ви слушах как хъркате и пърдите.

Едил се засмя и го тупна приятелски по рамото. При каруцата пълният слуга на лорд Гуиван разблъска началото на опашката, за да вземе закуската на господаря си.

— Всъщност на какво разстояние сме от дъна на лорд Дейн? — попита Родри.

— Само на около петнайсет мили. Ако тези фъшкиести каруци не се строят отново, ще бъдем там още тази вечер.

— Смяташ ли, че може да ни обсадят?

— Е, така говорят слуховете, нали? Ще се молим да не е вярно.

Тъй като се бе озовал наред тази война в Аудглин, Родри все още се опитваше да разбере какво точно става. Доколкото успя да научи, лорд Дейн и някой си лорд Лейнрид имали стара вражда и при някакъв дребен инцидент тя отново пламнала. И двамата призовали съюзниците си да съберат колкото се може по-голяма войска. Марклеу, съюзник на Дейн, държеше само двайсет и един души, затова изпрати своя син Гуиван да води отряда, нае Родри и си остана у дома. Срамът не спираше да яде Мелуейд. Миналото лято стоеше като кадвридок

начело на голяма войска; сега беше само сребърен кинжал, нает, за да не ходи друг да се бие.

Сръчно събраха лагера и бяха на път два часа след разсъмване. Половината от отряда яздеше бавно с лорда си начело на колоната; каруците подскачаха и се друсаха в средата; останалите войскари образуваха ариергарда. Като сребърен кинжал Родри яздеше накрая и дишаше праха на всички. Започна да мисли за Джил и да се пита дали е в безопасност в дъна с остатъка от отряда и със самия овдовял лорд. Ревността непрестанно яздеше до него, гризеше го, дразнеше го със спомена за красотата ѝ. Когато тръгнаха, без да ще, забрави, че ще са разделени в продължение на седмици и месеци; сега се питаше дали през това време тя ще му бъде вярна или не.

Разтеглената колона се виеше бавно през заоблените възвишения, покрити с ниски дървета и храсти. Родри си припомняше методично всеки мъж в дъна и се питаше дали ще ѝ се стори съблазнителен. В съзнанието си предварително бе стигнал до заключението, че всеки мъж, който я види, би я пожелал; оставаше въпросът дали тя ще го приеме? Внезапно звукът на сребърен рог прекъсна мрачните му мисли. С неволен вик се изправи на стремената и се огледа. Далеч пред тях, напъряко на пътя им, бе строен отряд, въоръжен и готов за бой.

— Врагове, момчета! — изкрещя Гуиван. — Въоръжете се!

Докато развързваше щита си от рога на седлото и го надяваше на лявата си ръка, Родри подбутна коня си с колене, изведе го от колоната и го насочи нагоре, покрай каруците. Походната колона се превърна във водовъртеж, настъпи суматоха, защото и останалите войскари правеха същото. Тъкмо когато стигна до предната линия, отекна друг рог и от възвишенията се спусна втори отряд, който отрязва пътя им назад. Родри започна да се пита дали ще види отново Джил, независимо дали му е била вярна. Ругаейки под нос, изтегли метателното копие от калъфа му под десния си крак тъкмо когато вражеският отряд тръгна ходом към тях.

— Гуиван! — кресна водачът им. — Предай се, млади глупчо.

Лордът подбутна коня си на няколко крачки пред мрачните, суетящи се войскари. Тъй като по преценка на Родри зад тях имаше четирийсет души, а пред тях трийсет, той се приготви да умре в бой, ако Гуиван откаже да се предаде.

— Размърдай си мозъка, момче! — рече вражеският лорд. — Та това дори не е твоя вражда. Нека баща ти откупи теб и отряда ти. Не давам и свинска пръдня дали ще те убия или не, стига да не стигнеш до Дейн днес. Да се предадеш при такова превъзходство на противника не е позор, а освен това парите ще ни влязат в работа.

Зад него отрядът му се разсмя на шегата.

— Всичко това добре, Инрик — викна в отговор Гуиван. — Ами лорд Дегуик?

— Той не е с нас, но ти давам тържествено честната си дума, че докато си при мен, ще си в пълна безопасност.

Гуиван мисли толкова дълго, че Родри изпита желание да изпусва от напрежение.

— Готово — рече накрая той. — Приемам честната ти дума.

Родри изпусна със свистене дъх на облекчение.

Чакащите ги противници потеглиха напред и ги заобиколиха. Инрик зае място до една каруца да наблюдава как Гуиван и хората му идват един по един и се разоръжават. Родри дойде последен. Той хвърли в каруцата първо копията си, после бавно и без желание изтегли меча си, красиво острие от най-добра стомана, с предпазител за ръката, изкован във формата на Аберуинския дракон. Това беше едничкото нещо, което обичаше наравно с Джил, и го заболя, като го положи върху купчината.

— Чудесен меч, сребърен кинжал — отбеляза Инрик. — Плячка ли е?

— Не, милорд, а дар от човек, на когото служих добре — Родри имаше предвид баща си, който му го бе подарил.

— Сигурно си се сражавал като демон от ада, за да спечелиш такова острие — Инрик се обърна към Гуиван, който седеше на седлото си до него. — Баща ти сигурно сериозно се отнася към задълженията си, след като е дал пари да наеме сребърен кинжал.

Гуиван стисна устни, така че устата му се превърна в тънка черта.

— Слушай, ти не си виновен, че татко ти е проклет скъперник — продължи Инрик. — Смяташ ли, че ще плати откуп за това момче?

— Баща ми е почтен човек — озъби се Гуиван. — И не е скъперник.

— Само малко по-грижлив с парите си, а?

Когато Инрик избухна в смях, лицето на Гуиван поаленя от срам. Родри почувства студено, отчайващо притеснение. Ако господин лордът не платеше откупа, щеше да изпадне до положението едва ли не на крепостен, на практика собственост на Инрик, докато не отработи дълга си.

Лорд Марклеу побесня, че всички в залата чуха вестта. Следван от объркания писар и шамбелана, той крачеше напред-назад и ревеше псувни по адрес на името, клана и мъжеството на Инрик. В извивката на заоблената стена Джил стоеше с група слугинчета и наблюдаваше лорда, грамаден мъж, все още с корави мускули въпреки посивелите коси. Той стискаше посланието на Инрик в огромния си юмрук и го развяваше пред писаря, сякаш бедният човек го беше написал, а не просто прочел.

— Каква наглост! — зъбеше се Марклеу. — Да плени сина ми на път, с попикан, копелдашки номер, а сетне да подиграва *мен*, че съм бил скъперник! — той хвърли пергаментата на писаря, който го хвана и се шмугна настрана. — Какво още искаше курвенският му син?

Писарят се покашля и изглади посланието.

— „Зная, че господин лордът цени парите си, стискайки ги така силно, както повечето хора предпочитат да прегръщат момиче, но без съмнение собственият му син значи достатъчно за него, та да го накара да се раздели с част от богатството си. Определихме цената му на два деверийски регала, по регал на войскар, включително за сребърния кинжал и за слугите.“

— Нахалник — зави Марклеу. — Наистина ли очаква от мен да платя пълен откуп за един вонящ сребърен кинжал? Измислил го е, за да се гаври с мен, и да съм проклет, ако го направя.

Изръмжа и закрачи отново. Шамбеланът се обърна към Джил и й направи знак, подканвайки я да дойде да се помоли на лорда, но тя поклати отрицателно глава и излезе гордо от залата. Едно от слугинчетата я последва и я хвана за ръката.

— Какво правиш? — попита Пера. — Защо не му се помолиш?

— Защото имам пари да откупя Родри. През всичките ми години по дългия път не съм видяла лорд да се отнася толкова долно и да съм

прокълната, ако продължавам да го търпя. Ако бях бард, щях да съчиня сатирична песен за Марклеу.

— О, много бардове вече са ги съчинили, но от това няма полза.

Джил отиде в конюшните, където спеше в празна ясла до своя кон. Един коняр ѝ помогна да оседлае и ѝ обясни как да стигне до дъна на Инрик, на около ден и половина път с кон.

— И внимавай, момиче — рече той. — Из възвишенията ще има повече отряди, отколкото бълхи по куче.

— Ще внимавам. Ще ми дадеш ли овес за коня, или стиснатият ти господар ще нареди да те набият за това?

— Няма да разбере. Да знаеш, такъв кон има нужда от истинска грижа.

Сякаш разбирайки, че го хвалят, Изгрев отметна глава и сребрият грива се разсипа на вълни по гърба му. Родри ѝ даде този Западен ловец, когато можеше да прави ценни подаръци на хората, които му служеха.

Джил тръгна, без да прояви любезност и да се сбогува с Марклеу, и измина първата миля, миля и нещо в галоп, само и само да остави дъна далеч зад себе си. Когато стигна до широките, обрасли в трева, брегове на Лит, тръгна ходом, за да даде на Изгрев възможност да се разхлади. Внезапно сивото ѝ гномче се появи на рога на седлото и кацна несигурно там.

— Отиваме да вземем Родри и сетне да се върнем на дългия път — му каза тя. — Марклеу е свиня.

Гномчето се ухили до уши и кимна в знак на съгласие.

— Дяволите да го вземат, надявам се, че се отнасят добре с него. Ходи ли да го видиш?

Гномчето кимна своето „Да“ и на двата въпроса.

— Абе, малки братко, едно нещо не разбирам. Хем Родри има елфическа кръв, хем не те вижда.

Гномчето замислено зачопли дългите си сини зъби, стоя така известно време, после сви рамене и изчезна. Очевидно и то не го разбираше.

Пътят се виеше през ниски възвишения. Понякога, когато водата течеше през дълбок каньон, той се отдалечаваше от реката, за да се върне при нея в долините. От двете страни, миля след миля през вълнистата местност, се простираше пасище. Тук-таме се виждаха

стада бели говеда с ръждивочервени уши, пазени от говедари и от по чифт големи сиво-бели хрътки. По-късно през деня, когато пътят направи голям завой, видя отдясно гарвани. Те газеха тромаво из високата трева или внезапно излитаха, правеха кръгове, а сетне отново кацаха да се хранят.

Джил сметна, че това ще да е труп на мъртво теле, родило се твърде слабо, за да живее, или дори на крава, която се е разболяла и умряла, преди да я намери краварят, но изведнъж отново се появи сивото гномче. То сграбчи с костеливите си пръсти единия от поводите, разтърси го силно, сетне посочи към гарваните.

— Искаш да видя, така ли?

Много възбудено, то кимна утвърдително.

Джил върза Изгрев за крайпътен храст и последва гномчето. С приближаването им гарваните хвъркнаха с възмутен грак и накацаха на близко дърво да бдят над плячката си. Във високата трева лежеше трупът на кон, който все още носеше седло и юзда, и кожените каиши се впиваха дълбоко в подутата плът. Обиколи го, но птиците бяха изяли толкова много от него, че не успя да разбере от какво е умрял. Смущаваха я седлото и юздата. Ако принадлежеше на някой отряд и просто си беше счупил крак, хората щяха да вземат амуницията му, след като убият животното да не се мъчи.

Затаявайки дъх, тя се приближи. По юздата блестяха сребро и скъпоценни камъни.

— В името на всички богове и жените им! Кой би оставил такава амуниция?

Но гномчето не я слушаше. То ровеше из тревата, разделяше я с две ръце, взирайки се, докато мършавото му лице оставаше съсредоточено и смръщено. Като го гледаше, Джил осъзна, че и друг е претърсвал мястото, защото тревата беше стъпкана и оскубана на значително разстояние около коня. Приближи се към гномчето и погледът ѝ бе привлечен от блясък на злато. Вдигна гривна, полуцилиндрична, от чисто злато, цялата гравирана със сложна плетеница от спирали и розетки. Не бе виждала някой да носи подобно нещо, но от разкази знаеше, че великите воители от времето на Зората са носили такива украшения. Вероятно представляваше семейна реликва, скъпоценност, предавана от векове, и без съмнение струваше двайсет пъти колкото златото, вложено в нея.

— Я виж, това ли търсеше?

Очите на гномчето се присвиха от объркване и то дойде при нея. Докосна гривната с пръст, помириша я с дългия си нос, сетне внезапно се усмихна и затанцува малък танц на победата.

— Е, добре тогава. Ще я вземем с нас.

Гномчето кимна и изчезна. Джил зави гривната в резервните си чорапи и я сложи в дисагите, но се питаше кой ли е убил коня и какво ли е станало с ездача му. Изведнъж усети деомерско предупреждение, студена тръпка по гърба си, сякаш някой прокара лепкава студена ръка по него. Тук имаше нещо опасно, нещо, което не беше по силите и да проумее, но можеше да го усети също така отчетливо, както подушваше мъртвия кон. Този следобед тя язди много дълго, преди да спре на лагер, и почти не спа, прекарвайки нощта в състояние между сън и бдение.

Същата нощ Невин беше отседнал в малък хан на около сто мили на запад. През последните две седмици, всъщност откак един от духовете, прикрепени към камъка, бе дошъл при него да му каже, че са го откраднали, той вървеше по следите на Камдел. Тъй като рядко спеше повече от четири часа на нощ, се събуди по тъмно и потъна в мрачни размисли за ужасната кражба, докато пред него се появи сивото гномче на Джил.

— Е, добра ти вечер, малки братко. Джил наблизо ли е?

Гномът поклати отрицателно глава, сетне започна да танцува наоколо, широко ухилен.

— Какво означава това? Добри новини ли?

То кимна утвърдително, изпълни сложна пантомима, използвайки ръцете си да опише нещо малко и кръгло, сетне се вгледа в очертаното от него, сякаш сканираше.

— О, богове! Да нямаш предвид Големия камък на Запада?

То кимна в знак на съгласие, сетне изпълни пантомима как търси нещо и го намира.

— Намерил си го, така ли? О, я слушай, да не искаш да кажеш, че е у Джил?

Гномчето отново кимна утвърдително. За момент Невин се вцепени от ужас.

— Това означава, че тя е в ужасна опасност, разбираш ли? Онези хора, които го откраднаха, дяволски държат да го имат. Няма да се поколебаят да я убият, за да го вземат.

Устата на гномчето се отвори широко и то дори изпусна някакво тънко квичене, нещо трудно за когото и да е от Дивите.

— Върви при нея. При първия знак за опасност ела да ми кажеш, чуваш ли?

Гномчето кимна и изчезна. В състояние толкова близо до паника, доколкото можеше да изпадне с дисциплинираното си съзнание, Невин се обърна към мангала в ъгъла на помещението. Махна с ръка и Дивите на огъня подпалиха дървените въглища така, че станаха яркочервени. Невин се взря в тях и помисли за Джил.

Почти веднага я видя, разположена в самотния си лагер на брега на реката при вълнистите височини. Тя спеше, облежната на едно дърво, а ръката ѝ стискаше меч. Сякаш съзнаваше, че се намира в опасност, но той знаеше, че мечът не би свършил много работа срещу такива врагове. А къде в името на всички богове беше Родри? Раздразнен потърси момчето и го видя да лежи завито в одеялата си на пода на претъпкана казарма. Всички мъже, наблъскани там, изглеждаха начумерени и засрамени. Невин разшири обхвата, накара мисълта си да излезе през вратата на казармата и видя пред вратата въоръжени мъже на пост. Значи са го пленили, когато е тръгнал на някаква война. Джил оставаше сама на пътя.

Невин изпсува така гнусно, че едва не загуби видението, но го улови отново и изпрати мисълта си обратно при Джил. Използвайки лагера за изходна точка, разшири гледката и започна непрекъснато да разширява кръгозора си, докато видя достатъчно, за да разбере, че тя се намира в централната част на Ир Аудглин. Прекрати сканирането и отново започна да крачи нервно, кроейки планове. Трябваше да се придвижи бързо. Реши да купи още един кон, защото, прехвърляйки тежестта си от единия на другия, щеше да изминава повече мили на ден.

— Трябва да стигна до нея навреме — каза той на глас. — И се кълна във всички богове, че ще го направя, дори и да съсия всеки кон, който докопам по пътя.

Но страхът му растеше, защото майсторът на черния деомер, който стоеше зад кражбата, сигурно се намираше по-близо до нея,

отколкото той самият. Върна се при мангала и започна да бди над Джил чрез огъня.

Огледалото лежеше върху парче черно кадифе с бродирани върху него обърнати пентаграми — зловещият символ на онези, които искат да сринат самия природен ред. От двете му страни стоеше по една свещ и фокусираше светлината си в центъра на огънатата повърхност на огледалото. Аластир коленичи пред него, опрян на ръце, мислейки си колко хубаво би било да имаше истинска маса. Тъй като не беше виждал Великия камък на Запада в действителност, не можеше да го сканира по нормалния, лесен начин. Пое дълбоко дъх и призова зловещите имена на Властелините на люспите и корите. Като произнесе имената им, усети, че духовете са наблизко, но извън обсега на съзнанието му и просъска:

— Покажете ми камъка!

В средата на огледалото се появяваха и изчезваха смътни очертания, но нищо не се оформи като ясен образ. Колкото и жестоко да ругаеше, духовете му бягаха, както му бяха бягали цял ден.

— Трябва ни кръв — рече Аластир, вдигайки поглед.

Саркин се усмихна и отиде в ъгъла на кухнята, където седеше, свит от ужас, Камдел. Вдигна го силom на крака и той започна да хленчи, но чиракът го зашлеви да мълчи.

— Няма да умреш — рече той. — Може дори да ти хареса. Ще видиш как добре се съчетават болката и удоволствието, нали, малкият?

С увиснало чене, младият лорд вървеше, подпрян на Саркин, докато чиракът го влачеше към кадифето с огледалото. Брат му се приближи, носейки обреден нож с тънко острие, а чиракът застана зад Камдел и започна да го опипва. Напявайки, Аластир призова онези духове, които бе обучил да изпълняват волята му. Пред него се материализираха три черни, разкривени гномчета и един зъл дух, чиято уста беше пълна с кървавочервени зъби.

Еви срязва ръката на Камдел. Лордът простена, но се облегна назад в прегръдките на Саркин, докато кръвта капеше. Деформираните Диви се струпаха наоколо, улавяйки капките върху езиците си. Нямаше да се нахранят с тях, но попиваха суровия магнетизъм, който

излъчваха кръвта и половата възбуда на Камдел. Бавно плитката рана се затвори. Гномчетата протегнаха разцепените си ръце към Аластир.

— Няма повече, докато не ми покажете камъка. Тогава ще има още.

Духчетата се дематериализираха. Камдел трепереше, близо до кулминацията, но Саркин си дръпна ръката.

— После — прошепна той в ухото на играчката си. — После ще изпълним отново обряда. Накрая ще започне да ти харесва въпреки всичко. Голямо удоволствие ти доставих снощи.

Камдел го погледна, лицето му се разкъсваше между похот и отвращение. Аластир не им обърна внимание и коленичи отново пред кадифето.

В осветеното огледало се образуваха облаци, завихриха се и се превърнаха бавно в мрак. Усмехнат, той се приведе по-близо, а тъмнината започна да се избистря в ясни очертания: възвишения под нощното небе, кон, който стои вързан за колче до едно дърво. Под дървото крачеше напред-назад момче с меч в ръка. Не беше момче — това беше Джил, момичето воин, което провали плановете му миналата година.

— Камъкът — прошепна той. — Къде е камъкът?

Картината се приближи и се фокусира върху дисагите ѝ.

— Хайде, покажете ми точно къде се намира тя.

Видението премига, сетне започна да се разширява, да се издига нагоре — и внезапно изчезна в ярка бяла светлина. Полуослепен, Аластир едва не падна върху огледалото, а едновременно с това се появиха и Дивите. От ужасените им лица предположи, че някой ги е прокудил. Значи над момичето бдеше човек с огромна деомерска власт и той можеше да предположи кой ще е.

— Господарят на Ефира — прошепна Аластир.

Гномчетата кимнаха, съгласявайки се с него, сетне изчезнаха. Той се отпусна на петите си и помисли дали просто да не се откаже от търсенето на камъка. Но беше работил години, намирайки информатори, залагайки капани, после изразходва толкова сили да омагьоса Камдел и да поддържа магията в продължение на седмици. Нямаше отново да бяга, не и преди да види камъка в ръцете си. Освен това миналото лято видя Джил в плът и кръв, когато заедно с прочутия си баща седяха в една елдидска кръчма. Тогава реши, че просто е имал

късмет, но сега се убеди, че Властелините на люспите и корите са го насочили натам. След като я бе виждал, можеше да я сканира, а Невин нямаше начин да го открие. Вдигна очи и видя как Саркин наблюдава.

— Видях у кого е — рече му той. — И би трябвало лесно да я убием.

След няколко часа сън Джил се събуди на сутринта скована и натъртена. Слънцето стоеше високо на хоризонта и тя изпита необяснимо чувство на страх, защото много се е забавила. Поне Изгрев беше свършил сутрешната си паша. Даде му торба овес, сетне изяде права парчето хляб и сирене. Беше красив слънчев ден, но на нея й беше студено, сякаш я тресеше. Набързо прибра малкото си неща и Изгрев едва свари да доизяде последните зърна овес, преди да потеглят.

Тази сутрин пътят я отведе встрани от реката. Докато яздеше в тръс тъмните очертания на планините, които отделяха Ир Аудглин от провинцията Кум Пекл, се издигнаха по-близо, подобно облаци на хоризонта. Към пладне минаваше през малка долина, когато зърна пред себе си облак прах. Когато от праха изникнаха шестима въоръжени мъже, тя разхлаби меча в ножницата си, но при срещата войскарите я приветстваха с приятелско махане.

— Почакай, момче — рече водачът им. — Да не би случайно да носиш послание от лорд Марклеу?

— Не, но наистина отивам в дъна на лорд Инрик. Сребърният кинжал, за когото искате откуп, ми е мъж.

Ездачите се приведоха на седлата си и се загледаха в нея.

— И това ако не е лош Уирд за хубаво момиче, да има за съпруг сребърен кинжал! — рече водачът, но думите му бяха придружени от приятна усмивка. — Няма ли старият Марклеу да го откупи?

— Та в пъклото ще стане ли топло и ще поникнат ли там цветя? Дошла съм да се пазаря с вашия лорд. Ще ме пропуснете ли да мина?

— О, ще се върнем обратно с теб. Ще видиш, че нашият лорд е дяволски по-щедър от Марклеу, но трябва да те предупредя — точно сега не му стигат парите.

Отначало Джил беше нащрек, но шестимата се отнасяха галантно с нея, съжалявайки я за трудното положение, в което беше

изпаднала. Войната все още не беше стигнала до онзи етап, когато мъжете изнасилват, без да се замислят, така както и убиват. Освен това трябваше да признае пред себе си, че се радва на въоръжената охрана, макар и да не можеше да каже защо е толкова сигурна, че има нужда от нея.

Дънът на Инрик се намираще на още четири мили по-нататък, кацнал на билото на възвишение, зад външен земен вал и вътрешен каменен пръстен. Вътре се издигаше масивен каменен брех, почти толкова широк, колкото и висок. Такова нещо Джил виждаше за първи път. Заобикаляше го обикновеното струпване от бараки и навеси. Покритият с калдъръм двор беше пълен с коне, останали отвън поради липса на достатъчно конюшни. В края на стадото Джил видя расовия боен кон на Родри, вързан настрана. Сякаш защото принадлежи на сребърен кинжал, трябва да споделя с него срама му.

Човек от импровизираната охрана на Джил, набит рус мъж на име Ардир, я заведе в голямата зала, където имаше навалица като на градски пазар. Сред допълнителни маси и купища завивки стояха или бяха приседнали двеста бойци, пиеха пиво и разговаряха за предстоящите боеве. На почетната маса седяха четирима мъже в карираните бриги на благородници и изучаваха пергаментова карта. Джил последва Ардир, който отиде при тях и се обърна към шкембест посивял лорд.

— Лорд Инрик? — рече Ардир. — Може ли тази дама да ви обезпокои за момент? Спомнете си Родри, сребърния кинжал, нали? Това е жена му, а Марклеу ѝ отказва да го откупи.

— Дъртото свинско лайно! — Инрик се обърна към друг лорд. — Е, Марил, спечелих нашия облог и ми дължиш един сребърник.

— Така е. Скъпо ми струва вратата, че на Марклеу му е останала частица чест. Но слушай, момиче, не съм чувал досега сребърен кинжал да има жена.

— Без съмнение съм единственото момиче в кралството, което е толкова глупаво да тръгне със сребърен кинжал, милорд, но за мен той е всичко на този свят. Нямам деверийски регал, но ще ви дам всичките си медни монети, които съм скътала, за да ми го върнете.

Инрик се поколеба, дъвчейки края на мустака си, сетне сви рамене и рече.

— Един символичен сребърник и нищо повече.

— Ако бях бард, щях да възхваля името ви за това, милорд.

След около пет минути Ардир въведе Родри, метнал през рамо дисагите си, с навитите си завивки под ръка. Той пусна нещата си на пода и коленичи в краката на лорда. Когато Джил му подаде символичния сребърник, Инрик върна меча на Родри и му каза да стане.

— Късмет имаш с такава смела жена — рече Инрик. — Обещай, че няма да участваш в тази война срещу мен.

— Кълна се от все сърце — каза Родри. — Да не ме мислите за толкова глупав да тръгна отново с Марклеу?

Лордовете избухнаха в смях.

Тъй като Инрик беше щедър, както подобава на лорд, той позволи на Джил и Родри да се нахранят сред слугите му тази вечер и им даде подслон в дъна. След дълго търсене из претъпканата крепост един слуга им намери място за спане в складова барака. Джил просна одеялата им сред връзки лук и бурета с пиво, а Родри вдигна меча си на светлината на фенера и го разгледа внимателно от горе до долу.

— Не е нащърбен, нали? — попита тя.

— Не е, да благодарим на боговете на войната — той го прибра в ножницата и го сложи до себе си. — О, любов моя, ти си прекалено добра за обезчестен човек като мен.

— Фъшкии.

Усмихнат, той сложи ръце на раменете ѝ, погали я и я притегли към себе си.

— Все още не съм ти благодарил, както трябва, че ме откупи — прошепна той. — Ела да легнеш при мен.

Още щом устата му докосна нейната, Джил престана да мисли за каквото и да е освен за него, но по-късно, докато лежеше в прегръдките му, както и двамата бяха полузаспали, тя усети как през съзнанието ѝ премина трепет на страх. Зарадва се, че са на безопасно място в дън, с малка армия около тях.

— Доколкото мога да преценя — говореше замислен Аластир, — те се намират на около ден и половина път с кон пред нас. Вече имаме кон, за да язди играчката ти, и би трябвало да направим усилие да побързаме.

— Точно така, господарю — рече Саркин. — Можеш ли да достигнеш съзнанието ѝ и да изпратиш някаква магия да я обърка?

— Може и да се наложи, но засега предпочитам да не го правя. Невин е в състояние да го долови, разбираш ли?

Саркин разбираше. През миналото лято остана да се занимава с делата на господаря си в Бардек, но бе слушал много за Господаря на Ефира и за огромната му мощ.

— Ето ти го и Родри отново — продължи замислен Аластир. — Ще мога да разкажа много интересни неща, когато отново видя Стария.

Ако доживеем да го видим, помисли Саркин. Имаше чувството, че всички техни внимателно скроени планове се разпадат, както става, когато някой селянин препълни стар чувал и тъканта започва да се разкъсва, а не да се цепи по шевовете. Но никога не би посмял да изрази гласно подобни съмнения пред майстора си. Огледа притеснен лагера, Камдел, свит на кълбо като малко дете под едно одеяло, Еви, който седеше загледан в огъня. Брат му се бе погрижил да придаде на лицето си безучастно изражение, но Саркин го познаваше достатъчно добре, за да знае, че и той е изплашен. Аластир стана и се протегна.

— Я ми кажи, Сарко — рече той, — нямаш ли понякога чувството, че някой ни сканира?

— Един-два пъти ми мина през ума. Мислиш ли, че е Господарят на Ефира?

— Не мисля, защото ако знаеше къде сме, щеше да се нахвърли върху ни като змия, която хапе. Но ако не е той, тогава...

Саркин потрепери, довършвайки изречението в съзнанието си: тогава сигурно бяха Ястребите на Братството. Наполовина убийци, наполовина чираци, Ястребите служеха на Ръководния съвет на Братството и изпълняваха заповедите му. Не че то представляваше стегната организация, със свой правилник в точния смисъл на думата, но все пак трябваше да разполага със средства, за да се справя с предатели.

— А защо ще ни наблюдават? — попита той.

— Провалих се миналото лято, нали?

— Но Стареца не намери, че си сбъркал.

— Така е — Аластир се поколеба, искрено озадачен. — Тогава ще да е някой слуга на Невин, а? — отново се поколеба. — Отивам на

тъмно да размисля по въпроса.

Когато господарят им се отдалечи, Еви вдигна поглед, наблюдавайки го замаян.

— Не се бой, малки братко — рече Саркин. — И този кестен ще извадим от огъня.

— Дали?

Саркин само сви рамене. Еви отново се загледа в огъня.

— Сканираш ли нещо? — попита Саркин.

— Не. Мисля си. Ще ми се никога да не се бях захващал с деомер.

— Какво? При всичката власт, която дава на човека?

— Така е. И си струва опасността.

Но Саркин схвана, че Еви изрича просто онова, което той би искал да чуе. И самият потъна в мрачни мисли, питайки се как би постъпил, ако Еви се окаже толкова слаб, че господарят му нареди да го убие.

Не беше сигурен дали щеше да се подчини.

— Е, заклех се да не се наемам в тази война — рече с прозявка Родри. — Тогава накъде ще тръгнем?

— Можем да отидем на изток, към Маркмур — отвърна Джил. — По това време от годината винаги има кервани, които отиват към Дън Хирейд.

— О, богове, до гуша ми е дошло от вонящи търговци и от още по-вонящите им мулета! Не съм възпитан за бавачка на куп обикновени търговци.

— Родо, та ти си пазил само два кервана през живота си.

— И два са ми много.

Джил хвана лицето му с две ръце и го целуна.

— Ако търсиш кръвопролитие, то в онези планини има разбойници. Затова на керваните им трябва охрана.

Напуснаха дъна на Инрик и тръгнаха на изток, по посока на Маркмур. Пътят се изкачваше непрекъснато нагоре в планината и те оставиха конете да се движат ходом. По-нависоко тревистите пасища отстъпваха място на нискостеблени борове, характерни за тази част на

Девери. Докато язدهа през тъмната, смълчана гора, Джил внезапно си спомни за гривната в дисагите си.

— Родри? Докато бях на път за Инрик, ми се случи нещо дяволски странно.

Докато му разказваше, той все повече започваше да се притеснява, съгласявайки се с нея, че има нещо дяволски странно, след като амуницията на коня е била изоставена.

— Защо не каза на Инрик? — попита накрая той. — Конят може да е бил на някого от неговите съюзници.

— Прав си, по дяволите — усети студена тръпка по гърба си. — Защо ли? Аз... Ами... просто забравих.

Родри се обърна на седлото да я погледне.

— Дяволски е странно, че просто си забравила.

— Зная — тя потръпна конвулсивно. — Тук има пръст деомер. Смяташ ли ме за откачена, че го казвам?

— Само ми се ще да можех толкова лесно да пропъдя мисълта — той спря коня си. — Най-добре ще е да се върнем при Инрик и да му разкажем.

Джил се съгласи, но докато обръщаше коня си, сивото гномче се материализира на пътя пред нея. Дребното същество беше обезумяло, въртеше си очите от страх и им махаше с ръце да спрат.

— Какво има? — попита го Джил. — Не бива ли да се връщаме?

То поклати глава отрицателно толкова силно, че едва не падна.

— Какво е това? — попита Родри. — Гномчето ти ли?

— Точно така, и то не дава да се връщаме. Изпаднало е в ужас, Родо.

Гномчето изчезна, сетне се появи отново в полите на Родри. То се пресегна и го потупа, умолявайки го, по бузата. Той не можеше да го види, но усети докосването му.

— Е добре, Дивите ми спасиха живота веднъж — рече той. — Щом смята, че зад нас има опасност, готов съм да му повярвам.

Гномчето се ухили и го потупа по ръката.

— Освен това — продължи Родри — можем да предадем намереното от теб на тиерина в Маркмур.

Гномчето поклати отрицателно глава и го ощипа по ръката.

— Искаш да го задържим ли? — попита Джил.

То се усмихна с облекчение и кимна утвърдително. След това изчезна. Джил и Родри останаха така и за момент се спогледаха объркани.

— Я слушай — рече накрая той. — Нека само си извадя доспехите от дисагите. Ще ми се и ти да имаше.

— Смятам, че мога да си купя в Маркмур. След като Инрик постъпи така великодушно с твоя откуп, имаме пари.

— Имаме значи, а? А кой казваше, че сме останали почти без нищо?

— Ако ги беше изпил, сега нямаше да мога да си купя доспехи.

— Това е вярно. Ти наистина трябва много да ме обичаш, щом похарчи цял сребърник, за да ме откупиш!

Тя се наведе и го цапардоса силно по рамото.

След като Родри облече доспехите си, тръгнаха по-бързо и двамата с мечове в ръка и с готови щитове на роговете на седлата си. Пътят се виеше като змия през възвишенията и все така се изкачваше. Родри непрекъснато се обръщаше да гледа натам, откъдето идваха. Тя знаеше, че повлияното от кръвта на елфите зрение му помага и той ще открие враговете им далеч преди те да са ги открили. Пред тях се издигаше планината, почерняла от борове, ошарена тук-там с канари от пясъчник, които наподобяваха юмруците на великан. Засада можеше да се крие във всяка долчинка или дърво, покрай което се виеше пътят, но те ги подминаваха, без да им се случи нещо.

После изкачиха последния рид и видяха отгоре тясна долина, затворена от възвишения на изток и запад. До една река се простираше Маркмур. Беше в средата на обширно празно пространство, заобиколено от високи каменни стени. Сякаш гонени от страх, триста кръгли къщи се бяха струпали една до друга, но всъщност откритото пространство представляваше пасище за конете и мулетата на търговските кервани, които минаваха оттам.

— В живота си не съм се радвал толкова да видя град — отбеляза Родри.

— И аз.

Все пак не се почувства напълно в безопасност, докато не минаха през масивните врати, обковани с желязо, пазени от въоръжени градски стражници.

— За малко да се върнат назад, проклети да са! — озъби се Аластир.

— Беше заради онова нейно гномче, господарю — рече Саркин. — Видях го как ги предупреди, докато сканирах.

— Така ли? Тогава ще направим нещо по въпроса.

Дали това, че понякога се чувства следен, може да се дължи просто на гномчето или на други Диви, които ги следят, помисли Аластир. Значи беше време да им даде урок и да ги пропъди.

Родри и Джил останаха два дни в Маркмур в порутен хан край северната порта, единственият от многото ханове, готов да даде подслон на сребърен кинжал. Тъй като в град с такава големина нямаше работилница на оръжейник, двамата отидоха още първия ден до дъна на местния тиерин и се спазариха с шамбелана за едни стари доспехи. На втория ден Родри обиколи целия град, търсейки упорито някой да го наеме. Накрая намери човек на име Серил, който се бе договорил да прекара керван с оръжия и луксозни стоки до Дън Хирейд.

Дън Хирейд беше странен град, при това нов, основан само преди осемдесет години. Първоначално получи величайшото име Привдун Рикайд — „главната кралска крепост“, но още първият отряд на гарнизона там го нарече Крепост Носталгия и името остана. Той съществуваше само благодарение на кралски грамоти и имаше единствената задача да осигури съдебен и военен център на Кум Пекл, бавно заселван от нарастващото население на Девери. Тъй като по времето на Джил и Родри долината все още беше усамотено място и от нея нямаше как да се съберат достатъчно данъци за гуербрет, Кралят помагаше със средства. Всяко лято кралски представители наемаха хора да преведат кервани със стока до гуербретството.

Серил прояви голяма щедрост относно платата на Родри, тъй като харчеше не свои, а кралски пари, и му предложи по два сребърника на седмица, без да възрази да храни Джил и коня й.

— Освен това искам да ми намериш още четири момчета — каза търговецът. — По сребърник на седмица за тях.

— Така да е. В такъв град едва ли трудно ще намеря пазачи.

Родри се върна в хана с натезало сърце. Имаше много сериозни основания да не иска отново да вижда Дън Хирейд, но отчаяно се

нуждаеше от пари. Покупката на доспехи за Джил ги остави само с шепя медни монети. Дори ханджията, мършав и с мазна кестенява коса, го чакаше на вратата на кръчмата и му се сопна.

— Е?

Когато Родри му подаде сребърника, който получи като предплата, той изведнъж стана много любезен и отиде да донесе половиница пиво. Задименият полукръг на помещението бе изпълнен с млади хора, които гледаха с нескрит интерес как си плаща сметката. Бяха опърпани, мърляви, бедно облечени и евтино въоръжени. Такива хора се срещаха навсякъде из кралството; те търсеха място в отряда на някой лорд, а през това време поемаха охрана, до един тласкани от мечтата за бойна слава, заложена в сърцето на всеки девериец. Остави ги още малко да размишляват и седна при Джил, която отпиваше пестеливо пиво от половиницата си на маса, където стена пазеше гърба ѝ.

— Намери ли? — попита тя.

— Намерих. Ще охранявам кралски керван.

Погълната от собствените си мисли, Джил кимна.

— Нещо не е ли наред?

— Дяволски се тревожа за гномчето — тя сниши гласа си до шепот. — Откак сме в този вонящ град, не се е появявало, а докато те нямаше, се опитах да го повикам. Винаги преди това е идвало, но сега не ме чу.

— Е, знае ли човек какво минава през мъничките им умове?

— Това е нещо сериозно! — гласът ѝ трепереше от тревога.

— В такъв случай се извинявам, но какво ли може да му се е случило?

— Не зная, но като се сецаш какво намерих?

Имаше предвид, разбира се, че навсякъде около тях витае деомер. Родри я потупа по ръката, за да я успокои, но не можа да измисли какво утешително да каже.

Отвсякъде бе заобиколен с червено сияние и не можеше да помръдне. Беше непоносимо и отчаяно се опитваше да се раздвижи много пъти, докато накрая изпита единствено безнадеждност. Не можеше да говори, но помнеше картини и чувства: как се прибра в

истинския си дом, как се появиха някакви грозни, разкривени и жестоки, които го хванаха и повлякоха надолу. Спомняше си ужас и глас на мъж, който напява. Сетне останаха само тази червенина и неподвижност. Появи му се нейното лице. Изразяваше ужас и обич, които се смесваха в болка. Изпълни се с едничката дума, която можеше да произнесе: Джил, Джил, Джил.

Керванът се събра при източната порта в една гореща сутрин, когато въздухът не достигаше. Джил държеше Изгрев настрана и наблюдаваше как сред бъркотията и рева на мулетата Серил и Родри обсъждат походната колона. Състоеше се от четирийсет мулета, натоварени с кралската субсидия, петнайсет мулетари, въоръжени с дебели тояги, четирима пазачи с мечове и младия слуга на Серил Намид. Родри разположи хората си покрай кервана, каза на Джил да язди начело с търговеца и запази опасния пост отзад за себе си. Серил се помоли на бога на търговците Нуд и те потеглиха бавно под горещото слънце, съпроводени от рева на протестиращите мулета. Пред тях се очертаваха планините: тъмни, на светли скални ивици, изрязани като зъбите на някакъв звяр.

Поради горещината и стръмния път през този ден керванът измина само десет мили. Пътят се изкачваше непрекъснато, виеше се между скалистите възвишения, обрасли гъсто с разкривени борове, които предлагаха хиляди удобни места за засада. Когато се разположиха на лагер, Родри, придружен от Джил, сложи трима души на пост. Тя му предложи да поеме една смяна, но той отказа. Все пак избра трима мулетари да подсилят стражата, но макар и да го направи от името на Серил, те се опънаха като мулетата си.

— Виж какво, сребърен кинжал — рече единият, — на теб ти плащат да стоиш буден, не на нас.

— Добре ще се наспите в Отвъдните земи, ако ни спипат разбойници. Ще изпълняваш ли заповедите ми или не?

— Не приемам заповеди от боклук като теб.

Родри стовари десния си юмрук в стомаха му, а с левия намери брадичката му. Джил се възхити от начина, по който мулетарят се сви на две и се строполи на земята като чувал с картофи. Родри огледа зяпналите го другари, застанали в кръг наоколо.

— Кой ще бъде следващият несъгласен?

Те погледнаха човека на земята, сетне Родри.

— Абе, виж какво — обади се единият от тях. — Ще поема смяна на пост. Кога ни искаш там?

Прекараха мирна нощ. Около два часа след зазоряване керванът потегли и започна бавното си изкачване към опасния проход Кум Пекл, където разбойниците бяха изклали не един керван. Минеха ли веднъж през него, опасността щеше да е по-малка, защото Блейн, гуербретът на Кум Пекл, редовно изпращаше патрули от своята страна на планините.

— То разбойниците обикновено не нападат кралски кервани, защото знаят, че гуербретът ще излезе с войска да ги гони — каза Серил, докато язدهа. — В края на краищата те крадат негова собственост.

Но не изглеждаше наистина успокоен от собствените си думи. Стигнаха прохода точно по пладне и Джил реши, че мястото отговаря на зловещата си слава. Дълъг около десет мили, той представляваше процеп през отвесни стени, осеян с огромни скали, които принудиха кервана да се придвижва в колона по един.

— На добитъка ще е трудно — рече Родри. — Но няма да спрем, докато не преминем.

И мулетата сякаш подушваха опасност във въздуха, защото вървяха бързо, без един-едничък удар или псувня от страна на мулетарите. Родри се движеше непрекъснато напред-назад покрай колоната, разговаряйки поред с всекиго от пазачите. Няколко мили по-нататък пътят започна да се разширява, но все така се виеше покрай купчини паднали скали. Всеки път, когато Джил поглеждаше към Серил, той само кимваше, сетне отново се взираше пред себе си, за да следи пътя. Накрая Родри дойде при тях.

— Върни се в колоната, добри ми търговецо. Сега аз ще застана тук.

— Неприятности ли очакваш, сребърен кинжал?

Той кимна, оглеждайки обсипаната с кръгли камънаци канара далеч над тях.

— Участвал съм в достатъчно сражения и съм се научил да подушвам кога се задават неприятности — отвърна Родри. — Сега ги подушвам.

Серил простена и обърна коня си назад, насочвайки се към безопасно място. Родри започна да отвързва щита си от рога на седлото, Джил направи същото.

— Има ли някаква надежда да те убедя да се върнеш и да стоиш настрана от тази работа?

— Никаква — Джил погледна назад и видя, че той е разположил пазачите точно зад тях. — След като убих Кобрин, не исках повече да участвам в битки, но в името на Епона, каквото ще да става, ще се бия за собствения си живот.

Усмихна ѝ се със свити устни, сякаш не бе очаквал друго от нея. Пътят продължи да се вие още миля, като все повече се разширяваше. Прахът, който вдигаха, увисваше във въздуха досущ знаме, което оповестява идването им. Джил усети как леко я присвива стомахът. Тя знаеше какво означава да тръгнеш на бой. В ръката ѝ проблясваше мечът, подарен от баща ѝ. „О, тате — мислеше тя, — дяволски добре стори, че ме научи как да си служа с него.“

Сетне пътят направи остър завой и Джил ги видя — група от двайсетина въоръжени мъже, препречващи пътя им на около трийсет стъпки пред тях. Зад нея мулетарите спряха животните и се опитаха да минат между тях, вдигнали тоягите си, и керванът се превърна в крещящ водовъртеж. Надавайки по навик стария си боен вик „За Аберуин“, Родри метна копието, което държеше в ръка, и със същото движение изтегли меча, а то се извиси във въздуха, давайки знак за бой. С крясъци разбойниците се втурнаха напред, но конят на водача им се строполи на колене и падна със стърчащото от гърдите му копие на Родри, хвърляйки ездача под копитата на собствените му хора. Джил срита Изгрев напред и Родри поведе мърлявата си шепа хора да посрещнат нападението.

Наистина врагът далеч ги превъзхождаше, но проходът беше прекалено тесен, за да могат разбойниците да ги наобиколят. Освен това противниците нямаха добро предпазно облекло, те носеха преди всичко парчета кожа и дърво и само тук-таме късове от вериги. Отгоре на всичко не бяха попадали на човек, луд колкото Родри, който виеше и се давеше от смях, когато се връза в тях. В пълно мълчание Джил застана срещу един разбойник, замахна под несръчния му удар и го съсече право през гърдите. Под ризата му бликна кръв и той падна върху шията на коня си. Конят до него се вдигна на задните си крака,

опитвайки се да избегне трупа, докато нейният трениран в бой Изгрев просто мина елегантно и продължи да напире напред. Когато конят застана на четири крака, Джил можа да нанесе добър удар на ездача му. Тя го прободде отстрани, точно до ръба на кожата нагръдник.

Внезапно усети силен удар по гърба, отклонен от ризницата, който едва не ѝ извади въздуха. Беше навлязла прекалено навътре. Сляпо се обърна и едва успя да посрещне втори удар с щита си. Докато Изгрев се опитваше да се обърне в тъпканицата, тя замахна да удари, по-скоро за да парира, отколкото да засегне. Сетне чу демоничния смях на Родри да се приближава към нея и започна да размахва меч си още по-ожесточено, въртеше се насам-натам на седлото, парирайки всеки насочен към нея удар, а в същото време Изгрев на свой ред се въртеше, подскачаше и хапеше ожесточено конете наоколо. Смехът и воят се приближаваха все по-близо и по-близо, издигайки се пискливо над крясъците и бойните викове, сетне човекът встрани от нея падна със съсечен от Родри врат. Той си беше пробил път и сега двамата се биеха един до друг, нанасяйки удари и измъквайки се от бандата. Внезапно един от разбойниците се изтегли и побягна по прохода, далеч от благодарения смях на Родри. Последва го с писък друг. С типичната за такива като тях смелост, блъскайки се и тикайки се един друг, разбойниците се измъкнаха от боя.

— Пусни ги да си вървят! — кресна Родри. — Отзад се води бой.

Смехът му отново се надигна, те се обърнаха и се понесоха обратно към кервана, където неколцина от разбойниците бяха пробили през редицата. Джил видя как един от младите им пазачи се бие отчаяно между Серил и разбойник, който здравата сечеше. Тъкмо когато Изгрев достигна там, разбойникът уби момчето. С яростен вой Джил отмъсти за него, като заби меч в гърба му и повали свинята от коня. Другарите му се опитаха да побегнат, но Родри и останалите двама пазачи ги пресрещнаха и съсякоха. Джил хвана коня на Серил за юздите. Лявата му ръка кървеше от дълбока рана и той се беше отпуснал върху рога на седлото.

— Не съм си представял, че ще дойде ден, когато момиче ще ми спаси живота — прошепна той. — Но ти благодаря, сребърен кинжал.

Борбата да укротят пощръклелите мулета се оказа едва ли не по-тежка от самото сражение, но накрая останалите живи мулетари възстановиха донякъде реда с удари и сега животните представляваха

струпано, жалко стадо в средата на прохода. Джил направи каквото можа за ранените, докато Родри и пазачите прегледаха трупове да видят дали няма някой жив. Своите хора водеха при нея, а разбойниците убиваха, прерязвайки гърлата им с чистата съвест на кралски палачи. Джил едва свърши да превързва последния от ранените мулетари, когато ѝ донесоха слугата на Серил. Беше паднал от седлото и сгазен от копитата на конете. Макар и все още жив, той плюеше кръв, а краката му бяха счупени.

— О, богове! — простена Серил. — Бедният ми Намид.

Момчето вдигна очи, но очевидно не го позна.

— Не можем да го местим, това ще го убие — отсече Серил.

— И без това ще умре — рече Джил. — Съжалявам, добри човече, но това е жестоката истина.

Серил отново простена и прокара ръка през косата на момчето. Джил го остави на мъката и отиде при Родри, който стоеше коленичил до последния от ранените разбойници със сребърния си кинжал, от който капеше кръв. Момчето едва ли имаше повече от петнайсет години и хленчеше така жалостиво, че той се поколеба.

— Не бързай — рече Джил. — И без това умира.

Когато момчето се извърна и заплака, тя коленичи до него с думите:

— Мога да превържа раната ти и да те спася. Ще ни кажеш ли каквото знаеш, ако го направя?

— Ще кажа. О, богове, така боли.

Раната в слабините му беше много дълбока и отне на Джил много време, за да я превърже. Страшно изнемоцнал, той едва можеше да говори, но тя разбра, че е нов в бандата, избягал чирак, окрал господаря си и че разбойниците били общо трийсет и един. Оставили десет да пазят лагера, а това беше зловеща вест.

— Положително ще се върнат — рече Родри. — Тази вечер ще си ближат раните, но утре...

— Убили сме дванайсет от трийсет и един.

— Това е вярно, но загубихме двама пазачи и шестима мулетари. Е, поне знаем пред какво сме изправени. Хубаво направи, че реши да спасиш момчето.

— Не беше само това. Стори ми се, че има още нещо да ни каже.

— Какво имаш предвид? Пак твоя проклет деомер ли?

— Тъкмо това. О, в името на всички адове и ледовете в тях, как искам гномчето ми да се върне. Кълна се, че знае нещо по въпроса.

Родри потрепери като ухапан от муха кон. Джил вдигна очи към върха на скалите. Разбра, че ги наблюдават — в живота си не бе имала случай да е така сигурна в нещо, — но из мълчаливата, мрачно замислена планина нищо не помръдваше.

Точно на залез Намид умря, кашляйки до смърт с премазаните си дробове. Джил каза няколко утешителни думи на търговеца, сетне започна да се разхожда нервно из лагера. Мулетарите седяха скупчени един до друг, без да приказват, изтощени, като изплашени овце, които чакат вълците да дойдат и да ги довършат. От тук до границата на Кум Пекл не е далече, мислеше Джил, но при скоростта, която можеше да развие това чудо, все едно бяха от другата страна на Южните морета. Сетне ѝ хрумна идея; беше безумно дръзка, безразсъдно смела, но в замяна на това представляваше единствената им възможност. Когато му я каза, Родри я наруга.

— Не ставай глупава! — продължи той. — Откъде знаем дали остатъкът от този боклук не е разположен на лагер в прохода. Няма да те оставя да тръгнеш сама и толкова.

— Единствената ни надежда е да отнесем вест на един от патрулите на Блейн, а ти забравяш, че имам Изгрев. Дори да ме видят, докато оседлаят и слязат в прохода, няма в никакъв случай да успеят да догонят Западен ловец. Аз не тежа и макар да се умори от боя, Изгрев почива цял следобед.

През цялото време, докато оседлаваше и слагаше юздите на коня, Родри ругаеше, спореше и заплашваше, но накрая стана нейното, защото беше права, че това е единствената им надежда. Потегли, когато пълната луна изгрываше, и пусна Изгрев да подбира пътя сред скалите със своята дълга, лека крачка. Яздеше с готов щит и меч в ръка.

Родри стоя дълго в края на лагера, загледан в посоката, в която изчезна Джил. Накрая се заплака; за миг сълзите му потекоха заради опасността, в която се намираще тя, сетне се върна при останалите. Хората бяха стъкнали малък огън, но повечето от мулетарите вече спяха, потискайки ужаса си по единствения възможен за тях начин.

Когато се приближи към двамата пазачи Лидик и Абрин, те станаха и го загледаха със сляпата надежда, че може би този опитен в боя сребърен кинжал все пак ще ги спаси.

— Вървете да поспите — рече им Родри. — Ще поема първата смяна.

Те кимнаха. Абрин понечи да каже нещо, но сетне само сви рамене. Родри взе щита и шлема си и навлезе на стотина ярда навътре в прохода. На светлината на луната виждаше като през деня, дори цветовете — част от наследството, което идваше с елфическата му кръв. И в най-добрия случай да стоиш на пост е скучно, но сега, както се тревожеше за Джил, времето едвам пълзеше. В криещите опасности сенки сякаш мърдаха разни неща. Зайци може би или язовци? Погледнеше ли натам, те се укротяваха, във всеки случай бяха много дребни и без съмнение не представляваха заплаха. Накрая, когато положението на луната показа, че отдавна е минало полунощ, при него дойде Лидик.

— Трябваше да ме събудиш по-рано.

— Аз не се уморявам колкото другите хора. Когато се смените, кажи на Абрин да ме събуди много преди зазоряване.

Лидик се усмихна, сякаш мислеше, че Родри се старее да пази хората си за своя сметка, но нещата бяха много прости — той можеше да прекара дълго време без сън, още една дарба, наследена с дивата кръв. Когато се върна в лагера, мина покрай ранения разбойник, който стенеше на висок глас. Коленичи до момчето и помисли, че Джил напразно е губила време да го спасява. Лицето му беше силно зачервено и очевидно раната му се бе инфектирала.

— Кой от сребърните кинжали си ти? — прошепна разбойникът.

— Родри. Защо?

— Къде е момичето?

— Отиде за помощ.

— Наистина ли ги има скъпоценните камъни?

— Какво?

— Скъпоценните камъни. Онези, за които старецът казваше, че са у нея. Искаше от нас да я хванем жива и да вземем скъпоценностите.

Родри го сграбчи за раменете и го разтърси.

— Казвай истината! — озъби се той. — Какъв старец?

— Онзи, дето ни нае — думите му бяха завалени и слаби. — Не му знам името. Но ни нае да хванем момичето.

— Как изглеждаше?

Като не получи отговор, Родри го разтърси отново, но момчето беше загубило сваяст. Изруга, стана и го остави. Вече беше прекалено късно да тръгне след Джил. Отново заплака, сетне отиде да отмени Лидик. При този нов страх, който го ядеше, щяха да минат часове, преди да успее да заспи. Остави я да тръгне сама, когато всъщност през цялото време тя е била целта на нападението.

Към полунощ Изгрев започна много да се уморява. Джил слезе от него, за да не му тежи, и го поведе напред; и двамата се препъваха от умора. Гърбът ѝ пламтеше като огън под тежестта на доспехите, но реши да не ги сваля. Единственото, което искаше, бе да седне и да почине, но знаеше, че ако го направи, ще заспи. След още една миля стигна до най-високата точка на прохода. До пътя имаше грубо изсечена колона с вдигнат на задните си крака кон — гербът на гуербретите на Кум Пекл.

— Това нещо може да замени час сън. Вече няма как да е много далеч.

Изгрев изпръхтя уморено, с наведена глава. Тя се облегна на колоната и го остави да си почине няколко минути. Изведнъж разбра, че я наблюдават, усети го като студен трепет по гърба си. С меч в ръка, тя пусна юздите и пристъпи няколко крачки на пътя, сетне се завъртя бавно в кръг и огледа скалите над себе си. Нищо не помръдваше; нямаше силуети на врагове на светлината на луната. Грабна юздите на коня и продължи по-бързо — страхът ѝ даваше нови сили.

Чувството растеше, докато по гърба ѝ започна да се стича пот. Наблюдаваха я. Във всеки момент може би ей-там зад завоя на пътя или зад онази купчина скали се намираще засадата, която означаваше смърт. Но мина още една миля, без да се натъкне на засада. Стръмните скали започнаха да отстъпват назад, а пътят стана по-широк, по-открит, по-равен под краката, добро място за нападение. Очите все така ги следяха, а тя вървеше до коня си, потупваше потния му врат и тихичко го насърчаваше. Накрая той се препъна и едва не падна. Остави го да стои там, с глава, увиснала почти до земята, и се замисли

дали да не продължи без него. Тогава усети как онзи, който я следеше, я остави. Заше метена се огледа и видя зад ниска каменна стена на по-малко от сто ярда встрани от пътя кулата на брох. Можеше да е само един от прочутите патрулни постове на гуербрет Блейн, малък отряд близо до границата, готов в случай на неприятности — разход, който нито един друг лорд в Девери не си даваше зор да направи. Тя отметна глава и се засмя.

— Хайде, стари приятелю. Можем да минем още няколко ярда.

Препъвайки се, Изгрев й позволи да го заведе до обкованите с желязо порти, на които беше издялан гербът с жребеца. Помоли се някой да я чуе, когато викне, но на лунната светлина видя да проблясва сребро — рог, прикрепен с верига на халката на портата.

Сграбчи го и го наду, дълъг отчаян звук, а Изгрев вдигна глава и изпръхтя победно.

— Кой е там? — обади се глас.

— Сребърен кинжал, в прохода има разбойници.

Портите изскърцаха и се отвориха, човек от нощната охрана я хвана за ръката и я поведе към безопасност.

— Просто седим тук и чакаме, така ли? — попита Серил.

— Така е най-добре — можем да се бием, опрели гръб на скалата.

Серил кимна в знак на съгласие и впи поглед в него, тъй както гладно дете гледа баща си, убедено, противно на всеки здрав смисъл, че татко му ще намери храна дори когато е загубена и последната надежда. На сивата утринна светлина те обикаляха из лагера, а Родри се бореше с мъката си. Не се съмняваше, че Джил е мъртва. Своята смърт би посрещнал спокойно, но не и нейната. Оставаше му само утехата, че скоро ще му се удаде възможност да отмъсти за нея, като вземе със себе си в Отвъдното неколцина от разбойниците. Лагерът беше укрепен, доколкото това бе възможно. Бяха натрупали товарите на мулетата така, че да образуват нещо като стена, зад тях стояха мулетарите, с гръб към скалата, а мулетата вързаха на колчета наблизко. Родри повтори заповедите си. След като той и двамата пазачи бъдат убити в боя, мулетарите трябваше да подплашат животните и да пуснат стадото сред разбойниците. По всяка вероятност

предизвиканото по този начин объркване щеше да види сметката на неколцина.

— И се сражавайте до смърт — завърши думите си той. — Защото няма да има милост за вас.

Родри, Лидик и Абрин възседнаха конете и застанаха пред импровизираната барикада. Момчетата бяха бледи, но се държаха, решени да умрат като мъже. Слънцето постепенно ставаше по-ярко, минутите бавно течаха. Родри осъзна, че няма търпение, искаше да свърши с това умиране, нетърпелив да се присъедини към любимата си в Отвъдното. Най-сетне чуха тропот на копита и звънтене на конски такъми — звука произвеждаха много конници, които препускаха към тях. Родри поведе останалите да ги пресрещне, като им направи знак с меча си. В бърз тръс отрядът изскочи иззад завоя — състоеше се от двайсет души на добри коне, с доспехи, а върху щитовете им блестеше в бяло и червено гербът на Кум Пекл. Родри чу как в лагера избухнаха приветствени викове и истеричен смях, но той нищо не рече, сърцето му се препълни с радост, защото знаеше, че неговата Джил е в безопасност. Капитанът на отряда дойде в тръс до него.

— Е, сребърен кинжал — рече той, широко усмихнат. — Като че ли всички се радват да ни видят.

— Досега не ми се е случвало да харесам толкова човек при първа среща. Кога стигна при вас другият сребърен кинжал?

— Около час след полунощ и е кораво момче, нищо, че изглежда на около четиринайсет години. Направо се свличаше от умора, но все повтаряше, че иска да тръгне насам с нас.

— Такъв си е наистина — Родри беше повече от готов да ги остави да смятат Джил за момче. — Доведохте ли хирург? Имаме ранени — рече той, свали шлема и бутна вдигнатото пред лицето му забрало.

— О, да — внезапно капитанът се загледа в него. — Искам да кажа, милорд.

— Ах, да му се не види макар и свинският хуй. Виждал си ме преди, нали?

— Много пъти, милорд.

— Повече не ме наричай така. Името ми е Родри и нищо повече.

Капитанът кимна в мълчаливо съчувствие, което беше вбесяващо. Родри обърна коня си и поведе отряда към лагера, но

когато слизаше от коня, капитанът изтича да му държи стремето.

— Престани! Сериозно ти казах.

— Е, добре тогава. Ще бъде само Родри и нищо повече.

— Така е по-добре. Я кажи, колко път има оттук до патрулния ви пост? Трябва да похваля нашия млад сребърен кинжал.

— Само около пет часа път със свеж кон, но момчето няма да е там, когато стигнеш. Изпратих го долу в Дън Хирейд за подкрепления, нали разбираш. Каза, че ще тръгне на зазоряване.

Родри изпсува на глас. Капитанът сигурно продължаваше да го смята за лорд Родри Мелуейд, защото побърза да обясни.

— Трябваше да взема всичките си хора. Тези боклуци почти никога не нападат кралски кервани, защото знаят, че ще излезем с големи сили, ако го направят, така че в тази работа има нещо дяволски странно.

Родри почти не слушаше. Джил беше сама на път и знаеше по-малко и от него за опасността, която я дебне.

— Просто ми се изплъзна от лапите — рече Саркин. — Бях само на миля зад нея, когато стигна до патрулния пост.

— Зная — потвърди Аластир. — Аз ви сканирах.

— Да беше се сетил да я сканираш по-рано...

Ето ти проблясък на твърде добре познатата наглост, но Аластир я пропусна, защото се намираха в прекалено голяма опасност и не биваше да рискуват да се сбият помежду си. Еви и Саркин бяха добри с меча, но около тях стояха деветнайсет разгневени разбойници и той не можеше в никакъв случай да ги омагьоса всичките. Новоизбраният водач на бандата, огромен червенокос мъж на име Ганед, се приближи до тях със здраво скръстени на гърди ръце.

— Ти не ни каза, че момичето може да се бие като демон от ада!

— Предупредих ви, че е опитна в боя.

Ганед изръмжа заплашително. Аластир измъкна кесията, която беше приготвил за тях.

— Казах, че ще ви платя добре, и не съм ви лъгал. Ето, дръж.

Ганед изсипа съдържанието на кесията в косматата си длан и при вида на един деверийски регал, двацет сребърника и изрязан във

формата на кубче рубин лицето му просветна в усмивка, която разкри оределите му зъби.

— Е, тогава няма да се разделим с лошо — рече и се обърна. — Добре, момчета, тук има един скъпоценен камък, който можем да продадем в Маркмур и после да живеем като крале месеци наред.

Докато момчетата викаха и се радваха, Аластир и чираците му възседнаха конете и потеглиха, водейки Камдел след себе си. Може разбойниците по-късно да устроят засада на хората, за които вече бяха убедени, че са богати, но черният майстор щеше да използва своя деомер да ги предпази от подобни неприятни случки. Така близо бяха до залавянето на момичето! Беше сигурен, че хванат ли Джил жива, ще успее да убеди Невин да я размени срещу обещанието да заминат необезпокоявани от Девери заедно с камъка.

* * *

Джил искаше да изчака Родри на патрулния пост, но един сребърен кинжал няма как да откаже заповед от гуербретски капитан — да отнесе важно съобщение на самия гуербрет, във всеки случай ако не желае да го бият с бич. Тъй като Изгрев беше все още уморен, конярят ѝ даде здрав черен кон, с който да пътува. Капитанът вече ѝ беше дал официален знак; докато пътуваше по работа на Негова светлост всеки негов васал щеше да ѝ дава отпочинал кон и да я нахрани, за да ускори предаването на съобщението.

— Виж какво рече Джил на коняря. — Най-добре ще е Изгрев да бъде тук, когато дойде Родри.

— А ти за какви ни вземаш, за конекрадци ли?

— Е, не са малко лордовете, които си „купуват“ кон, чийто собственик няма намерение да продава, а Изгрев е дяволски скъпо животно.

— Така е, но тук е в пълна безопасност. Ще ти кажа нещо, сребърен кинжал. Ние, жителите на Кум Пекл, мразим конекрадците най-много от всички крадци на този свят. Те не се разминават само с отсичане на ръцете. Удряме им по петнайсет удара с бич и публично ги бесим.

— Чудесно. Тогава ще тръгна със спокойно сърце.

Джил напусна патрулния пост в бързо темпо, яздейки ту в тръс, ту ходом, докато не излезе от планините. На по-полегатите склонове можеше от време на време да препуска в галоп. Малко преди пладне стигна до дъна на благородник, получи ядене и кон и отново се понесе в галоп. Възвишенията скоро останаха зад нея и навлезе във вълнистите пасища на Кум Пекл. Голяма част от областта не ставаше за земеделие, но пък прилягаше идеално за животновъдство. По добре напоените ливади сред групи бели брези видя много конски табуни, които пасяха мирно, пазени от пастирите си, или пък бели крави с ръждивочервени уши, които преживяха, докато пладнуваха на сянка.

На по-равния терен можеше да се придвижва в галоп или тръс и смени още два пъти коня. Градът беше на повече от петдесет мили от патрулния пост, разстояние, което бърз куриер като нея можеше да се надява да измине за един ден. При третата смяна слънцето стоеше ниско на небето и лордът, който ѝ даваше новия кон, отбеляза, че куриерът на гуербрета е добре дошъл да преспи през нощта. Джил помисли, но я преряза като с нож деомерско предупреждение. Трябваше да продължи, при това колкото се може по-бързо.

— Благодаря, милорд, но съобщението е наистина спешно.

— Без съмнение ти знаеш най-добре, сребърен кинжал.

Понесе се в пълен галоп, а заедно с нея яздеше и деомерски хлад. Някой знаеше къде се намира и този някой я преследваше, за да ѝ причини зло. Тъй като не си беше починала добре тази нощ, яздеше полузамаяна, но непрекъснато се сепваше и гонеше здравата коня. Когато настигаше някого, крещеше да ѝ сторят път в името на гуербрета. Със стреснати викове хората се отбиваха и я пропускаха.

Накрая преваля ниско възвишение и видя под себе си гуербретския град Дън Хирейд да се простира по двата бряга на река, заобиколен от високи каменни стени. Водата блестеше така ярко на залеза, че Джил едва можеше да я гледа с изтощените си очи. Залез. Градските порти щяха да се затворят за през нощта. Срита коня да побърза и се понесе, стигайки до вратите тъкмо когато се затваряха.

— Съобщение за гуербрета! — изкрещя тя. — От прохода Кум Пекл!

Портите останаха отворени. Един стражник изтича да я посрещне, тя скочи и представи със замах знака.

— Е добре, сребърен кинжал — рече той, вземайки го. — Ще те заведа веднага в дъна.

Когато портите се затвориха зад тях, Джил изпита огромно облекчение, без съмнение вдъхновено от деомер. Тук, поне за малко, беше в безопасност.

Градският стражник я преведе бързо през лабиринта от постлани с калдъръм улички и гъсто застроените къщи. Прозорците бяха осветени от фенери; хората бързаха да се приберат у дома след работа; от тук-там до тях достигаше миризма на готвено, която караше стомаха на Джил да курка. В другия край на града се издигаше ниско изкуствено възвишение, заобиколено от каменна стена. Там също имаше порти, стражи, но знакът я пропусна в двора на огромния Блейнов дън, където тройният брох се издигаше над бараки и конюшни. Един паж пое коня на Джил, а стражникът я въведе в голямата зала.

Помещението беше ярко осветено от огънове и свещи. Джил остана да премигва до вратата, а стражникът отиде да говори с гуербрета. Долу, до едно от огнищата, слуги раздаваха яденето на сто воители, насядали на дълги маси. Гуербретът вечеряше сам близо до почетното огнище. Гледайки изящно издялания камък, чудесните гоблени, сребърните чашки и свещници по масите, Джил дълбоко се притесни. Защо глупавият стражник не изпрати да извикат капитана на гуербрета, вместо да прекъсва по този начин вечерята на големия лорд? Изпоцапан сребърен кинжал като нея би трябвало да остане да чака в двора.

Блейн с нищо не помогна за успокояването ѝ. Когато стражът го заговори, той се изправи, отмятайки високомерно глава, и застана с гордо опънати рамене. Беше далеч по-млад, отколкото очакваше тя, някъде около двацет и две годишен, с тъмносините си очи и гарвановочерната коса ѝ напомни много за Родри, макар в никакъв случай да не беше толкова хубав, колкото нейния мъж.

— Ела тук, сребърен кинжал — отсече той. — Какво е това съобщение?

Джил побърза да отиде и понечи да коленичи, но беше така уморена от ездата, че загуби равновесие и едвам не падна разкрячена.

— Извинете, Ваша светлост — запелтечи тя. — Вече два дни съм на кон, а преди това участвах в сражение.

— В името на божиите задници! Тогава стани от проклетия под и седни на един стол. Паж! Донеси медовина! Донеси поднос за ядене! Бързо! Момчето сигурно е умряло от глад.

Преди стреснатите пажове да успеят да се намесят, Блейн я грабна за раменете, помогна ѝ да стане и я сложи на стола си. Той натика чашка с медовина в ръката ѝ, сетне приседна на края на масата, забравил яденето зад себе си.

— Обзалагам се, че мога да позная — рече той. — Отново е имало неприятности в проклетия проход.

— Точно така, Ваша светлост.

Капитанът на Блейн дойде да слуша, докато Джил разказваше историята. Беше добре сложен мъж на повече от трийсет години с избледнял белег от рана на едната буза. Когато Джил свърши, гуербретът се обърна към него.

— Комин, вземи петдесет души и коне за смяна и тръгни още тази вечер. Аз... я чакай малко — Блейн грабна резен печено говеждо от позлатения поднос и го подхвърли на Джил. — Вземи си хляб, момче. Сега слушай какво, Комин. Прогони тези курвенски синове, разбойниците, в Ир Аудглин. В случай че гуербрет Игуимър има нахалството да се оплаче, кажи му, че ако до седмица-две не ни донесе главите им на колове, ще има война.

— Ще му кажа, Ваша светлост, и ще изпратя куриер в мига, когато имам нещо да съобщя.

Джил продължи да яде, докато те обсъдиха подробностите. Когато Комин отиде да подбере хората си, Блейн взе чашката с медовина и я гаврътна, като да беше вода. Стоящ наблизо паж пристъпи елегантно и я напълни отново.

— Ти като че ли почти не докосна твоята, момче — рече Блейн. — Що за сребърен кинжал си, та пиеш толкова бавно? Как ти е името, между другото?

— Джилиън, Ваша светлост, и не съм момче, а момиче.

Блейн се вторачи в нея, сетне отметна глава и се засмя.

— Сигурно остарявам и ослепявам — забеляза той, все така усмихнат. — Така е наистина. Какво кара момиче като теб да тръгне по дългия път?

— Мъжът, когото обичам, е сребърен кинжал и аз оставих семейството си, за да го следвам.

— Е, постъпила си глупаво, но пък човек не може да ви разбере вас, жените! — той сви рамене и престана да мисли по проблема. — Много добре, Джилиън. Няма как да те приютим в казармата, затова ще ти дам стая в броха за тази нощ.

По-рано същия ден патрулът на Кум Пекл придружи каквото бе останало от кервана на Серил до поста и се върна да гони разбойниците. Родри помогна да пренесат Серил до едно легло в казармата, погрижи се пазачите и мулетарите да бъдат нахранени, както трябва, а след това отиде в конюшните да се увери, че с Изгрев всичко е наред. Конярят му каза, че Джил наистина е потеглила със зората като бърз куриер.

— Значи трябва горе-долу по това време да е стигнала в Дън Хирейд — рече Родри, поглеждайки през вратата към залеза.

— Точно така. Бил ли си в нашия град и преди, сребърен кинжал?

— Един-два пъти. Е, ще вървя да вечерям.

След като се нахрани, Родри отиде да види ранения разбойник, когото бяха заключили в една складова барака. Предпазната мярка се оказа излишна, защото момчето умираше. Не само го тресеше много силно, но през превръзките Родри помириса вонята на гной. Даде му да пие вода, приседна на пети и го загледа. Досега не му се бе случвало да види рана толкова бързо да се инфектира (а беше участвал в не едно сражение); като че ли съзнателно я тровеха. Наистина никой не би казал, че разбойниците се хранят като лордове и без съмнение момчето е било недохранено и затова необикновено отслабнало. Все пак, като имаше предвид, че Джил веднага бе превързала раната по всички правила, злотворните течности би трябвало да се разпространят по-бавно. Ако някой би желал да запуши устата на момчето, не би имал повече късмет.

— А дали е въпрос на късмет? — произнесе на глас Родри.

Умиращото момче простена и се опита да поеме въздух в трескавия си сън. Внезапно Родри, който предишния ден беше готов да му пререже гърлото, изпита съжаление към него.

Джил се събуди късно сутринта и се огледа объркана, без да знае какво прави в това луксозно легло с бродирани драперии, докато накрая си спомни за гостоприемството на Блейн от предишната вечер. Дръпна драпериите и видя, че слънчевата светлина струи през прозорците и един паж се върти неуверено в отвора на вратата.

— Ми... ъ... лейди? — рече момчето. — Гуербретът иска да присъствате на обяда. Да ви донеса ли вода да се изкъпете? Точно толкова време има.

— Банята ще е нещо чудесно. Пладне ли е? О, богове! Слушай, ще присъства ли съпругата на Негова светлост на масата? Дори не зная как се казва.

— Името ѝ е Канифа, но тя е на гости при брат си за известно време.

Джил благодари на боговете. Не държеше да види как някаква благородна дама следи внимателно поведението ѝ на масата. След като се изкъпа, извади от дисагите другата риза, която беше чиста, сетне реши, че ще направи добре да смени и чорапите. Изведнъж се сети за гривната, която би трябвало да е завита в чистите ѝ дрехи. Нямаше я.

— О, да го вземат ледовете във всички адове! Някой от проклетите мулетари трябва да я е откраднал.

Раздразнена я потърси и в двете дисаги. Гривната просто я нямаше. Но на дъното на едната, скрито под пришитото капаче, имаше нещо малко и твърдо. Извади го и откри, че представлява пръстен със сапфир, хубав голям камък, монтиран на златна халка, с два мънички дракона, които се виеха покрай камъка. Джил го загледа, невярваща на очите си.

— Как влезе сред моите неща? Да не би Дивите да са откраднали гривната и са те сложили на нейно място?

Сапфирът блестеше меко на слънчевата светлина. Джил се почувства пълна глупачка за това, че говори на един пръстен, сякаш може да я разбере. Намери парченце плат и го зави внимателно. Нямаше време да мисли за него сега, при положение че гуербретът я очаква.

Оказа се, че Блейн ѝ засвидетелства честта да седне да яде на неговата маса, защото е любопитен какъв живот води по дългия път. Тъй като знаеше, че Родри се срамува, когато хората говорят за прокуждането му, направи каквото можа да говори малко за него, а

това не се оказа трудно, след като спомена, че баща ѝ е Кълин от Кермор.

— Така значи, а? — рече ѝ усмихнат. — Е, тогава няма нищо чудно, че така добре понасяш дългия път. Виж какво, Джил, срещнах веднъж баща ти. Бях малко момче, трябва да съм бил шест-седемгодишен, когато баща ми го нае. Спомням си как вдигнах очи и си помислих, че не съм виждал човек да внушава по-голям страх от него.

— Тате прави наистина такова впечатление на хората.

— Но беше великолепен боец. Не си спомням как стана, но накрая баща ми му даде като награда извън платата му красива ножница, цялата украсена със злато. Кажете ми, жив ли е още?

От този момент нататък Джил можеше да запълва времето с разкази за различните деяния на баща си през годините. Когато обядът свърши, Блейн ѝ даде шепа монети, без да гледа колко са, като награда за това, че е донесла съобщението.

— А как смяташ, кога ще пристигне този ваш керван? — попита гуербретът.

— Най-рано след още три дни, Ваша светлост. Някои от хората бяха ранени.

— Аха. Когато пристигнат, нека водачът дойде при мен.

Джил си събра нещата и ги отнесе навън от дъна, по пълните с хора улици на града, който беше единственото населено място, достойно за подобно название в цялата отдалечена долина. Край сводовете на стените реката преминаваше през него и го разделяше на западна част за заможните хора и самия гуербрет и на източна — за обикновените граждани. Речните брегове представляваха зелена мера, където под горещото следобедно слънце пасяха крави. При източната порта Джил най-сетне намери хан на име Тичащата лисица, западнал до положение да я приеме. Още щом остана сама в мръсната си малка стая, отвори дисагите. Пръстенът продължаваше да е там, но сега около камъка се виеше само един дракон.

— Не откачам. Ти си сигурно деомер.

Камъкът просветна ярко за момент, сетне си върна обикновения блясък на скъпоценен камък. Джил потрепери, сетне го зави отново и го сложи в кесийката, която носеше около врата си, там, където пазеше всичките пари, освен няколко медни монети. Когато слезе в кръчмата,

взе половиница от най-тъмното пиво, което имаше, за да успокои нервите си. О, богове, ето я тук, в непознат град, с камък деомер, а Родри се намираше на мили далеч от нея! Невин, о, Невин, помисли тя, ще ми се в името на всички богове на небесата да беше тук!

„Той, идва — прозвуча мисъл в главата ѝ. — Ще дойде и ще спаси и двама ни.“

Джил така се задави с пивото си, че се закашля и плю в чашата си. Ханджията побърза да дойде при нея.

— Да нямаше муха вътре, а? — рече той и започна да я тупа по гърба.

— Нямаше. Благодаря.

Кимайки съчувствено, той побърза да се отдалечи. „Това е последната капка, която преля чашата! — помисли Джил. — Трябва да разбере нещо за този камък.“ В град с такава големина сигурно се намираха поне няколко бижутери, но нямаше намерение да разговаря открито за камък, способен да се променя и да изпраца мисли в хорските умове. Източници на сведения обаче никога не липсваха, стига човек да знае къде да ги търси.

Кръчмата беше препълнена. На една маса седеше шумна група разрошени млади жени, които хапваха овесена каша доста късно за закуска; на друга висяха шепа кандидати за пазачи на кервани; на трета — млади мъже, може би чираци на магазинери. Когато ханджията дойде да напълни отново половиницата на Джил, тя съзнателно се поперчи, възхвалявайки щедростта на Блейн, и заяви, че досега не са ѝ давали толкова много за това, че е донесла съобщение. Разбира се, плати му от кесийката, която носеше открито на колана, а не от добре натъпканата на врата си. Сетне излезе да се разходи по улиците.

Следобедното слънце нагриваше силно добре пометения калдъръм. Заможни търговци крачеха забързани по работа или се разхождаха, разменяйки лениво клюки. Жени с пазарски кошници или кофи с вода поглеждаха към сребърния кинжал на Джил и многозначително пресичаха улицата, за да я избягнат. Мина по всички тесни улички, които намери; ходеше бавно, сякаш замислена за нещо. Най-сетне между една хлебарница и кърпач на обувки търпението ѝ на ловец се увенча с намирането на дивеч. Подминаха я трима младежи, единият от тях се блъсна в нея. С любезно извинение той побърза да се отдалечи, но Джил се обърна светкавично и го хвана за китката. Преди

да успее да се измъкне, тя го блъсна в каменната стена на кърпача и му извади въздуха. Двата му приятели хукнаха да бягат, за да се спасят, както им позволяваше кодексът на крадците. Уловът на Джил, мършаво човече със светла коса и брадавици по носа, я зяпаше и се мъчеше да поеме дъх.

— Моите извинения, сребърен кинжал, не съм искал да те обидя.

— Да ме обидиш ли? Нека се обижда Адовият властелин. Върни ми кесийката.

Крадецът ритна и се опита да се изскубне настрана, но Джил го стисна и го обърна с лице към стената. Докато той хленчеше и риташе, тя пхна ръка под ризата му и си прибра кесийката с медни монети, а сетне за по-сигурно — опасното кинжалче на крадците от скритата ножница. Когато го дръпна отново с лице към себе си, той простена и се отпусна в ръцете ѝ.

— Слушай, ако те заведе при хората на гуербрета, ще ти отсекаат ръцете на пазарния площад — рече тя.

Лицето на джебчията побеля като на смъртник.

— Но ако ми кажеш кой е главатарят ви в този град, ще те пусна.

— Не мога! Това ще ми струва живота, не само ръцете.

— По дяволите, какво си мислиш, че ще направя? Ще изтичам при гуербрета ли? Слушай, имам да давам пари на вашия крал. Ако не се беше опитал така глупаво да ме обереш, щях да те попитам най-любезно — тя му подаде кинжалчето с дръжката напред. — Ето, вземи си го.

Той премисли, а през това време лицето му възстанови цвета си. Накрая взе предложението кинжал.

— Огуерн — рече той. — Долу в хана „Червения дракон“, на източната страна на реката близо до поляните. Няма как да го пропуснеш. Намира се до свещаря.

Сетне се обърна и хукна като изплашена сърна в гората. Джил тръгна бавно след него, оставяйки го да отърчи при Огуерн и да му каже, че идва, преди самата да се появи. Откри, че е прав за магазина на свещаря — наистина трудно щеше да го пропусне. На слънчевия двор пред дълга барака бяха струпани купчини с лой, които кротко изпускаха своята смрад. Точно от другата страна на тясна уличка имаше малък дървен хан с оредяваща слама на покрива и небоядисани разкривени капаци на прозорците. За разлика от повечето ханове

вратата му беше здраво залостена. Когато Джил почука, тя се отвори едвам и в отвора се показа изпълнено с подозрение тъмно око.

— Кой си ти? — попита дълбок мъжки глас.

— Сребърният кинжал, който пита за Огуерн. Ако не пожелае да говори с мен, няма да вземе пари.

Човекът, който зададе въпроса, се засмя и отвори широко вратата. Беше страхотно дебел, шкембето му се подаваше от ризата, двойната гуша висеше около бичия му врат.

— Харесва ми нахалството ти. Аз съм Огуерн. Влизай.

Полукръглата кръчма вонеше на стара слама и пушек от дърва, а вътре имаше четири очукани и клатеци се маси. По настояване на Джил седнаха така, че да е с гръб към стената. Ханджията, толкова блед и мършав, колкото Огуерн беше тлъст, им донесе половиници с изненадващо добро пиво, за което плати Джил.

— И така, хубава лейди — започна Огуерн. — Защото наистина си хубава, макар че няма как да си лейди, щом знаеш толкова много за такива като нас. Какво те води при мен.

— Нещо много просто. Вероятно знаеш, че донесох съобщение за Негова светлост от Кум Пекл.

— Е, аз дочувам туй-онуй, което си струва да се знае.

— Добре тогава. Пристигнах в града на кон, принадлежащ на един от васалите на гуербрета, но моят идва заедно с кервана, който пазех. Той е ценен и не искам да ми го откраднат. Реших, че ако дам малко пари на когото трябва, ще го запазя от беди.

— Няма нищо по-лесно и наистина си дошла там, където трябва. Що за кон е?

— Западен ловец, скопен и златист.

— Обучен за бой.

— Да.

Огуерн помисли, махайки с тлъстата си ръка във въздуха.

— Е, ако беше жребец, щеше да ти струва жълтица — рече накрая той. — Но за скопен кон, да речем, петнайсет сребърника.

— Какво? О, богове! Това е пладнешки обир!

— Ако обичаш, не използвай такива неприятни думи. Това тревожи затлъстялото ми, но ценно сърце. Хайде, нека са тринайсет.

— Десет и нито петак повече.

— Единайсет. Позволи ми да ти напомня, че такива ценни животни много се търсят.

— Готово. Единайсет — шест сега и пет, когато си тръгнем в безопасност от града.

— Десет, ако ми ги дадеш сега. Кълна ти се, че хората ми изпълняват моите заповеди. Може да съм тлъст, но управлявам Дън Хирейд като гуербрет.

— Хубаво тогава, ще те почерпя още едно пиво, за да подпечатаме сделката.

Докато Джил му плащаше парите, Огуерн я наблюдаваше с проницателните си кафяви очи.

— Позволи ми да ти дам малък съвет — рече той, прибирайки монетите. — Нашият проклет гуербрет е създад отряд градски стражи, патрулират по шестима, бродят по улиците и нямат какво друго да правят, освен да си пъхат сополивите носове в работата на хората.

— В името на черния космат задник на Адовия властелин! — направи се на отвратена. — А през нощта патрулират ли?

— Патрулират. Отвратително ти казвам. О, бащата на Блейн беше чудесен човек — спокоен, много погълнат от войните и доста глупав. Но за съжаление Блейн се е метнал на умната си майка и откак наследи рана, животът стана труден.

— Наистина за съжаление, макар и да съм доволна, че прави всичко по силите си да измете разбойниците.

— Истина е. Ненавиждам проклетите гниди! Искрено се надявам, че когато са нападнали вашия керван, си убила неколцина от тях.

— Я се чуй, та ти говориш като някой от хората на гуербрета.

— Бъди така добра да не обиждаш — Огуерн сложи тлъстата си ръка върху планината от сало, горе-долу там, където се намираше сърцето му. — Разбойниците са кръвожадни простаци, които объркват нещата по пътищата и принуждават честните хора да наемат пазачи. Че ако не бяха те, истинският крадец би могъл да се промъкне до кервана и да свърши добра работа. Освен това не искат да плащат данъци на гилдиите.

— Охо! Значи тука те стяга чепикът, а?

Огуерн изпръхтя, правейки се на обиден, след което продължи да я изучава. Джил започна да проумява, че и той иска да измъкне нещо

от нея. Накрая изплю камъчето:

— Просто ей така се питам. Разбира се, чух, че от Ир Аудглин идва керван. Сигурно си била в Маркмур.

— Прекарах два дни там. Защо?

За миг той се загледа намръщен в чашата си, а после отвърна:

— Виж какво. Сигурно един сребърен кинжал няма да прояви интерес към открадването на скъпоценни камъни.

Сърцето на Джил подскочи от възмущение.

— Ни най-малко — отвърна тя. — Знаеш, че сме братовчеди с крадците, но това не е същото, като да сме братя.

— Точно така. Дочух една интересна новина откъм Девери, разбираш ли. Очаквало се някакъв човек да дойде в Ир Аудглин с дяволски голям пакет крадени скъпоценни камъни. Между другото трябва да е пълен глупак. Представи си, опитва се да мине за търговец, но амуницията на коня му е подходяща за гуербрет — при това седлото е на воин.

Джил се постара да покаже само лек интерес. О, богове, мина й през ума, наистина имаш късмета на сребърен кинжал.

— Ако камъните са все още в Ир Аудглин — продължи Огуерн замислено, — това не ми влиза в работата. Но тамошните момчета се опитват, разбира се, да открият този така наречен търговец, та да го облекчат от големия му товар. Проследили го до Авер Лит и, по дяволите, там той изчезнал.

— Аха, и ти се питаш да не би да е на твоя територия. Сигурно е носил нещо много скъпоценно, щом всеки крадец в кралството се опитва да го проследи.

— Много ценно. Казват, че камъните принадлежали на Краля.

— Я слушай, как може някой да открадне нещо от Краля?

— Интересен въпрос, сребърен кинжал, много интересен въпрос наистина. Само повтарям онова, което съм чул. Но един от тези камъни е рубин, голям колкото нокътя на палеца ти. Представяш ли си колко би струвал толкова голям скъпоценен камък? Предполага се, че там има опал с големината на орех. То опалът обикновено не струва колкото другите скъпоценни камъни, но ако е толкова голям, ще е достатъчно рядък и ще донесе цяло състояние.

— Без съмнение. Когато бях в Маркмур, дочух да се говори за пръстен със сапфир. Мислиш ли, че е част от същата плячка?

— Би могъл да е — очите на Огуерн лъснаха измежду гънките тлъстина. — Какво чу?

— Предполага се, че е прокълнат — Джил съобразяваше бързо, опитвайки се да превърне приказките за деомерски камъни в думи, които той би разбрал. — Говореха, че можел да изпраща мисли в главата ти, а блясъкът му се появявал и изчезвал по много интересен начин. Вероятно това са чисти фъшкии.

— Виж какво ще ти кажа: никога не се подигравай с прокълнати скъпоценни камъни. В тлъстия си, но скъпоценен живот съм пипал много камъни и просто ще се изненадаш каква сила имат някои от тях. Истински хубавият камък има свой собствен живот. Та защо според теб хората толкова много ламтят за тях? — замълча, тропайки с пръсти по масата. — Прокълнат камък, а? Това може да обясни нещо. Две момчета наистина опитали с тоя приятел, но и двамата стигнали до лош край. Единият от тях паднал и се пребил от висок прозорец, докато се опитвал да се покатери вътре, точно като че някой го бутнал според партньора му. Не зная какво се е случило с другия.

И отново в съзнанието ѝ прозвуча мисълта — лошите Диви го препънали и блъснали в реката.

— Има ли ти нещо? — попита остро Огуерн. — Като че прежълтя.

— О, нищо, нищо. Все още съм уморена от дългата езда.

В това време кръчмата започна да се изпълва. По няколко наведнъж през вратата се промъкваха безлични младежи, взимаха си половиници с пиво и заставаха мълчаливо в сенките. Край огнището мършавият ханджия измъкваше печени пилета от скарата.

— Остани и вечеряй — предложи Огуерн. — Тук храната е дяволски по-добра, отколкото в „Бягащата лисица“. Казват, че момичето в тамошната кухня си чоплело носа, докато бъркало яхнията.

И наистина храната беше доста по-добра, отколкото би предположила Джил. Ханджията ѝ донесе дървена тарелка с половин пиле и пресен хляб, а на Огуерн — цяла птица и цял самун. Докато се хранеха, при Огуерн идваше ту един, ту друг крадец да му каже нещо или да му даде по някоя монета. Най-накрая вътре се промъкна младежът с брадавиците, когото Джил спипа. Огуерн му махна властно с един пилешки крак да дойде.

— Това е Джил — рече той на крадеца. — И, Джил, това е Чаплата. Вярвам, че не изпитвате лоши чувства един към друг.

— Не, поне аз не изпитвам — рече Джил.

— Нито пък аз — Чаплата леко ѝ се поклони. — И тъй като си била оттатък в Ир Аудглин...

— Говорихме за това — прекъсна го Огуерн. — И тя...

На вратата се почука високо и силно. Ханджията се забърза нататък, а някои от момчетата се приближиха до прозорците. Ханджията надникна, сетне поклати отрицателно глава. Всички си отдъгнаха.

— Не са стражниците, нали разбираш — прошепна Огуерн на Джил.

Ханджията отстъпи, пропускайки висок широкоплещест мъж с обикновени сиви бриги и риза на петна от пот, пристегнатата с голям колан, на който висеше меч в скъпа на вид ножница. Свободният, овладян начин, по който се движеше, ѝ даде да разбере, че знае и как да върти острието. Отправи се с широка крачка към масата на Огуерн и Чаплата побърза да се отстрани от пътя му. Джил разбра реакцията му. Не бе виждала очи като тези на русия непознат — леденосини, напълно студени, напълно обсебени, сякаш е станал свидетел на толкова отвратителни неща, че не му е останало друго, освен да гледа на света с презрение. Почти неволно сложи ръка на дръжката на меча си. Когато непознатият видя жеста ѝ, се усмихна, устните му леко потрепнаха.

— Ъ, добър вечер — рече Огуерн. — Доколкото разбирам, искате да говорите с мен.

— Може би. Зависи какво има да каже този сребърен кинжал.

Гласът му не беше особено неприятен, просто студен и сух, но Джил потрепери, когато се обърна към нея.

— Според мен не сме се виждали, добри човече — обади се тя.

— Не сме. Но доколкото разбирам, ти носиш откраднат скъпоценен камък. Ще ти платя за него в злато.

Джил усети как Огуерн гледа с весела изненада, сякаш си мислеше как го е заблудила преди това.

— Грещиш — рече Джил. — Нямам камъни за продаване. Какво смяташ, че имам?

— Опал. Доста голям опал. Зная, че вие, крадците, се пазарите, но обещавам да ти платя много повече, отколкото някой нечестен бижутер. Той се намира в тази кесийка на врата ти. Извади го.

— Ако имах опал, бих ти го продала — Джил усети, че някаква друга сила говори през устата ѝ. — Но единственото украшение, което имам, е брошка с формата на пръстен.

Очите на непознатия се свиха недоволено. Джил извади кесийката и измъкна от нея, точно както си знаеше, че ще стане, брошка с формата на пръстен, при това от най-обикновен бронз, украсена със стъкло вместо със скъпоценни камъни.

— Не се шегувай с мен, момиче — озъби се непознатият.

— Кълна ти се, че това е единственото украшение, което притежавам.

Непознатият се облегна на масата и я загледа право в очите. Погледът му я прониза по начин, който ѝ напомни за Невин; сякаш бъркаше в самата ѝ душа.

— Наистина ли това е единственото украшение, което притежаваш?

— Да — говореше с голям труд. — Това е единственото нещо, което имам.

Очите му като че ли помръкнаха и тя почувства, че се опитва да проникне още по-дълбоко в душата ѝ. С голямо усилие на волята се откъсна от него, отметна глава и взе чашата си, готова да го удари с нея, ако се опита отново да ѝ приложи номерата си. Непознатият сложи ръце на бедрата си и се огледа откровено объркан.

— И какво значи всичко това? — сопна му се Огуерн. — Джил ти казва истината.

— Зная, свинска сланино! У теб ли е камъкът? Знаеш ли къде е?

— Какъв камък? — Огуерн остави пилешкия крак и обърса ръце в ризата си. Джил зърна леко проблясване, което означаваше, че е хванал камата си. — Слушай, не можеш да влезеш да се перчиш в честен хан като този. Кажеш любезно какво искаш и ще видим дали можем да ти помогнем.

Непознатият се поколеба, замервайки Огуерн с поглед.

— Добре тогава — рече накрая той. — Търся да купя определен опал, голям колкото орех, но идеално полиран. И не се опитвай да ми кажеш, че не си чувал за него. Такива неща се разнасят.

— Разнасят се наистина и няма да те лъжа. Последното, което чух, е, че се намира в Ир Аудглин. Ако се намираше в Кум Пекл, щях да зная, че е тук. Не бих имал нищо против да го видя и аз.

Непознатият отново се поколеба, оглеждайки се с обсебващия си поглед. Макар да се владееше безупречно, Джил долови следа от страх, усети я така ясно, че проумя — когато се втренчи в очите ѝ, той се е опитал да установи връзка помежду им. Испита отвращение, сякаш бе бръкнала в гнездо на паяци.

— Сега ти слушай — обърна се той към Огуерн. — Камъкът трябва да идва към Дън Хирейд. Когато дойде, докопай го в тлъстите си лапи и ми го продай. Ще ти платя добре, но трябва да го имам аз, или си мъртъв. Разбираш ли?

— Но, добри човече! Та единственото, което бих искал от него, ще е печалбата, а тъй като това ми предлагаш, положително ще го получиш. Не е необходимо да ме заплашваш.

— Може и друг да се обърне към теб. Разбираш ли? А си го продал на другиго, ще те разпоря и ще режа по малко от сланината ти, докато ме молиш да те оставя да умреш.

Спокойният начин, по който говореше, даде ясно да се разбере, че не е празна заплаха. С трепереща от ужас двойна гуша Огуерн кимна в знак на съгласие.

— Ще се връщам от време на време да видя дали си го придобил. Пази ми го. Скоро ще бъде.

Непознатият обърна презрително гръб и излезе с широка крачка навън, затръшвайки вратата след себе си. Чаплата се опита да каже нещо, но само преглътна на сухо.

— Адове, проклети — прошепна Огуерн. — Наистина ли видях всичко това?

— Боя се, че видя — рече Джил. — Надявам се, че не е отседнал в „Бягащата лисица“. Не ми се ще, като се върна, да го намеря там.

— Това ще установим много лесно. Чапла, вземи две момчета. Не рискувайте да проследите чужденеца; само поразпитайте.

— Все някой трябва да го е видял. Обзалагам се, че изпъква сред останалите — рече Чаплата и излезе заедно с двама приятели през задния прозорец. Огуерн въздъхна и се загледа в остатъците от птицата.

— Съвсем си изгубих апетита — рече той. — Ще хапнеш ли нещо от това, Джил?

— Не, благодаря. Просто е чудо, че не си гладен.

— Бъди така добра да не обиждаш — той положи ръка върху нараненото си сърце и със същото движение прибра кинжала си. — Човек не може да понесе прекалено много обиди. Сланина? Брей!

Чаплата се върна след час и нещо, потаен повече от всякога. Лицето му беше съвсем бледо и докладва, че колкото той и момчетата да го търсили, не открили и следа от него.

— Ти какво, да не оглупя? — задави се Огуерн. — Дън Хирейд не е чак толкова голям.

— Зная, но той не е тук и никой не го е виждал да влиза или да излиза. А ето нещо дяволски странно. Мярнахме го да върви към градската стена. Сетне свърна в една уличка и някак се стопи. Огуерн, кълна се! Просто изчезна.

— О, в името на розовите задници на боговете — рече немощно Огуерн. — Да се молим този камък да се появи скоро, да вземем проклетото му злато и да си нямаме повече работа с него.

Скоро след това Джил се върна в своя хан. Вървеше бързо, придържаше се близо до сградите и непрекъснато се озърташе. Застана на вратата и огледа, за да се увери, че непознатият не я чака. Когато стигна в стаята си, залости вратата и капациите отвътре. Спа с меча на пода до себе си, но нищо не я обезпокои освен собствените ѝ сънища, пълни с отсечени глави, тъмни пещери и очите на непознатия, гневно вперени в нея.

Родри прекара същия този ден полудял от нетърпение. Джил беше там сама и в опасност, а той стоеше тук, принуден от честта да дундурка ранен търговец и вонящите му мулета. Дал бе дума на Серил да го придружи до града и не виждаше друга възможност, освен да остане с него, докато е в състояние да язди. Към пладне раненият разбойник умря. Родри помогна да го погребат, за да има нещо, с което да запълни времето си. Накрая, около час преди залез, патрулт се върна.

— Проследихме ги до Ир Аудглин — рече капитанът. — Не мога да пресека границата, без да съм упълномощен, така че ще трябва да

изчакам, докато Негова светлост ни изпрати съобщение.

— В името на всички богове в Отвъдните земи, дяволски се надявам това да стане скоро.

Съобщението дойде по-скоро, отколкото очакваха. Тъкмо патрулът сядаше да вечеря, когато пристигна Комин с петдесет души и още толкова резервни коне. В суматохата Родри лесно се измъкна навън. Последното нещо, което искаше, бе Комин да го разпознае. Поради липса на по-добро скривалище отиде в кухненската колиба, където паникьосаните слуги бяха прекалено заети да приготвят петдесет допълнителни порции, за да го забележат как стои в извивката на стената при огнището. Един слуга напълни скарата с парчета свинско, мазнината започна да капе, огънят пламна и стана горещо.

Родри гледаше танцуващите пламъци и проклинаше нещастния си Уирд. Трябваше да се крие от един човек, когото уважава и който някога го почиташе. Пламъците играеха златния си танц и сякаш за да се подиграват с него, се местеха от една на друга страна, избухваха само за да угаснат в миг, точно както става с честта и славата на един мъж. Стори му се, че нагорещените въглени рисуват картини, стори му се, че вижда Аберуин и любимия си Дън Канобейн. Стори му се, че вижда Невин. Родри усети по гърба му да минава студена тръпка. Наистина виждаше Невин или по-скоро ясен образ на лицето му, който плаваше над огъня. Сетне в ума му се оформи мисъл, зазвуча гласът на стареца.

— Не се побъркваш, момче. Аз наистина ти говоря. Мисли отговорите си за мен.

— Така и ще направя. Но какво означава всичко това?

— Нямам време да обяснявам. Враговете ни са може би в състояние да ни чуят. Но трябва да се добереш до Дън Хирейд. Джил е в голяма опасност. Тръгни утре на зазоряване.

— Какво? Ще тръгна още тази вечер!

— Недей! — образът на Невин стана мрачен. — За теб няма да е безопасно да си сам на път нощем. Чу ли ме? Чакай до зазоряване, но тръгни!

— Разбира се, ще тръгна. О, богове, дори гномчето й го няма при нея.

— Какво? Какво искаш да кажеш?

— Мъничкото същество изчезна някъде по пътя. Джил страшно се тревожи за него.

— Убеден съм в това. Ще видя какво е положението.

Внезапно образът изчезна. Родри вдигна поглед и видя как един слуга се е втренчил гневно в него.

— Имаш ли нужда от нещо, сребърен кинжал? — сопна му се той.

— Не. Ще се махна да не ти преча.

Излизайки навън, Родри се бореше с честта си. Наистина беше дал на Серил дума под клетва, но знаеше, че Джил е единственото нещо на този свят, което може да го накара да я наруши.

* * *

През последните няколко дни имаше моменти, когато Невин се чудеше защо сивото гномче не идва при него, но все решаваше, че вярното мъничко същество просто се страхува да остави Джил. Сега предполагаше, че се е сблъскало с черния майстор. Тази нощ лагеруваше край пътя в Ир Аудглин и огънят гореше весело, за да може да сканира. Дълбоко в сърцето си благодари на боговете за щастливия шанс, който накара Родри да се вгледа в друг огън, на такова разстояние от него. Момчето нямаше деомерска дарба, но елфическата кръв го правеше изключително податлив на влияние, когато му въздействаше отвън. Тъкмо затова се тревожеше не само за Джил, а и за него.

Невин се върна мислено към непосредствената задача и за момент остави тревогата настрана. Призова Дивите, които го познаваха, и те тозчас се струпаха около него: тлъсто жълто гномче, сини феи, сиви гномчета, зелени гномчета, силфиди, наподобяващи кристално сгъстяване на въздуха, саламандри, които подскачаха в огъня.

— Познавате ли малкото си сиво братче, което следва Джил из кралството?

Те закимаха и движението на мъничките им главички произведе шум като от силен вятър.

— Познавате и лошия човек, когото преследвам, нали? Е добре, боя се, че той е спипал братчето ви.

Лек мъчителен звук прошумя край него.

— Опитайте се да откриете къде се намира, но стойте съвсем, ама съвсем настрана от лошия човек. Чухте ли ме? Много внимавайте!

Внезапно изчезнаха и огънят бе отново обикновен. Невин насочи вниманието си към него и помисли за Джил. Без усилие я видя да седи в адски мръсна кръчма на една маса с невероятно тлъст човек, но колкото и да се опитваше, не успя да привлече вниманието ѝ, не можа да ѝ повлияе да погледне към огъня. Почувства обаче колко уплашена беше и нейният страх подхрани неговия. Накрая пропъди видението, стана и започна да крачи неспокойно напред-назад.

Мина известно време, докато Дивите се върнат, но когато се появиха, се хилеха и танцуваха триумфиращи. Невин набързо ги преброи, да се увери, че всички са в безопасност.

— Разбирам, че сте го намерили.

Жълтото гномче потри корема си, пристъпи напред и кимна утвърдително. То вдигна палец и показалец, за да покаже нещо малко и квадратно. Невин веднага разбра какво иска да каже.

— Лошият човек го е привързал в скъпоценен камък.

Гномчето потвърди с кимване.

— А сега да се заловим с най-трудното, приятели мои. Трябва да разбере къде се намира скъпоценният камък. Още ли е у лошия човек?

Гномчето кимна отрицателно и Невин въздъхна с облекчение. То посочи към червеното лице на един саламандър.

— Камъкът е червен.

Наистина беше червен. Дивите се заловиха да изпълняват сложна пантомима и да правят хитри мимики, докато накрая разбра всичко, което имаха да му кажат. Първичният дух на гномчето беше привързан в рубин, откраднат от самия Крал; черният майстор го дал на разбойник с червена коса; разбойникът го отнесъл в един град да го продаде. Името на града беше трудно, но накрая една фея се качи на раменете на гномчето, докато останалите показаха нещо голямо.

— Маркмур! Голям кон!

Дивите се понесоха във вихрен танц около него, завъртяха се и се изгубиха. Чувствайки се донякъде уморен от всичкото това гадаене, Невин седна до огъня. Това съвсем подобаваше на черен майстор — да

привърже дух в скъпоценен камък, а след това да даде камъка на човек, който не знае за тези неща, и по този начин да затвори бедното същество в него за вечни времена. За щастие той щеше да стигне в Маркмур до пладне на следващия ден.

— А оттам към Кум Пекл — каза Невин на огъня. — Хубаво е, че през тези планини знам по-добри пътища от скапания проход.

* * *

Родри остана в конюшните, където спеше, и по този начин успя да не се мярка пред Комин цялата вечер. Щом капитанът и уморените му хора се настаниха в казармата, той отиде в броха, където Серил бе получил стая на втория етаж. Търговецът стоеше буден и вторачен в светлината на свещта, танцуваща из стаята.

— Виж какво, добри човече — рече Родри. — Дошъл съм да те моля за услуга. Зная, че се заклех да остана с теб, но един от хората на гуербрета ми донесе съобщение от Джил. Тя е изпаднала в беда долу в града.

— Тогава трябва непременно още утре да заминеш — Серил въздъхна, надигна се на лакът и огледа стаята. — Виждаш ли онази кесия върху наметалото ми? Вземи я цялата, сребърен кинжал, а с нея — и благодарностите ми. Ако не беше ти, нямаше да съм жив.

Честта на Родри го човъркаше, но той взе тежката кесия със сребро. Скоро можеше да им дотрябва с Джил. Излизайки от стаята, осъзна, че е излъгал Серил, първата лъжа, която изричаше в живота си. Започваше да разсъждава като сребърен кинжал и при мисълта за това го налегна такъв мрачен хирейд, че едва не заплака.

Тази нощ заспа трудно. Тъй като беше решен да стигне до Дън Хирейд до залез-слънце на следващия ден, обмисли добре плана си. Неговият кон беше добре отпочинал, а освен това разполагаше с Изгрев. Прехвърляйки тежестта си върху двата коня, щеше да постигне добра скорост, а ако червеникавокафявият се измореше много, би могъл да го смени за друг в дъна на някой лорд.

На следната сутрин Родри се събуди от шума на дъжд. Въпреки това потегли, готов да пътува мокър заради Джил, но вече не можеше да се придвижва бързо. Цапаше и плискаше по калния път,

проклинаше късмета си и се чудеше дали е само въпрос на късмет. Ако някой искаше да му попречи да стигне в града до залез, не би избрал по-добър начин.

— Това ще забави проклетия сребърен кинжал — отбеляза Аластир, като вдигна поглед от огъня. — Пътят се превърна в тиня, истинска и великолепна.

— Чудесно, господарю. Тогава ще мога да го хвана на път на голямо разстояние от града — рече Саркин. — Сигурен ли си, че не е най-добре просто да го убия? Зная, че е по-добър от мен с меча, но пък мога да го омагьосам и да забавя движенията му.

— Изкушавам се да ти кажа да свършиш тази работа и да го отстраниш от пътя ни, но Стария ми заповяда да го оставя жив.

С това, разбира се, нямаше как да се спори. Саркин усети страха да стиска стомаха му с ледени длани. Опитваше се да поддържа надеждата, но всеки ден, в който камъкът им се измъкваше, ги приближаваше до провала, а това можеше да означава и смъртта им, независимо дали от деомера на светлината, или от собственото им братство, което не търпеше дълго слабите и провалилите се. Аластир изглеждаше изпит, сякаш и на него му се въртяха в главата същите неприятни мисли.

— Камъкът може да е у Родри — рече майсторът. — В края на краищата те пътуват заедно; през цялото време неща се преместват от екипировката на единия в тази на другия. Да можех само да сканирам проклетото нещо! Знаем, че по едно време е било у нея. Дивите бяха категорични по въпроса. Ако не е у Родри, ще трябва да ги призова отново, но, о, богове, това е дяволски опасно, след като Господарят на Ефира бди.

— Така е. Откъде да знаем дали проклетият камък не е паднал от дисагите ѝ, докато се сражаваха с разбойниците.

— Разбира се. Добре, върви да нагледаш първо нашия тлъст крадец, а сетне хвани пътя за сребърния кинжал. Ако друго не свърши работа, ще се промъкна в града и ще се опитам да омагьосам Джил. Забравих, че тя сигурно има деомерска дарба.

— И то силна, господарю. Отпъди ме като досадна муха.

Аластир се озъби и се загледа в огъня. Саркин оседла коня си, каза на Еви да пази добре Камдел, напусна лагера сред дърветата и тръгна през предизвикания с деомер дъжд към Дън Хирейд.

От другата страна на планината, при Невин, времето остана ясно и топло и той стигна Маркмур далеч преди пладне. Тъй като не изпускаше от око нито един ковач на сребро в кралството, който обслужва сребърните кинжали, а такива като тях обикновено търгуваха с крадците, знаеше точно къде да отиде — в западната работилница в източната част на града. Точно под мръсната слама на покрива висеше табела с избеляла сребърна чашка върху нея. Отвори вратата, над него дръннаха сребърни звънчета и от вътрешната стая излезе да го поздрави Гедрик. Ковачът беше мършав човек с огромни ръце и със съвсем опадала коса.

— Я виж, та това е старият Невин! — рече с усмивка той. — Какво те води насам, добри ми билкарю?

— Идвам във връзка с открадната вещ, която си купил.

Гедрик побледня.

— Не ми губи времето — сопна се Невин. — Ако ми дадеш рубина, няма да те предам на правосъдието.

— Квадратния, голям колкото нокътя на палец ли?

— Тъкмо него. Предположих, че ще ти мине през ръцете.

— Прав си. Виж какво, ако знаех, че е твой, нямаше да го пипна.

— Не е мой и във всеки случай дяволски се радвам, че е у теб. Обработи ли го вече?

— Този следобед щях да го почна. Трябваше да го направя по-малко разпознаваем, но ме болеше сърцето да съсипвам такъв камък. Да знаеш, че платих много за него.

— Ще ти върна парите. Само ми го дай. Нямам никакво време.

Невин пътуваше с пари, събрани от майсторите на деомера, за да закупува, когато ги намери, кралските скъпоценни камъни. Само опалът беше деомер, а останалите откраднати, за да направят престъплението на Камдел да изглежда правдоподобно, бяха много скъпи и Кралят беше обещал голяма награда на онзи, който му ги върне. Невин не се интересуваше от паричната награда, но се надяваше да придобие известно пряко влияние върху Краля и, ако

може, да настани на длъжност в двора някой от по-младите майстори на деомера. А след това той да изкорени корупцията, направила възможна тази кражба. Останалите скъпоценни камъни не го тревожеха особено. Истинската му задача беше да пази Големия камък на Запада.

Гедрик се върна. Невин му връчи златен регал, сетне сложи огромния рубин в дланта си. С второто си зрение видя леко потрепване на силови линии в кристала — привързания дух вътре в него.

— Благодаря — рече Невин. — И ако ти се завъртят някакви страхотни скъпоценни камъни, запази ги цели за мен. Ще получиш добра цена.

— С удоволствие. Тъ... сигурно няма да ми кажеш каква е цялата тази работа?

— Съвсем си прав. Не мога. Довиждане, добри майсторе.

Невин излезе с широка крачка навън, стиснал рубина в шепа. Когато стигна при конете си, поспря, огледа се бързо наоколо и видя, че наблизко няма никой. Тогава отвори пръсти и се вгледа в рубина. За разлика от наистина неодушевената материя, като например пръстта или кожата, кристалният строеж на скъпоценните камъни им дава смътно, съвсем рудиментарно съзнание, което може да бъде повлияно от майстор на деомера, преминал дългите години на подготовка. Това влияние е нещо много тънко, обикновено въпрос да накараш камъка да трепти в резонанс с някакво чувство, а сетне да прехвърлиш това чувство в човешко съзнание. Както например опитен в деомера човек прави талисман за смелост. Ако е много добре подготвен, може да накара камъка да трепти в синхрон с определен първичен дух. В резултат на това той всмуква духа и го заключва в себе си. Обикновено освобождаването на духа е труден процес, но на Невин му отне минута да убеди камъка да пусне своя неволен обитател. В следващия миг сивото гномче му стискаше краката и гледаше нагоре с лице, разкривено от радост и благодарност.

— Ето те навън, малък братко — прошепна Невин. — И повече да не се приближаваш до лошия човек. Върни се при Джил. Липсваш й.

Гномчето се притисна още веднъж и изчезна. Невин пхна рубина в кесийката около врата си, възседна коня, хвана въжето на другия и бързо напусна града. Храната му беше малко, но щеше да се снабди с необходимото по-късно, защото знаеше място с нещо по-добро от предлаганото в Маркмур.

Веднага щом остави града зад себе си, Невин свърна от главния път и пое на север, право към полите на планината. В продължение на няколко часа следваше тесни пътеки през борови гори, а теренът ставаше все по-стръмен и скалист. Накрая се озова при оголен светъл камък, който се извисяваше като отвесна канара на около сто стъпки височина над него. В основата му имаше огромни скали, разпръснати сякаш от ръката на великан. Невин слезе и поведе конете си през тях, докато стигна в основата на канарата. Тъй като се бяха изтърколили много години, откак мина за последен път оттук, трябваше му известно време да изучава различните издатини и бразди в камъка, докато най-сетне намери точно мястото, което търсеше, и го натисна с дланта си. Нищо не чу, но си представи как огромната камбана вътре бумти разлюляна. После трябваше да чака нетърпеливо. Накрая чу над себе си стържещ звук и като вдигна очи, видя част от камъка да се отмества и в отвора да се показва изпълнено с подозрение брадато лице.

— Тарко! — поздрави Невин. — Трябва да използвам вашия път, стига да ми позволите.

— А кога сме отказвали нещо на Господаря на Ефира? Отстъпи назад, милорд, и аз ще отворя вратата.

Невин дръпна конете настрана, а Тарко изчезна вътре. След няколко минути отгоре започнаха да отскачат камъчета; от лицето на скалата се издигна стълб прах, който приличаше на дим. Със стържене и скърцане в планината се отвори огромна врата. С фенер в ръка Тарко даде на Невин знак да влиза. Беше висок за джудже, около пет стъпки, а и по-мускулест от хората от неговия народ. Сивата му брада беше спретната и късо подрязана.

— Не съм те виждал от години, милорд — отбеляза той, докато Невин подканяше изнервените коне да влязат в тунела. — Всъщност вече не използваме много тази врата, защото твоите хора живеят прекалено близо. Имаше късмет наистина. Група момчета излязоха на лов, затова бях тук да ги пусна отново вътре.

— Не можеш да си представиш колко съм благодарен за това, че си бил тук. Трябва да стигна до Дън Хирейд с бързина, подходяща за Адовия властелин.

— Е, големият път е съвсем прав.

Така и беше. Само след двайсет и пет мили Невин щеше да е извън планината, а пътят щеше да го изведе само на още трийсет мили от града.

— Тези коне ще бъдат изтощени, докато премина — отбеляза Невин.

— Остави ги и вземи два от нашите.

— Благодаря. Тогава ще мога да пътувам цяла нощ.

Невин възседна коня, махна на Тарко и потегли; тропотът на конските копита отекваше под високия свод на тунела, облицован с безукорно изсечени каменни блокове и осветен от грижливо отглеждани фосфоресциращи гъби и плесени. Скоро щеше да стигне до една от големите пещери, където отдушници пропускаха слънчевите лъчи, и там щеше да си купи достатъчно храна за из път.

Под приспивния шум от дъжд по покрива Джил спа до късно сутринта. Когато се събуди, полежа известно време и се почуди дали да слезе в кръчмата. Знаеше, че ѝ предстои ужасен ден, прекаран в скука, изпълнен с опасности като да тръгваше на война. В съзнанието си все още виждаше обсебващите очи на непознатия, които я заплашваха. Накрая стана и се облече. Тъкмо си запасваше колана на меча, когато се появи гномчето.

— Благодаря на всички богове!

Тя разтвори ръце и то се втурна към нея, скочи и склучи мършавите си ръчички около врата ѝ. Тя го притискаше и го люлееше като бебе, а по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Ти, животинче такова, толкова се бях изплашила! Боях се да не ти се е случила беда!

То се дръпна, погледна към нея и поклати глава тържествено, потвърждавайки: „Да.“

— Случи се наистина нещо ужасно, така ли?

То се хвърли в обятията ѝ и се разтрепери от ужас.

— Бедничкото ми същество! Благодаря на боговете, че си вече в безопасност. Но я ми кажи как успя да избягаш от бедата, в която си попаднало?

Свивайки се от напрежение, то погледна настрани, като очевидно се опитваше да намери начин да го покаже.

„Невин го спаси, глупачке — каза гласът в съзнанието й, — та кой друг?“

— Слушай ти, гаден камък такъв! Я не ме обиждай! Ако не беше ти, нямаше да съм затънала сега до шията във фъшкии.

„Зная, но си струвам.“

— Копеле.

„Добре, проклет да съм, ако ти кажа каквото и да е повече, щом ще се държиш по този начин.“

Джил беше прекалено щастлива, че гномчето й се е върнало, за да я еня дали деомерският камък ще й говори или не. Дълго време седя на пода и го държа в скута си, обсипвайки го с внимание. Когато то най-сетне изчезна, това стана бавно, сякаш не му се щеше да си ходи — мъничко по мъничко то избледня, стана прозрачно, после от него се виждаше само неясно петно във въздуха, което на свой ред се превърна в нищо.

Усмихнатата, тя слезе в кръчмата и взе купа каша, в която подозрително се въртяха бучки. Ядеше я внимателно, нащрек за гъгрици, когато влезе Чаплата. Той мина небрежно край масата й, погледна я така, сякаш не я бе виждал преди, и прошепна тихичко: „В «Червения дракон».“ Джил си взе наметката от стаята и тръгна бързо към хана, където намери Огуерн, блед и потен, да седи на обичайната си маса. Огромните му лапи трепереха така силно, че трябваше да държи с две ръце половиницата, за да я поднесе към устата си.

— Какво има? — попита го тя.

— Помниш онзи тип от снощи, нали? Е, той се върна. Влезе тук преди по-малко от час, наперен колкото си ще и два пъти по-нагъл, и седна до мен, без дори да попита. Рече ми, че ако не му намеря опала, щял да ме направи на наденички! Ама че наглост!

— Наглост, и то каква. Сигурно му трябва дяволски много, след като рискува да дойде посред бял ден.

— О, съмнява ме, че се е изложил на някакъв риск — Огуерн направи пауза, за да отпие голяма, утешителна глътка пиво. — Ето

какво дяволски странно нещо се случи. Зная, че звучи налудничаво, но, Джил, кълна се в тлъстото си, скъпоценно същество, то е вярно. Когато излезе, реших да го проследя. Не беше никак трудно, защото улицата гъмжеше от народ, а той вървеше, без дори да поглежда през рамо. И така той върви, а аз го следя от доста голямо разстояние. Отива право долу при ливадите край реката. Знаеш групата брези при моста, нали?

— Да.

— Е, добре, отива той сред дърветата и изчезва. Искам да кажа, наистина изчезва! Влиза между дърветата, нали разбираш, и аз започвам да го чакам. Чакам ли, чакам. Така и не го виждам да излиза, а брезовите горички не са гъсти като лещак или нещо такова. Докато накрая се пъхам в горичката и него го няма.

— Слушай какво! Започваш да губиш самообладание и оставяш страхът да вземе връх над тебе. Сигурно не си го видял как излиза.

— Щях ли да заемам това положение, ако не мога да видя човек посред бял ден? Не ми казвай, че остарявам. Ще е дяволски обидно.

Джил потрепери от страх. Непознатият положително е деомер, помисли тя. Знаеше, че е много опасно, когато деомерът попадне в ръцете на луд, а сега стоеше изправена пред човек, който го използваше за зли цели.

— Искам да ти предложа работа — продължи Огуерн. — Да пазиш скъпоценната ми личност. Камата не би свършила много работа срещу този тип, а ако имам до себе си меч, ще е най-добре да бъде в ръката на друг, за да свърши нещо полезно. По един сребърник на нощ, сребърен кинжал.

— Готово. Може да има очите на Адовия властелин, но се обзалагам, че пуска кръв като всеки друг.

— Нека дълбоко да се надяваме, че кръвта му няма да тече по пода ми. Тъъ. Как ненавиждам тези гадни заплахи.

Дъждовният залез свари Родри на повече от двайсет мили от Дън Хирейд. Спомняйки си за предупреждението на Невин да не пътува нощем, той предложи на един селянин няколко медни монети, за да го пусне да преспи в яхъра. За още две жената на селянина добави хубава яхния и парче хляб. Родри ги прие с благодарност и ги изяде със семейството на продълговата, скована от дъски маса пред огнището.

Сивата слама на пода миришеше на прасета, а селяните ядяха с мръсни ръце, без да продумат помежду си или на Родри, докато и последната троха не бе прокарана надолу с воднисто пиво, но за голяма своя изненада Родри се радваше на присъствието им. Когато свърши да се храни, поостана загледан в огъня. Слушаше с половин ухо разговора за тежката работа на другия ден, надявайки се и боейки се да не получи друго съобщение от Невин. Нямахше такава.

Изведнъж кучетата скочиха от сламата и се втурнаха вкупом през отворената врата с лай и ръмжене. Селянинът хвърли поглед към меча на Родри.

— Излиза, че си по-добре дошъл, отколкото смятах. Ще дойдеш ли навън с мен, сребърен кинжал?

— С удоволствие.

Селянинът грабна намазана с катран факла, пъкна я за малко в огъня, за да я запали, сетне се втурна навън; Родри вървеше непосредствено след него с меч в ръка. При портата в кирпичената стена кучетата лаеха ожесточено срещу застанал отвън мъж. Той водеше кон, а Родри забеляза, че носи меч. Селянинът наруга кучетата и те спряха да лаят, но не престанаха да се зъбят и ръмжат през цялото време на непознатия, който остана там.

— Какво има? — попита селянинът.

— Нищо, което да те засяга, добри човече — отвърна непознатият с неприятна усмивка. — Просто искам да си кажа две думи със сребърния кинжал.

Родри усети как стомахът леко го свива. Откъде знаеше този тип къде се намира? Непознатият го оглеждаше с някакво нездраво напрежение. Изведнъж Родри осъзна, че онзи изпитва полов интерес към него; по всяка вероятност той самият се беше усмихвал по същия начин на не едно момиче. Така се отврати, че отстъпи назад.

— Търся откраднат скъпоценен камък — рече непознатият. — Човек от Маркмур ми подсказа, че ти би могъл да го носиш.

— Не съм крадец.

— Разбира се, че не си, но ако този опал е у теб, ще ти дам жълтица за него. Това е повече, отколкото би взел от който и да е прекупвач на скъпоценности.

— Не нося скъпоценни камъни.

Непознатият се приведе напред и се втренчи право в лицето му. За момент Родри се почувства замаян, като че беше пил прекалено много медовина.

— Не носиш скъпоценни камъни, така ли?

— Не нося.

Непознатият кимна рязко, отстъпи и го освободи.

— Така е, не носиш — рече той. — Благодаря.

Преди Родри да каже и дума, той възседна коня си и се отдалечи. Кучетата останаха да ръмжат и да се зъбят, докато съвсем не се изгуби от погледа им.

Саркин намери голям дървен заслон, без съмнение построен за пастирите, които бродеха със стадата си. Вътре вонеше, но беше сухо и имаше малко огнище на едната от стените. Настани коня си в единия край и запали огън. Помисли за Аластир и лицето на майстора тозчас се появи. Очевидно се навърташе близо до своя огън и очакваше вести.

— Не е у него — помисли Саркин.

— Боях се от това — дори мислите на Аластир звучаха уморено.

— Е, ще трябва да принудя духовете да го сканират. Ако е у момичето, ще изпратя Еви в града.

— Слушай какво. Той не е достатъчно силен...

— Не оспорвай онова, което правя.

Образът на Аластир изчезна. Саркин се опитва известно време, но не успя да го призове отново. Нямаше смисъл да се мъчи да стигне до Еви, защото майсторът без съмнение го беше накарал да му помага в ритуала на сканирането. Стана, отиде до вратата на заслона и се загледа в дъжда. Разбира се, съгласно всички принципи на Черния път, в случай че Еви се окаже толкова слаб, че се провали, той заслужаваше да плати цената на неуспеха. Освен това наличието на слаб член на групата излагаше всички на опасност. И въпреки това не можеше да забрави дъждовния ден в Кермор преди много години, когато все още живееха на улицата. Еви имаше температура и докато гледаше как брат му трепери от студ, Саркин заплака, мислейки за майка им, и прошепна на дъжда, който падаше в Кум Пекл.

— Опитях се да се грижа за него, мамо.

Сетне се наруга здравата, задето се държи като някакъв мекосърдечен идиот. Обхванат от ярост, той се обърна към огъня и се загледа в него, но не видя друго освен пламъците, които се издигаха и снишаваха. Очевидно Еви продължаваше да е до Аластир и по този начин под астралните му печати. На Саркин не му оставаше друго, освен да се надява, че Големия камък на Запада се намира в калта на прохода Кум Пекл.

Джил и Огуерн останаха в „Червения дракон“ за вечеря, защото той трябваше да приеме данъците и таксите, които му дължаха различни крадци. Докато главата на гилдията изяждаше цял агнешки бут, Джил ровеше из яденето си и мислеше дали да не се свърже с градската стража. Но как можеше да го направи? Да изтича при гуербрета и да му дрънка за прокълнати камъни и майстори на злия деомер? Блейн най-вероятно щеше да нареди да я арестуват за пиянство на обществено място.

След като се нахраниха, Джил и Огуерн взеха нещата ѝ от „Бягащата лисица“, сетне отидоха в жилището му — две стаички над шивашка работилница. В едната имаше легло, а в другата — дървен сандък, масичка и две пейки. Живеел така бедно, за да не могат стражниците да докажат, че има по-големи доходи, отколкото може да му донесе половината собственост върху „Червения дракон“, обясни той. Джил постла завивките си пред вратата и седна на одеялата, но Огуерн продължи да ходи насам-натам; палеше тенекиени фенери със свещи, тътреше се и надничаше през цепнатината в капаците на прозореца, сетне с тежки въздишки се примъкваше обратно до огнището.

— О, я престани — обади се накрая Джил. — Да не смяташ, че нашият гаден приятел ще падне отникъде наред леглото ти?

— Няма да се изненадам ни най-малко — с последна въздишка Огуерн отпусна туловището си на една от пейките. — Много съм разтревожен. Ако си падах по подобни работи, можех и аз да стана сребърен кинжал.

— Тогава сигурно щеше да си по-строен.

— Бъди така добра да не обиждаш. Човек понася обидите до време. Наденички, така ли! Каква безподобна наглост... — замълча и

се послуша.

Някой се качваше с тежка стъпка по стълбището. Джил разхлаби меч в ножницата и стана. На вратата силно се почука. Онзи направи пауза, сетне започна отново да чука.

— Зная, че си там — това не беше гласът, който очаквах. — Отворете вратата или ще я изкъртя от пантите.

В гласа отекваше истинска ярост, но той не вдъхваше страх, а само беше изпълнен с раздражение. Джил и Огуерн размениха озадачени погледи.

— Кой си ти? — сопна се Огуерн. — Какво искаш?

— Само да поговорим... по работа — гласът се промени, вече уплашен, умоляващ. — Преди това с вас е говорил брат ми.

Огуерн сви рамене, махна лоста и отвори съвсем мъничко. Джил чу как някой изпъшка и посетителят се хвърли върху вратата, изблъска от пътя си огромното туловище на крадеца и я затръшна зад себе си. Чертите му не оставяха никакво съмнение, че е брат на човека, който търсеше опала. В очите му обаче липсваше ужасната сила, която се четеше в тези на другия. Той се огледа, пристъпи предпазливо, така че застана с гръб към стената; увисналите рамене и тъмните сенки под очите свидетелстваха, че е уморен до смърт.

— Няма и следа от опала — рече Огуерн.

— Не ти вярвам — той се обърна към Джил: — Трябва да е у теб. Видян бе в дисагите ти.

— Видян ли? Готова съм да се обзаложа, че имаш предвид сканиран. Ти трябва да владееш достатъчно деомера, за да знаеш, че говоря истината, когато ти казвам, че единственото украшение, което имам, е брошката във формата на пръстен, при това евтина.

— Богове, просто не мога да разбера! Трябва да си ти... моят господар...

— Хей? — изписка Огуерн. — За какво говорите вие двамата? Не разбирам и една проклета дума.

Без да му обърне внимание, непознатият пристъпи към Джил и я погледна право в очите, но опитът му да я улови се оказа толкова несръчен, че тя му се изсмя. Той се озъби и се улови за дръжката на меч. Когато острието изскочи от ножницата, Джил също изтегли оръжието си и приклепна, готова за бой.

— Огуерн! Извикай градската стража.

Тъй като тя стоеше между него и вратата, непознатият се поколеба и отстъпи крачка назад, за да има пространство за маневриране. Огуерн изтича до прозореца и отвори широко капаците. При този звук непознатият се хвърли към Джил, но тя блокира първия му удар с такава лекота, че той хлъцна от изненада. Тя направи лъжливо движение и го притисна до стената тъкмо когато Огуерн започна да крещи, колкото му глас държи: „Помощ! Убийство!“ Като приклекнено животно непознатият я нападна. Не беше някой несръчен разбойник, а равен на нея. Джил се биеше за живота си, стоманата дрънчеше при срещата на острие с острие, те танцуваха и отбягваха удари из малката стаичка.

По стълбите се чу тропот на стъпки и някакъв глас изкрещя:

— Отворете в името на гуербрета!

Непознатият направи отчаян опит да нанесе удар, но за миг вниманието му се отклони, Джил се шумгна и му нанесе тежък удар по дясното рамо, сетне се извъртя назад и нагоре, удари острието на меча му и той излетя от безчувствената му ръка. Непознатият простена и се хвърли назад към стената тъкмо когато шестима стражници, облечени с къси елечи в червено и златно, отвориха вратата и се наблъскаха в стаичката.

— О, в името на боговете, добри ми Кинван — рече Огуерн, — едва ли друг почтен гражданин е бил по-радостен да те види, както аз сега.

— Така ли? — водачът, пълен мъж със сивееща тъмна коса, си позволи презрителна усмивка. — Какво означава всичко това? Я виж ти, ето го проклетия сребърен кинжал, който е момиче!

— Така е и те моля да ни заведеш направо при гуербрета.

— Не се притеснявай за това.

Задъхан, непознатият стоеше облегнат на стената. Той сложи лявата си ръка върху раната и я притисна силно, опитвайки се да спре кръвта, която се стичаше по ръката му. Погледна към Джил и тя видя, че очите му са измъчени: прочете мрачно страдание, което далеч надминаваше болката от раната.

— Превържете раната на този човек — кресна Кинван. — И обезоръжете сребърния кинжал.

Джил подаде меча и кинжала си на един от стражарите, докато друг започна да търси парцал из стаята на Огуерн. Непознатият не

отклони погледа си от лицето ѝ. Изведнъж се усмихна, сякаш взе решение. Махна ръка от раната и я прокара по ризата, сякаш за да я обърше, сетне я вдигна към устата си.

— Спрете го! — викна Джил и се хвърли напред.

Прекалено късно — той погълна отровата, каквато и да беше тя. Изпънат като лък, падна назад, удари главата си в стената и рухна на земята. Петите му забарабаниха по дървения под, после остана неподвижен, а от устата му потече струйка сива пяна с горчив мирис.

— В името на всички богове! — прошепна Кинван.

Огуерн тръгна тежко към спалнята, по двойната му гуша се стичаха едри капки пот. Всички чуха как повръща в нощното гърне и го оставиха на мира. Най-младият стражник имаше вид сякаш би желал да направи същото.

— Хайде да вървим, момчета — рече Кинван прекалено високо. — Двама да носят тялото. Трябва да замъкнем нашия ханджия да се види с Негова светлост.

— С твое позволение! — Огуерн се превърна в тресящо се от възмущение туловище. — Така ли постъпвате с един честен гражданин, който благородно е повикал стражата на гуербрета?

— Дръж си езика — изсъска Джил. — За собственото си благо, Огуерн, ще направиш най-добре да се молиш Негова светлост да разплете докрай тази работа.

Той я погледна, потрепери и кимна в знак на съгласие. На Джил ѝ прилоша. От какво ли се страхуваше онзи, че се усмихна, когато реши да умре?

В осветената от факли стая на стражата зад броха на Блейн влезе мрачна процесия. Кинван отиде да доведе гуербрета, а неговите хора стовариха вкочанения труп върху една маса и накараха Джил и Огуерн да коленичат наблизо. След няколко минути Блейн влезе, без да бърза, с чашка медовина в ръка. Той погледна към трупа, гаврътна голяма глътка, сетне изслуша замислен доклада на Кинван.

— Много добре — рече гуербретът, когато той свърши. — А ти, сребърен кинжал, какво търсиш в цялата тази работа?

— Работя на заплата и нищо друго, Ваша светлост — Джил се поколеба; макар и да уважаваше Блейн, бидейки сребърен кинжал, дължеше по-голяма вярност на гилдията на крадците, отколкото на

живия символ на законността. — Огуерн ми каза, че някой заплашвал да го убие, и ми предложи сребърник да го пазя.

— А защо те е заплашвал? — обърна се Блейн към Огуерн.

— Ами, Ваша светлост — Огуерн обърса потно лице с широкия си ръкав. — Видите ли, първоначално заплахите дойдоха от друг човек, а не от този. Собственик съм на хана „Червения дракон“ и онзи тип се закле, че съм го измамил в кръчмата. Затова наех Джил и ето ти, този съвършено непознат човек... — тук махна с ръка по посока на трупа — ... нахлу в стаите ми, казвайки, че е дошъл да уреди въпроса с дълговете на брат си.

Както можеше и да се очаква, Блейн изглеждаше озадачен от тази двусмислена историйка.

— Брат му ли? — попита най-сетне гуербретът.

— Точно така, Ваша светлост — отвърна Огуерн. — Мога да приема само, че този тип е бил брат на човека, който се закле, че съм го измамил.

— Да, бе! — изпръхтя Кинван. — По-вероятно си го обрал.

— Добри човече! — Огуерн го погледна засегнат. — Ако смяташе, че съм го обрал, щеше да дойде при теб, нали?

— Вярно казано — потвърди Блейн. — Чакай сега, ти твърдиш, че човекът, който се оплакал от теб, е все още на свобода някъде?

— Точно така, Ваша светлост, и истина ви казвам, че все така се боя за тлъстото си, скъпоценно тяло. Имам и свидетели на заплахите, Ваша светлост, на всичките може да се вярва.

Блейн помисли, отпивайки малки глътки медовина, изучавайки синьо-сивия труп.

— Добре — рече накрая Негова светлост. — Няма съмнение, че щом е носил отрова в ризата си, не е мислил нещо добро. На сутринта ще имаме официално заседание по въпроса в моята съдебна зала. Засега ти, Огуерн, можеш да си ходиш. Кинван, определи стражник, който да пази пред вратата му цяла нощ. Изслушването ще се проведе около два часа след пладне, така че доведи свидетелите си.

— Ще го направя, Ваша светлост — Огуерн стана и направи изненадващо изящен поклон. — Смирено благодаря на Ваша светлост, че осигурявате на нас, честните бедни хора в града, такава защита.

Измъкна се заднешком от очите на вдъхващия му страх гуербрет и през цялото време се кланяше. Джил реши, че ще тича през целия

път от дъна. Блейн се обърна към Кинван.

— Хайде, стражник — рече той. — Наистина ли смяташ, че този тлъст тип е Кралят на крадците в Кум Пекл? Самият аз дяволски трудно мога да повярвам в това.

— Сигурно Негова светлост се съмнява, но кълна се, че един ден ще го спипам с достатъчно доказателства, за да убедя цяла зала, пълна със съветници.

— Когато това стане, ще му отсечем ръцете от китките, но не и преди. А колкото до теб, сребърен кинжал, не искам да се измъкнеш от града в мига, когато се отворят портите. Кинван, ще я арестуваме.

— Но, Ваша светлост — запелтечи Джил, — той изтегли пръв.

— Без съмнение, но искам да го кажеш лично на маловеера. Слушай какво, момиче, не те обвинявам в убийство или нещо такова. В края на краищата той се е отровил. Но зная какво мнение имат сребърните кинжали за закона.

— Както желае Негова светлост, но без да се обижда Ваша светлост, ако ще ме съдите за нещо, имам правото до мен да стои някой от семейството ми.

— Утре само ще изслушаме свидетелските показания, но си свършено права. Ако сметна, че въпросът заслужава пълен маловеер, ще изчакаме, докато повикаш някого от роднините си от прилично разстояние.

— Имах предвид мъжа си, Ваша светлост. Родри трябва скоро да пристигне с кервана.

— Родри ли? — Блейн я изгледа с необикновено остър поглед.

— Така се казва, Ваша светлост, Родри Мел... искам да кажа, Родри от Аберуин.

Кинван издаде странен звук, сякаш се задави, но Блейн отхвърли глава и се засмя.

— Започна да казваш Родри Мелуейд, нали? — рече гуербретът. — О, богове, Джил, та той ми е братовчед, син е на сестра на майка ми.

— Тогава няма нищо странно в това, че толкова много си приличате, Ваша светлост.

— Точно така. Всички големи кланове са с преплетени родства като стадо бардекски коне. Ей, я ставай от пода! Чудесно се отнасям със съпругата на братовчед си! Дяволски ще се радвам да видя Родри отново. Когато научих вестта за прокуждането му, побеснях, но Рийс

винаги си е бил дебелоглаво копеле и не би се вслушал в думите ми, като му кажа, че върши глупости. Това ми е съвсем ясно. Кинван, намери на дамата стол.

Единственото, което можеше да предложи стаята на стражата, беше ниско столче, но Джил го прие с благодарност. После каза:

— Всъщност истината, Ваша светлост, е, че не съм дама, нито пък законна съпруга на Родри.

— Все още не се е оженил като почтен мъж за тебе, така ли? Е добре, ще поговоря с него за това. Къде са ти нещата? Кинван, изпрати едно от твоите момчета да ги вземе. Джилиън ще остане в броха тази вечер.

Кинван изпрати стражника и се зае с неприятната задача да претърси трупа. Блейн изучаваше Джил с лека, бащинска усмивка. Благородниците ценяха братовчедите си далеч повече от собствените си братя, с които си съперничеха за власт и влияние. „Имаш късмета на сребърен кинжал — помисли Джил, — но се питам какво ли ще каже Родри за всичко това?“ Внезапно и много ѝ се прииска да е тук, та да може да се хвърли в обятията му и да забрави за този зъл деомер.

— Я слушай — рече Блейн. — След като на практика сме роднини, кажи ми нещо честно. Знаеш повече за този човек, отколкото си готова да признаеш, нали?

— Ваша светлост ще помисли, че съм оглупяла, но ви се кълна, че той познаваше деомера. Нахлу в квартирата на Огуерн, за да предизвика неприятности. Когато се опитах да го спра, надникна в очите ми и да пукна, ако замалко не ме омагьоса. За момент не можех да мисля, нито да мърдам.

Зад тях Кинван изпсува на глас.

— Ще ме извините, Ваша светлост — рече той. — Но погледнете това.

Главният стражник вдигна нагоре медальон, окачен на верижка. Представляваше тънка окръжност от олово, гравирани с обърнат петогълник, дума на бардекски език и три необикновени сигли.

— Беше около врата на копелето. Съмнявам се дали приказките на Джилиън за магии са толкова глупави, колкото звучат.

В огъня си за сканиране Аластир видя как Еви умира, видя как трупът продължава да рита и потръпва рефлексивно, докато бледосиният ефирен двойник се отдели, издигна се и заплава над мъртвата материя под него. Въздухът вече не му стигаше, главата му се въртеше, а пред очите му запука неясна златиста мъгла. Трябваше да напрегне цялата си тренирана воля, за да я избута и да не загуби свят. Беше свързан с Еви чрез аурите, та да изсмуква жизнеността на чирака си, когато пожелае да подхрани своята. Прекъсването на този контакт го засегна така, сякаш меч го прободеше. Вързан от другата страна на огъня, Камдел ужасен го видя как пада по гръб. Аластир се чувстваше напълно изцеден, но знаеше, че трябва да затвори раната си.

Премина на второто си зрение и видя как собствената му аура пулсира немощно, като червеникав облак във формата на яйце, с леки черни линии. От нея висеше и се гърчеше като обезглавена змия скъсана връв от светлина. Съсредоточи се върху нея, започна да я изтегля в аурата си, сетне се сети за Камдел. Като държеше отворено второто си зрение, се изправи на крака, олюлявайки се, и загледа свилия се от страх лорд. Аурата на Камдел беше бледа и сгърчена около него. Ако изтеглеше повече жизнена сила от пленника, можеше да го убие, а той продължаваше да е полезен инструмент. Аластир седна с глава между коленете, погълна светлинната връв обратно в себе си и затвори второто си зрение. Трябваше да почине.

Точно тогава усети да го докосва мисълта на Саркин и да търси връзка с него. Яростта на чирака беше почти осезаема, връхлетя го като огнен прилив. Аластир издигна личните печати около себе си и приливът започна да отстъпва, сетне изчезна. Легна отново и заспа.

Разбира се, Саркин също сканира събитията в стаичката на Огуерн. Когато Аластир отказа да влезе във връзка с него, яростта му го накара да грабне тежка цепеница от дървата и да я запокити срещу стената. Лекото цвилене на коня му го накара да дойде на себе си. С усилие на волята успокои дишането, а заедно с него — и съзнанието си. Не можеше да направи нищо повече за брат си, тъй като се намираше на двайсет мили от Дън Хирейд. Добре подготвен в деомера майстор можеше да стигне дотам в светлинно тяло, но Саркин беше само начинаещ в този труден и опасен метод, а през града протичаше и

река, опасна стихийна сила на етерно равнище, способна да разпилее на парчета неопитния пътник.

Но оставаше отмъщението. Изкушаваше се просто да яхне коня и да изостави Аластир, но знаеше, че сам не е достатъчно силен, за да спипа Джил. Поне още известно време трябваше да търпи господаря си, за да постигне отмъщение. С ужасяваща усмивка седна до огъня и отново я сканира. Нищо, че беше на двайсет мили от нея, той все пак разполагаше с някой и друг трик. Самата ѝ деомерска дарба я правеше уязвима.

Тъй като Блейн настояваше да се отнася с Джил като със законната съпруга на любимия си братовчед, неговият шамбелан ѝ даде голяма стая със собствено огнище, пищно бродирано легло и сребърни стенни свещници. Един паж ѝ донесе гореща вода, тя се изми хубаво, изнесе купата навън да я вземе пажът, сетне залости вратата отвътре. Не беше свършила много работа този ден и не се чувстваше отпаднала — краткият бой с мечове я остави само напрегната, но не и изморена. Известно време се разхожда и гледа как светлината на свещите трепти по стените. Стаята, брохът бяха напълно тихи, но изведнъж изпита увереност, че не е сама.

Не чуваше нищо, дори я нямаше тънката разлика в звуковата среда на помещението, която би означавала, че още едно тяло поглъща звуците, но усещаше осезаемото присъствие на някой, който я наблюдаваше. Изтегли сребърния си кинжал и обиколи бавно стаята, чувствайки се пълна глупачка. Не откри дори и мишка в ъглите и рязко се обърна, но не видя друго освен светлини от свещи и сенки. Но някой беше там; знаеше, по-сигурно от всеки друг път, че я дебнат.

Пристъпвайки предпазливо, отиде до прозорците и отвори рязко капациите. Никой не се катереше по гладката каменна кула; тъмният двор далеч долу беше празен. Вдигна очи и видя звездите, голямото петно на Снежния път над себе си — светлина, но студена, безразлична към нея или към което и да е друго човешко същество в беда. Изведнъж изпита отчаяние, черна мъка сви сърцето ѝ, сякаш нищо повече нямаше значение — честта, животът, дори любовта ѝ към Родри; нищо, тъй като човекът бе само искрица светлина на фона на всеобхватната тъма, също като онези звездички с големината на точка, безразлични и жестоки. Облегна се на перваза на прозореца и усети как отчаянието я обхваща изцяло, изпивайки енергията и волята ѝ.

„Защо да се боря? — мислеше си тя. — Нощта винаги побеждава; защо да се боря с нея?“

Далеч на хоризонта, отвъд спящия град, като бледо сияние на черен фон се показваше последната четвърт на луната. Скоро тя също щеше да се потопи в тъмнината и да си отиде. „Но луната се връща — помисли си Джил, — тя изгрява пълна на връщане.“ Луната беше обещание на небето, тя идваше отново след тъмния цикъл, превръщаше се в голям сребърен маяк, хвърляше светлина върху всичко, върху добрите и лошите хора. „Но само за да избледнее отново“ — прошепна в съзнанието ѝ някаква мисъл. Обаче тя дойде с чужд глас, не с нейния. Едва тогава осъзна, че се бори, сражава се с враг, когото не вижда, с оръжия, които не познава.

Това пречупи отчаянието, то отскочи досущ скъсано след прекалено опъване въже. Рязко се обърна, очите ѝ претърсиха стаята. Нямаше никого, но тя каза на глас:

— В името на Богинята, накрая винаги побеждава светлината!

Остана сама в стаята. Присъствието изчезна. Но откъде да знае дали няма да се върне да я мъчи, може би в сънищата ѝ, когато ще бъде безпомощна. Разплакана, седна на ръба на леглото и стисна треперещите си ръце между коленете. Нейното възхвалявано изкуство в боя с меч нямаше да ѝ помогне в тази битка. Тогава проумя, че като се е отказала от своята дарба за деомер, се е обрекла на безпомощност и че занапред непрекъснато ще бъде въвличана в необикновени неща, върху които няма да може да влияе, камо ли да ги управлява. Тогава си спомни за Невин и че той идва.

Много пъти бе виждала как старецът влиза във връзка с други майстори на деомера през сканиращия огън. Не знаеше дали това умение постигат само майстори, или и невежа като нея ще успее да го направи, но стана и отиде бавно до свещника. При този първи свой опит да използва деомер се почувства глупаво, сетне се засрами и накрая започна да се страхува, но се втренчи в огъня и помисли за Невин. За момент я завладя пустота, сетне почувства необикновен натиск, също като при внезапно забравено име и безпомощно ровене из съзнанието.

Страхът, че използва деомер, страхът от онова, което я дебнеше, растеше ли, растеше. Изведнъж си спомни онова, което винаги бе знаела — нейният ключ беше страхът, трябваше някакво силно чувство

да срути стените в съзнанието ѝ, които не ѝ позволяваха да отиде подалеч.

— Невин! — изкрещя тя. — Помогни ми!

И ето, видя как над пламъците на свещите заплава образът му; беше съвършено ясен образ, с вдигнати от изненада рошави вежди, с тревога в очите.

— Благодаря на всички богове, че ме извика — прозвуча гласът му в съзнанието ѝ. — Опитвам се да стигна до теб от дни насам.

Звучеше така делнично, че тя се закиска едва ли не истерично.

— Опитай се да се успокоиш или ще загубиш образа — мисълта му прозвуча в съзнанието ѝ със строг тон. — Трябва да се съсредоточиш, както при бой с мечове, дете. Ти знаеш как да събереш волята си в едно.

Когато ѝ обърна внимание, тя осъзна, че наистина знае. Приличаше до голяма степен на студената, смъртоносна концентрация, която призоваваше по време на битка, докато противникът се приближава.

— Сканирах те по-рано и видях как онзи се отрови — продължи Невин. — Нищо чудно, че си така разстроена. Знаеш ли какво искат?

— Опала, който нося, или поне смятам, че нося. Високомерното копеленце непрекъснато си мени формата.

Той се засмя така весело, че тя почувства как страхът ѝ изчезва.

— Наистина е опалът и трябва да призная, че понякога духовете, които се грижат за него, могат да са досадни. Трябва да знаеш, че той е нещо като талисман на добродетелите и те приемат донякъде прекалено сериозно тази гордост. Но кажи ми, да не те е тормозила сянката на мъртвеца?

— Не зная. Беше нещо. Призовах те, защото в ума ми се появяваха мисли и почувствах как някой ме дебне.

— Тогава не е той. Не се безпокой. Ще те запечатам. Върви да спиш и почивай, дете. Аз съм съвсем близо до Дън Хирейд.

Образът му изчезна. Джил наистина легна, но остави свещите да горят и сложи камата до възглавницата. Убедена беше, че няма да заспи, но внезапно се събуди в стая, изпълнена със слънчева светлина. Навън, в коридора, чу да си подсвирква паж и този прост, човешки звук ѝ се стори най-красивата музика, която някога е чувала. Стана и отиде да погледне през прозореца. Върху хората, които се разхождаха,

смееха се и говореха, струеше слънчева светлина. Сега не можеше да повярва в деомерските битки. Но знаеше, че е призовала волята си и е разговаряла с Невин чрез огъня. Потрепери, махна се от прозореца и побърза да се облече. Искаше да има хора наоколо.

Когато слезе в голямата зала, споменът за страха отстъпи в периферията на съзнанието ѝ. Седнали на масите си, войскарите закусваха и се закачаха, а слугите бързаха напред-назад. Блейн беше в блестящо настроение и бърбеше с Джил, сякаш забравил за отравения непознат в града си. Висшите чиновници в двора му, шамбеланът, бардът, съветниците и писарите идваха и си отиваха, спираха се да кажат добро утро на своя господар и се кланяха тържествено на Джил. Блейн разчупи сладка питка с ядки и подаде на Джил парче с изискан жест. Зарадва се, като видя, че на закуска Негова светлост пие пиво, а не медовина.

— О, хубаво ще е да видя братовчед си отново — рече гуербретът. — Когато бяхме момчета, си живеехме много добре. Бяхме заедно пажове в Дън Кантрей, а старият тамошен гуербрет беше доста надут тип и не спирахме да правим най-различни лудории. — Замълча и вдигна очи, когато един паж дойде бързешком при него. — Какво има, момче?

— Навън има много странен човек, Ваша светлост. Настоява да ви види веднага по въпрос от голяма важност, но прилича на просяк и казва, че името му било Никой.

— Невин, слава на всички богове! — възкликна Джил.

— Познаваш ли този човек? — попита Блейн малко изненадан.

— Познавам го, Ваша светлост, и за доброто на Родри, а и за моето, ви моля да говорите с него.

— Готово. Доведи го, момче, и помни, че трябва да си винаги любезен със старите хора, пък били те опърпани.

Пажът побърза да излезе и Джил потрепери, чувствайки как слънчевата, гъмжаща от хора зала става недействителна. Сякаш заразен от нейното настроение, Блейн се изправи и се загледа, леко намръщен, към вратата. Видя Невин да влиза с енергична стъпка; парцаливата кафява наметка беше отметната зад гърба му. Той коленичи пред гуербрета с лекота, на която биха завидели много помлади от него придворни.

— Простете, че поисках така настоятелно да отнема от времето ви, Ваша светлост — рече Невин. — Но въпросът е наистина много спешен.

— Всеки човек е добре дошъл да поиска правосъдието ми. Какво тревожи сърцето ти, добри човече?

— Човекът, който се отрови снощи.

— О, богове! — възкликна смаян Блейн. — Нима мълвата се е разпространила толкова бързо.

— Да, за онези, които имат уши да я чуят. Ваша светлост, дошъл съм да ви спестя разходите по погребението на този глупак. Знае ли Негова светлост къде е трупът му?

— Слушай, да не ти е роднина?

— Е, тъй като всеки клан си има черна овца, би могло да се каже, че е.

Озадачен, гуербретът хвърли поглед към Джил.

— Моля ви, Ваша светлост — каза тя. — Моля ви, направете, както казва.

— Добре. Не виждам нищо лошо в това.

Без съмнение човъркан от любопитство, Блейн придружи Невин и Джил на двора и издири един стражник. Излезе, че са завили трупа в одеяло и са го сложили в малка барака, където обикновено държах дърва. Невин и Джил го извлякоха навън върху калдъръма. Старецът коленичи до него и откри лицето му.

— Не го познавам — рече накрая той. — А това, в известен смисъл, е лош знак.

Той приседна на пети, сложи ръце на хълбоците си и дълго време гледа трупа. Съдейки по отпуснатото тяло и сънливия поглед в очите му, Джил предположи, че се намира в транс. От време на време устните му мърдаха беззвучно, сякаш разговаряше с някого. Накрая отметна глава, погледна нагоре и се изправи много натъжен.

— Този е просто злочеста дребна риба — съобщи Невин. — При това хваната в чужда мрежа. Е, ще го изпратим в покой.

Той даде знак на Джил и Блейн да се отдръпнат, застана до главата на трупа и вдигна ръце високо нагоре, сякаш се молеше на слънцето. Дълго време стоя така със замръзнало лице, после върховете на пръстите му бавно направиха плавна арка, насочена към мъртвото тяло на калдъръма. В трупа избухна призрачен синьо-сребрист огън,

който гореше на подскоци. Невин извика три неразбираеми думи, пламъците станаха още по-ярки и се вдигнаха високо, ослепявайки околните. Блейн изруга и вдигна лакът пред лицето си. Джил покри очи с двете си ръце. Тя чу мъчително пъшкане, дълга, ужасена въздишка, но някак странно примесена с облекчение, че смъртта е близко и болката ще изчезне. Невин ги повика:

— Готово! Свърши се!

Джил погледна навреме, за да го види как тропна три пъти на земята. Там, където преди лежеше трупът, имаше само шепа бяла пепел. Когато Невин щракна с пръсти, задуха лек ветреца, който я разпръсна, сетне спря да духа също така внезапно, както се беше появил.

— Така — рече старецът. — Душата му е освободена от тялото и е на път към Отвъдните земи. — После се обърна към гуербрета. — Странни неща стават в рана ви, Ваша светлост.

— Без съмнение — запелтечи Блейн. — В името на черния космат задник на Адовия властелин, какво значи всичко това?

— Деомер, разбира се. На какво друго приличаше?

Блейн отстъпи, лицето му преbledня, устните мърдаха, без да издават звук. Невин му се усмихна кротко, търпеливо, така както би се усмихвал на деца, натъкнали се на нещо, което са твърде малки да разберат, и рече:

— Време е всеки в кралството да разбере истината за деомера. Негова светлост би могъл да се поздрави с това, че е първият, който я научава. Ще позволи ли Негова светлост на мен и Джил да ви оставим за малко? Има нещо, с което трябва спешно да се занимаем в града.

Блейн погледна към калдъръма, над който въздухът все още трептеше от горещина, и потрепери.

— Щом така желае милордът — гуербретът внезапно повиши Невин в ранг, — би трябвало да го желая и аз.

Невин хвана ръката на Джил и властно я поведе.

— Дяволски се радвам да те видя — рече тя. — Така се бях изплашила.

— И с пълно право. Виж какво, дете, опасността все още не е преминала. Трябва да ти е ясно. Стой близо до мен и прави точно каквото ти казвам.

Джил едва не се разплака от разочарование, защото живееше с убеждението, че пристигне ли той, ще бъде в безопасност.

— Когато сканирах, те видях да пазиш Огуерн, крадеца — продължи той. — Заведи ме при него. След като ти си имала тежка нощ, готов съм да се обзаложа, че той също. Някой ви е измъчвал, за да отмъсти за смъртта на Еви.

— Еви ли? Как научи името му?

— Той ми го каза току-що, разбира се. Тъй като беше мъртъв от известно време, не можа да ми съобщи много повече, защото сянката му вече започваше да се разпада и да отслабва. Затова направо го изпратих на съд, колкото и да бих искал да измъкна повече сведения от него.

Джил усети как се вцепенява от страх при тези приказки за призраци.

— Хайде, хайде — рече Невин. — Това си е напълно в реда на нещата, но сега не е подходящо време да ти го обясня докрай. Да видим какво се е случило с Огуерн.

Когато стигнаха в „Червения дракон“, установиха, че Невин е напълно прав да се тревожи. Изплашеният ханджия им съобщи, че предишната вечер Огуерн се разболял и се намирал в квартирата си. Докато бързаха към работилницата на шивача, Джил избираше страничните улички, изпълнена с обяснимо нежелание да срещне стражниците на гуербрета или пък брата на Еви. Когато почука на вратата на Огуерн, появи се Чаплата.

— Научих, че Огуерн е болен — рече тя. — Доведох лечител, на когото можем да имаме доверие.

— Благодаря на всекиго от боговете в Отвъдните земи — рече той с искрена набожност. — Страшно беше, ама истина ви казвам. Не съм предполагал, че някога ще съм благодарен на проклет стражник, но ако Негова светлост не беше сложил този едър, як тип на вратата да пази, Огуерн щеше да се хвърли от прозореца, кълна се.

Невин кимна мрачно, сякаш бе очаквал тъкмо това. Влязоха и намериха Огуерн в леглото с дръпнато до масивния му врат оръфано одеяло. Лежеше втрещен в тавана, но изглеждаше по-скоро обзет от ужас, отколкото болен.

— Миналата нощ беше досущ като третия ад — рече Чаплата. — Тъкмо пиехме по половиница в „Червения дракон“ и изведнъж той

започна да се тресе и да брътви глупости.

— Не искам да чувам за това — Огуерн дръпна покривките над главата си. — Оставете един умиращ на спокойствие.

— Няма да умираш — сопна му се Невин. — Аз съм лечител, добри човече, така че дръпни одеялото надолу и ми кажи какво те мъчи.

Одеялото се смъкна, докато изпод него се показаха тъмните очи на Огуерн.

— Полудявам. О, гибел, гибел, гибел. Предпочитам да умра, вместо да полудея, затова свари, моля те, някаква добра отрова, билкарю.

— Нищо подобно няма да направя. Спри да брътвиш глупости и ми кажи защо ги дрънкаш такива.

— Ами наистина не зная какво да кажа. Изведнъж изпитах ужас, добри човече, започнах да се треса и да се обливам в кофи пот. Разбрах, видиш ли, че съм осъден, че каквото и да правя, ще умра — гласът му затихна безпомощно. — Такъв ужас не съм изпитвал в живота си.

— И започна да пищи, че предпочита да умре бързо, отколкото бавно — намеси се Чаплата. — Грабна кинжала, затова аз и две от момчетата му скочихме и го докарахме тук горе-долу по времето, когато се появи и градският стражник. След като се опита да скочи от прозореца, вързахме го за леглото, но той продължи да дрънка глупости и да крещи, че иска да умре.

— Аха, започвам да разбирам. А след това, на разсъмване, изведнъж се успокои.

— Точно така беше — просветна лъч надежда и Огуерн седна. Тогава видяха, че отдолу е напълно облечен. — Беше така внезапно, сякаш ме нападна треска.

— Точно така, но не е било треска, а отрова. Виж какво, Огуерн, имаш в града враг, който е сложил билка в питието ти, казва се *oleofurtiva tormenticula smargedinni* — Невин изрече внушителното название с голяма тържественост. — За щастие твоята дебелина те е спасила от фаталната доза. Тази отрова нарушава равновесието на телесните течности, като дава превес на горещото и влажното над студеното и сухото, които поддържат разсъдъчните способности. Сетне, когато тялото започва да изпитва действието на отровата,

съзнанието не може да разбере какво става и да предприеме разумни стъпки да се справи, така коварната отрова удвоява въздействието си.

— О, богове! — прошепна Огуерн. — Нещо сатанинско, добри лечителю.

— Отсега нататък трябва много да внимаваш и да се пазиш. Заради остатъците от отровата в продължение на две седмици яж само хладни и сухи храни: сухи, твърди бисквити, ябълки, студено бяло месо от птица. Това ще прочисти телесните течности.

— Ще го направя, добри билкарю. О, богове, на косъм съм се отървал!

Тъй като в края на краищата нямаше да умре, Огуерн се надигна и настоя да даде на Невин сребърник за консултацията.

— В известен смисъл е жалко, че не съм болен — рече мрачно той. — Сега ще трябва да се изправя следобед пред проклетия гуербрет. Слушай какво, Джил, казвай колкото се може по-малко. Придържай се към версията, че си ме охранявала, и остави другото на мен.

— Прекарахме часове с нашата история — допълни Чаплата. — Истинско бижу е, казвам ви.

Когато си тръгнаха, Невин настоя да минат през храма на Бел при реката, за да сложи крадената монета на Огуерн в котела с дарения за бедните. Докато вървяха нататък, Джил непрекъснато се оглеждаше, очаквайки едва ли не враговете да изскочат от стените.

— Невин, как е сложил братът на Еви онази отрова в пивото на Огуерн?

— Какво? О, я виж, та аз съм можел да лъжа не по-зле от сребърен кинжал, щом си повярвала на всички тези глупости. Просто измислих на място една медицинска фантазия, за да успокоя Огуерн. Той трябва да внимава, но не можех да му кажа истината, защото нямаше да повярва.

— Искаш да кажеш, че не е истинска отрова, така ли?

— Не е. Названието е на древния румански език и означава малка мъка за тлъсти крадци с цвета на емералд.

— Тогава какво се е случило?

Невин хвърли поглед към брега на реката. Долу, при водата, две момчета наглеждаха пасящите крави. Друг на ливадите нямаше.

— Братът на Еви е въздействал върху съзнанието на Огуерн по същия начин, по който се опита да въздейства върху твоето — рече Невин. — Съмнявам се, че е искал да те докара до самоубийство, защото в такъв случай Блейн щеше да прибере на съхранение нещата ти и нямаше начин да се докопат до опала. Но той е искал да те измъчва, да те накара да страдаш. Тъй като помежду ни има особена връзка, успях да сложа от разстояние върху теб печати, но не можех да направя нищо за бедния крадец, докато не дойда тук. Ще се погрижа да спи спокойно тази нощ.

На Джил ѝ прилоша и това сигурно се бе изписало върху лицето ѝ, защото Невин я хвана под ръка.

— Сега разбираш ли защо засипах Огуерн с поток от успокоителни думи? О, по дяволите, дете! Не съм искал да те сполетява зло. Опитвах да те оставя на спокойствие, за да проумееш Уирда си сама, но, както изглежда, сега той те е довел до необикновени неща.

— По всичко личи, че е така. Наистина ли моят Уирд ме е довел тук?

— Нека го кажем така. Чиста случайност те е отвела при мъртвия кон в Аудглин, но твоят Уирд ти е показал камъка в тревата. Ако Дивите ти нямаха доверие, нямаше да го видиш. Да се връщаме сега в дъна. Няма да кажа и дума повече тук, на публично място.

Най-накрая, към два часа следобед, Родри стигна до южната врата на Дън Хирейд. Слезе от коня и поведе двете животни през нея, следвайки малка група селяни, които караха продукти и пилета на пазара. Вътре стояха двама градски стражници. Когато мина покрай тях, забеляза как единият прошепна нещо на другия, после пристъпиха напред и му препречиха пътя. От сянката на стената излязоха още двамина: единият хвана поводите на конете, другият — дясната му ръка.

— Сребърен кинжал си, така ли? Тръгвай с нас без много шум, момче.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Заповед на Негова светлост, ето какво. Да бдим за сребърен кинжал, който изглежда като елдидец, и да го отведем при него.

Напоследък ни се отвориха достатъчно неприятности покрай един такъв като теб.

— Отгоре на всичко е и момиче — обади се друг стражник. — Човек почва да се пита накъде върви това кралство.

— Какво е направила Джил?

— Охо, значи я познаваш, така ли? — рече първият страж с неприятна усмивка. — Има нещо общо с един човек, който се самоуби, ето това е направила. Точно сега при Негова светлост има малOVER, така че ще те заведем направо там.

Родри беше прекалено разтревожен, за да протестира, когато стражите го разоръжиха. Докато го водеха по улиците, сърдито мълчеше. Беше се надявал да избегне срещата с Блейн, който (така поне мислеше) без съмнение го презира като изгнаник без чест, а сега му предстоеше да застане отново пред него и да го моли за живота на Джил. „А какво ли е направила Джил? — мислеше той. — Ако я измъкна невредима, ще я насиня от бой!“ В двора на дъна стражниците предадоха конете му на един паж, сетне го блъснаха в броха. Родри не бе идвал в Дън Хирейд от две години, когато присъства на сватбата на Блейн. Огледа замаян голямата зала, където някога се бе хранил като почетен гост, после стражниците го помъкнаха нагоре по витата стълба към втория етаж. Тежката дъбова врата на съдебната зала стоеше отворена. Той застана до нея и зачака.

Блейн се бе настанил на една маса под ред прозорци в извивката на стената. От лявата му страна седеше писар, а от дясната — двама съветници. Родри разбра, че това е само изслушване, а не официален малOVER, тъй като отсъстваха жреци. Пред гуербрета бяха коленичили Джил, двама млади мъже, които не вдъхваха доверие, и един невероятно дебел тип. Наоколо стояха стражи с дебели тояги в ръце. На полукресло в ъгъла, където заоблената каменна стена опираше до плетена преграда, седеше Невин. Родри изпита дълбоко облекчение, защото знаеше, че старецът няма да допусне да се случи нещо на Джил.

— Много добре, Огуерн — каза Блейн. — Приемам, че заплахите на мъртвеца са били достатъчно основание да искаш охрана.

— Беше нещо ужасно, Ваша светлост — рече дебелакът. — А един беден честен ханджия като мен не е имал време да се учи на бой с меч.

— Дори и шопарът трябва да има зъби.

— Негова светлост обича да се шегува, но аз предпочитам да наемам, а да не завъждам зъби. И наистина сребърният кинжал се оказа чудесна сделка, защото онзи неприятен тип изтегли меч срещу ми.

Блейн кимна, сетне погледна към Джил.

— Е, сребърен кинжал, започвам да смятам, че си имала право да пролееш първа кръв.

— Благодаря, Ваша светлост, и наистина нямаше как да знам, че той ще се отрови.

При това странно заявление Родри загуби самообладание и пристъпи напред. Стражите изпсуваха, сграбчиха го и го дръпнаха назад. Блейн се обърна да види кой нарушава реда.

— Доведете го тук. Значи спипахте този жалък простак, сребърен кинжал, така ли?

— Влезе най-нахално през южната врата, Ваша светлост — рече един от стражите. — А със себе си водеше и Западен ловец, готов съм да се обзаложа, че го е откраднал.

— Без съмнение. Той открай време обича твърде много конете на другите хора.

Блейн се опитваше да не се засмее, но Родри го видя.

— Блейн, копеле такова! — сопна се той. — Това е една от скапаните ти шегички.

Всички в залата хлъцнаха при обидата, но Блейн избухна в смях, стана, прекоси залата и сграбчи ръката на братовчеда си.

— Е, така си е. Помислих, че ще падне смях, когато те арестуваме като сребърен кинжал, какъвто си сега. О, боговете са ми свидетели, че сърцето ми ликува да те видя.

Стиснаха си ръцете и Родри изпита желание да заплаче.

— И моето сърце ликува да те видя — рече той. — Но какво правиш с жена ми?

— Нищо, уверявам те. Аз съм по-честен към жените, отколкото някои мои роднини, които бих могъл да спомена.

Усмихнат, Родри го удари с юмрук по рамото. Всички в залата ги гледаха със зяпнали уста и Блейн внезапно си спомни, че в момента води съдебно заседание.

— Върви и застани при стария Невин, моля те. Да приключим с това дяволско нещо.

Родри направи, каквото му казаха, Невин му се усмихна едва-едва, но в очите на стареца прочете силна тревога. Започна да разбира защо, когато стражникът пристъпи напред да дава показания за някакъв непознат, който предпочел отрова, вместо да се изправи пред гуербрета, и носел магьоснически талисман около врата си. Блейн помисли малко и оповести, че не вижда някой да е виновен за тази смърт, сетне закри изслушването.

— Без съмнение Дън Хирейд само печели, че този не е вече сред живите — рече бодро той. — Свършваме значи.

Огуерн и свидетелите му се изправиха, поклониха се на гуербрета, сетне направо хукнаха към вратата. Докато озадачените съветници се събираха около Блейн с въпроси за това отравяне, Родри бързо отиде при Джил и я хвана за раменете.

— О, богове, любов моя! Какво означава всичко това?

— Наистина не зная, Родо, но не можеш да си представиш колко се радвам да те видя.

Той я взе в обятията си, притисна я към себе си и усети, че тя трепери от страх. Тъй като никога преди не я беше виждал да се плаши от каквото и да е, усети как стомахът му се свива. Но все пак каза:

— Е, любов моя. И преди сме водили тежки битки. Ще спечелим и тази.

— Дяволски добре ще е, ако си прав.

Облегнал гръб на една бреза, Аластир седеше тихо на земята и се стараеше да не изпадне в паника. Току-що се опита да сканира Джил, но колкото и да се мъчеше, колкото и упорито да впрягаше волята си в тази задача, не видя нищо. Това можеше да означава само едно — Невин бе сложил печат върху нея. Затова, когато чу тропот на конски копита, които приближаваха, скочи на крака, почти убеден, че Господарят на Ефира идва за него, но беше само Саркин, който слезе от седлото близо до лагера и отведе животното сред дърветата. Аластир се приготви за тежка сцена, но когато се приближи, чиракът изглеждаше напълно овладял се.

— Зная, че си разстроен от смъртта на Еви — рече Аластир. — Но аз го изпратих там на изпитание и той не го издържа. Случва се в боя, момчето ми.

— Зная, господарю — Саркин говореше спокойно. — Във всеки случай привързаността ми към него само ме спираше. Имал си право да ме предупреждаваш, че трябва да си съвсем сам, за да постигнеш истинска власт.

— О! — усети как се отпуска. — Чудесно. В такъв случай се радвам, че най-сетне виждаш ясно нещата. Слушай, уморен ли е конят ти? Ако искаме да извадим този кестен от огъня, ще трябва да намерим място, където да се скрием. Не можем все да лагеруваме като разбойници на пътя. Сутринта излязох на ефирно равнище и огледах добре местността; смятам, че съм открил идеалното място.

— Добре. Мога да яздя коня на Еви, а да водя моя след себе си.

— Тогава прехвърли на него нещата си. Ще оседлая моя кон сам. Трябва много да бързае.

Аластир тръгна да изпълни намерението си, а Саркин остана за момент, загледан в широкия гръб на своя господар. Каза си: „Е, дотук много добре. Проклетият стар глупак наистина си мисли, че съм му простил.“

Да беше бард или гертдин, този следобед не би имал повнимателни слушатели и Невин не издържа на изкушението да се възползва докрай от това. Родри, Джил и самият гуербрет седяха в частните покои на Блейн, в стаичка, където имаше само огнище, пет стола и щит, и го гледаха. Невин стоеше изправен до огнището, подпрян небрежно на полицата. След като сервираха задължителната медовина и отпратиха пажа, Блейн му махна с ръка.

— Е, добри ми магьоснико — отсече гуербретът. — Дължиш ни обяснение.

— Така си е, Ваша светлост, и ще го получите. Джил, дай ми онзи накит, който държиш в кесийката си.

Тя му подаде евтината брошка с формата на пръстен и той я постави на дланта си, така че всички да я виждат, сетне мислено заповяда на духовете, свързани с нея.

— Това, Ваша светлост, се нарича Големия камък на Запада.

— Това грозно нещо ли? — задави се Блейн.

Точно в този момент камъкът промени формата си — засия и сякаш се разтвори. В следващия миг в ръката на Невин лежеше огромен опал с големината на орех. Беше така красиво полиран, че повърхността му искреше, улавяйки светлината от прозореца и превръщайки я в огън в дълбоките си вени. Върху повърхността му проблясваше небесна дъга в пищни цветове. Когато останалите шумно поеха дъх, Невин усети огромното самодоволство на духовете. В сравнение с Дивите те бяха от по-висш разряд, наричаха ги планетарни, макар връзката им да не беше със самите планети, а по-скоро със силите, които ги представяха.

— О, богове! — възкликна Джил. — Това ли съм носила?

— Това е истинската му форма. Вижте, има духове, които го пазят. Когато се налага, те могат да променят формата му, а и да го местят на неголямо разстояние, но достатъчно, за да го скрият в случай на опасност. Проклетите ни врагове не проумяха тези две неща и затова успяхме да им попречим досега.

Невин остави всеки да премисля информацията, а той пъкна камъка в торбичката около шията си. Духовете въздъхнаха с облекчение, че отново са близо до него, и в главата си той чу въздишката им. На няколко пъти Блейн понечи да каже нещо, но се въздържа. Накрая майсторът на деомера му кимна любезно, давайки разрешение на гуербрета да говори в собствения си дън.

— А кои, добри магьоснико, са тези врагове?

— Хора, които следват черния деомер, разбира се. Забележете, Ваша светлост, че казвам „нашите“ врагове. Трябва да знаете, че този камък принадлежи на самия Върховен крал и черният деомер искаше да причини на него и на кралството беда.

Блейн и Родри изпсуваха яростно в един глас. Макар единият да беше почитан лорд, а другият — лишен от чест изгнаник, и двамата бяха положили обет за лична вяроност на своя сюзерен. Невин остана много доволен, като видя, че държат на дадената дума.

— Кралят живее в най-добрата крепост в цяло Девери — сопна се Блейн. — Как може някой да открадне от него?

— Много трудно. Подозирам, че отдавна са кроели козните си. Този опал е сред най-великите деомерски скъпоценни камъни, които светът е виждал. Преди около сто години един майстор на деомера го

оформил и помолил духове да го обитават, сетне го дарил на кралската династия — Невин въздъхна леко, защото си спомни дългите часове, които прекара да го полира и превърне в идеална сфера. — Забранено ми е да кажа всичко, на което е способен, и съм сигурен, че ще ме разберете. За негови пазители са били определяни все майстори на деомера. Когато някой от нас умре, друг заема мястото му. Сега е мой ред да заемам този пост — тук той замалко не се изпусна да рече „мой ред отново“. — Тайната на скъпоценния камък се предава от Краля на Белязания принц и затова владетелите знаят достатъчно, за да го пазят добре. Те го държат в собствените си покои, а не в кралското съкровище. Разбира се, никой крадец не би имал шанса да подкупи верните мъже и жени, които имат достъп до кралските покои. Но има много други начини да се въздейства на едно съзнание. Ваша светлост, и ти, Родри, срещали ли сте някога в двора човек на име Камдел?

— Срещал съм — рече Блейн. — Майсторът на кралската баня, нали? Доколкото си го спомням, е мършав тип, но ми се стори, че Кралицата е благосклонна към него заради добрите му обноски.

— Беше високомерно копеле — намеси се Родри. — Веднъж го победих на турнир и се цупи цял ден.

— Точно за него става дума. Той е по-малкият син на гуербрета на Блейдбир. Боя се, че високомерието е било само един от пороците му и все пак не е заслужил онова, което му се случи. Майсторите на черния деомер са обсебили съзнанието и душата му и ги използват, както селянинът мотиката — да изкопаят камък.

— Какво? — обади се Блейн. — Не мога да си представя, че Камдел би откраднал от своя сюзерен!

— Никога не би го направил по своя воля, Ваша светлост. Вижте какво, все още не зная как майсторите на черния деомер са влезли във връзка с него. Сега един мой приятел е в Дън Девери и се опитва да открие това. Но след като веднъж са придобили власт над него, Камдел съвсем не е могъл да управлява собствените си действия. Обзалагам се, че последните месеци са му се стрували като сън, продължителен сън наяве, който е завършил с кошмар.

— Добре — рече Блейн и в гласа му прозвуча ръмжене. — Моят меч и бойният ми отряд са на разположение, добри магьоснико. Знаеш ли къде се намират тези хора?

— Не зная, Ваша светлост, така че виждате как и деомерът има ограничени възможности. Мога да попреча на тези отровни нещастници да ме сканират, но за съжаление те са в състояние да направят същото по отношение на мен.

Блейн потрепери при всички тези приказки за сканиране и деомер. Невин не беше никак доволен, че трябва да разкрие толкова много тайни, но нямаше друг избор. Откъде би могъл да знае дали не ще се наложи да приеме предложението на Блейн, който постави на негово разположение бойния си отряд.

— До тази сутрин — продължи той — те едва ли са били на повече от един ден път от Дън Хирейд, но не бих се учудил, ако бягат, за да си спасят живота. Хвана ли ги, ще ги изтрия от лицето на земята за онова, което са направили.

— Добре — рече замислено Блейн, — ако разделим бойния отряд на групи, можем да претърсваме околността. Някой селянин или пък друг човек би трябвало да е забелязал да бродят из рана страници.

— Може да се стигне до това, Ваша светлост, но бих желал засега да не бързаме. Заради Камдел, нали разбирате. Ако майсторът на черния деомер сканира и види вашите хора да идват към него — а той положително бди, — просто ще му пререже гърлото и ще хукне да бяга. Ще ми се, стига да имам някаква възможност, да измъкна младото лордче живо. Освен това разполагам и с още няколко номера.

Блейн кимна мрачно, приемайки на доверие това. Самият Невин живееше в по-голяма тревога, отколкото можеше да покаже. Ако ги накара, Дивите щяха да открият тъмния господар, но по този начин ги излагаше на голяма опасност. Можеше също да премине в светлинно тяло на ефирно равнище, но това означаваше да рискува открита битка с враговете си. Като сглоби разказаното от Джил, той стигна до предположението, че майсторът на черния деомер има чираци, а не знаеше колко са. Ако станеше така, че загине в астрална битка, Джил и Родри щяха да останат беззащитни срещу служителите на черния деомер, които щяха да си отмъстят по ужасен начин. Беше призовал други бели майстори на помощ, но и на най-близкия от тях щяха да са му необходими дни, докато пристигне. Тогава Камдел сигурно вече щеше да е мъртъв.

— Е, да — рече най-сетне той. — Тази проклета каша прилича на партия на гуидбукл, Ваша светлост. Те разполагат с Камдел, който е главната им фигура, и се мъчат да го извадят от дъската, докато ние движим нашите и се опитваме да ги спрем. За нещастие не съм сигурен дали следващият ход е наш или техен. Джил, ела да поговорим насаме. Искам да чуя всяка подробност от дните, които прекара сама, а не е нужно да досаждаме на Негова светлост и Родри.

Тя стана послушно, гледайки към него с отчаяната надежда, че ще я пази. Дълбоко в сърцето си той се молеше да стане така.

Когато вратата на стаята се затвори зад Джил и Невин, Блейн пресуши остатъка от медовината в чашката си на един дъх, а и Родри отпи яка глътка от своята. Известно време се гледаха и се разбираха без думи. Родри знаеше прекрасно, че и двамата са ужасени. Накрая Блейн въздъхна.

— Ти си адски мръсен, сребърен кинжал. Ще накарам пажовете да приготвят едно корито да се изкъпеш. Аз самият с удоволствие ще пийна още малко медовина.

— Достатъчно си пил за този следобед.

За момент Блейн изглеждаше разярен, после сви рамене.

— Така е. Хайде да вървим да се изкъпеш.

Докато Родри се къпеше в елегантната стая, която щеше да дели с Джил, Блейн приседна на края на леглото и му подаваше сапуна като паж. Докато плискаше из дървеното корито, Родри изпитваше желание да измие всичките приказки за деомер така лесно, както мръсотията от пътя.

— Смяташ ли, че имам дяволски странен вкус за жени? — попита накрая той.

— Винаги е било така. Но Джилиън приляга добре на теб и на живота, който водиш. И, адовете му пусти, сърцето ми се свива, като гледам този сребърен кинжал в пояса ти.

— Така е по-добре, отколкото да гладувам по пътищата. Не бяха много нещата, между които можех да избирам, мътните да го вземат.

— Така е. Последния път, когато бях в кралския двор, говорих с преблагородната ти майка. Помоли ме да настоя пред Рийс да те върне, но той не пожела да чуе и дума.

— Не си хаби повече дъха. Открай време е търсил начин да ме отстрани, а аз като пълен глупак сам влязох в капана.

Родри излезе от коритото и взе пешкира, който Блейн му подаде.

— Нямам официален съюз с Аберуин — рече гуербретът. — Мога да ти предложа място тук, при мен. Ще се ожениш за твоята Джил и да ми бъдеш адютант или нещо такова. Ако това не се харесва на Рийс, какво може да направи? Прекалено далеч е да започне война с мен, дяволите да го вземат.

— Благодаря ти, но когато взех този кинжал, се заклех да го нося гордо. Може да съм изгнаник, но да ме вземат дяволите, ако стана и клетвопрестъпник.

Блейн вдигна въпросително вежда.

— О, свински хуй — въздъхна Родри. — Истината е, че според мен ще е по-лошо да живея от твоята милост, да гледам как почетните гости се присмиват над обезчестения брат на Аберуин. Предпочитам дългия път.

Блейн му подаде бригите.

— Е, и аз бих се чувствал по този начин — рече той. — Но в името на косматия черен задник на Адовия властелин, ти си винаги добре дошъл тук.

Родри не каза нищо от страх, че ще се разплаче и ще се посрами. Докато се обличаше, Блейн изтегли сребърния кинжал и започна да си играе с него, подхвърляйки го, за да опита тежестта и равновесието му. Сетне пробва острието с палец.

— Това проклето нещо е остро — забеляза той.

— Може да носи позор, но е най-хубавият кинжал, който някога съм имал. Проклет да съм, ако зная как ковачите приготвят сплавта, но той никога не потъмнява.

Блейн хвърли кинжала към дървата за горене, наредени до огнището. Острието просъска право към целта и се заби дълбоко.

— Наистина чудесно оръжие. Всички знаят, че сребърният кинжал носи със себе си позор, но не съм знаел, че носи и деомер.

Родри разбираше, че Блейн се шегува, но казаното заседна в съзнанието му. Странно наистина, като си помислеше, че отначало деомерът му донесе сребърния кинжал, а сетне, в това първо негово лято по дългия път, той го занесе на свой ред при деомера.

— Какво има? — попита го Блейн.

— Нищо, истина ти казвам.

Но почувства как Уирдът му се обажда, свирейки като вятъра.

Саламандър не минаваше за първи път през Дън Девери, но рядко бе оставал за дълго, защото по оживените улици на столицата за един гертдин има прекалено много конкуренция. По онова време градът представляваше спираловиден лабиринт от улици, разположени така, че почти заобикаляха Лок Гуерконед; той беше най-голям в кралството и приютяваше почти триста хиляди души, а всички те търсеха много по-изтънчени забавления от номера с шарфовете. По многобройните паркове и пазарни площи, пръснати навсякъде из града, имаше гертдини и акробати, менестрели от Бардек, дресьори на опитомени мечки или прасета, жонгльори и пътуващи бардове — и всички до един настойчиво се опитваха да вземат парите на минавачите. В навалищата никой не би забелязал един гертдин в повече, дори ако задава по някой въпрос за търговията с опиум.

Тъй като опитваше да избегне излишното внимание, снижи претенциите си и отседна в хан на средно ниво в старата част на града, покрай Авер Луф, квартал, населен с дребни занаятчии и почтени търговци. „Житният сноп“ имаше и преимущество, че там отсядаха мнозина пътуващи изпълнители и бе лесно да научи всички новини. Не че беше трудно да се чуят клюките за престъплението на лорд Камдел; дори и няколко седмици след кражбата градът шумеше по този повод.

— Казват, че Кралят изпратил вестители до всеки гуербрет в кралството — отбеляза ханджията Елик сутринта. — Чудя се просто как може човек да се промъкне през всички тези патрули и прочее.

— Може да е мъртъв — рече Саламандър. — Най-вероятно след като новината се е разпространила, всеки крадец в кралството дебне за него.

— Това е съвсем вярно — Елик се замисли, смучейки края на мустака си. — Той наистина може да е мъртъв.

В „Житният сноп“ имаше клиент, който стоеше настрана от останалите по простата причина, че идваше от Бардек и едва говореше деверийски. Енопо беше на около двацет и пет години, с много тъмна кожа и лицето му не беше оцветено с бои, което означаваше, че по някаква причина семейството му го е изритало от къщата и клана. Бродеше по пътищата на Девери с уела-уела — сложен бардекски

музикален инструмент, който лежеше в скута на изпълнителя, имаше около трийсет струни и те се дърпаха и подрънкваха с перо. Тъй като знаеше много добре бардекски, Саламандър обработваше менестрела, който беше едва ли не трогателно щастлив, че се е намерил човек да говори родния му език. В края на деня, след своята програма, те се срещаха в кръчмата, за да сравнят какво са изкарали и да се оплакват взаимно от скъперничеството на жителите в най-богатия град на кралството.

Тъкмо в този ден Саламандър беше спечелил доста и затова поръча шише чудесно бардекско вино. Настаниха се да го пият на маса до стената и Енопо се наслаждаваше на всяка глътка.

— Отлежало вино — обяви той. — О, какви горчиви спомени за родината предизвиква то!

— Така трябва да е. Виж какво, можеш и да не ми казваш, ако искаш, но...

— Зная — Енопо се усмихна на Саламандър. — Природата ти на разказвач се измъчва от любопитство. Ще ти се да знаеш защо са ме прокудили. Няма да навлизам в подробности, но е свързано с омъжена жена от много благороден род, прекалено красива за грозния стар богаташ, на когото я бяха дали.

— Аха. Това не е рядък случай.

— О, не. Съвсем не — той въздъхна дълбоко. — Грозен или не, съпругът ѝ имаше голямо влияние пред архонтите.

Известно време пиха мълчаливо, а Енопо седеше втренчен настрана, сякаш си спомняше за красотата на недостъпната си любима. Саламандър реши, че щом Енопо е готов да каже каква е причината за прокуждането му, той се доверява на гертдина достатъчно и може да направи следващата крачка.

— Виното не е единственото хубаво нещо, което произвежда Бардек — забеляза небрежно той. — Когато посетих красивата ти и изискана родина, опитах една-две лули опиум.

— Виж какво — музикантът се приведе загрижено напред. — Трябва много да внимаваш с белия дим. Виждам съм хора, които заради него изпадат дотам, че се продават в робство, само и само да се сдобият с още опиум.

— Така ли? О, богове, не съм го знаел! А дали ако от време на време човек изпушва по една лула, ще му се случи същото?

— О, не, но казвам ти, трябва много да внимаваш. Също както с пиенето. Има хора, които могат да пият или да не пият, други се превръщат в пияници. Но белият дим привлича много по-силно от всяко познато ми питие.

Саламандър се направи, че обмисля внимателно думите му, докато Енопо го наблюдаваше с лека усмивка.

— Зная какво имаш намерение да ме попиташ, гертдине — рече той. — И не познавам никого, който да предлага такова нещо.

— Е, след като е толкова опасно, както казваш, вероятно така е най-добре, но все пак се питах.

— Доколкото разбирам, всъщност в този град го употребяват само благородниците.

— Така ли? — Саламандър подскочи. — Откъде го чу?

— От мой сънародник, търговец, който мина оттук преди... о, преди месец, струва ми се. Потърси ме, защото го беше изпратил баща ми, да види дали съм добре и да ми даде малко пари, които изпращаха братята. Вечеряхме чудесно с много вино — съдейки по вида му, споменът за това го изпълни с наслада. — Във всеки случай обаче разговаряхме със стария Лалано и той спомена белия дим. Каза, че търговците у дома започвали от време на време да го продават на деверийци. Беше разтревожен, защото тази търговия е много непочтена в родината ми, а знаеше също, че е против вашите закони. Та докато разговаряхме за това, ни хрумна да си зададем въпроса, кой би имал достатъчно пари да купува контрабандна стока.

— Че кой друг освен благородниците, така е наистина.

— Или по някой богат търговец може би, но тези ваши така наречени лордове наистина знаят как да държат търговците бедни.

„Я виж, колко интересно! — помисли Саламандър. — Ако Камдел е пушил опиум, това положително обяснява как са впили нокти в него майсторите на черния деомер.“ Реши през следващите няколко дни да поразпита дискретно наоколо, сякаш самият се интересува да купи такова нещо. В същия миг усети леко подръпване в съзнанието си, а това означаваше, че някой друг майстор на деомера търси връзка с него. Нехайно се изправи и рече:

— Извини ме за малко, Енопо. Трябва да отида в нужника отзад.

Менестрелът махна с ръка в знак на съгласие. Саламандър побърза да излезе и отиде отзад в двора с конюшните, където имаше

улей с вода за поене на животните, в който се отразяваше следобедното слънце. Втренчи се в пъстреещата повърхност на водата, очаквайки да види Невин. Вместо това към него погледна красивото, но строго лице на Валандарио. Стресна се много и не можа да помисли нищо за нея.

— Ето те значи — рече тя. — Баща ти ме помоли да вляза във връзка с теб. Иска веднага да тръгнеш за дома.

— Не мога. Изпълнявам поръчки за Господаря на Ефира.

Сивите ѝ като бурята очи се разшириха.

— Не мога да ти кажа точно какво — продължи той. — Но мрачни и опасни дела са...

— Стига дрънка, бърборко такъв! Ще кажа на баща ти, че ще се забавиш, но ще се прибереш у дома веднага щом можеш. Ще те чака при границата с Елдид, близо до Канобейн. Бъди така добър да го послушаш този път.

И лицето ѝ изчезна. Саламандър се почувства виновен, както винаги, когато се изправеше пред старата си учителка в изкуството на деомера, въпреки че този път не беше сбъркал с нищо.

На вечеря Блейн настоя да приеме братовчедата си като почетен гост. Всеки път, когато някой паж се обръщаше към него с титлата „милорд“, Родри трепваше, а като чу слуга да използва една от предишните му титли, Господар на Канобейн, в очите му се появиха сълзи. Добронамерената любезност само го караше да мисли за любимия Елдид, за неговите диви морски брегове, за огромната, недокосната от незапомнени времена дъбова гора. Почувства се безкрайно доволен, когато двамата с Джил успяха да напуснат масата на гуербрета и да отидат в стаята си.

Стана късно и Родри беше малко повече пийнал и по-уморен, отколкото би искал да си признае. Докато се мъчеше да си събуе ботушите, Джил отвори капациите на прозореца и се наведе навън, загледана в звездите. Около нея танцуваха сенките от свещите и правеха косата ѝ да блести като фино изпредено злато.

— Слава на всички богове и съпругите им — обади се Родри. — Как ми се щеше да бе оставила проклетото украшение в тревата, когато си го видяла.

— Та от това едва ли щеше да стане по-добре. Ами ако го беше намерил майсторът на черния деомер?

— Е, сигурно си права!

— О, зная, любов моя — тя се извърна от прозореца. — И мен ме боли от всичките тези приказки за деомер.

— Нима? Наистина ли?

— Разбира се. Какво смяташ, че ще направя? Ще те оставя, за да тръгна по пътя на деомера ли?

— Тъ, е — изведнъж Родри осъзна, че се е страхувал точно от това. — О, фъшкии, страшно глупаво звучи, като чувам да го казваш на глас.

Тя го погледна неуверено, сякаш се колебаеше какво да рече след тези му думи, но изведнъж се усмихна. Наведе се и протегна ръце към нещо, сетне вдигна и гушна, както той предположи, сивото си гномче.

— Нещо лошо ли има? — попита тя. — Не, така ли? Добре. Значи си дошъл само да ни видиш? Много мило, мъничко същество.

Още повече се притесни, когато пред очите му Джил говореше на нещо, което той самият не можеше да види, но знаеше, че съществува, защото това беше свръхестествено. Гледаше я на светлината на свещите и си спомняше как като мъничко момченце смяташе, че Дивите съществуват и може би ще има как да ги види. Случваше се, когато прекарваше време в ловния резерват на баща си, да усети, че някакво странно същество наднича към него изпод някой храст или дърво. Но още като малко дете Родри пропъди от ума си Дивите като нещо, за което бавачката му разказва само за да го забавлява. Суровият му родител се бе погрижил у сина му да няма и следа от подобни приумици.

Но сега знаеше, че съществуват, и се усмихна, като си спомни четвъртитата брадичка на Тингир Мелуейд и как тя би увиснала от изненада, ако баща му проумее истината. Джил донесе гномчето на леглото и седна до него.

— Това е Родо — рече тя. — Кажи му „добър вечер“.

Родри усети една малка ръчица да го хваща за пръста.

— Добър вечер — рече той усмихнат. — И как е нашето добро гномче?

И изведнъж го видя, прашносиво, с дълги крайници и покрит с брадавици нос. То му се хилеше и държеше върха на пръста му с

кличестите си ръчички. Родри хлъцна и преглътна.

— Виждаш го, нали? — прошепна Джил.

— Виждам го наистина. О, богове!

Джил и гномчето размениха победоносни усмивки; после мъничкото същество изчезна. Родри я зяпаше с отворена уста.

— Днес следобед попитах Невин защо не можеш да видиш Дивите — рече спокойно тя, сякаш обсъждаше с мъжа си какво да му поднесе на вечеря. — И той ми каза, че с тази следа от елфическа кръв в жилите би трябвало да можеш, но не ги виждаш, тъй като не смяташ, че са истински. И ако направя така, че да повярваш в съществуването им, ще ги видиш.

— И си била права. Адове и пъкли, любов моя! Не зная какво да кажа!

— Охо, трябва да е станало нещо наистина необикновено, за да не знаеш какво да кажеш.

— Я си дръж езика! И защо беше толкова важно да го видя?

— Ами може да свърши дяволски добра работа — тя погледна настрана, внезапно притеснена. — Би могло да пренася съобщения и каквото там ни е нужно, ако отново бъдем разделени.

Ето ти пак истината, която не искаше да погледне в очите — дебнеше ги черен деомер. Привлече я в яката си прегръдка и я целуна страстно, за да пропъди страха.

След като се любиха, Родри спа като заклан през по-голямата част от нощта, но на зазоряване сънува нещо толкова тревожно, че се събуди внезапно, скочи и седна в леглото. Стаята беше посивяла от зората, а Джил продължаваше да спи до него. Стана, обу бригите, после отиде до прозореца само и само да пропъди чувството, което остана от съня. На вратата се почука и той издаде неволно звук, но се оказа, че е Невин, който се шмугна в стаята.

— Слушай, момчето ми, питам се дали тази нощ си имал някакви необикновени сънища.

— В името на великия бог Тарн! Наистина имах.

Джил се прозя сънливо, седна в леглото и ги погледна с мътен поглед.

— Разкажи ми съня си — поинтересува се Невин.

— Ами стоях на нощна стража при портите на малък дън. Вътре беше Джил и трябваше да я пазя. Тогава при мен дойде воин, който не

ми отговори, когато поисках от него паролата. Дразнеше ме, наричаше ме с всички възможни обиди, които съм чувал, и ми навираше изгнанието в лицето. Не съм се вбесявал така дяволски в живота си. Изтеглих меч и щях да предизвикам копелето на бой, но си спомних, че съм на пост, и останах на мястото си при портата. Накрая се сетих да повикам капитана. И тук идва най-дяволски странното нещо. Когато той притича при мен, се оказа, че идваш ти с меч в ръка.

— Така беше!

— Ей, я кажете! — намеси се Джил. — Истински сън ли е сънувал Родри?

— По-истински от повечето сънища — отвърна Невин. — Да знаеш, Родри, че в сърцето ти има много чест, след като и насън си се придържал към нея. Сънят е показвал нещо съвсем истинско, използвайки измислени неща, също както в песните на бардовете. Дънът е представлявал тялото ти, а човекът на пост — твоята душа. Войнът е бил един от враговете ни. Опитвал се е да подмами душата ти вън от тялото, защото когато човек спи, душата му може да се измъкне в Отвъдните земи. Но ако беше тръгнал след него, щеше да се сражаваш на негов терен, който е нещо много необикновено. Той щеше да спечели битката.

— И тогава какво? Мъртъв ли щях да съм?

— Съмнявам се — Невин се замисли за момент. — Най-вероятно щеше да хване в капан душата ти и да се всели в тялото ти. Щеше да го управлява, а ти щеше да се чувстваш като насън през цялото време. Хъм, питам се кого е искал да убие — мен или Джил? Може би и двамата. И в единия, и в другия случай щеше да се събудиш и да се видиш с окървавен меч в ръка, а някой от нас щеше да лежи мъртъв в краката ти.

Родри изпита силна погнуса, сякаш беше ухапал разкапано месо.

— За щастие бдях и внимавах — продължи майсторът на деомера. — Но отсега нататък, ако сънуваш нещо или дори ти хрумне, ей-така, нещо смущаващо те, кажи ми веднага. В никакъв случай не се срамувай да го направиш.

— Готово.

— Добре — старецът започна да крачи напред-назад. — Е, научих нещо важно. Враговете ни не отстъпват. Сънят ти беше

предизвикателство, Родри. Те ще останат и ще се сражават с мен.

След неуспешния опит да завладее тялото на Родри Аластир се почувства уморен и доста озадачен. Не очакваше сребърният кинжал да има такава силна воля, макар че, като се замисли човек, можеше да се очаква закаленият воин да е развил способност за съсредоточаване, за да оцелява в битките. Най-озадачаващи обаче бяха съзнанието на Родри и начинът, по който изглеждаше сънното му аз на астрално равнище. При наличието на такава сила на съзнанието, колкото и необучена да беше, сънната му проекция би трябвало да е необикновено плътна, а тя непрекъснато проблясваше, понякога приличаше повече на пламък с формата на човек, отколкото на тяло. Някъде в неговите знания имаше обяснение за това. Аластир седеше безмълвен и остави съзнанието си да броди волно от една просветваща мисъл към друга невероятна връзка.

— В името на черната сила! — рече внезапно той.

Сепнат, Саркин вдигна поглед и се обърна към него.

— Осъзнах нещо — продължи Аластир. — Готов съм да се обзаложа, че Тингир Мелуейд е толкова баща на Родри, колкото съм и аз. Заклевам се, че момчето е наполовина Елкион Лакар.

— Наистина ли? Тогава няма нищо чудно, че предсказанията и четенето по звездите на Стария не се оказаха верни.

— Точно така. Значи ще му е интересно да го чуе.

— Ако доживеем да му кажем.

Аластир понечи да отговори, но само сви рамене. Обаче за пореден път се запита, дали не трябва просто да убият Камдел и да бягат да си спасят живота. Ами камъкът? Да имаше Големия камък на Запада, би могъл да подчини духовете му, да придобие невероятна власт за собствена употреба и да осъществява плановете на черните сили. От годините си на подготовка знаеше, че Големия камък има пряка връзка със съзнанието на Върховния крал, която би могла да се използва, за да го накара постепенно да полудее и да хвърли кралството в хаос. Тогава нищо нямаше да пречи на майсторите на черното изкуство да правят каквото си искат в Девери. Саркин го гледаше с тъмни, неразгадаеми очи.

— Да не мислиш да избягаш сам, момчето ми? — изръмжа Аластир. — Имам начини да те откроя, ако се опиташ.

— Нищо подобно, господарю.

Деомерът подсказа на Аластир, че чиракът говори истината, но въпреки това имаше и друга мисъл, която се криеше под повърхността на съзнанието му. Време бе, реши той, да постави малко на мястото му своя чирак.

— Погрижи се за конете и играчката си — рече той. — Трябва да свърша нещо тук.

Саркин отиде в конюшната на усамотената ферма, която бяха придобили, като чисто и просто убиха собственика ѝ. Свит на сламата в една от празните клетки седеше ратаят, когото оставиха жив, защото решиха, че може да им е полезен. Солиден мъж на средна възраст — около четирийсетгодишен, — той беше изцяло омагьосан и се изправи послушно на крака в мига, когато Саркин щракна с пръсти.

— Нахрани и напой конете — рече чиракът. — Сетне ела в кухнята за следващата ми заповед.

Ратаят кимна в знак на съгласие, олюлявайки се като пиан.

Кухнята представляваше голямо помещение с формата на четвърт кръг, отделено от останалата част с плетени прегради. Къщата беше от старовремски вид, с огнище в средата, с дупка за дима в сламения покрив. Камдел лежеше, свит като бебе, върху сламата на пода. Докато ровеха из фермата, Саркин намери желязна верига със закопчаваща се халка накрая, без съмнение служила по някое време да връзват с нея вол. Сега я използва, за да привърже глезена на Камдел за една желязна халка над огнището, на която са окачвали гърне. Саркин го отключи, а Камдел простена и седна.

— Искаш ли закуска, малкият? Има истинска овесена каша.

Небръснато и страшно мръсно, лордчето кимна. Саркин реши по-късно да позволи на играчката си да се изкъпе. Разроши косата му с една ръка, усмихна му се и рече със самоувереност, каквато не изпитваше:

— Най-лошото почти мина. Щом се върнем в Бардек, ще си имаме хубава къща и ще ти купя прилични дрехи и каквото още ти трябва.

Камдел се насили да се усмихне с треперещи устни. Странно колко различни бяха хората. Някои се бореха срещу господството му до самия край; други установяваха, че имат вкус за необикновените

полови удоволствия, с които ги запознаваше. Камдел се оказа по много задоволителен начин от последните. Докато наблюдаваше как лордът яде закуската си, Саркин осъзна, че е доволен от вкусовете на Камдел. Усещаше някакво странно чувство да го гризе и непрекъснато да го тормози. Но то му беше така непознато, че му трябваше дълго време да го определи — вина. Изведнъж си спомни как като малко дете плака, защото Аластир го изнасили. „Струваше си — каза си, — защото той ме изведе на пътя на боеца.“ Тази успокоителна мисъл прозвуча кухо и за самия него.

— Кажи ми нещо — попита Камдел. — Жалиш ли за брат си?

— Чу ме какво казах на Аластир за чувствата си.

— Чух наистина, но жалиш ли за него?

Саркин извърна рязко поглед.

— Жалиш, нали? — рече Камдел. — Така си и мислех.

Саркин го зашлеви по бузата, сетне стана и отиде дебнешком до вратата. Ратаят идваше към тях. Олюлявайки се, той коленичи в краката на чирака. Саркин изпрати светлинна линия и я зави около аурата му, сетне я накара бясно да се завърти.

— Ще ни донесеш още храна. Ще казваш само онова, което сме ти наредили. Погледни ме, човече.

Ратаят вдигна очи и се втренчи в неговите.

— Ще отида да взема зайците — прошепна той. — Няма да казвам нищо освен онова, което ми нареди.

— Добре. Тръгвай тогава.

Ратаят се изправи и се потътри към конюшните. Когато Саркин влезе отново, Камдел ядеше кашата си. Без да му обръща внимание, мина през малките стаички, наредени ветрилообразно около огнището, и отиде в складовото помещение. Там спря и хлъцна от изненада. При прозореца стоеше Аластир, а до него се бе изправил трупът на мъртвия фермер; беше блед, сив и безкръвен, но въпреки това се движеше с вдървени крака. Аластир хвърли на чирака си вкисната, победоносна усмивка.

— Вързах в него Диви. Те ще го крепят известно време жив и той ще прави каквото му кажем. А сега, кученце такова, можеш ли да се сравниш по сила с мен?

— Не мога, господарю, наистина не мога.

— Тогава внимавай как ми говориш или някой ден ще свършиш по същия начин.

Саркин изпита такова отвращение, че му се дощя да се обърне и да избяга от стаята, но се застави да гледа спокойно съществуващото, докато господарят злорадстваше над него. Мярна му се мисълта да вземе Камдел и да се опита да избяга, но после осъзна, че е затънал прекалено дълбоко в черната гадост, за да се измъкне.

* * *

Невин настоя Джил и Родри да закусят с него в стаята му, а когато дойде паж да съобщи, че гуербретът иска братовчед му да отиде при него, му каза да предаде: сребърният кинжал има друга работа. Съмняваше се, че Аластир ще може да установи връзка с някого от войскарите в отряда на Блейн или който и да било друг в дъна, но нещата бяха прекалено опасни, за да рискува. Достатъчна беше някоя полудяла кухненска прислужничка с касапски нож в ръка, тласкана от неестествената сила на магията, за да се сринат плановете му изведнъж. Премисляйки тези неща, му се стори странно, че майсторът на черното изкуство е успял да въздейства върху спящото съзнание на Родри. Започваше да мисли, че врагът, пред когото е изправен, е същият, който предизвика войната в Елдид предишното лято, някой, който е виждал Родри и е имал възможността да го изучи.

По-късно същия ден се натъкна на нова улика, която подхрани това подозрение. Седеше до перваза на прозореца и гледаше как Джил и Родри играят на зарове за купчина медни монети. Щом единият от тях спечелеше всичко, ги разделяха по равно и започваха отново. За разнообразие Невин започна да използва второто си зрение, за да види кой от тях ще печели всяка отделна игра. Току-що бе предсказал наум, че късметът на Родри се обръща, когато сам Блейн влезе в стаята.

— Комин се върна от прохода Кум Пекл — оповести той. — Помели са бандитите и са довели пленник. Може да знае нещо интересно.

— Наистина може — рече Невин. — Смятам да рискувам. Ще излезем оттук и ще присъстваме на разпита. Хайде, сребърни кинжали. Искам да сте ми пред очите.

До стаята на стражата имаше малка, ниска кула, която служеше за затвор на местните престъпници, докато чакаха да бъдат съдени или наказани. Влязоха в тясно, зле осветено от неголям прозорец помещение и установиха, че стражите не са стояли без работа. За каменна колона беше вързан гол до кръста мъж. На една маса наблизко имаше най-различни жезла и клещи. Палачът, здрав, с мускулести като на ковач ръце, слагаше в един мангал парчета дървени въглища и раздухваше жаравата.

— След минутка ще се разгори хубаво, Ваша светлост — рече той.

— Добре. Значи това е плъхът, който териерите ми домъкнаха, така ли? Родри, виждал ли си го?

— Да. Той беше един от шайката, която ни нападна, сигурен съм.

Разбойникът стоеше, подпрял глава на колоната, и гледаше така отчаяно, та Невин предположи, че му се ще да бе мъртъв заедно с останалите от бандата. По принцип не одобряваше изтезанията, но знаеше, че каквото и да каже, няма да убеди гуербрета да не прибегва към тях. Блейн се приближи до разбойника и го зашлеви.

— Погледни ме, свиньо. Можеш да избираш. Да умреш милостиво и бързо, или бавно на парчета.

Разбойникът стисна силно устни. Палачът сложи едно тънко желязо в мангала да се загрее, въглените засъскаха и изпуснаха мирис на изгоряло месо. Разбойникът изпищя и започна да се гърчи, но Блейн го зашлеви отново и го накара да млъкне.

— Знаем, че някой ви е наел да нападнете кервана. Кой?

Палачът извади желязото и плю на него. Плюнката зацвърча.

— Не зная много — запелтечи разбойникът. — Ще ви кажа всичко, което ми е известно.

— Добре — Блейн му се усмихна мило. — Тогава бъди така добър да продължиш.

— Името на главатаря ни беше Вълка и той слезе долу, в Маркмур, да разучи каквото може за кервани и други такива. Та връща се той и казва, че има работа за нас. Оня тип, старият търговец, искал да хванем момичето, което пътувало с кервана. „Изглежда лесно — казва Вълка, — та ще вземем парите на дъртата пръдня.“ Планът му бил такъв. Нападаме кервана, а Вълка и няколко от момчетата грабват момичето и тогава ние, останалите, просто се изтегляме, преди да

загубим и човек. Не знаехме, че тя умее да се бие като Адовия властелин. „Не я наранявайте“, вика. Фъшкии! Сякаш някой от нас би могъл да го направи наистина — тук спря, за да хвърли отровен поглед към Джил.

— Продължавай да говориш — Блейн отново го зашлеви.

— А също не биваше да навредим на сребърния кинжал — погледна към Родри. — Знаеше името ти. Не причинявайте вреда на Родри, вика той, освен ако не трябва да си спасявате живота. Той не е толкова важен, но не бих искал да загине. След като уби Вълка, без да се замисли, забравихме какво рече проклетият дъртак, копеле такова.

Родри само се усмихна. „Така значи, а? — помисли Невин. — В такъв случай ще да е същият черен майстор! Но защо му е трябвал Родри жив? Най-вероятно е искал Джил, за да се пазари с мен да го пусна, но защо Родри?“

— Та във всеки случай, Ваша светлост — рече разбойникът, — не можахме да я хванем. Избрахме нов капитан и отидохме да се срещнем със стареца. Мислехме да го убием за отмъщение, видите ли, но той ни даде много пари, та го оставихме да си живее.

Невин пристъпи напред и попита:

— Как изглеждаше? Бардекец ли беше?

— Не беше бардекец, а девериец. Носеше дрехите на търговец и най ми приличаше да е от Кермор. Имаше такъв един мазен тих гласец, който ми стържеше по нервите. Един от хората му го нарече Аластир. Водеше и двамина бойци, а от единия направо ме побиха тръпки. Оглеждаше ни, сякаш би искал да ни пререже гърлата само за да гледа как умираме!

— И вероятно щеше да му достави удоволствие. Водеха ли пленник със себе си?

— Водеха, един тип с кестенява коса, вързан на кон. Лицето му беше много насинено и не поглеждаше към никого. Такова едно крехко момче, дето ти напомня за момиче.

— Това е със сигурност Камдел — намеси се Блейн.

— Боя се, че е така — рече Невин. — Много добре, Ваша светлост. Струва ми се, че тази крава няма да пусне повече мляко.

— Обесете тази гнида публично утре по пладне — Блейн се обърна към палача. — Но се погрижи смъртта му да е лека.

Разбойникът припадна, а наоколо внезапно се размириша на урина.

На излизане от кулата Невин премисляше сведенията, дадени от разбойника. Спомни си как корабният капитан в Кермор каза, че пътникът, когото взел за Бардек, също имал мазен глас и изглеждал като типичен керморец. Не беше много вероятно двама майстори на черния деомер толкова да си приличат. Този Аластир имаше двама чираци, а това означаваше, че му е останал само един. Сякаш силите започваха все повече и повече да натежават в негова полза.

Мислеше, че познава своя противник, но сега осъзна грешката си. Имаше стар враг, майстор на черното изкуство, с когото бе влизал в схватка на няколко пъти през последните сто години. Беше бардекец, който особено умееше да разчита предзнаменованията. Миналогодишната война в Елдид, опитът да бъде откраднат деомерският опал, а Родри да бъде оставен жив за някакъв експеримент, всичко идеално прилягаше на Тондало. Разбира се, нищо чудно той да стои зад това отдалеч. Сега бардекецът би трябвало да е на сто и петдесет години и вероятно прекалено немощен да пътува надалеч. Черните майстори на деомера могат да се поддържат живи с неестествени средства, но няма как да поддържат здравето си, особено към края. Самата природа полага усилия да ги умори, защото вървят срещу принципите ѝ подобно вода, която се напъва да тече нагоре по склона.

Хванат здраво, кафяво-белият заек се бореше, опитвайки се да освободи задните си крака, за да одере Аластир, но той удари няколко пъти главата му на кухненската маса и животното се отпусна неподвижно. Тогава му срязва гърлото с нож, наведе се и започна да смуче горещата кръв направо от раната. Правеше го от години, но процедурата не престана да го отвращава; за беда нямаше друг начин да извлече цялата магнетична съставка на кръвта. Така и не разбираше защо другите майстори в неговото изкуство оставяха слугите си да колят вместо тях. Докато пиеше, усети как магнетичната сила прелива в него и донякъде го подмладява. Избърса устата си грижливо с един парцал, сетне се залови да дере и реже заека.

Работеше и усещаше как у него пулсира страхът. Искаше да побегне, но се боеше да се върне в Братството след още един провал. Стария можеше и да му прости, особено след като научеше, че елфическата кръв на Родри е била факторът, който е провалил изчисленията му, но другите майстори на черния път щяха да го сметнат за слабак. А веднъж отслабнал, можеше да очаква да го нападнат, разкъсат и изцедят от него силата му. Самоубийството би било по-добра съдба от тази. Мисълта за смъртта го накара да се разтрепери. В края на краищата нали страхът да не умре го бе накарал преди много години да се насочи към черното изкуство. Скоро трябваше да реши дали да бяга, или да се сражава. Скоро. Много скоро. Деомерът не изпраща предупреждения за грозяща опасност на онези, които следват черния път, но простата логика му подсказваше, че не остава много време.

Отърси се от мрачните мисли, вдигна очи и видя, че Саркин го наблюдава.

— Какво искаш? — сопна му се.

— Само исках да нарежа заека вместо теб, господарю. Нали мястото ми е да ти служа.

Аластир му подаде ножа и изми ръцете си в кофа с вода. Близо до тях Камдел седеше свит на сламата.

— Камдел ще трябва да умре, ако се наложи да бягаме, за да се спасим — рече Аластир. — Той само ще ни забави.

Лордчето се разхленчи и се дръпна назад. Саркин вдигна очи с нож в ръка и в погледа му се четеше яростта на убиец.

— Няма да ти позволя да го убиеш.

— Така ли? А кой си ти да ми позволяваш или да не ми позволяваш?

Аластир изпрати вълна от омраза по връзката между неговата и Саркиновата аура, последвана от пристъп на ярост. Саркин се задави и изпусна ножа, тъй като тези чувства се преобразуваха в чисто физическа болка. Гърчейки се, той падна на колене, лицето му се разкриви от усилие да не допусне израз на болката си. Аластир се озъби и го освободи, оставяйки го треперещ на пода.

— Отсега нататък си дръж езика, ако не те питам — отсече той. — Трябва да мисля.

Отиде до прозореца и се загледа навън, без нищо да вижда, усещайки как страхът го стяга и пулсира вътре в него. Веднъж погледна назад и видя Саркин и Камдел, притиснати в прегръдките си. „Глупаци! — помисли той. — Може да убия и двамата!“

На вечеря Джил се хранеше в стаята на Невин заедно с него и Родри. Нямаше апетит, но Родри омиташе печеното телешко и пържените картофи, както подобава на истински воин, който се храни юнашки преди битка, защото знае, че може никога повече да не яде. „А какво съм аз в такъв случай? — мислеше тя. — Със сигурност страхливка.“ Колкото и да мразеше думата, трябваше да признае, че изпитва ужас при мисълта как черният деомер иска да я улови. Отиде при прозореца, защото не можеше повече да ги гледа как се хранят.

Докато се любуваше на златното слънце в лятната вечер, помисли, че истинският, материалният свят все още присъства недокоснат от деомер. Но знаеше също, че никога повече няма да го вижда, както преди. Преследваше я плашещият колкото самия черен деомер въпрос: как зная толкова много за всичко това? Попадна във водовъртежа на събития, които биха объркали повечето хора, но инстинктивно проумя много от тях: че камъкът си променя формата, че чиракът принадлежи на черния деомер и може да го използва, за да провери дали тя говори истината, че може да влезе във връзка с Невин чрез огъня. Без желание, съпротивявайки се през цялото време, бавно осъзна, че има силна деомерска дарба.

Стиснала перваза с ръце, тя се наведе от прозореца и се почувства по-спокойна при вида на обичайното суетеше на слугите в двора. Тогава видя Чаплата да се навърта около главната порта на дъна и да се оглежда. Сигурно искаше да говори с нея. А защо отиде при прозореца тъкмо в подходящия момент да го види?

— Нещо не е наред ли, дете мое? — попита Невин. — Леко пребледня.

— О, нищо ми няма, но Чаплата е при портите и според мен ще направим добре, ако говорим с него.

Невин настоя вместо тя да слиза в двора, да изпратят слуга, който да доведе Чаплата горе в стаята им. Бедният крадец беше страшно изнервен от мисълта, че се намира в броха на гуербрета, и не

можеше да седне на едно място. Крачеше неспокойно напред-назад, стискайки половиницата, която Джил му наля.

— Слушай, добри билкарю — рече той. — Съвсем сигурен ли си, че няма да ни подслушат?

— Кълна ти се. Ако трябва да те защитя, ще лъжа гуербрета в очите.

— Е, добре тогава — прие Чаплата и отпи солидна глътка пиво. — Смятам, че намерихме хората, които се опитаха да отровят Огуерн.

На Джил ѝ трябваше известно време да си спомни как Невин излъга крадците, но самият майстор на деомера се изправи рязко на стола и се усмихна.

— Намерили сте ги значи, а? Хайде, кажи ми всичко.

— След като ни предупреди, видиш ли, седнахме и добре помислихме. Само непознат е могъл да сложи онова мазно-космато, какво беше там, в пивото на Огуерн, защото той е повече от справедлив, когато взема данъка си и разпределя спечеленото, така че нито едно от момчетата не би искало да го затрие. Решихме, че на наше място се опитва да се намести друга гилдия. Затова се пръснахме значи, откривахме всеки непознат и го проследявахме. Освен това хвърлихме и малко пари, за да купим сведения. И така, тъкмо преди пладне имах малко късмет да попадна на един тип, който дойде в града да купува от пазара. Казаха ми, че бил ратай, но той купи цяла клетка със зайци. Та, питам ви, защо някой фермер ще харчи пари по зайци, когато нивите му са пълни с безплатни зайци?

— Този въпрос е по-справедлив, отколкото можеш да си представиш, приятелю.

— Така че взех един от конете на гилдията и проследих човека. Отначало бях много, ама много предпазлив, но той така и не се обърна нито веднъж да погледне назад. От начина, по който седеше на коня си, такъв един съвсем свлечен, ми приличаше на болен или нещо подобно, затова можех да го следвам съвсем отблизо. Наистина отиде в една ферма, та започнах да си мисля, че съм на погрешна следа. Но след като и без това бях стигнал, похарчих някое и друго петаче из близкото село и научих странна история. Фермата принадлежи на стар вдовец, който станал малко особен през изминалите години. Всички си мислели, че си няма никого на този свят, но изведнъж, видите ли, му дошли гости. Едно от селските момчета търсело загубена крава в тази

посока и видяло как някакъв човек оседлава скъп кон в двора на фермата. За щастие трябвало да тича след кравата, затова не отишло да пита.

— Късмет, и то какъв късмет — рече тихо Невин.

— Така си помислих и аз — кимна утвърдително Чаплата. — Защото се обзалагам, че онези гости са от някоя друга гилдия и бедният старец е отишъл при жена си в Отвъдното.

— Имам гадното чувство, че си прав — Невин стана и закри наред с Чаплата. — Каж ми точно къде се намира тази ферма и всичко, което си спомняш за местността.

Това „всичко“ се оказа наистина много. Очевидно Чаплата можеше да огледа дадено място и да го запомни като отчетлива картина в съзнанието си. Обяснявайки, стоеше загледан в празното пространство и очите му мърдаха сякаш проследява някакъв образ, който друг не виждаше. Фермата се намирала горе в планината и била много изолирана; някой от съседите отивал веднъж месечно, че и по-рядко, да види дали всичко със стареца е наред, но иначе селяните рядко го виждали.

— Идеално място за скривалище на хора, които са замислили убийство — рече Невин, когато той свърши. — Сега слушай: кажи на гилдията да остави това на нас. Не мога да обясня защо, но онези типове са по-опасни, отколкото си мислиш.

— Така ще направя. Виж какво, добри човече, Огуерн се кълне, че си владее деомера.

— Наистина ли? А не е ли деомерът само бродерия по тъканта на бардска песен?

— О, когато работиш в такава гилдия, виждаш много неща. Зная, че лордове, търговци и тем подобни гледат на това с насмешка, но не са въвн на улицата, на дъното на света.

— Наистина не са. Е, колкото и да е тлъст, Огуерн е проникателен човек и ще ти го докажа. Искаш да излезеш оттук, без да те видят, нали?

Като си спомни къде се намира, Чаплата простена.

— Хубаво тогава — продължи Невин. — Ако ми се закълнеш, че няма да откраднеш нищо, докато трае магията, ще те направя почти невидим за няколко проклети минути.

Чаплата съвсем искрено се закле, но Джил беше шокирана. Не беше чувала Невин да говори така открито за властта си, когато не се налагаше. Старецът изведе Чаплата в сенките на коридора и крадецът внезапно се превърна в някаква странна, замъглена фигура. Мина няколко крачки само и сякаш изчезна. Родри изпсува. Усмехнат, Невин затвори вратата и оповести:

— Ловът започва. Знае се, че майсторите на черния деомер ядат сурово месо, но не и че умеят да ловят зайци с капан. Обзалагам се също така, че ратаят е омагьосан.

— Те са ни под носа! — отсече Джил. — Наглите му копелдаци.

Родри се бе загледал в затворената врата със здраво стиснати, малко изкривени устни, сякаш е ял нещо горчиво.

— Какво ти става, любов моя? — попита тя.

— Този човек е крадец, ето какво, а също и Огуерн.

— Я стига, наивнико мой, та сега ли го разбра?

— Не ме дразни, да го вземат дяволите! Той ни оказа помощта, от която имахме нужда, и би трябвало да го наградя. Но, адове проклети, честта ме задължава да го предам на Блейн.

— Какво? Как можеш?

— Я слушай какво, момчето ми — намеси се Невин. — Аз самият презирам крадците, но знам за Огуерн от години и не съм дал показания. И знаеш ли защо? Защото между крадците той е дребна риба. Контролира момчетата си, никога не убива, прави каквото е по силите му да предотврати убийства във владенията си. Ако го няма, кой знае какъв ли злостен тип може да дойде на негово място.

— Всичко това добре — рече Родри. — Ето ме, гостувам на братовчед си, когато по всички правила той трябваше да ме натири по пътя. Не мога да си държа езика и да се гавря с неговото правосъдие.

— Глупак такъв! — Джил изпита желание да го сграбчи и разтърси. — Защо правиш истории от това? Навсякъде около нас има черен деомер.

— То няма нищо общо. Става въпрос за чест.

— Чакай, чакай — Невин сложи бащински ръка на рамото му. — Зная, че трябва да вървиш по неравен път, момчето ми, да избираш между две безчестия. Моля те, погледни ме. Така, благодаря. Виж какво, ти няма да кажеш нито дума на Блейн за крадците. Вече си

забравил, нали? Чаплата не е крадец, нито пък Огуерн. Те просто ми дължат услуги; затова ни помогнаха. Ще помниш ли това, момчето ми?

Когато Невин си махна ръката, Родри замига като човек, който излиза на светло от тъмна стая.

— Кой беше всъщност този? Прислужник в кръчмата на Огуерн ли?

— Точно такъв — рече Невин. — Знаеш, че съм винаги готов да лекувам бедните без пари.

— Вярно е, но във всеки случай е дяволски хубаво от негова страна да поеме такъв риск. Ще се погрижа Блейн да му даде награда.

Джил трябваше да положи невероятно усилие на волята си да запази невъзмутимо изражение.

— Родри, ще бъдеш ли така добър да доведеш Блейн? — продължи Невин. — Смятам в последна сметка да приемем предложението му и да използваме неговите войскари.

Още щом вратата се затвори зад него, Джил се обърна към Невин.

— Слушай! — избухна тя. — Ти ми каза, че да омагьосаш някого не е правилно.

— Вярно е, но не и когато това е единственият начин да се спаси човешки живот. Колко дълго смяташ, че ще живее момчето ти, когато се разнесе вестта, че е предал на гуербрета Краля и принца на гилдията в Кум Пекл?

— Не много. Всъщност това щеше да е следващият ми довод. Крадците не биха сметнали, че честта го задължава да постъпи по този начин.

— Точно така. За тях би бил само един предателски сребърен кинжал. Трябва да знаеш, детето ми, че съм дяволски щастлив, защото не съм се клел да не лъжа. Много служители на деомера го правят и по този начин печелят благоразположението на Властелините на Уирда, но предпочитам да съм малко по-гъвкав по този въпрос.

Изразът му беше толкова хитър, че тя не се стърпя и се засмя.

— Така повече те харесвам — рече той. — А сега, би ли застанала да пазиш на вратата? Ще сканирам.

Дивите запалиха дървата в огнището, а Невин коленичи и се загледа в подскачащите пламъци. Познаваше много добре населените части на Кум Пекл и затова разпозна въпросната ферма по описанието

на Чаплата. Нещо повече, веднъж, преди много години, беше ходил там да лекува болно дете. Призова спомена как в слънчев следобед върви нагоре и незабавно образът в пламъците показва пътеката, каквато беше сега в падащата навън нощ. Зрително вървя по нея до мястото, където би трябвало да се намира фермата. Там видя само дива ливада, нямаше ни къща, ни стена, дори крава не пасеше наблизо. Значи Аластир беше наложил астрален печат върху ѝ. Щракна с пръсти и изгаси огъня.

— Видя ли ги? — поиска да знае Джил.

— Не ги видях, което означава, че са там. О, Аластир може съвсем спокойно да се скрие от мен, но е забравил, че това значи да си създаде врагове сред хора, които вярват на очите си, а не на деомера — той се усмихна кротко и добави: — Ще му се наложи да си спомни.

След като най-последно реши, Аластир се почувства много по-спокоен. Влезе в кухнята и намери Саркин и Камдел на масата. Саркин го погледна раболепно, което го изпълни със задоволство.

— Тръгваме на зазоряване — съобщи Аластир. — Предпочитам да рискувам среща с Братството, отколкото с Господаря на Ефира.

— Много добре, господарю, ще събера част от багажа още тази вечер.

— Хубаво — Аластир се обърна към Камдел: — Колкото до теб, може да останеш жив, ако ни помагаш. Ще пътуваме бързо и ако докараш и най-малката неприятност, ще умреш. Разбра ли?

Сплашен, Камдел кимна в знак на съгласие. Аластир се обърна на пета и се върна с широка крачка в ритуалното помещение. Трябваше да стои на пост.

Невин знаеше, че планът му е рискован, но трябваше да действа бързо. Рано или късно Аластир щеше да осъзнае, че е опасно да остава близо до Дън Хирейд и да потегли. Седнал на коня близо до Джил и Родри в осветения от факли двор, той потрепери. Предстоящата битка щеше да е трудна — двама противници, ако чиракът имаше подготовката да застане до майстора. Край тях двайсет и петима от най-добрите войскари на Блейн оседлаваха конете си, а гуербретът

обикаляше и разговаряше ту с един, ту с друг от хората си. Несъмнено Невин рискуваше, като вземаше със себе си Негова светлост, но имаше нужда от нещо, което да използва за отвличане на вниманието.

— Помнете какво ви казах — прошепна той на двамата сребърни кинжали. — В даден момент се измъкваме от отряда.

Те кимнаха в знак на съгласие. Войскарите възседнаха, съпроводени от дрънченето на амуниция и ножници. Невин направи знак на Джил и Родри да го последват и се приближи до гуербрета.

— Ваша светлост сигурно знае как да намери фермата.

— Адове и преизподни, та и слепец би могъл да я намери по описанието, което даде. Не се тревожи, добри магьоснико. Ще изровим тези плъхове от дупките им.

Отрядът потегли, но Невин задържа Родри и Джил при себе си в края на колоната. Той подхвърли поводите на момъка и му каза да води коня. Канеше се да изпадне в лек транс и нямаше да е никак лесно да остане на седлото, камо ли да внимава как язди. Докато отрядът трополеше в нощта, Невин забави дишането и откъсна съзнанието си от света наоколо, главата му подскачаше в такт с движението на коня. През полуспуснати клепачи той загледа отряда и се съсредоточи за работа.

Първо призова Великите безплътни духове и видя лъч миражна светлина. Концентрира се, започна да я вижда все по-ясно в съзнанието си, докато накрая тя заживя отделно от него — плътна ивица светлина с формата на меч. Мислено го хвана за дръжката и очерта с острието му могъща сфера от светлина около отряда. Поради движението на коня и шума наоколо много трудно се съсредоточаваше, но в края на краищата изгради здрава сфера с печати и петолъчните звезди на Кралете на стихииите, поставени на всяка от посоките на света, на зенита и надира. Когато тя засия, призова Великата светлина, която свети зад всички богове, и поиска разрешение да си послужи с мрака. Бавно, внимателно изтегли светлината, като запази скелета ѝ, докато там остана само плътна сфера от тъмнина, невидима за обикновеното око, но щит пред сканиращите.

Невин вече можеше да върне съзнанието си към реалния свят. Стресна се като установи, че отрядът е изминал повече от три мили; да правиш деомер, докато яздиш, се оказа дори по-трудно, отколкото си представяше. През следващия час, час и нещо просто почиваше,

докато се озоваха на около три мили от фермата. Замалко се върна в транс си, призова светлината и ѝ позволи да се влее в готовата сфера, но хвърли ново прикритие от тъмнина около Джил, Родри и себе си. Сега му оставаше само да се надява, че Аластир е достатъчно здравомислещ да пази, сканирайки. В такъв случай щеше да види сферата, украсена със знаците на светлината, насочила се право към неговото скривалище. Невин искаше да го хвърли в паника, при това пълна.

— Джил, Родри — прошепна той. — Хайде!

Забавиха хода на конете си, така че да съвпадне с неговия, следвайки отряда в продължение на неколкостотин ярда, докато между тях и нищо неподозиращия гуербрет се получи разстояние. Невин махна бързо с ръка и поведе двамата сребърни кинжали в тръс. Отклониха се по страничен път, водещ към фермата, който беше потесен, но пък по-пряк от основния, препуснаха през група брези, а сетне започнаха да се приближават крадешком през дърветата. Когато Блейн забележеше, че ги няма, щяха да са доста пред групата.

Накрая стигнаха до малко поточе, което течеше в долина между две възвишения, и там Невин спря своя отряд.

— Много добре, сребърни кинжали. Фермата се намира точно от другата страна на това възвишение. Ето какви са заповедите за вас. Аз ще легна и ще изпадна в дълбок транс. Вие двамата връзвате конете, а после пазите тялото ми. Има някаква вероятност Аластир да изпрати чирака си да се опита да ме убие.

— Няма да мине през сабята ми — рече тихо Родри.

— И така, ако загубя сражението, ще се видим някой ден в Отвъдното. — Той се обърна към Джил: — Ако умра, детето ми, моли се с цялото си сърце и душа на Светлината, която се крие зад Луната, и не ми казвай, че не разбираш какво имам предвид.

Джил пое задавено дъх, но макар и да го болеше сърцето за нея, Невин нямаше време за повече приказки. Простря наметката си на земята, легна по гръб и сви ръце на гърдите, като постави всяка от дланите си на противоположното рамо. Първо призова Властелините на светлината, сетне остана да лежи тихо, набирайки сила. Наблизо стояха Джил и Родри с извадени мечове. Затвори очи и се попита дали отново ще ги види.

Бавно и внимателно призова в съзнанието си своето светлинно тяло, синкавобледа измамна прилика на неговите форми, но сведена до най-основното, и го свързва чрез сребърна нишка със слънчевия си сплит. Прехвърли съзнанието си в него и усети как физическото му тяло пада рязко надолу. За миг му се повдигна, после се чу изтракване, подобно на удар на меч върху щит, и вече гледаше през очите на подобие си. Физическото му тяло лежеше под него в свят, огрян от синята светлина на ефирното равнище. Тъй като бе излязъл от него, собственото му тяло приличаше на нищо повече от мъртва плът, но виждаше Джил и Родри като два яйцевидни въртопа от огън, а аурите им пулсираха около тях. Дърветата и тревата искряха в мътночервено със силата на растителния живот.

Невин се издигна на около десет стъпки над тялото си и огледа наоколо, а сребърната нишка се отпускаше след него като кордата на рибар. Потокът, който течеше през долината, би могъл да се използва, реши той, защото е изключително опасно да пресичаш течаща вода в светлинно тяло. На синята светлина потокът беше сребрист, а над него се носеше първичният му ток, който се виждаше като неспокойно мърдаща стена от нещо димообразно, един капан, стига да успее да вкара своя дивеч в него. Издигна се по-високо и се понесе към хребета на възвишението. Време беше да отправи предизвикателството си.

Долу, от другата страна на възвишението, имаше тревиста поляна, а сред нея стоеше разположена фермата, рушаща се къща, заобиколена от кирпичена ограда, няколко бараки и плодни дръвчета, толкова стари, че сиянието им беше по-скоро кафяво, отколкото червено. Невин се усмихна вътрешно. Печатите бяха свалени — Аластир сигурно бе сканирал отряда и е допуснал да изпадне в паника. Изведнъж видя как някакъв човек изтича навън от къщата и се отправи към едната от бараките, натоварен с конски дисаги. Реши, че ще направи добре да заангажира вниманието на враговете си, за да не им хрумне да убият Камдел.

В съзнанието си Невин оформи от сияещата синя светлина копие и го запокити силно към напръсканата с тъмнина аура на тичащия. Когато го удари, човекът изпусна дисагите и изкрещя. Физическото му тяло не би усетило болка, но тренираното му съзнание сигурно е почувствало опарване като от нажежено желязо. Подобно устремен за

удар сокол, Невин полетя към къщата, докато човекът се втурна обратно вътре.

— Аластир! — викна той, изпращайки дълга мисловна въздишка.
— Аластир, дошъл съм за тебе!

Тогава чу в синята светлина да отеква ответен вой. Досуц змия, която се вдига от земята да ухапе, Аластир се втурна насреща му. Неговото подобие представляваше грамадна, облечена в тъмни дрехи фигура, накичена с пищни украшения и с втъкани в нея сигли. Сребърната нишка беше завита три пъти около кръста му като пояс и на нея висяха отсечени глави. Лицето, което надничаше изпод качулката, беше бледо и жестоко, очите излъчваха тъмен блясък сред бялата призрачност. Невин призова Светлината и почувства как собственото му светлинно тяло пулсира и сияе с нейната мощ. В отговор Аластир се разду и потъмня сякаш за да погълне всяка светлина във Вселената и да я угаси. Битката започна — оставаше да се види кой ще пречупи светлинното тяло на другия и ще погне душата вътре в него гола и безпомощна във властта на по-висшите сили, които стояха зад всекиго от бойците.

Невин нанесе първия удар с вълна от светлина, която подхвърли Аластир като парче дърво в океана. Нанесе повторен удар и накара врага да се понесе нагоре, но когато го последва, усети силите на Аластир да му действат на свой ред — сякаш хиляди криви нокти го дърпаха и се опитваха да го разкъсат на парчета. Наложил му се да отклони голяма част от волята си, за да пази целостта на своето подобие, като привличаше все повече и повече светлина и го изграждаше със същата скорост, с която Аластир го разкъсваше. Останалата част от мощта му премина в нападение, дъжд от златисти стрели и дълги копия, които подмятаха Аластир насам и натам, докато Невин се въртеше наоколо, приближавайки се, притискайки го със светлина, която заливаше мрака и го караше да се свива.

Стратегията му се състоеше в това да изтика Аластир вън от синята светлина и в първия купол на самите Вътрешни земи, където щеше да бъде по-могъщ. Аластир все още беше прекалено силен. Невин продължаваше да го блъска с копия от светлина, а той на свой ред изпращаше вълна след вълна тъмнина да го раздира и ръфа. Тъмните очи горяха бясно изпод качулката. Когато Невин нанасяше достатъчно силни удари и отпорваше по някоя от натруфените сигли от

тъмната наметка, Аластир виеше като животно и се отдръпваше. Невин рискува и се опита да изгради зад него порта, като използва част от волята си да притисне черния враг, а друга да отвори пътека към Вътрешните земи. Оказа се прекалено рано — Аластир се измъкна и изпрати вълна от мрак, подобна на разбесняло се море.

За миг Невин започна да потъва и пада. Почувства образа си да се разхлабва като смъкваща се дреха и отчаяно призова Светлината. Можеше само да се бори да се възстанови и да отбива най-силните удари на Аластир, тъй като тъмният враг напираше все по-близо до него. Досуц големи канари от тъмнина, ударите се стоварваха върху му. Изведнъж Невин видя да се приближава воалът на водата над потока — беше прекалено близо! Направи остър завой и литна бързо, шмугна се покрай изненадания Аластир, преди той да успее да реагира. Едва успя да възстанови разсипаното си светлинно тяло, когато врагът избълва върху му тъмнина като облак отрова.

Невин я спря със стена от светлина, която разкъса и разпръсна отрязаните глави на пояса му, но усети как отслабва, докато врагът продължаваше да напире, а мракът да се излива върху му. Изведнъж Аластир изпищя, неуловимият звук отекна в синята светлина и се замята като лястовица, която се стрелва нагоре-надолу на лов. Под него висеше скъсана сребърната му връв. Някой беше убил физическото му тяло и Невин можеше само да предполага, че това е била Джил или дори Блейн.

Но нямаше време да се занимава с изненадата от тази неочаквана помощ. Подобие то на Аластир се разпадаше, разкривайки бледосиния ефирен двойник отдолу. Докато черният майстор се бореше срещу неизбежното тление, Невин изгради порта към Вътрешните земи: две колони, едната черна, другата бяла, а пространството между тях имаше цвета на индиго. В мига, когато тя се стабилизира, изпрати ударна вълна от светлина, която изблъска Аластир през нея, сетне се втурна подире му. Врагът загуби първата битка, но далеч не беше свършен и Невин го знаеше добре.

Той се хвърли през вратата след бягачия черен майстор; и двамата бързаха, плъзгаха се, падаха надолу по пътеката, духани като късове пергамент от вятъра от синьо индиго. Навсякъде наоколо се чуваха гласове, смях и писъци, откъслечни частици от думи, духани насреща им от потока индиго, и образи — лица, зверове, звезди, —

които се вихреха и блъскаха срещу им като ято обезумели птици. Невин преследваше противника си с вълни от светлина, които се стоварваха върху Аластир, прерязваха го, после пак и пак, докато накрая черното наметало се откъсна и мина, въртейки се покрай него, а дупките в раздраната тъкан гледаха към нищото. Вятърът ги тласкаше напред, устремно напред, докато накрая ги запокити стремглаво в поток от виолетова светлина. Някъде долу под тях течеше река: рядка плискаща се вода, каквато няма никъде по земята и никой човек не е опитвал. Цареше тишина, нямаше полъх, наоколо се простираха поля с мъртвешки бели цветя или форми на цветя, подобни на лунна паяжина.

Омаломощен, ефирният двойник на Аластир се рееше и въртеше, отчаяно търсеше бягство, а не победа. Лунната земя, където се сражаваха, бе вход към много други: Зелената земя на Невин, Оранжевата на света на формите, Сияйния дом на Великите безплътни духове; с нея граничеше и сферата на черния деомер, Тъмнината на черното, Земята на люспите и корите. Ако Аластир успееше да избяга, душата му щеше да живее и да причинява зло еони напред. Невин виждаше как той се опитва да отвори врата, как ръцете му трепкат, а от устата му се изсипват като безсмислен брътвеж обредните слова. Изпрати копие от светлина, което го удари и отхвърли в момента, когато се появи първата колона, сетне разби направената наполовина порта.

С вой Аластир се опита да побегне, но Невин връхлетя и изсипа надолу огнена светлина, която го хвана в капан. С една ръка хвърляше копие след копие и вкарваше Аластир в клетка от светлина, а в същото време ефирният двойник се блъскаше в сияещата ограда и ужасено я гризеше. След като затвори врага, Невин изгради още един вход, този път от златистите колони на слънцето и между тях се разкри чистата синева на лятното небе.

— Не на мен е дадено да съдя! — викна Невин. — А на вас!

Между колоните просветна огромна блестяща стрела от светлина, полетя право и точно, удряйки Аластир така силно, че двойникът се пръсна на хиляди дребни парченца. Последва писък, сетне хленченето на малко дете. За миг Невин видя как детето премига като пламък на свещ, хленчещо бебе с яростните очи на Аластир. Светлината набъбна, обгърна мъничката форма и я понесе през

портала нагоре по пътеката към Лъчезарната зала, където щеше да бъде съден.

— Свърши се! — извика Невин. — Краят дойде!

Във виолетовата светлина отекнаха три гръмотевици, а долу под него мъртвешки белите цветя кимаха. Невин коленичи и се поклони, не да се моли, а в знак на преданост, сетне остави порталите да избледнеят. Усети изтощението си и как сребърната нишка го дърпа, тегли го към тялото, което лежеше много далеч. Всъщност това не бе действително разстояние.

Саркин изтегли кинжала си от сърцето на Аластир и го обърса в лицето на мъртвия си господар.

— Мъст — прошепна той. — Ах, колко е сладка!

Побърза да стане и изтича в кухнята тъкмо навреме, за да види как ратаят хуква през задната врата. Пусна го да си върви; нямаше време за губене да гони човек, който знаеше толкова малко за тях. Хленчейки под нос, Камдел лежеше в сламата до огнището. Коленичи до него и той се сви при вида на ножа.

— Няма да те убивам, малкият — каза Саркин и го прибра. — Ще ти махна веригите. Трябва бързо да тръгваме.

Камдел простена на глас и Саркин се поколеба, обхванат от чувство, което не можеше напълно да разбере. На лордчето, неговата играчка, предстоеше окаян живот, независимо от сексуалното удоволствие, което щеше да получи от садистичния си господар.

— О, фъшкии! — отсече внезапно Саркин. — В края на краищата отново ще видиш проклетия си баща.

Проклинайки се като глупак, поддал се на порив да съжали някого за първи път от години, той стана, грабна кожената торба с книгите на Аластир и рече:

— Сбогом, малкият.

С чувство на облекчение Камдел пусна две вадички сълзи по бузите си. Саркин изтича на двора, където го чакаше конят му, оседлан и готов. Сложи скъпоценните книги в една от дисагите, възседна и препусна бързо, насочвайки се към планините, далеч от главния път. Планираше маршрути за бягство още откак се нанесоха във фермата. Беше изминал около четвърт миля, когато чу дрънченето на амуниция,

което означаваше, че се задават гуербретът и проклетите му войскари. Бързо слезе от коня и хвана муцуната му. Дрънченето стана по-силно, отмина го, сетне бавно заглъхна.

— Край с този глупак — прошепна той.

Но се качи на седлото със съзнанието, че опасността далеч не е преминала. Когато Братството научеше за съдбата на Аластир, щеше да пусне по следите му убийци. Предстоеше му винаги да бяга, все да се крие, непрекъснато да се придвижва и в същото време да изучава книгите и да увеличава мощта си. Може би щеше да успее да остане достатъчно далече от Ястребите, за да погълне силата, която му трябваше, и да спаси живота си. Може би. Оставаше му единствено тази надежда.

Веднага след като Невин потъна в транс, Джил се върна между дърветата, докато Родри остана близо до стареца. Бледата лунна светлина блестеше в потока и превръщаше белите брези в призрачни дървета. В мълчанието, получило отпечатък на деомер, звукът от собственото ѝ дишане дразнеше болезнено слуха ѝ. Невин лежеше така безжизнен, че на нея все ѝ се искаше да коленичи до него, за да види дали е жив. Изведнъж чу зад себе си звук и се извъртя с вдигнат меч.

— Само заек — каза Родри.

Тъй като знаеше, че той вижда в тъмното, се обърна отново и загледа билото на възвишението, търсейки някакво движение, което би означавало, че в нощта се придвижват врагове. Внезапно Невин простена. Джил пристъпи напред в момента, когато той се преметна. Хвърли се до него със смътната идея, че са го ранили. Той почти седна, сетне падна настрана, но през цялото време очите му оставаха затворени, а дишането — бавно и равномерно. Изрита и замалко щеше да удари Родри, сетне се обърна по корем, зашава, изпълзя като рак стъпка напред. Замалко не си удари главата в един камък и тогава Джил го сграбчи за раменете и се опита да го натисне надолу, но далеч нямаше същата сила, каквато той беше придобил в своя транс. Отхвърли я настрана с лекота. Родри изпсува и се спусна да помага.

Бориха се с тялото на Невин, както им се стори, цяла гротескна вечност, докато той се извиваше, дърпаше и мятеше ръце. Веднъж

нанесе тежък удар по брадичката на Родри и той се разпусна още по-високо, но не го пусна. Джил не спря да се моли на Богинята да ги пази от враговете, ако такива идваха към тях. Накрая Невин се отпусна и го видяха да се усмихва на лунната светлина. Устните му се движеха, сякаш говореше; после остана да лежи напълно неподвижен.

— О, богове — рече тя. — Да не вземе да умре?

Точно в този миг той отвори очи и отново се усмихна.

— Какво правех? — попита той. — Мятах се насам-натам, така ли?

— Като риба на сухо — отвърна Родри и го пусна.

— Случва се от време на време при транс — старецът седна, огледа се зашеметен. — Някой от вас ли уби тялото на Аластир?

— Не сме ние — отвърна Джил. — Стояхме при теб.

— В такъв случай Блейн и хората му сигурно са вече във фермата. Няма време за обяснения. Трябва да бързаме.

И все пак стигнаха там едновременно с Блейн и отряда. Гуербретът се приближи в тръс начело на хората си. В сивата светлина на зазоряването изглеждаше много раздразнен.

— Благодаря на всички богове, че сте невредими — сопна се той. — Претърсихме околността заради вас.

— Дължа ви извинение, Ваша светлост — рече Невин. — Но битката свърши.

Камдел ги чу как влизат в двора. Когато осъзна, че няма да умре от гладна смърт, а ще бъде спасен, всеки мускул на тялото му се сгърчи в ужас, напрегна се. Простена, надигна се на колене и веригата около крака му задрънка. Беше достатъчно дълга да се изправи и да направи няколко стъпки. На кухненската маса имаше нож с дълго острие, с който би могъл да си пререже гърлото или китките, стига да го достигне. Желаяше смъртта, жадуваше я, защото само тя имаше силата да изтрие срама му и да го освободи от ужасната истина, която му бе разкрил Саркин.

Веригата му позволи да се приближи до масата, но ножът лежеше на другия ѝ край, а тя беше дълга шест стъпки. Пресегна се през ръба ѝ, протегна се, но не успя да стигне достатъчно далеч, за да легне върху нея; протягаше се колкото можеше, но единствено

успяваше да докосне дръжката с върховете на пръстите си. Отвън до него достигнаха гласове и два от тях той разпозна: гуербрет Блейн и лорд Родри от Аберуин, дошли да видят какво е станало с Майстора на Кралската баня. Протегна се така, че го заболяха раменете. Добра се до дръжката, направи с два пръста движение, подобно на ножица, и я хвана, но когато започна да придърпва ножа към себе си, ръката му се сви от болка и бутна оръжието на пода. То отскочи в края на огнището и се озова далеч извън неговия обсег.

Плачейки на глас, с усилие пое въздух и се отпусна, тогава падна от масата и се сви в сламата. Защо не го уби Саркин? Може би господарят му е знаел, че иска да умре, и го е оставил да живее като последна гавра. „Блейн ще те обеси — си каза той, — защото ти открадна от Върховния крал.“ Залови се като последно утешение за надеждата, че скоро ще увисне на въжето на пазарния площад в Дън Хирейд. Гласовете отвън се приближиха.

— Само се моля да намерим Камдел жив — беше гласът на Блейн, който без съмнение искаше да си достави удоволствието да го обеси.

— И аз също — рече непознат глас. — Но искам да предупредя Ваша светлост, че може да е полудял.

— О, бедното момче! — гласът на Блейн беше изпълнен със съжаление. — Е, доколкото разбирам от теб, никой не може да го държи отговорен за станалото.

Камдел усети как главата му се отметна назад. Блейн нямаше да го обеси. Простено му беше и трябваше да живее с онова, което знае за себе си. Започна да крещи с цяло гърло, да се мята от една на друга страна. Смътно дочу хора да викат и тичащи стъпки, но продължи да крещи, докато накрая някой клекна пред него и го хвана за раменете. Вдигна очи и видя лицето на Блейн, разкривено от ужас и съжаление.

— Убийте ме — запелтечи Камдел. — В името на всички богове, моля ви да ме убиете.

Устните на Блейн мърдаха, но той не можеше да говори. Един старец с гъст бял перчем и пронизващи сини очи коленичи до гуербрета.

— Камдел, погледни ме — рече той. — Аз съм лечител и ще ти помогна. Само ме погледни, момчето ми.

Гласът беше толкова мил, че Камдел направи онова, което поискаха от него. Сините очи се разтвориха и изпълниха света, сякаш гледаше в езеро с бистра вода. Старецът сложи ръка върху рамото му, той усети в кръвта си да потича топлина, успокоителна, утешителна топлина, която накара всичките му сгърчени мускули да се отпуснат.

— По-късно ще говорим за онова, което ти се е случило, но засега няма нужда да си го спомняш.

Камдел се почувства замаян, стана му приятно и изпита желание да се смее.

— Вече забравяш, нали, момчето ми? Разбира се, че го забравяш. Знаеш само, че си много болен и ние ще ти помогнем.

Камдел кимна в знак на съгласие, мислейки си, че дългата му болест го е оставила трескав и объркан. Той се хвана за ръката на стареца и заплака от благодарност, че е спасен.

Още щом видя колко разстроен беше Камдел, Родри побърза да се измъкне заднешком от кухнята. Този човек беше полудял, съзнанието му беше разкъсано на дребни парченца, а парченцата — пръснати завинаги, или поне така смяташе Родри. Би понесъл гибелта на човек в сражение, но това страдание? Тръгна със свит стомах, докато не се озова пред главната порта, където пазеха двамина от войскарите на Блейн.

— Намериха ли го, милорд? — попита Комин.

— Да не съм те чул повече да ме наричаш така.

— Извинявам се, сребърен кинжал.

— Е, добре, наистина го намериха и намереното не е много привлекателно.

Комин потръпна.

— Изпратих няколко момчета да претърсят постройките — отбеляза капитанът. — Просто за всеки случай, да не би някой да се спотайва наоколо.

— Добра идея. А вътре влезе ли някой?

— Някой не желае да влезе, а не мога да заповядам на някого да свърши онова, което се страхувам да направя аз.

— Та нали имаш под свое командване сребърен кинжал. Доброволец съм. Не мога да позволя Блейн да го направи и да се

изложи на кой знае какъв деомер.

Комин се поколеба, а после подаде на Родри щита си.

— Не знаеш какво ще намериш вътре, нали разбираш?

— Не зная — Родри намести щита на лявата си ръка. —
Благодаря ти.

Той изтегли меча, а Комин ритна вратата и я отвори. Къщата беше голяма, около шейсет стъпки в диаметър, и като повечето къщи от този тип, нарязана като торта на малки клинообразни помещения, отделени едно от друго с плетени прегради. Родри пристъпи в помещение, което сигурно представляваше всекидневна, защото в нея имаше два дървени стола и резбован сандък под прозореца; на стената висеше дървена полица, а на нея с гордост бяха изложени три рисувани глинени чинии. По пода се стелеше такъв дебел слой прах, че зад себе си оставяше следи от стъпки.

И в двете стени имаше отвори, покрити с одеяла. Отворът на дясната стена водеше към кухнята, където се намираше Камдел, затова Родри реши да тръгне наляво. Приблужи предпазливо до отвора и със замах на меча си дръпна одеялото. То се свлече на пода и зърна спалня с прясна слама по пода и два напълнени със сено дюшека. Влезе вътре и видя няколко навити завивки и куп разпръснати дисаги, сякаш наскоро някой ги е претърсвал. Имаха вид на съвсем обикновен багаж, но той не посегна да го докосне. Откъде можеше да знае дали не са пълни с чудни магии. Одеялото на следващия отвор беше дръпнато настрана. Надникна в помещение, което беше далеч по-голямо от предишните две. Там имаше пръснати лемежи, стара сбруя и няколко счупени мебели. До отвора в другия край лежеше труп, подут, облечен в селски дрехи, стиснал дърварски топор с две ръце. Родри допусна, че фермерът се е опитал да се брани, но служителите на черния деомер са го надвили и заклали.

— Е, старче — рече той и влезе, — ще те погребем, както трябва.

Мъртвият вдигна глава и го погледна. Родри изкреця и замръзна за момент, а в това време трупът се вдигна бавно и трмаво на крака. Ямките на очите му бяха празни, но той вдигна брадвата и се олюля към него, като че можеше да вижда. На Родри му се повдигаше, но вдигна щита и отстъпи встрани, така че несръчният удар премина покрай него и не го засегна. Когато чудовището се обърна към него, той замахна с меча си под бавното му движение и му преряза гърлото.

Бликна тъмна течност с остра миризма, но трупът спокойно вдигна топора отново и пристъпи напред.

Налудничавият смях на Родри се надигна в гърлото му. Хлипайки и давейки се, той направи лъжливо движение, хвърли се напред и съсече подмишницата на трупа. Оттам бликна още воняща течност, но той напираше и замахна към него. Посрецна удара с щита си и чу как дървото се пропука — призрачният боец беше силен. Смахът на Родри се извиси до вой, той замахна силно и отсече наполовина дясната ръка на нещото. То само прехвърли тежестта на топора към лявата и замахна отново. Отстъпвайки встрани, той се шумгна отзад и заби меч в гърба му. То се обърна бавно с лице към него.

Родри чу някак отдалече викове, които се приближаваха, но продължаваше да следи съсредоточено как нещото размахва топора ту на една, ту на друга страна, сякаш се готви да го сече като дърво. Направи лъжливо движение, прие удара върху щита си и разпори ръката, но то продължаваше да размахва оръжието. Въртяха се непрекъснато и бъркотията в помещението го затрудняваше. Внезапно се подхлъзна; топорът профуча на по-малко от сантиметър от главата му. Той скочи, кискайки се неудържимо, и вложи всичката си обезумяла сила в удара. Когато се стовари върху врата на нещото, мечът потъна дълбоко и пречупи костта.

Главата на трупа висеше, люшкайки се само на ивица кожа и мускул, но той стовари топора с пълна сила върху щита на Родри. Дървото и кожата се разцепиха и се пропукаха до средата и половината от щита падна на пода. Родри приклезна, направи лъжливо движение и замахна към лявата му ръка. То най-сетне пусна топора, но продължи да налита към него. Отскочи бързо. Струваше му се, че докосването на пръстите ще е по-страшно от удара на острие. В отчаянието си разпори корема му. Червата се изсипаха, но въпреки това то се нахвърли върху му.

— Спрете в името на Господаря на Ефира!

Окъсаният кървящ труп се закова. Невин влезе и Родри захвърли меч и щита, падна на колене и повърна, без да го е грижа, че някой ще го види. Чу и други гласове, защото в помещението се струпаха хора. Комин коленичи до него тъкмо когато си бършеше устата с ръкав.

— Всичко наред ли е, сребърен кинжал? В името на гъза на Адовия властелин, какво беше това нещо?

— Проклет да съм, ако зная, но никога в живота си не съм бил толкова благодарен на някого, че ми е заел щита си.

Стана на крака и чу как Невин напява нещо на непознат език. Когато старецът стигна до края, трупът се сви, коленете му се подгънаха и той по-скоро се положи, отколкото падна на пода. Невин тропна три пъти с крак. Родри видя върху трупа да танцуват грозни и разкривени Диви; после те изчезнаха.

— След тази среща, Родри, момчето ми — рече майсторът на деомера, — ще е добре да искаш съвета ми, преди да си пъхаш носа по разни странни места.

— Имаш моята клетва.

Но най-страшното все още предстоеше. Невин отиде до последния отвор и дръпна одеялото, разкривайки малко помещение без прозорци; в извивката на стената висеше парче черно кадифе. На него беше избродирана наопаки петолъчна звезда и някакви друга знаци, които Родри не разпозна. Вонеше на тамян и на още някаква подобна на рибешката миризма.

На средата на пода лежеше проснато тялото на пълен сивокос мъж с отметнати настрани ръце. Имаше вид на най-обикновен керморец и някой трябва много да го е мразел, защото беше забивал камата си толкова пъти, че сигурно е бил мъртъв далеч преди последния удар. Самият труп не можеше да впечатли Родри, но видът на стаята го изпълни с такъв ужас, че беше готов да изкреци на Невин да не ходи там. Насили се да го последва, воден единствено от убеждението, че старецът има нужда да бъде пазен. Имаше чувството, че в полумрака се движат някакви безшумни, полувидими същества. Невин подритна трупа с върха на ботуша си.

— Е, Аластир — рече той, — най-сетне се срещаме. Бил си дяволски хитър, защото не си спомням някога да съм те виждал. — Вдигна поглед към Родри: — Това е човекът, който искаше да си мъртъв, онзи, който стоеше зад войната на Лудлейн.

Родри се загледа към стария враг по-скоро объркан, отколкото разгневен. Тъй като си представяше майстора на черния деомер като демон в човешко тяло, остана някак разочарован, че е така обикновен на вид. Но помещението си оставаше демонично. Ужасът, който не се подчиняваше на разума, растеше, докато Невин не сложи ръка на рамото му, за да го успокои.

— Опасността премина — рече майсторът на деомера. — Само елфическата кръв, която тече в жилите ти, те прави така чувствителен.

— Наистина ли?

— Наистина. В това помещение Аластир е обръщал перверзиите си на деомер. О, богове, бедният Камдел.

— Дали са го карали да гледа?

— Да гледа ли? Ха! Те са го използвали в обредите си. Многократно са го изнасилвали тук.

— О, свински хуй! — Родри се опитваше да отрече онова, което чуваше. — Как може да бъде изнасилен мъж?

— Я не се прави на наивен, няма как да не са ти ясни тези неща, след като си раснал в двора. Дяволски добре знаеш какво имам предвид. Освен това, докато са го правели, са го порязвали, за да проливат кръв за черните си души.

Ако имаше нещо останало в стомаха му, Родри щеше отново да повърне. Невин го гледаше замислен.

— Двамата с Блейн сме наумили да кажем на Краля, че Камдел е мъртъв — рече старецът. — Ще позволи ли твоята чест да запазиш нашата тайна?

Родри огледа помещението и се запита как ли е изглеждало то на човек, хвърлен на пода. Накрая рече:

— Камдел може и да е крадец, но аз няма да кажа и дума повече за това.

Невин помогна на Блейн да качи Камдел на един от конете, които намериха изоставени в конюшните. Младият лорд се клатеше като пиян на седлото, но беше достатъчно буден да язди. По-късно Невин щеше да премахне магията — много по-късно, когато пристигнеше друг майстор на деомера, който да започне да лекува съзнанието на Камдел.

— Слушай, добри магьоснико — рече Блейн. — Сигурен ли си, че като останеш тук сам, ще бъдеш в безопасност?

— Съвсем сигурен. Работата, която имам да свърша, няма да отнеме много време. Би трябвало да се върна в дъна за обяд.

— Без съмнение си знаеш най-добре работата, а аз не желая да науча каква е тя.

Докато отрядът възсядаше, Невин намери възможност да каже няколко думи на Джил, която се прозяваше на седлото.

— Като се върнете, Камдел ще спи няколко часа. Мога ли да те помоля да седиш при него, когато се събуди?

— Ще седя, бъди спокоен. Не бива да остава сам, та да си спомни всичко, което е преживял.

Невин изпита болка. Да можеше малката глупачка да проумее, че от нея ще излезе великолепен лекувател! Но не биваше да ѝ налага насила нейния Уирд и добре го разбираше. Изчака известно време и след като отрядът вече не се виждаше, се прозя на топлото утринно слънце. Дори и неестествената му енергия имаше своите граници. Помисли си, донякъде с насмешка, че за първи път от петдесет години щеше да се наспи като хората. После се върна в къщата.

Хората на Блейн бяха погребали Аластир и каквото беше останало от трупа на фермера горе по възвишенията. Невин отиде в обредното помещение, дръпна парчето черно кадифе и го хвърли в огнището, та Дивите на огъня да го изгорят. Докато то димеше и пукаше, разрови и намери в малък чиреп запасите от скъпоценната сол на фермера, както и две тънки боринки, каквито се използват да се пренесе огън от огнището до свещта. Не разполагаше с тамян, та се налагаше да се оправи с обикновен дим.

Когато се върна вътре, атмосферата му се стори малко по-ведра само от това, че на стената липсваше богохулният символ. Щеше му се да се заеме с пропъждането на злото веднага, но стаята имаше още тайни за разгадаване, а свършеше ли тази работа, те щяха да бъдат загубени. Седна с кръстосани крака пред кафявото петно от кръвта на Аластир, сложи настрана солта и борините, сетне забави дишането си и се съсредоточи. Изгради образа на шестоъгълна звезда и тя засия като два преплетени триъгълника: единият червен, другият син. Бавно избута образа от съзнанието си, докато не засия пред него.

В средата на шестоъгълника си представи тялото на Аластир така, както го видя на разсъмване, сетне изпрати съзнанието си назад във времето, като отначало просто си спомни как е изглеждала стаята на светлината на свещите. Само за секунди истинският образ замени въображаемия, тъй като убийството беше извършено съвсем скоро. Видя как русокосият чирак коленичи да пази при главата на господаря си. Той гледаше как Аластир потръпва и се гърчи в транса си. Устата

му беше изкривена в лека, ужасяваща усмивка; сетне ръката му се плъзна към колана и изтегли кинжала. Забави се известно време, сякаш се наслаждаваше на мига, сетне многократно заби острието в сърцето на безпомощния мъж. Тъй като не му се щеше да гледа ударите, Невин прекрати видението и оттегли звездата в себе си.

— Ето значи неочакваната помощ, която получих, така ли? Този би трябвало да е човекът, който е взел книгите и други обредни предмети. Стига, разбира се, Аластир да ги е носил със себе си.

Свити в ъгъла, Дивите закимаха да покажат, че Аластир е пътувал с всичкия багаж, който обикновено придружава един черен майстор. Бяха жалки подобия на духчета, разкривени и деформирани под въздействието на Аластир.

— Но е оставил кадифето. Да не е бързал, защото сме идвали?

И отново те кимнаха утвърдително.

— Затова ли не е убил Камдел?

Поклатиха отрицателно глави. Едно черно гномче с щръкнали навън зъби легна на пода и се направи, че се свива от страх, докато друго застана над него, вдигнало нагоре подобната си на животинска лапа ръчичка, сякаш държи нож. Сетне показа с пантомима как коленичи, прибра ножа в ножницата и потупа другото гномче нежно по рамото.

— Адове и пъкли! Да не искате да кажете, че се е съжалил над Камдел?

Те кимнаха тържествено в знак на съгласие.

— Я виж ти, не бих го допуснал! Е, приятелчета, това не е ваша работа. Скоро ще се отървете от тези отвратителни форми. Помогнете ми да извърша ритуалите по пропъждане, а после можете да ходите при кралете си.

Те подскочиха и усети радостта им, която се разля осезаемо, като вода, по него.

— Буден ли е? — попита Родри.

— Като че ли — Джил не звучеше много уверено. — Трудно е да се каже.

Родри влезе в помещението и се застави да погледне към Камдел, който лежеше върху леглото без риза. Беше мръсен и насинен, тук-

таме имаше тънки корички от порязвания. После лордът отвори очи и ги вдигна предпазливо, сякаш очакваше Родри да му направи още няколко белега.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита Джил.

— Не — прошепна Камдел. — Вода?

През цялото време, докато Джил наливаше вода от една кана в чашата, Камдел не откъсваше широко разтворените си от страх очи от Родри.

— Слушай какво! Не ме ли помниш от двора? Аз съм Родри Мелуейд, по-младият син на Аберуин.

Като чу това, по устните на Камдел пробяга лека усмивка и той седна да вземе чашата с вода. Държеше я с две ръце, отпиваше по мъничко и оглеждаше стаята. Късното следобедно слънце падаше косо през прозореца и пращинките танцуваха в златистите снопове светлина. Доволен като дете, Камдел се усмихна при тази гледка. Родри усети у него да се надига отвращение и се отвърна. А какво ли щеше да стане, ако черните майстори бяха заловили неговата Джил? Щяха ли да постъпят по подобен начин с нея? Дълбоко в себе си даде тържествен обет, че ако е във властта му да освободи света от някой и друг майстор на черното изкуство, ще рискува живота си, за да ги стъпче като пълзящи насекоми.

— Родо, би ли повикал някой паж? — каза Джил. — Искам да донесе вода, за да се изкъпе.

— Да се изкъпя? — Камдел говореше като пиян. — Бих искал да се изкъпя.

Родри изпита облекчение, че има причина да излезе от стаята. Не обвиняваше в нищо Камдел, но не можеше да понася вида му.

Изпрати пажовете да изпълнят заповедта и отиде при Блейн на почетната маса. Разбира се, братовчед му пиеше медовина и за първи път в живота си Родри реши, че ще опита да не изоставя от него. Блейн го гледаше леко усмихнат как отпива колкото може на една глътка.

— Помага — забеляза той. — Изтрива разни спомени.

— Така е наистина. Чу ли какво...

— ... се е случило на Камдел ли? Чух.

Родри глътна още медовина. Нито един от двамата не отвори повече дума в продължение на часове.

В полите на Кум Пекл откъм западната му страна Саркин водеше уморения си кон по тясна пътека през борови горички. Бягаше слепешком на запад, търсейки изолирано място, където да се скрие за ден-два, но сега му хрумна, че ще е по-добре да не спира. Хората на гуербрета и, което беше по-лошо, Господарят на Ефира, щяха да го преследват. Чувстваше се страшно изморен, та се питаше дали няма да е по-добре да остави гуербрета да го обеси, отколкото да падне в ръцете на Черното братство. Те щяха да се постараят да умира в продължение на седмици.

— Но пък разполагам с книгите — прошепна той. — Един ден ще съм достатъчно силен, за да им се опра.

Към залез намери долчинка с поток и много трева за коня си. Устрои лагер, събра сухи дърва от гористия склон и запали малък огън с кремък и огниво. Стомахът му протестираше, но не обърна внимание на глада. Вече беше ял веднъж този ден, а трябваше да пести оскъдните си запаси. Известно време стоя загледан в огъня, премисляйки плановете си. Из кралството имаше пръснати много хора, които биха го приютили поне замалко. Не можеше да си позволи да остане на едно място повече от няколко дни, макар че имаше нужда от време, за да изучава книгите на Аластир. Изведнъж се почувства прекалено уморен да мисли — необикновено уморен и замаян, както щеше да осъзнае по-късно.

Също като дете той се сгуши на одеялата си и заспа до огъня. Събуди се внезапно, усещайки някой да докосва ръцете му. Извика, започна да се бори, да рита и да се гърчи, но около китките му премина кожен ремък и се затегна, а един мъж се хвърли върху коленете му и го притисна към земята. На светлината на гаснещия огън видя нападателите си — двамина светлокожи бардекци в деверийски дрехи. Колкото и да се мятеше насам и натам, единият пристегна силно китките му, другият — глезените. Накрая свършиха и той остана да лежи на земята, като дишаше тежко, а те застанаха над него.

— Значи така, малкият — каза по-високият от двамата. — Уби господаря си, нали?

Саркин се скова от ужас, от основата на гръбнака му тръгна хладина и започна да се изкачва нагоре.

— Виждам, че знаеш кои сме — продължи оня. — Наистина са те заловили Ястребите на Братството. Стария ни изпрати да следим Аластир и да го държим под око. През цялото време ви сканирахме, малкият, но и през ум не ни минаваше, че ще видим убийство.

— Обзалагам се, че Стария е подозирал нещо подобно — обади се вторият. — Той никога не казва всичко, което мисли.

— Може би наистина — той ритна силно Саркин в слепоочието. — Но ще си платиш, малкият, при това много бавно, след като кажеш на господарите всичко, което знаеш.

От удара светът затанцува като пламъците на огън, но Саркин прехапа здраво устни и не извика. Страхът го караше да трепери, но си даде тържествен обет — колкото и изтънчено да го изтезаваха, нямаше да им каже нищо, защото дори и да им се подчинеше, за него нямаше да има милост. Когато Ястребите отидоха да приберат конете си, скрити нейде из дърветата, той се затвори в себе си и се вкопчи отчаяно във волята си. Друго, освен способността да я съсредоточи и да се ръководи от нея, не му беше останало. Прогони страха, спря да трепери и остана да лежи напълно отпуснат като хваната в мрежа сърна, загледан в огъня.

Невин се върна към обяд, но Джил не намери възможност да говори с него до залез-слънце, защото целия следобед майсторът на деомера работеше върху Камдел, промиваше и обработваше множеството рани и успокояваше съзнанието му. След вечеря изпрати паж да я повика в неговата стая, където през прозорците се изливаха последните лъчи светлина. Джил седна на един сандък, а той закрачи неспокойно напред-назад.

— Как е Камдел? — попита го тя.

— Спи дълбоко, да благодарим на боговете. Накарах го да ми разкаже част от онова, което му се е случило, но се погрижих да не си спомня, че го е изрекъл. Точно сега е прекалено слаб, за да се изправи пред спомените си.

— Без съмнение. Защо те... е, са го използвали по този начин?

Той наведе на една страна глава и се загледа със странно игрив вид в нея. Най-накрая рече:

— Не би трябвало да ти казвам. Освен това мислех, че всички тези приказки за деомер те ядат отвътре.

— О, Невин, не ме дразни! Знаеш много добре, че онова, което ме яде, е любопитството.

— Така е — замълча и се усмихна. — Е, добре тогава. Значи, когато двама души спят заедно, отдават известно количество субстанция, наречена магнитен поток. Разбирам, че не знаеш какво е това и няма да обяснявам повече на човек, който не разполага с достатъчно познания, така че го приеми на доверие. Този поток има много странни свойства, но преди всичко е вид жизненост. Има го също и в кръвта. Майсторите на черния деомер са обучени по някакъв начин да всмукват този поток, ако го има край тях, и по такъв начин да възстановяват собствената си жизненост. Докато чиракът се е удовлетворявал с Камдел, Аластир се е хранел от тяхната сласт.

Джил изпита желание да повърне.

— Отвратително, нали? — забеляза Невин. — А това между другото ми напомни за нещо. Чиракът — казва се Саркин според Камдел — избяга. Двамата с Родри ще трябва да сте много предпазливи, когато тръгнете на път.

— Нали за това мисля цял ден.

— Имам намерение да го заловя, иначе щях да настоявам двамата да останете при Блейн, колкото и да се срамува Родри. Всъщност Саркин е доста слаб и в последна сметка ще има и пострашни врагове от мен. Когато вестта за убийството на Аластир стигне до ушите на гнусното му Братство, те ще изпратят убийци да го издирят. Предполагам, че ще е прекалено загрижен за себе си, за да търси отмъщение. Все пак бъдете нащрек. Той разполага с преднина пред мен, а освен това, разбира се, не мога да го сканирам. Нали не съм го виждал.

Когато идеята дойде на Джил, тя ѝ се стори съвсем очевидна, само дето нямаше представа откъде го знае. Остана съвсем неподвижна, премисляйки я, усещайки как расте страхът ѝ, не само страхът от Саркин, но и от това, че съзнателно и хладнокръвно ще използва деомера. Разбираше, че ако изрази на глас своята идея, ще направи първата крачка по един много странен път. А всъщност наистина ли щеше да е първата крачка? Леко озадачен, Невин я наблюдаваше, докато накрая тя взе своето решение.

— Виждала съм го в плът и кръв — рече Джил. — Можеш да сканираш чрез мен, нали? Не знаая откъде съм толкова сигурна, но смятам, че можеш да ме използваш като чифт очи, нали?

— Адове и пъкли! Съвсем си права, но убедена ли си, че ще ми позволиш? Това ще означава да поставиш волята си под моя власт.

— Разбира се, че ще ти позволя. Трябва да знаеш, че на теб мога да поверя живота си.

Невин едва не се разплака. Побърза да се обърне и избърса очи с мръсния си ръкав, а в същото време тя се чудеше как мнението ѝ може да означава толкова много за човек с неговата власт.

— Тогава ти благодаря — рече накрая той. — Да взема малко дърва от някой слуга и ще запалим огън.

Докато се разгори добре огънят, сумракът беше започнал да се превръща в кадифена тъмнина. Невин накара Джил да седне на един стол пред огнището и застана зад нея. Беше изплашена, но наред със страха дойде и възбудата, която изпитваше преди сражение. Той сложи ръка на врата ѝ, точно там, където гръбнакът се съединява с черепа, и отначало пръстите му изглеждаха нормално топли, после топлината нарасна и започна да тече в самите ѝ вени, да се разпространява по тях из лицето и съзнанието ѝ, докато накрая се съсредоточи между очите във вид на някакво необикновено напрегнато чувство.

— Гледай в огъня, детето ми, и мисли за Саркин.

Още веднага го видя да спи до лагерен огън в планинска местност. Отначало образът беше малък, после нарасна и запълни огнището, докато накрая изпълни цялото ѝ съзнание и тя увисна над сцената като в истински сън. Както летеше над долчинката, видя двама мъже да излизат от дърветата по склона и да дебнат нищо неподозиращия спящ човек. Приблжиха се бавно и тихо, плъзгайки се ниско приведени до земята като язовци. Само допреди минута мразеше Саркин, но сега внезапно изпита ужасен страх за него.

В своя визуален транс се опита да извика и да го събуди, но не издаде звук. Спусна се и го сграбчи за рамото, но нематериалното ѝ докосване не успя да го събуди. Тъкмо когато двамината се нахвърлиха върху му, тя побягна оттам и застана от другата страна на огъня, докато Ястребите връзваха и се гавреха с пленника си. Изведнъж чу гласа на Невин да отеква в съзнанието ѝ:

— Сега се върни! Те могат да те видят, ако погледнат към теб с второто си зрение. Помисли за мен, дете. Върни се в стаята.

Представи си лицето му, стаята, внезапно очите ѝ се отвориха и видя огъня. Невин вече не я докосваше. Изправи се и се протегна, защото се почувства схваната по някакъв особен начин.

— Не съм си представял, че ще следят Аластир толкова отблизо — рече Невин. — Ако искам да измъкна нашия чирак от този капан, трябва да действам бързо.

— Какво? Защо искаш да го спасиш след всички отвратителни неща, които извърши?

— За тези престъпления положително ще плати, но съгласно закона.

— Но той е най-омразната свиня, която съм...

Невин вдигна ръката си с отворена длан, за да я накара да замълчи.

— Защо не отидеш в голямата зала при твоя Родри? Трябва сериозно да помисля.

Джил излезе и Невин започна отново да крачи неспокойно, обмисляйки какво трябва да се направи. Беше решен да спаси Саркин от Ястребите по-скоро за доброто на кралството, отколкото за това на чирака. Ако умреше, проклинайки и крещейки в изтезания, омразата и болката щяха да се прелеят в следващия му живот и да го превърнат в заплаха за всички наоколо.

— Ако въобще успеем да го измъкнем — каза Невин на тлъстото жълто гномче, което се грееше до огъня. — Несъмнено са се упътили към Бардек. Чудя се как ли ще го качат на кораба? Вероятно в голям сандък или нещо подобно.

Гномчето се почеса замислено по корема. Невин помисли дали да не помоли Блейн да изпрати след тях отряд, но Ястребите имаха преднина. Освен това, тъй като бяха обучени в изкуството на деомера, щяха да видят преследвачите си и добре да се скрият. „Но пък бих могъл да тръгна с отряда — напомни си той, — стига да успеем да ги наближим.“ В края на краищата Ястребите щяха да се придвижват бавно, търсейки път през планините.

Планините. Изведнъж Невин се подсмихна вътрешно и коленичи пред огъня, за да влезе във връзка с единствения майстор на деомера в кралството, който можеше да му помогне сега.

След като се погрижиха за конете си, Ястребите се върнаха при лагерния огън. Саркин лежеше неподвижно и ги слушаше как говорят, докато накрая разгада имената им. Декани беше по-високият от двамата, с жълтеникавокафявите очи, които говореха за кръв от Анамура в жилите му, докато другият се казваше Карлупо и, изглежда, беше старшият. Като се нахраниха, Декани коленичи до Саркин, хвана го за китките, вдигна ръцете му над главата, издърпа ризата и покри лицето му, за да не вижда. Лежеше неподвижен, призоваваше волята си и слушаше как Ястребът си тананика, докато върши нещо при огъня. Сетне се върна.

— Държа кама. Нагрях я.

Саркин се стегна и напрегна всяка частица от волята си. Декани се закиска като момиче и постави нагрятата стомана на дясното зърно на гърдите му. Болката прогори самата му душа, но той не издаде звук.

— Сега я обръщам на другата страна, малкият.

Болката захапа лявото зърно. Той се бореше, за да задуши писъка, който се надигаше в гърлото му. Внезапно усети как червата му избликнаха и се изпразниха.

— Каква воня! Ще те обърна и ще ти бележа бутоните заради това.

— Не, няма! — проговори Карлупо някъде отблизо. — Направи достатъчно за една нощ. Трябва да е в прилично състояние, когато се приберем у дома, защото господарите ще искат да изтрае, колкото се може по-дълго.

— О, ще се оправи на кораба.

— Казах: достатъчно!

После светът се завъртя и Саркин припадна. Събуди се посред нощ и установи, че продължава да лежи в собствените си изпразнения. Бяха му дръпнали ризата надолу и грубото ленено платно дразнеше изгореното, от което се процеждаше някаква течност. Лежа дълго време буден, опитвайки се да не стене, преди отново да припадне. На сутринта го събудиха с ритници и го дръпнаха да седне.

Карлупо беше направил овесена каша в малък чайник и донесе една купичка с думите:

— Ще ти развържа ръцете да се нахраниш, но ако се опиташ да направиш нещо, Декани ще се позабавлява с теб, преди да тръгнем.

Саркин отвърна глава. Беше решен да гладува, за да отслабне, та да умре по-бързо от мъченията.

— Ще ядеш — сопна се Карлупо.

Тъй като продължи да отказва, те коленичиха от двете му страни. Декани му отвори челюстите с острието на кинжала си, а Карлупо изсипа в устата му пълна лъжица. Тя го задави така лошо, че трябваше да я погълне от чист рефлекс. Натъпкаха го с цялото съдържаше на купичката и от унижението го заболя не по-малко от изгарянията.

Но когато възседнаха конете, болката излезе на първо място. От движението на коня ризата му се триеше върху пресните изгаряния, а на горещото слънце се потеше и това добавяше сол към триенето: Саркин не беше в състояние да мисли за друго, освен че иска да умре и да сложи край на болката. Сутринта преваляше, а вързаните му китки започнаха да се надуват и ремъкът се заби в набъбналата плът. Когато спряха, за да обядват, го болеше и долната устна. Осъзна, че я е разкървавил, борейки се с болката.

— Ще ядеш ли, малкият? — попита Карлупо. — Или искаш пак да те храним.

— Ще ям.

Карлупо му развърза ръцете и стоя над него с изтеглен меч, докато ядеше говежда пастърма и сухар. И отново бяха на седлата, и отново дойде болката.

По това време бяха навлезли дълбоко в планините и следваха тясна пътека, която се извиваше между канари. От време на време пресичаха бързотечни потоци или яздеха близо до напукана и ронеща се скала. Саркин почти не забелязваше покрай какво минаваха. Към болката му се прибави и друга мъка — тъй като яздеше цял ден, обут в мокрите си и изцапани бриги, бедрата и бутовете му се бяха ожулили до кръв. По едно време Декани забави хода на коня си и тръгна до него.

— Скоро ще направим лагер. И отново ще имам малко време да си поиграя с теб. Искам ти да избереш. Мога да сложа нагрятото

острие в подмишниците ти или на кръста — два пъти, разбира се. Довечера ще ми кажеш кое избираш.

След това спря, за да мине отзад, и остави Карлупо да води. Саркин се разтрепери и не успя да впрегне волята си да спре. Знаеше точно какво цели Декани. Ако не избереше, щеше, разбира се, да понесе и двете мъчения, в противен случай обаче щеше да направи първата крачка към сътрудничество с мъчителя си. Искаха да пречупят волята му, да го направят един вид съучастник в собствената му болка, докато накрая се получи ужасяващо, едва ли не полово сътрудничество между причинителя и понасящия болката. Затова подвикна:

— Декани. Няма да избирам.

Зад себе си чу само възбуден кикот. Навлязоха в скалисто дефиле, по чиито върхове растяха ниски и средни храсталаци. Веднъж, когато Саркин погледна нагоре, му се стори, че един от храстите се превърна в лице. Побърза да отклони погледа си. Ако изпаднеше в делириум, щеше да загуби волята си за съпротива. Съсредоточи внимание върху дишането и се опита да изпрати съзнанието си далеч от болящото, пулсиращо тяло. В същото време сенките ставаха все по-дълбоки и вечерта неумолимо се приближаваше.

Два часа преди залез направиха лагер в една клисура, толкова тясна, че приличаше по-скоро на цепнатина между два хребета. Саркин седеше на земята и следеше всяко движение на Декани, докато двамата Ястреби уреждаха лагера и даваха на конете допълнителна дажба ръж в замяна на липсващата трева. Скоро, много скоро щеше да изпита нагорещеното острие четири пъти.

— Остави го първо да се нахрани — рече накрая Карлупо. — Когато свършиш с него, няма да може да преглътне и хапка.

— Много добре. И ще го оставя да си почива между две изгаряния.

Саркин прехапа кървящата си устна и заби поглед в земята, като че можеше да сведе целия свят до това малко каменисто парче земя. Внезапно чу Декани да крещи. Вдигна очи и видя, че Ястребът се олюлява със забита в лявото му рамо стрела, а рояк хора се изсипва в долината. Бяха най-много пет стъпки високи, но масивно сложени и въоръжени като бойци. Дългите им брадви се стовариха резултатно два, три пъти и Карлупо се просна мъртъв с отсечена глава и двата крака срязани под коленете. Декани се опита да побегне, но една

голяма брадва се заби отдолу и потъна дълбоко в слабините му. Той падна с писък на земята и там гърлото му беше прерязано сръчно от едно острие. Бойците се усмигнаха един на друг и се струпаха да гледат труповете. Едва тогава Саркин осъзна, че никой не бе издал и звук по време на неравната битка.

Един от тях свали кръглия си шлем и се приближи до него. Лицето му беше набръчкано, загоряло от слънцето, с гъста посивяла брада и рошави черни вежди.

— Ти говориш деверийски, говориш?

— Да?

— Добре. Аз говори деверийски, говори. Не добре-добре, но говори. Други говори добре-добре, там вътре. Тогава говори. Аз Джорл. Станеш ли?

— Не зная дали мога. Но, добри ми Джорл, не разбирам. Кои сте вие?

— Планински хора. Не тревожи, момче. Спасяваме. Безопасност си.

Саркин позволи главата му да се отпусне напред и заплака, сълзите течаха като на дете, докато Джорл срязва с мъничък кинжал ремъците и освободи ръцете му.

Наложи се няколко джуджета да качат Саркин пак на седлото. Те прибраха и останалите животни, сетне тръгнаха пеша, като водеха със себе си чирака. Опитваше се да отгатне защо са го спасили, но по-голямата част от волята и вниманието му бяха съсредоточени в това да остане на седлото и съзнанието му беше замъглено. Най-сетне, когато сумракът започна да посивява, навлязоха в тясна долина и се упътиха право към една канара. Когато се приближиха, Саркин чу стържещ звук.

— О, богове!

В отвесната стена бавно се отваряше огромна врата. Когато стигнаха до нея, тя стоеше отворена. Щом Джорл въведе групата си във висок, изсечен в планината тунел с квадратен профил, напред излязоха други мъже, които носеха фенери и говореха на език, какъвто Саркин не бе чувал. Погледна назад и видя как зад тях вратата бавно се затваря със скрипец. Видът на изчезващия процеп сумрачна светлина го накара да загуби свят. Внезапно към него се протегнаха ръце,

хванаха го и го поставиха нежно на земята. Лицето на Джорл се наведе към него.

— Вземем носилка. Носим те.

Саркин искаше да му благодари, но го обвини равна тъмнина.

Събуди се върху тесен сламеник в катранено тъмна стая. Първата му реакция беше паника, защото нямаше и светла цепнатинка, нито искра светлина, дори и различни отсенки на тъмно, както е в обикновена стая нощем. Постепенно разбра, че е почистен, гол под меко одеяло, и че изгарянията му пулсират съвсем слабо. И разкъравената му устна беше намазана с някакъв мехлем с приятен аромат. След няколко минути вратата се отвори и вътре нахлу светлина. Влезе човек, висок около четири стъпки, и вдигнал високо фенер, съобщи:

— Дивите казаха, че си буден. Можеш ли да ядеш?

— Така смятам.

— Тогава ще ти донеса нещо да хапнеш.

Той остави фенера на малка масичка и излезе, затваряйки вратата след себе си. Саркин чу как отвън падна тежък лост. Колкото и добре да се отнасяха с него, все пак беше затворник. Стаята беше само десет на десет стъпки, изсечена в скалите на планината, но съвсем не приличаше на килия. На пода имаше дебел червен килим, а до сламеника и масата стоеше четвъртит стол с висока облегалка и тапицирана седалка, който изглеждаше доста удобен — стига човек да има много къси крака. Близо до вратата, дискретно покрито с квадратно парче плат, беше нощното гърне, а до него — дрехите му, изпрани, изсушени и внимателно сгънати.

Той стана и се облече, като се движеше бавно, защото още му се виеше свят. Не се изненада, като не намери никъде меча си. Тъкмо свършваше да се облича, когато човечето се върна, носейки дървен поднос с две купи на него.

— Обичаш ли гъби?

— Да.

— Добре — той сложи подноса на масата. — Всички мебели са доста мънички за тебе, нали? Е, няма да останеш дълго тук.

— Можеш ли да ми кажеш къде ще отида?

Джуджето поспря с наведена на една страна глава, докато обмисляше, сетне сви рамене и отиде до вратата. Остави я малко

отворена, та Саркин да види двамината тежко въоръжени бойци, които пазеха пред нея, и накрая каза:

— Господарят на Ефира идва да те вземе.

Сетне излезе навън и затръшна тежката врата тъкмо в момента, когато Саркин се метна подире му, обхванат по-скоро от пълен ужас, отколкото правейки някакъв обмислен опит за бягство. Блъсна се в нея и се залепи там, разперил ръце и крака, заслушан в звука на падащия лост, после заплака, хлипайки почти беззвучно. Накрая се отдръпна и започна да крачи неспирно напред-назад из стаята. На високия таван имаше отвор, сигурно отдушник, но той беше широк само стъпка на стъпка, прекалено малък, за да се промуши през него. Би могъл да се направи на болен, сетне да се справи с тъмничаря си, но оставаха пазачите. Дали пък да не оттегли аурата си — да се измъкне, ако отново отворят вратата, преди да е пристигнал Невин. Или да призове Дивите да отклонят вниманието на охраната; дори би могъл да накара някого от тях да вдигне лоста на вратата.

Изведнъж спря да крачи, защото като стрела го прониза една мисъл — не искаше да избяга. Седна бавно на пода до масата и започна да я върти отново и отново в ума си — нямаше желание да е свободен. Чувстваше се изчерпан, изтощен до смърт, прекалено уморен да бяга. И да успееше да се измъкне, щеше вечно да бяга — от закона, от Ястребите, от ужаса на спомените си, все да бяга, да бяга, все да лъже, все да се пази.

— Та и сърната в ловния резерват има повече спокойствие.

Усмихна се горчиво, с болка на собствените си думи. Значи щеше да умре. Без съмнение Невин ще го предаде на гуербрета и ще го убият. Щеше да е по-добре, разбира се, отколкото да попадне в ръцете на Ястребите. В най-лошия случай можеха да го сложат на колелото за изтезания, но доколкото беше чувал за Блейн, най-вероятно щяха милостиво да го обесят. Испита някакво перверзно удоволствие, като се сети, че всички ключови факти, които беше научил, щяха да умрат с него. Стария така и нямаше да разбере за елфическия произход на Родри. Усмихна се при тази мисъл и проумя, че от години е мразел Стария, мразел ги е до един, всички тъмни майстори — и чираци, и Ястреби, които е срещал, мразел ги е, както положително са го мразели и те. Е, сега щеше да се отърве от тях.

Вдигна ръце почти сигурен, че ще треперят, но бяха напълно овладени. Желаше смъртта. Внезапно прозря, че неизбежният му край няма да е екзекуция, а самоубийство с чужда помощ. От години се чувстваше като празно, кухо подобие на човек; сега тънката черупка на фалша, която показваше пред света, щеше да се срине и да бъде погълната от празнотата вътре у него. Щеше да се свърши с така дълго трупаната умора. Усмихна се и усети, че го обвива приятно спокойствие, сякаш лежеше в гореща парфюмирана вана или плаваше на няколко пръста над пода, така лек, спокоен и защитен се чувстваше сега, когато пожела да умре. Никой нямаше да го принуждава да върви отново срещу собствената си воля; никой нямаше повече да го наранява. Все така усмихнат, придърпа към себе си подноса с храна. Беше съвсем спокоен и много гладен.

Докато свърши да яде, спокойствието се бе превърнало в умора, така дълбока, че повече не можеше да си държи главата изправена. Легна по корем, подложи сгънатите си ръце под главата и започна да наблюдава сенките, които фенерът хвърляше на пода. На моменти плаваше извън тялото си, сетне се плъзгаше отново в него, местейки се напред-назад между ефирното и физическото равнище, без някакво съзнателно усилие или контрол. Всъщност се намираще извън тялото си, когато вратата на килията му се отвори и вътре с широка крачка влезе Невин, придружен от джуджето, което му донесе храната. Саркин не бе виждал стареца преди, но разбра, че е изправен пред Господаря на Ефира по аурата му — едно почти ослепително сияние от бледа златна светлина.

— Червеи и голи охлюви! — възкликна джуджето. — Да не е умрял?

— Съмнявам се — Невин коленичи до тялото на Саркин и сложи ръка на врата му. — Не е, но се намира в транс.

Отведнъж Саркин усети синята светлина да се завърта като водовъртеж около него. Почувства как тялото му го всмуква; колкото и упорито да се бореше, то го дърпаше със сребърната нишка, докато накрая чу шумно свистене и щракане. Изпъшка, отвори очи и видя Невин, приведен над него.

— Хубаво — рече джуджето. — Ще съм отвън, ако ти трябва за нещо.

Саркин остана загледан в пода, докато не чу вратата да се затръшва, тогава обърна много бавно глава и вдигна очи към противника си. Може би трябваше да каже нещо, да нададе предизвикателен вик или просто да обясни, че е готов и изпълнен с желание да умре, но отново се почувства уморен и от устата му не излязоха думи. Стори му се, че Невин дълго го гледа.

— Дойдох тук, надявайки се да възстановя нещата — рече накрая старецът. — Но според мен е много късно за такова нещо.

Той въздъхна, стана и се упъти към вратата. Когато я отвори, Саркин вече беше заспал.

Невин настояваше, че е напълно способен сам да отиде и да доведе опасния затворник, но Джил и Родри не дадоха и дума да се издума за това. Сега обаче разбраха защо майсторът на деомера е отказал с тях да дойдат войскари на Блейн. Изпълнени с безмълвно страхопочитание, те седяха на дълга каменна пейка до стената на огромна изкуствена пещера и гледаха пазара на джуджетата. Пещерата беше поне сто ярда в диаметър и сигурно два пъти по-висока; осветяваха я снопове слънчева светлина, която струеше отгоре. Точно срещу тях по скалата се стичаха струйки вода и се събираха в изкуствени басейни. От време на време някое джудже пълнеше от тях по един мях и го отнасяше за домакински нужди. Около сто планински хора се пазаряха и търгуваха в средата на пещерата. Повечето от стоката за продан беше храна, наредена върху парчета груба тъкан: гъби, прилепи, корени, отглеждани скришом на повърхността, дивеч, ловуван също така потайно.

— Тези хора живеят труден живот — забеляза Джил.

— Ъ? Заслужават си го.

— О, я стига, любов моя. Опитай се да приемаш нещата с добра воля.

Родри само се начумери. Той не може да забрави как джуджетата му хвърлиха един поглед, видяха, че у него тече елфическа кръв, и веднага го сметнаха за крадец. Само намесата на Невин ги възпря да го оставят да чака отвън. От време на време някой идваше при тях да й каже по една-две добри думи, но на Родри не обръщаха внимание сякаш беше вълк или друг някакъв опасен любимец, който тя отглежда.

— Е, сега разбирам защо ковачът Ото беше толкова нелюбезен с теб — обади се тя.

— Как бих искал в замяна да съм се държал по-нелюбезно с него.

Джил го потупа по ръката успокоително, както се надяваше. Към тях се приближи мъничка женица, висока не повече от три стъпки, облечена в груба кафява рокля, която ѝ стигаше до глезените. В цедилка през рамото си носеше бебе. Тъй като Джил нямаше представа колко дълго живеят тези хора, нито пък колко бързо растат, не можа да определи възрастта му, но то седеше право и гледаше наоколо с израза на човешко дете на около годинка.

— А — възкликна жената. — Ти си сигурно момичето, което дойде с Господаря на Ефира.

— Наистина съм аз. Бебето ти момче ли е или момиче?

— Момиче.

— Сладко агънце, истина ти казвам.

Като чу похвалата, бебето се усмихна и загука. Челото му под надвиснала, разчорлена и къдрава черна косичка беше ниско, а нослето — дебело и широко, но изглеждаше така дребничко и едновременно с това жизнено, че Джил закопня да го подържи.

— Мога ли да те попитам нещо? — продължи Джил. — Защо толкова много от вашите хора говорят деверийски?

— О, търгуваме със селяните в полите на планината. Те са кротки хора и пазят тайните ни в замяна на нашето сребро. Нищо не ти печели приятели — или люти врагове, — както ценните метали.

Тук тя хвърли многозначителен поглед към Родри, после се отдалечи, бърейки на бебето си.

— В името на всички възможни богове ще ми се Невин да се върне по-скоро — изръмжа Родри.

Желанието му беше задоволено след няколко минути, когато майсторът на деомера излезе от един тунел в далечния край на пещерата. С него вървеше джуджето на име Ларн, което отговаряше за охраната на затворника, и двамата се приближиха до тях, потънали в разговор.

— Къде е Саркин? — попита Родри и стана да ги посрещне.

— Оставих го в килията — отговори Невин. — Полудял е. Напълно и непоправимо луд.

— Така му се пада на проклетото копеленце.

— Предполагам. В казаното от теб има известна справедливост, но аз... — Невин се поколеба и сви рамене. — Това няма значение. Той е луд и толкова.

Джил разбра, че крие нещо от тях, и има причини да иска Саркин да е с разума си. Но знаеше също, че няма да го каже, докато не реши.

— Невин? — рече тя. — Няма просто да го пуснеш, нали? Тогава аз ще се побъркам.

— Отмъстителна както винаги, а? Не, няма да го направя. Луд, той е не по-малко опасен, отколкото ако е с всичкия си, а освен това е бил съвсем нормален, когато е убил фермера и е отвлякъл Камдел. Ще го вземем с нас за маловеера на Блейн.

— Че защо? — намеси се Ларн. — Мога да накарам две от момчетата да го извлекат навън и да му прережат гърлото. Това ще спести много неприятности.

— Не съм аз човекът, който ще го съди и разпореди неговата екзекуция. Само законът може да го направи.

— Да бъде, както желаш — рече джуджето и сви рамене. — Ще им кажа да го изведат навън.

Образът на Саламандър плуваше широко усмихнат над огъня. Невин желаше от все сърце гертдинът поне веднъж да приеме нещо сериозно.

— Значи — помисли Саламандър — свидетелските показания на Камдел означават, че съм бил прав за опиума.

— Точно така. Искам да отидеш веднага при човек на име лорд Гуалдин. Той е свързан с Началника на кралската полиция и ме познава добре. Нека Гуалдин арестува тази Ангариад веднага щом може и му кажи да я пази внимателно. Обзалагам се, че в двора ще има доста благородници, които ще искат да я отровят, за да не си развърже езика.

— Още на сутринта ще отида при него. Колко още трябва да остана в Дън Девери?

— Докато се върна. Аптекарят Лидин, виждал си го, смятам, е на път насам от Дън Кантрей. Ще предам Камдел на неговите грижи, сетне ще тръгна да върна Големия камък на Краля. Имаш ли нещо против да ме изчакаш там?

— Ни най-малко. Всъщност това, че ме помоли да остана, е добре дошло, защото моят обичан и многоуважаван баща иска да се върна у дома.

— Ами, виж какво, ако има нужда от теб, мога да изпратя някого другико в столицата.

— Не си създавай грижи, о, Господарю на Ефира — Саламандър си придаде възможно най-драматично тъжния вид. — Мога да предположа точно за какво е цялата работа. Ще ме упрекне за скитническия ми живот. Казах, че ще се върна през есента. Това ще е достатъчно скоро, за да чуя още една внимателно съставена лекция за недостатъците ми, изнесена от пълнозвучния глас на бард.

След като свършиха разговора, Невин изгаси огъня. Лятната нощ беше топла и той седна край гаснещата жарава, питайки се отново дали има нещо, което би могъл да направи за Саркин. На разсъмване на чирака му предстоеше да увисне на пазарния площад, щеше да умре с объркано и полуизключено съзнание, като животно, над което фермерът е вдигнал топора, за да го заколи. А как щеше да се предаде това в следващия му живот? Невин нямаше ясна представа, но знаеше, че крайният резултат ще е лош — то щеше да деформира душата на Саркин още мъничко и да я тласне по пътеките на злото. Опита да говори с него, но доникъде не стигна, защото в лудостта си той не можеше да проумее такива сложни идеи като реставрация, възстановяване на човешкото у него и свободен избор. От друга страна, Невин се чудеше дали чиракът щеше да е в състояние да разбере тези представи, дори и да беше с разума си и да бе пожелал да се промени. Най-вероятно не, предположи той, но се натъжи при мисълта за една душа, която се хвърля в мрака, когато това не е необходимо.

На полицата над огнището, близо до него, бяха сложени трите книги на Аластир, които джуджетата му предадоха. Едната беше просто копие на „Тайната книга на Кадуалон Друида“. Другите, написани на бардекски, носеха заглавията „Пътят на силата“ и „Мечът на боеца“ и бяха изпълнени наполовина с претенциозни брътвежи и наполовина с изключително опасни практики и обреди. Невин отвори напосоки „Мечът на боеца“.

Да, защото всички неща ще бъдат подвластни на Волята на истинския Боец, дори долу, в тайните места на Тъмнината, защото е най-възхитителна и недостъпна за обикновеното съзнание истината, че онези, които се сражават под Сиглата на...

Невин изсумтя, затвори шумно книгата и я хвърли настрана.

— Чудя се защо онези така и не могат да пишат като хората — продума той на жълтото гномче. — Недостъпна за обикновеното съзнание, ти да видиш.

Гномчето се почеса по корема, сетне грабна шепа недогорели въглени и ги пръсна по килима. И изчезна, преди Невин да успее да го хване. Вдигаше последното парче, когато на вратата се почука.

— Джил съм.

— Влизай, детето ми, влизай.

Тя влезе, затвори вратата и се облегна на нея сякаш беше уморена.

— Дошла съм да се сбогувам. Двамата с Родри потегляме сутринта.

— О, богове! Толкова скоро!

— Толкова скоро. Това е заради начина, по който се отнася Блейн към Родри. Неговите великодушни постъпки само карат Родо да се чувства още по-опозорен. Понякога хич не съм в състояние да разбера хората на честта.

— Те имат да орат камениста нива. Но се надявах да поостанете, поне докато свърша делата си.

— И аз също. Ще ми липсваш.

— Наистина ли? — той усети как гърлото му се стяга. — И ти ще ми липсваш, но винаги можеш да влезеш във връзка с мен чрез огъня.

— Наистина мога — замълча толкова дълго, че той се приближи да я огледа. — Мислих. Понякога ми се ще да бях тръгнала с теб, когато искаше да ме научиш на билкарство, но сега е твърде късно.

— Заради нашия Родри, нали?

Тя кимна в знак на съгласие, премисляйки нещо. Накрая рече:

— Е, както и да е. Някой от тези дни ще забременея и няма да мога да пътувам с него. Ако се върна в Дън Гуербин при татко, дори

няма да може да идва да ме вижда поради това, че е прокуден. Но да пукна, ако свърша като кръчмарско момиче като мама. Та се питах, видиш ли, ако може би...

— Разбира се, детето ми! — Невин изпита желание да заподскача от неподправена радост. — Не виждам причина защо двамата с теб и бебето да не се установим някъде, където народът ще има нужда от билкар и неговия чирак.

Тя се усмихна с облекчение, усмивката ѝ беше така слънчева, че приличаше по-скоро на дете, отколкото на жена.

— Ако не беше инатливата чест на Родри — продължи той, — можехме да го направим веднага. Но не го виждам да се рови като селянин из билките.

— Би могъл... когато луната стане лилава и падне от небето.

— Точно така. Но, както и да е. В такъв случай ще го имаме наум. Нагоре, в северните части на страната, има много градове, на които така им липсва билкар, че ще са готови да не забележат факта, че при него зимува сребърен кинжал.

След като Джил си тръгна, Невин остана дълго време, усмихвайки се на прозореца. „Най-сетне!“ — мислеше той. Скоро Уирдът му щеше да започне да се разплита; скоро щеше да получи възможност да я въведе в деомера. Скоро. Но в радостта си почувства студено предупреждение: че нищо в неговия омотан с деомер живот няма отново да е просто.

ЕПИЛОГ

ЗИМА, 1063

*Бурният вятър на човешкия
Уирд люшка живота.*

*Необуздан е той, неизвестни са
поривите му.*

*Бойте се за глупеца, който
казва,*

*че вижда как слънцето му
свети:*

*Уирдът му го следи в
мътилката на огледало.*

Из
„Гномски
строфи на
Гуеран“ Бард
Блейд

— Защо Валандарио не заповяда на Ебани да се прибере? — попита Калондериел. — Минаха месеци, откак Господарят на Ефира имаше нужда от него.

— Защото в сърцето си се надявах, че ще направи нещо само защото съм го помолил — отвърна Девабериел. — Поне веднъж.

Калондериел помисли сериозно. Седяха в палатката на Девабериел, където под дупката за дим в средата на покрива гореше огън. От време на време по някоя капка дъжд се промъкваше покрай защитните пластини и просъскваше в пламъците.

— Виж какво — рече военачалникът, — прекалено много се ядосваш и наставляваш момчето. Кълна ти се, барде, че когато си пуснеш гласа и закрещиш на някого, главата почва да го боли.

— А да съм ти искал съвет?

— Не, но го получи.

— След като идва от теб, а не от някого другиго...

— О, познавам и двама ни много добре. Не е ли това причината да те е яд на мен?

Девабериел потисна яростния си отговор.

— Е, добре — рече той накрая. — Сигурно е така.

Калондериел се усмихна и подаде мяха с медовина. За разлика от друг път пълководецът прояви достатъчно такт и остави тази тема.

Есента клонеше към своя край. Умореното слънце се надигаше късно и оставаше на небето само някакви шест часа, преди да залезе сред дъждовни облаци. Повечето хора от Народа бяха отишли по-далеч на запад към зимните лагери, но Девабериел чакаше с неколцина приятели на границата с Елдид, подкарвайки конете си от ливада на ливада, за да намерят свежа трева, ловуваха сиви сърни и подивял добитък, останал от времето, когато елдидци се бяха опитали да завладеят земите покрай границата. Колкото и да се перчеше, Девабериел се тревожеше за сина си. Ами ако Ебани се е разболял в гнусно мръсните градове на хората или пък са го убили главорези и разбойници.

Точно два дни преди най-тъмния ден, когато дъждът се лееше и вятърът виеше около палатките, Ебани най-сетне се появи, мокър до кости и треперещ от студ, така окаян, че на Девабериел не му даде сърце да го наругае веднага. Помогна на сина си да върже конете на колчета при другите, заведе го в топлата палатка и го накара да си смени дрехите. Ебани се сви до огъня и пое с благодарност мяха с медовина.

— И свърши ли достатъчно работа за едно лято? — попита бардът.

— О, да, а ставаха много странни неща — Ебани си избърса устата с опакото на ръката и подаде мяха на баща си. — Ето ме ободрен, о, почитаеми родителю. Можеш да четеш конско, да ми се караш, да ме кастриш и да пропъждаш злото от мен, колкото ти се ще. Съзнавам, че пристигам през есента само в най-тесен, ограничен смисъл на думата, че направо се измъквам по този начин.

— Просто се тревожех за теб, нищо повече.

Ебани вдигна очи от изненада и посегна рязко към мяха.

— Ами — продължи Девабериел, колкото му беше по силите кротко — Девери е опасно място.

— Вярно е. Съжалявам. На връщане към къщи намерих в Бирдон момиче, което сметна скромната ми личност за много забавна, нали разбираш?

— О, това е достатъчно извинение.

И отново Ебани го зяпна с широко отворени от шока очи. Девабериел се усмихна, наслаждавайки се на ефекта, който произвеждаше.

— Искаш ли да знаеш защо те повиках да се върнеш?

— Ами аз реших, че искаш да ми дърпаш ушите, задето съм прахосник, негодник, мързеливец или дори пълен глупак.

— Нищо подобно. Имам важни вести. Тази пролет открих, че имаш половин брат, за когото въобще не подозирах, че съществува. Майка му е деверийка като твоята и е станал сребърен кинжал.

— Родри.

— Наистина така се казва.

— И в името на самото Тъмно Слънце, аз го срещнах точно тази пролет. Зяпах го и се чудех защо ми се струва, че го познавам. Та, тате, той дяволски много ти прилича.

— Така ми казаха. Помниш ли онзи сребърен пръстен с розите по него? За Родри е бил. Виж, аз не мога да тръгна да пътувам из кралството, така че когато дойде пролетта, ти ще му го занесеш?

— Разбира се. В края на краищата, след като съм го виждал, мога лесно да го сканирам. — После внезапно потрепери.

— Струва ми се, че си се разболял. Ще сложа още дърва в огъня.

— Не е това. Обсеби ме деомерски студ.

Девабериел изпита желание на свой ред да потрепери. Съзнанието, че синът му е един от онези, които елфите наричат „приятели на духовете“, винаги караше косите му да настръхват. Направи се, че търси кожената кесийка и я подхвърли на Ебани, който изсипа пръстена върху дланта си.

— Необикновена дрънкулка е — Ебани премина на деверийски.

— Помня, че ми го показва веднъж преди много години. По някаква причина много го исках за себе си, но знаех, че не е мой.

— Все още ли силно го желаш?

— Не — той стисна пръстена в шепата си и се загледа в огъня. — Виждам Родри. Намира се някъде на север, защото язди през снежни преспи. Пръстенът тръпне в ръката ми, докато го гледам, така че съвсем сигурно е негов. О, как копнее по него, но според мен в последна сметка той ще му донесе смъртта.

— Какво? В името на варварските богове, може би трябва просто да хвърля това нещо в реката.

— Тогава пръстенът просто ще намери някой да го извади оттам — гласът на Саламандър беше тих, унесен. — Той, нашият Родри, няма да умре, докато не го посети неговият Уирд, а такава нещо можеш ли да отклониш? Дори родният му баща не може и ти добре го знаеш.

Но Девабериел изпита мъка, че синът му вижда печал да се задава към тях от бъдещето.

Мина много време, преди Стария да сглоби изцяло историята с летния разгром в Девери. Когато определеното време дойде и си отиде, а Аластир и Ястребите ги нямаше, той разбра, че нещо много се е объркало, и изпрати шпиони в кралството. Още преди да се върнат, получи тревожни новини от по-обикновени източници. Отвъд морето, в Девери, хората на Краля и на гуербрет Кермор се бяха появили и задържали няколко от най-важните му агенти в търговията с опиум. За щастие Ангариад бе отровена, преди да успее да издрънка тайни при изтезанията, а Гуенка не знаеше за черния деомер, ако не се смятат суеверните дрънканици, на които гуербретът не би повярвал. Все пак арестите нанесоха тежък удар върху търговията с опиум, която осигуряваше значителна част от приходите на Братството.

Но най-неприятните вести донесоха изплашените шпиони. Както Стария отдавна смяташе, че е станало, Аластир и двамата му чираци бяха мъртви, а книгите на силата бяха в ръцете на Невин. Стария копнееше да разбере какво е казал Саркин на Невин, преди да го обесят публично; той просто не можеше да повярва, че Невин би пропуснал възможността да измъкне с изтезания и последната частица информация от чирака. Но онова, което го накара да беснее и да псува в продължение на часове, бе, че Невин им беше изиграл един последен номер. Когато изпълненият с благодарност заради връщането на

Големия камък на Запада крал предложил на Невин награда, той помолил в двора да бъде назначен неговият „племенник“ Мадок, Господар на огъня и човек със значителна сила. Докато той стоеше там да пази, черният деомер нямаше да успее отново да се намеси в дворцовите дела.

Няколко дни Стария стоя затворен в кабинета си и разсъждава върху астрологическите данни и писмените архиви от вглъбяванията му. Нещо в тях трябваше да носи трудно доловим знак за беда, който изглеждаше е пропуснал преди това. Но не намери нищо да покаже каква е била ролята на Родри в осуетяването на Аластировите планове. С Джил нещата стояха още по-лошо — тя оставаше пълна загадка, защото не разполагаше с датата на раждането ѝ, още по-малко с тези на родителите ѝ, при чието ниско обществено положение подобни страшно важни данни най-вероятно не са били отбелязани и така завинаги са загубени. Накрая стигна до заключение, че не е направил грешка, а има нещо, което работи против всички грижливо планирани действия, нещо извън неговата власт.

С въздишка, която приличаше по-скоро на ръмжене, той надигна туловището си от стола и се помъкна към прозореца. Отвън, трептящи на хладния зимен вятър, цъфтящи стенни растения плискаха червена боя върху градинския зид. Двама роби се суетяха по квадратната зелена площ, събирайки с гребла паднали листа. Почти не ги забелязваше, защото съзнанието му се рееше надалеч, към Девери. Да имаше как да отиде там! Невъзможно, разбира се; не само че здравето му беше прекалено разклатено и пътуването по море щеше да го убие, но и Господарят на Ефира го познаваше твърде добре. Замалко щеше да изпадне в паника. Деликатното му положение в Братството зависеше от успешните предсказания, а не от съвети, които водят до катастрофа. Ами ако останалите членове на ръководния съвет решат, че от него няма полза? После се овладя, като си напомни, че все още разполага с повече власт от тях, че далеч не е победен.

Отиде до вратата, удари гонга за домоуправителя и каза на роба да не го безпокоят за нищо, освен ако къщата не е в пламъци. След това се настани на стола и започна да забавя дишането, готвейки се за тайнството. През дългите години на своя живот Стария бе открил и усъвършенствал най-необикновена форма на вглъбяване, която беше източник на някои от най-точните му предвиждания. По онова време,

когато пергаментът и материалите за писане бяха изключително скъпи, за да трупат информация, учените бяха развили хитра система за подготовка на паметта си. Първо ученикът се научаваше да визуализира ясни мислени образи на обикновени предмети, да речем, сребърна кана за вино. Когато успееше да задържи в съзнанието си този образ за миг-два и да го види така ясно като истински, отиваше по-нататък. Правеше същото с повече предмети, докато накрая успяваше да задържи в съзнанието си цяла стая, пълна с мебели, и тя да е същата всеки път, когато си я спомни.

От този момент нататък започваше да изгражда дом на паметта, като си представяше и визуализираше стая по стая. Във всяка от тях слагаше предмети, символизиращи неща, които искаше да запомни, и образите бяха обикновено забавни или гротескни, за да стимулират по-силно паметта. Така например търговецът на подправки щеше да има в къщата си стая, където да събира сведения за важни клиенти. Ако богатата жена не понася черния пипер, да речем, той би сложил в стаята нейна статуя, която киха неудържимо. Ако в някакъв момент му потрябва дадена подробност, си представяше как влиза в стаята, оглежда се и вижда статуята, а това щеше да му напомни да ѝ поднесе като подарък друга подправка.

Очевидно бе, че този метод за упражняване на паметта има много общо с началните стъпки в деомерското обучение, и Стария го разбра още щом започна да изучава деомера. Като млад човек се бе готвил за държавен чиновник, за каквата работа се изискваше този метод на запаметяване, защото в онова време все още не беше родена простата идея да се подреждат документи и информация в азбучен ред. В съзнанието си младият роб евнух, тогава все още известен като Тондало, създаде огромен архив, в който можеше да влезе и да открие къде се намира всеки поверен нему важен документ. След като откупи свободата си и стана заможен човек, като изцеди до капка богатите сокове на една държавна администрация, основавана в дейността си преди всичко на подкупи, той прекара невероятно приятен следобед, като изгори онзи архив до точно визуализираните му основи.

Този метод обаче се оказа изключително ценен, когато попадна на начин да го развие. Стана преди около сто години, когато работеше по особено труден проблем за черната гилдия: дали да убият или не един архонт. Шпионите носеха на Тондало сведения за архонта и

политическото положение в неговия град държава и той ги трупаше в дома на паметта, защото бяха твърде скандални, за да бъдат записани. В един момент се върна в стаята и установи, че някои от предметите са се променили. Статуя на голо младо момче (представяща истинската страст в живота на архонта) държеше купа, каквато Стария не беше слагал там, а до момчето стоеше жена и плачеше. Подтикнат от промяната, Тондало видя решението на проблема им — в купата момчето държеше отрова; жената беше майка му. Един от най-силните членове на черната гилдия поработи върху съзнанието на майката, докато тя побесня достатъчно да разобличи публично архонта за пороците му. След като тълпата свърши с него, на черната гилдия не се налагаше да изпраща убиец.

Точно тези символи се бяха променили от чиста интуиция; Стария видя ясно как, също като насън, някаква част от съзнанието му е решила проблема, докато бе съсредоточил разума си другаде. Но това го наведе на идея. „А какво би станало, ако създаде специална стая, дори храм и го напълни с подвластни на деомера символи? Дали няма да се променят, когато приливите от бъдещето ги докосват и да разкриват тайните на идващите времена?“ Отне му години, но накрая успя да осъществи идеята.

Онзи следобед Стария седеше на стола си и призоваваше своя храм на Времето. Тъй като тайнството беше чисто умствено, оставаше свършено буден. Можеше да се съсредоточи така интензивно, както не бе достижимо за неподготвено съзнание. Първата сграда, която се издигаше на хълм, беше висока, квадратна кула, изградена от бял камък; едната страна на височината се осветяваше изцяло от слънчевата светлина, а другата — от светлината на луната. Заобиколи откъм лунната страна и влезе през една от четирите врати, които водеха към първия от дванайсетте етажа. На всяка стена имаше по седем прозореца, а в средата се издигаше вита стълба с петдесет и две стъпала. Качи се по нея почти без да поглежда най-различните предмети, които изпълваха всяка от стаите, докато не стигна на дванайсетия етаж.

Там стояха, както ги беше поставил около стълбището с гръб към него, статуите на четири елфи, две мъжки и две женски, сякаш гледаха през прозорците. След тях беше статуята на Родри, която отговаряше толкова точно на описанията, колкото можеше да постигне Стария,

само че облечена изцяло в червено. В краката ѝ лежеше сребристорсиният дракон на Аберуин. Наблизо имаше стилизирана статуя, която би трябвало да представя Джил, хубава блондинка с меч в ръка. Тъкмо зад нея нямаше нищо. Стария усети как по гърба му премина трепет, когато осъзна, че образът на Аластир липсва. Трябваше да го очаква, помисли си той; това показваше, че храмът е здраво свързан с по-висши сили. Навсякъде наоколо имаше други символи и предмети: статуя на Невин, счупен голям елфически лък, различни Диви, които държаха неща, свързани с асоциации в съзнанието на Стария, но отначало не им обърна внимание, а отиде до един от прозорците.

Навън се стелеше мъгла и той овладя нервите си, преди да надникне в нея. Понякога там се появяваха странни същества. Макар в началото храмът да беше чисто умствена конструкция, за изминалите години, през които работеше, той бе започнал да придобива и астрална жизненост. Така ставаше с много образи, ако в тях се всели достатъчно сила. Но точно днес вместо неразгадаемите образи на бъдещи събития той видя из мъглата само лунна светлина. Тондало погледна през всички прозорци откъм страната на луната, но все оставаше разочарован. Обърна се към стълбището и нещо привлече погледа му. Спря да разгледа статуята на Родри. Имаше някаква разлика, нещо много дребно — огледа я, докато накрая откри промяната. Около показалеца на лявата ръка на Родри растяха мънички рози, мъртвешко бели, така идеално оформени, че бодлите им бяха уболи до кръв пръста на статуята. Озадачен се обърна, но трябваше да спре и отново да се загледа — статуите на елфите му се смееха.

Изведнъж го обхвана ужас. Чу слаби звуци, шумолене при прозорците, сякаш нещо се опитваше да влезе вътре. Тръгна надолу по стълбите и чу далечен смях, чу музика да свири подобно на шепот, носен от вятъра, който внезапно задуха из кулата му. Панически побягна, трополейки надолу по стълбите, скачайки от етаж на етаж, докато накрая стигна до безопасната тишина на най-долния, където го гледаха статуите на отдавна мъртви архонти, очевидно осъждащи непристойното му тичане. Там се успокои. Кулата представляваше само въображаем образ, изграден от него, свършено недействителен, а той, като глупак на глупаците, се поддаде на необяснимия страх. Достатъчно бе да отвори очи и храмът щеше да изчезне обратно в

паметта му. И все пак не знаеше точно колко действителен е станал той, дали, ако отиде да надникне там, на астралното равнище, не би се натъкнал на себе си или на някаква странна, изкривена визия за себе си. За миг се изплаши да отвори очи, да не би да се окаже затворен в представата си. Но се принуди, излезе през една от осветените от слънцето врати, погледна към въображаемия склон и отвори очи.

Пред него се появиха познатата стая, писалището, безпорядъкът на ролата пергамент, покритият с плочи под, отвореният прозорец. С въздишка, която приличаше по-скоро на пъшкане, стана и с облекчение отиде с треперещи крака да удари гонг за прислужника. Един от добре обучените му младежи се появи почти на секундата.

— Донеси ми изстудено вино, да е бяло, но не от най-добрите реколти.

Робът закима с глава, сетне се шмугна навън. Стария се дотътри до стола си и се отпусна тежко на него, проклинайки наум Родри Мелуейд и целия му клан. Сетне си напомни, че момчето е само дребна риба в сравнение с Господаря на Ефира. Невин унищожи Аластир, Невин спипа неговия чирак, Невин стоеше като крепостна стена между Стария и крайната му цел. А тя беше да събуди омраза и подозрение между деверийците и Елкион Лакар, та да пламне открита война. В последна сметка деверийците щяха да спечелят. Елфите бяха малко на брой; раждаха също така малко деца, докато хората се развъждаха като плъхове. Ако се стигнеше до продължителна война, светът щеше да се отърве от елфите.

Стария не мразеше елфите, в смисъл да изпитва такова чувство. Те просто му пречеха с инстинктивната си почтеност и склонността си към деомера на Светлината. Не му беше необходимо да разгадава смътни предвиждания и да изгражда образи, за да прозре, че ако техният деомер се обедини на широк фронт с деверийския, с черното му братство е свършено. Нямаше намерение да допусне това да стане. Кланът Мелуейд и особено Родри бяха означени от предзнаменованията да бъдат онези, които ще сдобрят елфите и хората по някакъв много заплетен начин, който Стария не можеше да проумее, и затова трябваше да загинат. Но докато този следобед си блъскаше ума, отпивайки глътки вино, най-обикновеното му раздражение от това, че Родри е съсипал плановете му, се превърна в нещо близо до омраза. Тази ярост нарастваше, докато се разпространи върху клана на

Родри и най-вече върху неговия покровител — самия Невин. Дълго време мисли и накрая откри зърното на някакъв план. Всеки от членовете на черното Братство беше застрашен от развоя на събитията през това лято. Без съмнение би могъл да свика заседание на съвета и да ги убеди да обединят силите си, за да пометат заплахата. Трябваше да планират внимателно, да работят, без да бързат, и да скриват истинския си деомер до самия край, но ако всичко вървеше добре, щяха да победят.

— О, да — рече на глас той. — Господарят на Ефира трябва да умре.

РЕЧНИК

Абер (деверийски) — Устие на река, делта.

Авер (дев.) — Река.

Алар (елфически) — Група елфи, обикновено (но не винаги) свързани с роднински връзки, които са решили да бродят заедно за неопределен период.

Алардан (елф.) — Срещна на няколко алара, обикновено повод за бурно пиршество.

Анун (уелски; буквално означава „никъде“) — Името на света, в който са се преселили деверийците.

Астрална плоскост — Сферата на съществуване, която се намира веднага „над“ или „отвъд“ ефирната. В други магически системи бива наричана **Акасхикски запис** или **Съкровищница на образите**.

Аура — Полето от електромагнитна енергия, която изпълва всяко живо същество и се излъчва около него.

Бара (елф.) — Частица в сложносъставните елфически думи, която показва, че предходната съставка е определение на следващата, като например в кан + лапа + мелим — Дивата река (дива + частица за име + река).

Бел (дев.) — Върховното божество в деверийския пантеон.

Бел (елф.) — Частица, подобна на бара по своите функции с изключение на това, че се използва, когато първата съставка е производна от глагол, както например в Дарабелдал — Течащото езеро.

Бриги (дев.) — Широки вълнени панталони.

Брох (дев.) — Масивна кула, която служи както за отбрана, така и за жилище. Първоначално в Старата родина тия кули са имали голямо огнище в центъра на приземния етаж и множество малки стаички покрай стените, но по времето на нашия разказ този архитектурен стил вече е заменен от нормални етажи с огнища и комини от двете страни на сградата.

Великите безплътни духове — Някога са били хора. Те съществуват в недостъпно висока сфера на битието и са се посветили на целта да просветят всички мислещи същества. При будистите са известни под названието „бодхисатва“.

Гейс — Нещо като табу, забрана за някаква дейност. Нарушаването му представлява ритуално оскверняване и неприязън (не винаги наказание) от страна на боговете. В обществата, които имат подобни вярвания, нарушителят трябва да извърши определено покаяние, инак в повечето случаи умира от тежка депресия или от подсъзнателно предизвикан от тях нещастен случай.

Гертдин (дев.) — Буквално преведено — „музикален човек“, скитащ артист и музикант с много по-ниско обществено положение от истинския бард.

Гуербрет (дев.) — Най-високопоставеният благородник, непосредствено под кралското семейство. Гуербретите (на деверийски гуербретион) изпълняват функциите на върховни магистрати в своите райони и дори кралете се въздържат да отменят техните решения поради древните традиции.

Дал (елф.) — Езеро.

Деомер (превод от деверийското дуъндейвад) — В тесен смисъл — магическа система, целяща постигане на духовно просветление чрез хармония с вселената на всички нейни равнища и във всички нейни проявления; в простонароден смисъл — магия, вълшебство.

Духове — Живи, но безплътни същества, обитаващи различни сфери на битието. Само първичните духове, например **Дивите** (превод от деверийското „елкион гойкл“), могат да се проявяват пряко на физическото равнище. Всички останали имат нужда от посредник — скъпоценен камък, благовонен дим или магнетизъм, излъчван от прясно откъснати растения или пролята кръв.

Дън (дев.) — Крепост.

Елкион Лакар (дев.) — Елфите; в буквален превод названието означава „светли духове“.

Ефирен двойник — Човешката същност; електромагнитната структура, която крепи тялото и приютава съзнанието.

Инис (дев.) — Остров.

Кадвридок (дев.) — Пълководец. За разлика от генерала в съвременния смисъл на думата, кадвридокът обикновено се вслушва в

съветите на своите подчинени лордове, но има правото на решаваща дума.

Капитан (превод от деверийското „пендейли“) — Вторият по власт военачалник във войската след самия лорд. Интересно е, че думата „тейли“ (видоизменено „дейли“) в различен контекст може да означава както войска, така и семейство.

Канабер (елф.) — Музикален инструмент, подобен на панфлейта, но с доста по-скромно звучене.

Копие (метателно) (превод от деверийското „пикекв“) — Тъй като използваното в Девери оръжие е дълго само около метър, не бива да гледаме на него като на обикновено копие или пък като на някой от грамадните уреди, които се използват в съвременните олимпийски игри.

Кум (дев.) — Долина.

Лъд (дев.) — Кръвен откуп, обезщетение за убийство; характерно за Девери е, че кръвният откуп не се определя категорично от закона, а при определени обстоятелства може да бъде предмет на преговори.

Мелим (елф.) — Река.

МалOVER (дев.) — Официален съд с участието на жрец на Бел и гуербрет или тиерин.

Мисловна форма — Обемно изображение, обикновено създавано от ефирна или астрална субстанция чрез мисловните усилия на обучено съзнание. Ако в тази дейност се включат повече и по-добре подготвени хора, мисловната форма може да съществува само за себе си известно време в зависимост от вложената енергия. (Подобен процес често бива наричан одухотворяване.) Виденията на богове и светци обикновено са мисловни форми, забелязвани най-често от деца или хора с наченки на второ зрение. Понякога голям брой необучени умове могат да създадат мъгляви или зле очертани мисловни форми, например НЛО или видения на дявола.

Мор (дев.) — Море, океан.

Омагьосване — Постигане на хипнотичен ефект чрез пряко въздействие върху аурата на даден човек. (Обикновената хипноза въздейства само върху съзнанието на жертвата и поради това не дава толкова силен ефект.)

Пан (елф.) — Частица, подобна на описаната по-долу „фола“, с единствената разлика, че предходното съществително е в множествено число, например Карапанмелим — Реката на многото бухали. Не бива да се забравя, че в елфическия език множественото число винаги се обозначава чрез прибавяне на полунезависима морфема.

Пекл (дев.) — Далечен.

Ран (дев.) — Област с единна политическа власт, например тиеринство или гуербретство, т.е. владение на даден тиерин или гуербрет. Размерите на различните ранове се движат в доста широки граници, зависещи не толкова от правната страна, колкото от случайностите на многовековни войни и прехвърляния по наследство.

Светлинно тяло — Изкуствена мисловна форма, създадена от майстор на деомера, за да пътува с нея през по-висшите равнища на съществуване.

Сигла — Абстрактен магически знак, който най-често обозначава даден дух или определена енергия. Тези знаци обикновено имат геометрични форми и се съставят по сложни правила или чрез използване на магически диаграми.

Синя светлина — Друго название на ефирното равнище.

Сканирам (превод от деверийското „скрай“) — Изкуството да виждаш отдалечени места и хора с помощта на магия.

Теир (дев.) — Страна, област.

Тиерин (дев.) — Благородник, който стои по-горе от обикновен лорд, но по-долу от гуербрет.

Уирд (превод от деверийското „тингед“) — Участ, съдба; неизбежни проблеми, които едно същество наследява от предишното си въплъщение.

Фола (елф.) — Частица в сложносъставните елфически думи, която показва, че предходното съществително служи за име на следващата част, като например Корафолапелим — Бухалова река.

Хирейд — Типична за келтските народи дълбока печал, свързана с безнадежден копнеж по нещо недостъпно; и по-специално носталгия.

Издание:

Катрин Кер. Магия за мрак

Американска, първо издание

Редактор: Петър Колев

Първа корица: Момчил Митев

Портрет на писателката и географска карта: Камо

Коректор: Антоанета Петрова

ИК „Аргус“, София, 1998

ISBN: 954-570-043-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.